

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ

КОЛЕКЦИЯ
«ЛЮБОВ»

КРИСТАЛЕН ПЛАМЪК

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ КРИСТАЛЕН ПЛАМЪК

Превод: Таня Найденова

chitanka.info

Калена, последната жива представителка на един горд и древен род, е на път да изпълни своята свещена житейска мисия. Само един мъж може да я спре, само в неговите огнени прегръдки тя може да бъде покорена, само неговата нежност може да стопи леденото ѝ сърце... В един свят с друго измерение, свят на стълкновение на мощните неземни сили на мрака и светлината, единствено кристалният пламък на любовта спасява героите, съединявайки сърцата им в нерушила връзка.

I

На Големия Северен Континент на планетата Занталия беше общоприето мнението, че за убийци са подходящи единствено мъжете.

Стискайки брачния договор в ръка, Калена стоеше на прага на сградата на Търговската Гилдия и си мислеше какво ли означава да си изключение от това правило. Бе чакала от лятото на дванадесетата си година да изпълни тази фатална задача с жизненоважно значение, в резултат на което щеше да стане свободна жена. Сега пред нея се очертаваше бъдеще, за което много пъти си бе мечтала, но представите ѝ бяха някак неясни и мъгливи. Тя отчаяно желаше да бъде свободна и да няма задължения към никой друг, освен към себе си.

Едва вчера бе пристигнала в огромния и процъфтяващ Град на Кръстопътищата, а животът в малкия фермерски Обединен град вече ѝ изглеждаше безкрайно далечен и нереален. Това само можеше да я радва. Нямаше никакво намерение отново да се връща в богатите плодородни поля на Самотната долина, към строгите, консервативни нрави на фермерите и селяните. Нито пък имаше желание някога да се върне при суровата си и упорита леля, в компанията, на която винаги се чувстваше потисната и неудовлетворена. Брачният договор беше единственият ѝ път към един нов свят, далеч от провинциалната скука и задушавачите порядки в дома на нейната леля. Но за Калена той имаше и друго — още по-голямо значение — договорът бе първата ѝ стъпка към свободата. Все още не бе загърбила напълно миналото си. Трябваше да заплати висока цена за свободата си. Пакетчето с отрова, което носеше зашито в пътната си чанта, беше средството, с което щеше да изпълни последния си дълг към Династията на Ледената Реколта.

Калена, последната дъщеря на тази Династия, беше изпратена в Града на Кръстопътищата да отмъсти за унищожения си род. Тази задача ѝ възложи последната Господарка на Династията — Олара, сестрата на баща ѝ. Олара знаеше по-добре от всеки друг, че да се повери мисия от такова естество на жена е много рисковано, но друг

избор нямаше. Тя и Калена бяха единствените останали живи представителки на Династията на Ледената Реколта. Майката на Калена бе умряла скоро след вестта за смъртта на съпруга и сина си. Самата Олара беше Лечителка и като такава не ѝ беше позволено да убива. Оставаше само Калена, която можеше и трябваше да отмъсти за гибелта на близките си.

Калена подозираше, че Олара не е доволна от факта, именно племенницата ѝ да бъде въпросният убиец, но някой трябваше да се натовари с мисията и да убие човека, отговорен за смъртта на мъжете от Династията на Ледената Реколта. Защото беше извършено нещо повече от убийство — с тяхната смърт бе унищожен един велик род. Такъв акт изискваше извънредна форма на отмъщение.

Младата жена гледаше многоцветната тълпа пред себе си и за пръв път вкусваше опияняващия дъх на свободата. Щеше да изпълни дълга си както повеляваше честта — по този въпрос не можеше да има съмнение. От най-ранна възраст знаеше какво огромно значение имат честта и отговорността. Надяваше се, че със смъртта на убиеца ще постигне нещо повече от отмъщение. Имаше твърдото намерение да заживее нов живот, за какъвто повечето жени от Северния Континент не смееха дори да си помислят.

От лятото на дванадесетата си година тя упорито се бе подготвяла да постигне тези две цели. Никога, дори за миг, Олара не ѝ позволяваше да забрави какво се изисква от нея. Смъртта на семейството бе несъмнено голям шок за Калена, но веднага след като излезе от тъмните дебри на скръбта и отчаянието и прие опасната си мисия, тя започна да крои свои собствени планове и да лелее мечти.

„Нека стане това, което е писано.“ Смисълът на живота беше в Спектъра. На всяко действие отговаряше друго, противоположно действие. Така се осигуряваше равновесие на силите. Калена разбираше този основен философски принцип. Откакто семейството ѝ бе унищожено, тя живееше в малък провинциален град, но въпреки това имаше отлично образование. Леля ѝ Олара се беше погрижила последната дъщеря на Династията да бъде възпитана и образована съобразно високите изисквания и стандарти, които подходяха на произхода и наследството ѝ. Калена имаше достъп до произведенията на най-влиятелните философи на Занталия.

Сега тя отправи поглед към редицата малки офиси, които обкръжаваха огромната сграда на Търговската Гилдия. Не можа да сдържи възторга и възхищението си от сложната архитектура. Нищо подобно не можеше да се види в Самотната долина. Сградата беше на два етажа. Масивни сводести прозорци декорираха първия етаж, а централната зала бе потопена от бликащата през тях светлина. Целият втори етаж се състоеше от малки стаи. Всичко в тази сграда — от изкусно инкрустирания под до тежките колони от скъпо лунно дърво, изтъкваше богатството, което търговията бе донесла в Града на Кръстопътищата.

На открития коридор зад Калена се появиха трима мъже, които се смееха високо. По кожените им обувки бе полепнала засъхнала кал, а панталоните и широките им ризи бяха покрити с прах — личеше си, че идваха отдалеч. Отстъпвайки крачка встрани, Калена предположи, че са търговци, току-що завърнали се от път. Когато минаха покрай нея, двама от тях поздравиха високо техен приятел сред тълпата. Третият се обърна и забеляза Калена, застанала в сянката на сводестия коридор. Той се ухили похотливо с явното намерение да я заговори. Но преди да успее да каже нещо, през отворената врата нахлу друга весела компания, което даде възможност на Калена да се присъедини незабелязано към нея и да изчезне от погледа на натрапника. Започна да се озърта наоколо, надявайки се да открие някого, който би могъл да ѝ помогне. Докато си проправяше път през огромната зала, скришом оглеждаше облеклото на малкото жени, които минаваха покрай нея. Първото нещо, което я впечатли бе, че цветните туники, които носеха над тесните си панталони, бяха много по-къси, почти до коляното, а отстрани — счепени много по-високо от нейната. Модата в големия град бе далеч по-смела, отколкото в Самотната долина. Калена си отбелязваше мислено всички нови неща, за да може да направи промяна в гардероба си, колкото е възможно по-скоро. Щеше да се наложи да промени и прическата си. Всички жени тук бяха късо подстригани с дълги до брадичката къдрици, които ограждаха лицата им. Калена определено се чувстваше старомодна с дългата си златисточервена къдрава коса, която придържаше с широка, богато избродирана лента. От известно време някаква жена необяснимо защо ѝ правеше впечатление. Непознатата внезапно се обърна и погледите им се срещнаха. Калена смутено се извърна, но после промени

решението си. Много по-лесно бе да помоли за помощ една жена, отколкото да се опитва да привлече вниманието на някой от онези груби и шумни търговци. Усмихна ѝ се едновременно свенливо и изкусително.

— Бихте ли ми помогнала? Опитвам се да намеря един човек. Казаха ми, че той по всяка вероятност ще бъде тук, в сградата на Търговската Гилдия.

Непознатата я измери с преценяващ поглед, като веднага забеляза провинциалното ѝ облекло. Накрая явно се съжали над нея и любезно попита:

— Кого всъщност търсите?

— Търся един човек на име Ридж, но не знам името на Династията му. Той работи за Търговския Барон Куинтъл от династията на Рееция се Орел.

Очите на жената се разшириха от изненада и за миг тя леко присви устни.

— Значи си имате работа с Огнения Камшик?

Калена поклати отрицателно глава.

— Не, казва се Ридж. Абсолютно съм сигурна. Ето, така е написано в договора.

Непознатата бе силно заинтригувана и с едва сдържано любопитство погледна сгънатия документ в ръката на Калена.

— Договор? Що за споразумение е това с Огнения Камшик на Куинтъл?

— Споразумение за търговски брак — отвърна тя.

Почувства се странно, изричайки гласно тези думи. Търговските бракове бяха съвсем легални, но едва ли се ползваха с някакво уважение. Имаше чувството, че жената до нея знаеше всичко за тях.

— Вече ви обясних, на документа ясно е написано името Ридж.

— Този същият Ридж, който работи за Куинтъл е известен под прозвището Огнения Камшик — обясни нетърпеливо непознатата. — Дайте ми да видя този договор. Все още не мога да повярвам, че действително притежавате подобен документ. Ридж е обикновен търговец. Той е дясната ръка и най-силното оръжие на Куинтъл, който го използва така, както човек използва камата си.

— Разбирам — отвърна Калена, въпреки че нищо не разбираше. — Дали... Дали Огнения Камшик не е името на Династията на този

мъж, Ридж?

Жената се разсмя така високо и спонтанно, като че ли Калена бе казала нещо много смешно.

— Едва ли. Ридж няма Династия. Той е незаконороден. Хората говорят, че имал такъв нрав, който можел да накара... — тя млъкна, забелязвайки отегченото изражение на Калена. — Няма значение. Все пак, никой разумен човек не би поел риска да го предизвика.

— Ако работи за Куинтъл, той е точно човекът, когото търся — отвърна тихо Калена.

Осъзна, че събеседничката ѝ просто не я разбира. Не беше разстроена, че бъдещият ѝ съпруг се славел със сприхав характер. Калена не очакваше да остане толкова дълго с Ридж, за да има време да го провокира. По-скоро бе изненадана, че бе подписала брачен договор с човек, който не произхождаше от никаква Династия. Олара не бе счела за необходимо да я предупреди за тази подробност.

Поколеба се за момент, а след това подаде брачния договор на новата си познайница. Тя започна да го чете, а Калена продължи да оглежда облеклото и фигурата ѝ. Бе силно впечатлена от първата си среща с една очевидно свободна жена, която сама се издържаше и сама вземаше решения. С малко повече късмет и особено след успешното приключване на възложената ѝ мисия, Калена също щеше да се причисли към тези свободни жени.

Жената бе няколко години по-възрастна от нея. Имаше силно, добре оформено тяло, а държанието ѝ бе прекалено самоуверено. Косата ѝ имаше цвета на тъмен махагон и бе подстригана по последна мода. Дългите къдрици отстрани обрамчваха едно много красиво лице с големи искрящи очи и предизвикателен поглед. Не бе чудно, че не носеше колан с името на Династията, към която принадлежи. Само членове на Велики Династии носеха такива символи на богатство и власт. Семействата, които представляваха мнозинството по-маловажни и с второстепенно значение династии нямаха честта да се гиздят с такива колани.

При обикновени обстоятелства на никоя жена, принадлежаща към Велика Династия, не би било позволено да участва нито в търговски, нито в други подобни дела. Фактът, че Калена имаше възможността да направи точно това, бе едно от многото изключителни обстоятелства в нейния живот. Коланът с отличителния

знак на Династията ѝ, бе скрит в пътната ѝ чанта заедно с инкрустираната със скъпоценни камъни кама, принадлежала някога на нейния баща и пакетчето с отрова. До лятото на дванадесетата ѝ година не ѝ бе позволено да използва истинската си родова фамилия. Олара бе забранила това, тъй като искаше да прикрие истинската самоличност на племенницата си. Калена отдавна бе свикнала да се представя за дъщеря на една малка Династия, наречена Летен Вятър. Но в сърцето си винаги бе обичала и се бе гордяла с истинското си име и наследство.

Това, което най-много впечатли Калена у новата ѝ приятелка не бе липсата на колан, утвърждаващ принадлежността ѝ към Велика Династия, а фактът, че на врата си жената не носеше медальон с ключ и ключалка, каквито носеха само омъжените жени. Калена смяташе, че жени, достигнали определена възраст, са без съмнение омъжени. Поне тези от Самотната долина бяха.

Калена бе неподготвена толкова скоро да срещне първото конкретно доказателство за свободата, която наистина съществуваше. До този момент въображението ѝ бе рисувало само смътни, неясни образи за положението на една свободна жена. Тя бързо осъзнаваше, че ѝ предстои нов начин на живот — интересен и вълнуващ. Мечтите ѝ можеха да се превърнат в действителност, дори нещо повече.

Жената вдигна рязко поглед от документа и очите ѝ се спряха на Калена с иронично-шеговито удивление.

— В името на всички Камъни, действително казваш истината. Наистина имаш търговски брачен договор с Огнения Камшик на Куинтъл. А ти се казваш Калена от династията на Летния Вятър.

Калена за момент силно се смути, тъй като в стремежа си по-бързо да огледа дрехите и прическата на жената, бе забравила да се представи.

— Идвам от Самотната долина.

Разбира се, в договора нищо не подсказваше за връзката ѝ с династията на Ледената Реколта. Фалшивото име беше идеално прикритие.

— Добре дошла в града на Кръстопътищата, Калена! — приятелски я приветства жената. — Аз съм Ариса — тя замълча за малко, след това добави небрежно: — Произхождам от Династията на Мокрите Полета — очевидно не използваше често името на

династията си. Думите звучаха странно в нейните уста. — Ще се радвам да ти помогна да намериш Ридж — каза тя.

— Много мило от твоя страна, Ариса — смути се Калена. — Благодаря.

— Няма защо да ми благодариш — Ариса се усмихна и поведе Калена към отдалечения край на претъпканата зала. — Чувствам се отлично и нямам нищо против малко да се позабавлявам.

Калена повдигна гордо брадичка; жест, който напомняше за аристократичния ѝ произход.

— Нима ти се виждам подходяща като обект за забавления?

— Е, ще видим. Ридж вероятно е ей там на втория етаж, където се намират търговските офиси.

Ариса се насочи към широките спираловидни стълби, които водеха към втория етаж на Търговската Гилдия. Калена я последва. Ръката ѝ здраво стискаше скъпоценния брачен договор. Олара ясно ѝ бе дала да разбере, че беше абсолютно необходимо да подпише този, ползващ се с толкова лоша репутация, брачен договор, за да се приближи до жертвата си колкото е възможно повече. Куинтъл бе твърде добре охраняван и да се осигури достъп до него по друг начин бе невъзможно.

В този момент тя осъзна, че документът действително е безценен, въпреки че по силата на този брачен договор тя трябваше да се свърже с човек, който нямаше род и династия. Този брак представляваше нейният път към свободата. Олара беше я уверила, че веднъж, след като извърши убийството, изобщо нямаше да се наложи да пътува по определения търговски маршрут. Ако всичко вървеше както трябва, тя трябваше да изпълни мисията си през сватбената нощ. Потънала в ясновидски транс, Олара бе видяла определената жертва да умира сред шумната глъчка на едно сватбено празненство. Предсказанията на лечителката винаги излизаха верни. Олара бе уверила племенницата си, че хаосът, който би трябвало да настъпи, след като открие, че жертвата е починала от сърдечен удар, щеше да ѝ служи като прикритие и никой нямаше да се усъмни в нея. Смъртта щеше да изглежда съвсем естествена и като резултат от суматохата всякакви краткотрайни търговски дела с всички членове или близки на династията на жертвата щяха да бъдат прекратени. Това се отнасяше и за търговския брак, който Калена бе подписала.

Сега, когато знаеше, че нейният бъдещ съпруг нямаше династия и родово име, младата наследница на Династията на Ледената Реколта бе още по-доволна от уверенията на Олара. Честта и отговорността можеха да изискват много жертви от жена в положението на Калена, но да се поемат отговорностите и задълженията на съпруга, дори на временна търговска съпруга, към един незаконороден, бе наистина твърде много. Достатъчно лоша беше перспективата, че много скоро щеше да се превърне в убийца.

— Ето къде се върши работата на Куинтъл — обясни Ариса, като поведе Калена покрай една редица малки стаи, в които се трудеха прилежни чиновници.

Естествено всички бяха мъже. Куинтъл можеше да използва жените само в определена част от търговските си дела, но не и на такива престижни длъжности като служителки например. Калена се чудеше с какъв мъж ѝ предстои да се срещне. Може би този Ридж бе някой съвсем обикновен невзрачен тип като тези служители. „Всичко ще е много по-приемливо, ако наистина той се окаже такъв“ — помисли си тя. Нямаше да има проблеми с такъв мъж, защото много лесно щеше да го манипулира. По-вероятно бе той да се окаже груб и недодялан търговец, който се е издигнал случайно в йерархическата стълбица. Дори наистина Ридж да се окажеше груб и примитивен, тя бе сигурна, че ще се справи с тази ситуация. Щеше да бъде лесно да уплаши и впечатли такъв мъж с аристократичните си маниери. При тази мисъл настроението ѝ се повиши.

— Ако не се лъжа, ще намерим Ридж в последната стая — каза Ариса. В тона ѝ се долавяше радостно нетърпение. — Надявам се, нямаш нищо против, ако се навъртам наоколо.

— Но това е просто делови въпрос, Ариса. Не разбирам защо си мислиш, че ще бъде забавно.

Калена спря, тъй като другата жена застана пред една отворена врата. Ариса почука с ръка по стената, опитвайки се да привлече вниманието на двамата мъже вътре, а Калена надникна любопитно над рамото ѝ.

— Извинете, господа — официалният поздрав на Ариса прозвуча направо смешно. — Тук има един посетител, който казва, че има работа с Търговския Експерт Ридж.

Човекът, който стоеше на бюрото с лице към Калена, вдигна поглед и се намръщи отегчено. Той бе доста пълен, започнал да оплешивява, а на врата му като медальон висеше специално увеличително стъкло, което му служеше за четене. Калена очакваше, че годеникът ѝ е по-млад, но факта, че бе по-възрастен изобщо не я обезпокои, освен това по вида му отсъди, че той е един съвсем обикновен служител. Тя произхождаше от Велика Династия, а жена с такава потекло и аристократични маниери лесно можеше да манипулира един обикновен чиновник. Тя се усмихна победоносно, без изобщо да забележи втория служител, който стоеше на другото бюро все още с гръб към нея. Той небрежно бе качил краката си на бюрото и задълбочено четеше някакъв документ. Калена изчака, докато Ариса я представи.

— Защо е всичкият този шум, Ариса? — попита ядно плешивият чиновник. — В момента съм много зает.

— Не се ядосвай, Хоч — отвърна тя с примирителен жест. — Казах ти, спътничката ми е дошла да се срещне с Ридж, не с теб.

— Проклето да е всичко до най-далечния край на Спектъра — изруга под нос човекът, когото нарекоха Хоч. — Как може да се очаква, че мога да работя, когато непрекъснато ме прекъсват? По-добре се погрижи за това, Ридж, а след това се върни да довършим доклада за Куинтъл. Знаеш, че имаме много работа.

Калена примигна смутено, когато разбра, че плешивият дебел чиновник не е неин годеник. Вниманието ѝ се насочи към другия мъж, който остави документа на бюрото и се обърна към тях. Искрящите му златисти очи се спряха равнодушно на Ариса и настойчиво се впиха в деликатната, нежна фигура на Калена. „Определено не е някой нерешителен и невзрачен тип“ — помисли си тя. Едва ли всичко ще върви толкова гладко и безпроблемно, както Олара я бе накарала да повярва.

Ридж свали обутите си в ботуши крака от бюрото и бавно, с подчертана грациозност изправи гъвкавото си тяло. С държанието си подсказваше, че познава добрите обноски, но невинаги предпочита да ги използва. Очите му дори за миг не се отделиха от Калена. Неочаквано за самата нея, тя не смееше да помръдне под любопитния му златист поглед. Веднага бе забелязала красивите му златистокафяви очи. Те наподобяваха тъмно злато, но никакво описание не би могло да

предаде чудния им блясък. Когато очите ѝ срещнаха неговите, тя сякаш потъна в златните пламъци на буен огън.

В съзнанието ѝ като че ли отнякъде много далеч изплува името, с което го бе нарекла Ариса — Огнения Камшик. Изглеждаше малко по-възрастен от нея, може би осем или девет години. Ридж притежаваше сурова, мъжествена осанка. Обветреното му лице имаше груби, изсечени черти. Този мъж изобщо не отговаряше на представата за традиционната мъжка красота. Косата му бе тъмнокафява, почти черна и той я носеше малко по-дълга от обичайното — отзад достигаше ръба на ризата му. С небрежен жест я бе прибрал зад ушите, но ако я бе оставил да се спуска свободно, тя без съмнение би достигнала малко над раменете му.

Ридж носеше този тип ризи с широки ръкави, които се предпочиташе от търговците. Неговата не беше боядисана, имаше естествения светъл цвят на вълната „ланти“, от която беше изтъкана. Без яка, изрязана в кръг около врата, ризата отпред беше срязана по средата, а двете половини бяха свързани с кожени ленти. Ридж бе оставил незавързани най-горните две дупки, така че Калена можеше да види част от тъмното му окосмяване, което сигурно покриваше целите му гърди. Кройката на ризата бе много практична и удобна, от широките ръкави се подаваха силните мускулисти ръце на Ридж, които на Калена изглеждаха огромни. Те бяха способни да удържат впряг, да държат оръжие, а може би и жена. За миг Калена изпита удоволствие от мисълта как Ридж върши тези три неща едновременно.

Панталоните му бяха пристегнати с тежък кожен колан. Материята прилепваше плътно от талията до бедрата, очертавайки яките мускули. Ридж носеше високи до коляното ботуши, направени от специалната кожа „ланти“. Един съвсем обикновен неукрасен калъф за кама висеше от кожения колан заедно с неголяма кесия. С една дума Ридж беше много добре сложен, а тялото му притежаваше котешка гъвкавост.

„Не — каза си Калена, — той по-скоро притежава гъвкавостта на камшик.“

В един момент осъзна, че той е не по-малко опасен от оръжието, което носеше. Погледна крадешком камата, висеща на пояса му. Без сама да знае защо, веднага оприличи студеното неукрасено оръжие със собственика му. Сред мъжките членове на Великите Династии камата

беше оръжие, което отдавна се бе превърнало в модна принадлежност към яркото и пищно облекло. Камата, която Калена носеше в пътната си чанта, бе точно такава. Тя бе принадлежала на баща ѝ и бе инкрустирана със злато и обсипана със скъпоценни камъни. Тя служеше просто за украшение и никога не бе използвана с друга цел. Но камата на Ридж бе от съвсем различно естество. За младата жена не оставаше никакво съмнение, че стоманата на това оръжие бе изкована с една-единствена цел — да пролива кръв. При тази мисъл я побиха тръпки.

— Аз съм Ридж. Какво мога да направя за вас?

Говореше тихо и спокойно, като не обръщаше никакво внимание на Ариса, която от своя страна наблюдаваше с любопитство сцената. Гласът му бе плътен, изпълнен с хиляди заплахи и обещания едновременно, със сенки и светлини, подобно на него самия, а това засегна някаква неподозирана струна у нея.

Калена му подаде документа, който бе донесла със себе си от Самотната долина. Като продължаваше да си напомня, че колкото и заплашителен да изглеждаше на пръв поглед, Ридж не носеше на кръста си колан, свидетелстващ за принадлежност към Велика Династия. Този факт я правеше повече от равна с него. Това сега може би не беше от такова голямо значение, тъй като тя бе последната оцеляла от една унищожена Династия, но точно в този момент се нуждаеше от малко повече самочувствие и гордост. Нямаше да е никак лесно да се справи с този мъж. „Олара трябваше да ме предупреди“ — каза си тя.

— Аз съм Калена от Самотната долина — отвърна сковано и официално. — Моята леля Олара е сключила споразумение с Търговския Барон Куинтъл и двамата са подписали този договор за търговски брак между вас и мен. Леля ми каза, че всичко е уредено и вие ме очаквате.

Ридж взе документа, като не сваляше поглед от лицето ѝ. Калена не можа да прочете никакво чувство или емоция в златистите му очи, но когато пръстите му леко докоснаха нейните, като че ли между тях двамата припламна искра.

В продължение на един дълъг, наситен с напрежение момент Ридж изучаваше внимателно договора. Калена усещаше любопитството в погледа на служителя и нетърпеливото очакване в

държанието на Ариса. Изведнъж се разтревожи. За пръв път осъзна, че ако Ридж заяви, че не знае нищо за брачния договор, тя ще се окаже в страшно неловко положение пред Хоч и Ариса. Разбираше, че такива притеснения са глупави — някой би казал чисто женски — когато главната ѝ цел беше от съвсем друго естество, но просто не можеше да потисне това чувство. Дори и да бе изненадан, надяваше се, че Ридж няма да направи сцена пред другите. Понякога гордостта представляваше тежко бреме, но Калена притежаваше в достатъчна степен това качество.

Ридж вдигна поглед, като че ли усетил безпокойството ѝ и Калена затаи дъх. Той кимна рязко и сгъна договора.

— Време бе да се появиш — каза той спокойно. — Хайде да отидем някъде, където ще можем да поговорим спокойно насаме.

Калена изпусна въздишка на облекчение и със сияйна усмивка се обърна към Ариса, която зяпна изумено и към смаяния Хоч. В стремежа си да изкаже всичко наведнъж, той започна да заеква.

— Един момент, Огнен Камшик. Не разбирам какво означава всичко това, но не можеш просто да си тръгнеш така. Трябва да получа информация за доклада на Куинтъл.

— По-късно ще ти дам информацията — Ридж погледна към Калена. — Това, което става тук е също работа на Куинтъл и освен това мога да те уверя, че е по-важна от доклада за бандитите от прохода на Хищните Птици. При това, преди пет дни бандитите са преустановили нападенията си. Куинтъл знае за това. Твоят доклад е вече стара история.

— Но, Ридж...

Ридж не му обърна никакво внимание, подмина безразлично Ариса и се насочи право към Калена с бавни котешки стъпки. Инстинктивно младата жена почувства, че това е походка на боец. Преди да успее да се сбогува с Ариса, Калена се озова водена от Ридж към едно широко стълбище в края на залата.

— Е, Калена — каза меко Ридж, когато започнаха да слизат надолу по стълбите, — изобщо не очаквах такъв развой на събитията, но предполагам, че така е трябвало да стане. Куинтъл винаги знае какво прави и ако е решил, че ти си това, от което имам нужда за пътуването, тогава той, по всяка вероятност, е прав. Някога преди подписвала ли си търговски брачен договор?

— Не — отвърна тя, като повдигна края на туниката си, за да може да върви редом с него. — Леля ми не одобрява този вид бракове.

— Това едва ли е за чудене — отвърна той с горчивина в гласа. — Повечето благовъзпитани хора не одобряват такива споразумения. Леля ти сигурно отчаяно се нуждае от Пясъка.

Калена започна да разказва своята измислена история.

— Леля ми е Лечителка, но Пясъкът на Хармонията вече е на изчерпване. Така е с всички Лечителки от Самотната долина. В никой дом вече не може да се намери от пясъка, дори тук — в града на Кръстопътищата. Откакто търговците на Куинтъл не успяха да осигурят запаси за много месеци, лечителките от Самотната долина ще трябва да се молят за всяка порция пясък от големите градове, когато някоя пратка все пак бъде доставена. И ти знаеш това, Ридж.

— Но леля ти съвсем предвидливо е решила, че ако те изпрати като временна съпруга на търговец, ще ѝ бъде гарантирана част от товара. Трябва да призная, че тя е изключително находчива жена.

— Леля ми е високо интелигентна жена, Ридж.

Последните думи на Калена прозвучаха доста рязко. В гласа му бе доловила нотки на сарказъм и това я бе засегнало. Не изпитваше голяма обич към Олара, но бе твърде горда, за да позволи някой друг да критикува единствената ѝ останала жива роднина. Каквото и да говореха за Олара, тя все пак бе Господарка на Династията на Ледената Реколта. Поради тази причина Калена я уважаваше и се чувстваше задължена да я защити от нападките на един незаконороден, който изобщо нямаше право да я съди.

— Дори за миг не се съмнявам в интелигентността на леля ти. В края на краищата, тя е била достатъчно умна да убеди Куинтъл да подпише този договор. Условията на това споразумение са ти ясни, нали? Ще бъдеш моя съпруга, докато трае пътуването. Когато се върнем в Града на Кръстопътищата, ще получиш десет процента от общия товар — Ридж горчиво се усмихна. — Това ще бъде достатъчно да те направи богата жена в Самотната долина.

— Тридесет процента — отвърна тихо Калена.

Ридж извърна рязко глава към нея. Очите му се присвиха.

— Какво?

— Според договора трябва да получа тридесет процента от общия товар — любезно уточни тя.

В същото време мислеше, че това едва ли има някакво значение, тъй като нямаше абсолютно никакво намерение да предприема опасното пътуване до Планината на Противоречията. Нейната цел беше много по-близка и когато изпълнеше мисията си, търговският брачен договор, който тя бе подписала, щеше да бъде анулиран. Олара бе уговорила по-високия процент, само за да бъде сигурна, че Куинтъл ще повярва на историята на племенницата ѝ.

— Никога не съм чувал Куинтъл да се е съгласявал да даде тридесет процента от някой товар, да не говорим за доставката на пясък. Леля ти трябва да е забележителна жена.

— Наистина е така — отвърна Калена. — Къде отиваме?

— В дома на Търговския Барон. Живея при него само когато ми се налага за кратко време да оставам в града — обясни той с безразличие. — Този път ще остана само за да подготвя пътуването до Планините на Противоречията. Къде е багажът ти?

— В странноприемницата, където отседнах миналата нощ.

— Ще изпратя някой от слугите на Куинтъл да го вземе.

Калена пое дълбоко дъх, удивена колко лесно се нареждаше всичко. Олара правилно бе изтъкувала благоприятните поличби, когато месеци по-рано бе изпаднала в Ясновидския транс, наричан още Поглед в Бъдещето. Странна възбуда обхвана Калена, когато двамата с Ридж излязоха на обляната от слънчева светлина улица, но положи усилие гласът ѝ да не затрепери и думите ѝ да прозвучат спокойно.

— Страхувах се, че договорът ще те свари неподготвен, тъй като условията му бяха уговорени от Търговския Барон Куинтъл в твое отсъствие.

Ридж само сви рамене.

— През последните два месеца непрекъснато бях на път. Имаше работа в Прохода на Хищните Птици, която непременно трябваше да се свърши. Знаех, че Куинтъл се безпокои за търговията с Пясъка и изобщо не ме изненадва фактът, че ще иска от мен да проверя каква е ситуацията веднага щом се върна. Нямаше да имам време сам да си търся съпруга, така че съвсем разумно той е уредил този въпрос вместо мен.

— Да — съгласи се Калена. Гласът ѝ бе някак чужд и далечен. — Съвсем разумно.

Е, поне не се налагаше да убеждава Ридж. Той изглеждаше доволен от споразумението, което неговият работодател бе сключил — одобряваше и брачния договор, и нея самата.

Калена се огледа наоколо с неподправен интерес. Съвсем отскоро бе в Града на Кръстопътищата и повечето неща в този шумен град бяха все още нови за нея. Характерният розов камък, от който бяха построени повечето сгради, изглежда караше всичко наоколо да излъчва мека светлина. Сега летният сезон бе към края си и времето бе доста горещо. Всички прозорци, гледащи към улиците, бяха отворени, за да може и най-лекия бриз да проникне в стаите.

Градът на Кръстопътищата се бе появил точно на мястото, където се пресичаха няколко търговски маршрута. Скъпоценни камъни от Прохода на Хищните Птици, лековити билки и Пясък на Хармонията от Планините на Противоречията, Вълна „ланти“ и пшеница от Безкрайните равнини — всичко това се вливаше в Града на Кръстопътищата и оттам стоките достигаха до най-отдалечените части на Континента. Като резултат от неговото благоприятно положение в Града бе съсредоточено огромно богатство.

Улиците бяха много оживени. Няколко коли, теглени от огромните, изгубили способността си да летят, щраусови птици крийте, преминаха една след друга. Хората изпълваха тротоарите и алеите. Наоколо тичаха деца, други се държаха плътно за родителите си. Няколко бездомни космати животинчета „котли“ пресякоха улицата и бързо се изгубиха от поглед. Като видя дългите им уши и щръкнали опашки, Калена весело се засмя. Нейното собствено котли бе умряло година по-рано и Олара не й бе позволила да си вземе друго животно. Вероятно Лечителката, бе усетила колко се бе привързала племенницата й към малкото пухкаво същество. Според Олара нищо не трябваше да застава между Калена и крайната й цел, а за емоционална привързаност към някого не можеше да става и дума.

Олара никога не разбра, че не убийството, подготвяно толкова години от нея, караше Калена така упорито да се придържа към определената й задача, а новия живот, който щеше да води впоследствие. Наистина, до този момент й бе трудно да си представи какво представлява точно този живот. Не знаеше почти нищо за свободните жени, за които бе слушала да се говори и които се бяха превърнали почти в легенда за нея. Представата й за живота им беше

неясна и сякаш обвита в облак мъгла, но тя никога не се съмняваше, че някога ще стане като тях. Инстинктивно усещаше, че след като изпълни дълга си към своята Династия, бъдещето ѝ ще бъде съвсем различно.

— Мислиш ли, че Търговският Барон Куинтъл ще се противопостави на моето присъствие в неговия дом? — попита предпазливо Калена, когато Ридж спря пред една масивна сводеста врата от лунно дърво.

Само след миг щеше да прекрачи прага и да влезе в дома на човека, когото бе дошла да убие.

— Едва ли би направил това — отвърна спокойно Ридж. — Именно той е отговорен, че сега си тук, нали? Много по-добре е да ти предложи гостоприемството си, докато траят приготвянията за пътуването.

Той се пресегна и удари по вратата с тежкия метален чук. Калена разбра, че връщане назад нямаше.

Докато Ридж чакаше някой от слугите на Куинтъл да отвори вратата, погледът му се спря дълго и настойчиво на жената до него. „Какво направи Куинтъл?!“ — чудеше се той. Не го изненада фактът, че от него се очакваше да предприеме едно рисковано пътуване до Планините на Противоречията, за да открие какво се бе случило с доходната търговия с Пясъка. Нито пък го изненада това, че Куинтъл бе сключил договор за търговски брак за своя Огнен Камшик, докато той отсъстваше през последните два месеца. Но откритието, че неговата временна съпруга бе една съвсем млада и невинна девойка, дошла направо от Самотната долина, *наистина* го изненада.

Временните търговски съпруги обикновено бяха много ловки и хитри жени. Лошото обществено мнение често беше тяхна съдба. Търговските бракове представляваха съвсем законна (макар и временна) връзка между двама души, но въпреки това на тях не се гледаше с добро око от средните и висшите класи. Дори една обикновена фермерска дъщеря би счела такъв брак под достойнството си.

За съжаление най-лошото в този тип търговия бе, че Лечителките от Планините на Противоречията никога не искаха да преговарят и

търгуват само с мъже. Лекуването беше умение, което идваше от Светлата част на Спектъра и като такова беше привилегия на жените. Търговията пък — на мъжете. Когато Куинтъл бе установил маршрутите за търговия с Пясъка, бе принуден да намери компромис — неговият отговор на условията на лечителките бе търговският брак. С малко политически натиск, Куинтъл бе успял да уреди тези бракове да бъдат признати от закона. Като допълнителен стимул за жените, желаещи да подпишат такова споразумение, той даваше малък процент от печалбата.

Жени бяха включвани и преди в други дейности, които имаха връзка с тази работа. Например те придружаваха търговците при пътуванията им, като им готвеха или споделяха леглата им, но това не задоволяваше жените от Планините на Противоречията. Те изискваха жените, които идват с търговците, да бъдат подобаващо омъжени. Никоя не знаеше по какви съображения и причини поставяха това условие. Още повече, че самите Високопоставени Лечителки никога не се омъжваха.

Ридж разбра защо Куинтъл веднага се бе възползвал от възможността племенницата на една всепризната Лечителка да придружава най-личния му служител при пътуването. Без съмнение такава жена също ще има наклонност към Таланта, тъй като тази способност се предаваше по наследство. Куинтъл се надяваше, че Високопоставените Лечителки от долината на Противоречията, които напоследък отказваха да преговарят и да доставят Пясъка, ще погледнат по-благосклонно жена, която притежава, макар и в малка степен Таланта. Със сигурност те не гледаха с добро око на жените, които през последните няколко месеца ги посещаваха. Печалбите на Куинтъл намаляваха драстично.

Въпреки че добре осъзнаваше всичко това, Ридж бе изумен, когато в офиса на Хоч за пръв път видя Калена. Първата му мисъл беше, че тя има очи с цвят на наситенозелените кристали, които миньорите изваждат от планините близо до Прохода на Хищните Птици. Спокойни, студени, зелени очи, които само чакаха да бъдат възпламенени от огъня на страстта. Ридж направо затаи дъх, щом осъзна, че с помощта на брачния договор той щеше да бъде мъжът, който ще събуди нейната чувственост. Тази ситуация, изглежда, се очертаваше да бъде интересна.

Но очите не бяха единственото нещо, което привлече вниманието на Огнения Камшик. Косата ѝ бе с цвета на залеза. Пищен водопад от ситни златисточервени къдрици се спускаше по гърба ѝ. Ридж се улови, че си представя как прекарва пръсти през тази невероятна коса. Представи си също тези къдрици, разпилени по възглавницата. Лицето ѝ не беше на някоя ослепителна красавица, но имаше изчистени, деликатни черти, а това веднага привлече вниманието му. Имаше нещо много интригуващо в леко полегатите ѝ очи, високи скули и правилен нос. За жена бе достатъчно висока, но ако застанеше близо до него, едва щеше да достига брадичката му. В това положение той би могъл лесно да се наведе и да я целуне.

Виолетовата ѝ туника с дълги ръкави, която носеше над жълтите панталони, бе пристегната в кръста и разкриваше тънка талия и добре оформени бедра. Имаше пълни, но стегнати гърди, които съблазнително се очертаваха под туниката. Ридж реши, че ще напълнят шепите му. Съзерцавайки я, той осъзна, че ако в момента Калена подозираше за какво си мисли той, щеше да бъде ужасно уплашена и шокирана.

Ридж се чудеше доколко Олара бе обяснила на племенницата си задълженията на временната съпруга. Калена, изглежда, приемаше всичко като чисто делови въпрос. За една неопитна, наивна фермерска дъщеря, която вероятно никога не бе живяла другаде, освен в спокойната провинциална Самотна долина, такова отношение бе най-малкото странно.

Може би тя не разбираше колко дълги и самотни могат да бъдат нощите по безкрайния път на Планините на Противоречията. Щеше да има предостатъчно време да запознае жена си с реалността на този вид споразумения. За пръв път откакто бе научил за следващото си предназначение, започна да го очаква с известно нетърпение.

Все още се наслаждаваше на тази мисъл, когато вратата от лунно дърво на голямата къща на Куинтъл безшумно се отвори. Той учтиво отстъпи встрани, за да даде възможност на Калена да влезе първа. Ридж я наблюдаваше как пристъпва през прага. В златистите му очи се четеше одобрение. Тя може и да бе провинциално момиче, но се държеше с достойнството и грацията на дама от Велика Династия. А той бе незаконороден, непризнат син на член на Велика Династия, който бе предпочел да игнорира неговото съществуване. Но докато

следваше Калена към огромната зала, хрумна му, че човек като него, който имаше намерение да основе своя собствена Династия, можеше и да направи нещо по-лошо от това да се свърже с едно фермерско момиче, което знаеше как да се държи като дама. Щеше да има достатъчно време докато трае пътуването до Планините на Противоречията да реши дали Калена може да стане жената, заедно, с която да осъществи своите бъдещи планове.

И Огненият Камшик разбра, че с истинско нетърпение очаква пътуването.

II

— В името на всички свещени Камъни, човече! — възкликна Куинтъл. — Не можеш да не признаеш, че това ще ти е от голяма полза. Мисля, че съм свършил добра работа като сватовник. Сам нямаше да намериш такава девойка и ти го знаеш.

От другия край на стаята Ридж му хвърли недоверчив поглед, но Куинтъл не го изпускаше от очи и на устните му играеше многозначителна усмивка. Той се отпусна в огромното си кресло, черната му риза и панталони рязко контрастираха със снежнобелите възглавнички. Не беше никак случайно, че тази вечер Куинтъл бе облечен от глава до пети в черно. Имаше гости, които се бяха събрали в голямата стая и той с голямо удоволствие ги забавляваше и разговаряше с тях.

Този човек обичаше контрастите и противоречията и при всеки удобен случай демонстрираше тази своя слабост. Самата външност на барона сякаш отговаряше на вкусовете му. Косата му имаше необичаен сребрист цвят, от върха на високото му интелигентно чело тя се спускаше право назад сресана прилежно. Тази сребриста коса беше ярък контраст с черните му очи, които от своя страна се открояваха по особен начин на бледата му кожа. Когато се обличаше в черно (а това бе обикновеният му начин на обличане), той бе най-внушителната личност сред аристократичните си познати. В Бялата стая ефектът бе по-силен и Куинтъл несъмнено доминираше над всички.

Ридж смяташе, че дори без тези одежди, Куинтъл от Династията на Рееция се Орел щеше да бъде най-забележителната фигура, където и да се намираше. Богат наследник на стара известна Династия, той с вродено достойнство упражняваше своята власт и авторитет. Можеше да бъде изключително учтив и внимателен, какъвто беше по-рано тази вечер в присъствието на Калена, но можеше да бъде и безкомпромисен, особено когато ставаше дума за търговия. Ридж знаеше по-добре от всеки друг колко безскрупулен бе работодателят му.

Според слуховете, които се носеха в града, Куинтъл вече не се задоволяваше само да контролира някои от най-доходните търговски маршрути в Северния Континент. Казваха, че той е хвърлил око и на едно от местата в Съвета на Равновесието — главният законодателен орган, който представляваше разпръснатите надалеч едни от други градове и села на континента. Тази нова управляваща институция все още бе в процес на утвърждаване и повечето местни общини не желяеха да се подчинят и да жертват част от своята независимост, но въпреки това нямаше съмнение, че Градът на Изящството и Интелигентността, където се намираше седалището на Съвета, постепенно се превръща в център на властта. Една от най-важните привилегии, която Съветът на Равновесието бе спечелил наскоро, бе правото да признава и узаконява новоосновани Велики Династии.

С външността си Куинтъл много напомняше птицата-символ на своята горда Династия. Имаше жилаво, но слабо тяло и изострени черти, които наподобяваха тези на хищната птица. Ридж знаеше, че жените често намираха Куинтъл очарователен, въпреки че на всички в малкия кръг от доверени служители бе известно, че той не се интересува от жени. Не се интересуваше и от мъже. През годините на служба у барона, Ридж никога не бе виждал Господаря на Династията да демонстрира чувства към някого. Интересът и страстта на Куинтъл бяха насочени само към науката. Той бе най-начетения човек, когото Ридж познаваше. Имаше огромни познания в най-различни области. Притежаваше частна библиотека, обект на завист от страна на учените от Университета на Спектъра. Често Куинтъл смайваше със знанията си тези хора, за които бе удоволствие да посещават неговия дом.

Въпреки че личните интереси на Куинтъл бяха от интелектуално естество, той притежаваше търговска империя, която трябваше да ръководи и управлява. Присъствието на други учени мъже без съмнение му доставяше удоволствие, но той имаше нужда и от човек, на когото можеше да се довери и на когото да възложи най-непривлекателната част от работата. За да се поддържат търговските маршрути се изискваха неимоверни усилия и сила. Ридж дори не можеше да си спомни кога хората започнаха да го наричат Огнения Камшик на Куинтъл.

Ридж прекоси стаята и се отправи към една инкрустирана каменна маса, където си взе чаша топло червено питие. Тази напитка

беше любимата на Куинтъл.

— Така значи — въздъхна Ридж. — Излиза, че си имал неподозирани възможности що се отнася до сватосването. Тя не е това, което очаквах.

— Мислил си, че ще уредя да те придружава някоя от професионалните временни съпруги?

— Изглежда логично.

Куинтъл поклати глава.

— Не, Ридж. Изобщо не е логично. За твоето пътуване искам да подготвя всичко както трябва, а това най-вече се отнася за търговията с Пясъка. Главната ти задача е да откриеш какво е попречило на последните трима търговски експерти и жените им да проникнат в долината на Лечителките, но също така искам и нова доставка на Пясък. За тази цел се нуждаеш от жена, а инстинктът ми подсказва, че този път жената, която ще придружава мой експерт трябва да притежава част от лечителския Талант. Такава жена Лечителките без съмнение ще приемат. Още преди търговските експерти да започнат да се връщат от Планините на Противоречията с празни ръце, Лечителките рязко намалиха контактите си... Жените, независимо колко са надарени, имат начини да създават ненужни главоболия — продължи Куинтъл с кисела гримаса. — Лечителките са започнали да намаляват обичайните си поръчки за лечебни смеси и отказват да търгуват с Пясъка. Моите експерти ми казаха, че те не се разбирали добре с търговските съпруги-придружителки. Заявили, че не ги намират подходящи — тънките, красиво оформени устни на Куинтъл се свиха в гримаса на отвращение. — Високопоставените заявили, че въпросните жени не били истински съпруги, нито пък притежавали дори и искрица от Лечителския Талант. Не пожелали да имат нищо общо с тях. По-късно започнах да получавам сведения за някаква бариера в прохода към Долината. След това никой, отправил се към Планините на Противоречията, не премина оттатък.

— Но дори да имам късмет и да успея, няма да мога да донеса много пясък, да не говорим за тази част, която се полага на Лечителките тук — прекъсна го Ридж. — Ще мога да взема само толкова, колкото аз и съпругата ми да носим в дисагите си. Няма да е възможно да взема и товарните птици крийте с мен, Куинтъл. Те ще ме забавят твърде много.

Куинтъл кимна в знак на съгласие. После отпи от питието си от богато инкрустираната висока чаша.

— Имам нужда само от една доставка; достатъчна, за да мога да докажа, че все още мога да доставям проклетия материал. Когато разрешиш този проблем и се върнеш, ще организирам голям прием. Разбира се, в твоя чест.

Ридж се приближи до прозореца и се загледа навън към градините. Подобно на повечето частни домове, къщата на Куинтъл беше обградена от много екзотични градини, които представляваха нещо като централна част на самия дом. Откъм улицата стаите бяха малко, а прозорците им — тесни и малобройни, направени така, че да изолират праха и градския шум, като в същото време осигуряваха добра вентилация на помещенията. Всички други стаи, коридори, зали, водеха към буйната растителност и изпълнените с аромат на цветя градини. Тази, към която водеше Бялата стая, тази вечер бе потънала в ослепителна червена светлина. Имаше пълнолуние и Симетра, червената луна на Занталия, грееше ярко. Ридж разсеяно съзерцаваше тази прекрасна картина и размишляваше над последните думи на Куинтъл.

— Някой поставял ли е под съмнение способността ти да ръководиш търговията с Пясъка? — попита тихо Ридж.

Баронът се поколеба, след което кимна утвърдително.

— Въпросът възникна на последното заседание на Градския Съвет. Уверих членовете му, че проблемите са временни и че нормалните търговски курсове ще бъдат възстановени в най-скоро време.

— Няма да посмеят да ти отнемат този маршрут и да го предоставят на някой друг! — отвърна Ридж с абсолютна увереност.

— Никой не може да оспори думите на Съвета, Ридж. Пясъкът се цени изключително високо в Града на Кръстопътищата. Това е едно от нещата, което дава на Града богатството и властта му. Ако градът е под заплахата да изгуби тази доходна търговия, защото Търговския Барон, натоварен с тази задача, не е в състояние да я изпълнява, тогава Съветът ще вземе незабавни мерки да запази този маршрут. И двамата знаем това.

Ридж се извърна от прозореца.

— Когато се върна, ще имаш доставката от Пясъка — простичко обеща той.

— Знам — усмихна се Куинтъл. След минутна пауза добави: — Трябва да спомена още една подробност. Когато товарните коли се върнаха съвсем празни, последният ми експерт не се върна изобщо.

— Кого беше изпратил?

— Трантъл.

Ридж се замисли над току-що чуто.

— Той бе много способен.

— Имам причини да вярвам, че е мъртъв.

Ридж се намръщи.

— Лечителките може и да са твърдоглави и упорити, но никога не биха извършили убийство. Те не могат да убиват, на всеки е известно това.

Куинтъл сви рамене.

— Не знам какво става, Огнен Камшик. Затова те изпращам да провериш.

Двамата мъже мълчаливо впиха погледи един в друг. Нямаха нужда от повече думи. Ридж бе получил назначението си и щеше да го изпълни. И двамата приемаха това като нещо, което се подразбира от само себе си.

— Сега за жената — подхвана Куинтъл.

— Какво за нея? Ти си я избрал. Предполагам, че си знаел какво правиш, въпреки че си нов в този бранш — отвърна небрежно Ридж.

Куинтъл пропусна покрай ушите си ироничната забележка.

— Тя е най-силният ни коз в преговорите с Лечителките. Вярно, че самата не е истинска Лечителка, но леля ѝ е, и както може да се предполага, тя е наследила поне частица от Таланта, който се предава по женска линия в семейството. Обикновено е така. Калена може и да не притежава в достатъчна степен Таланта, за да се обучава за Лечителка, но дори и да притежава съвсем малка част от него, това ще увеличи нашите шансове да убедим Високопоставените Лечителки да преговарят с нея.

— Няма ли някакъв начин да вземем с нас истинска Лечителка.

— За съжаление, не. Те са твърде горди, Ридж. Всяка от тях би сметнала, че е под достойнството ѝ да стане временна търговска съпруга. В името на Свещените Камъни, най-талантливите и най-

преданите сред тях стават Високопоставени и отиват да живеят в Планините на Противоречията и напълно отхвърлят компанията на мъжете.

Пренебрежителният тон на Куинтъл сам по себе си говореше ясно, че подобно на другите мъже, и той не можеше да разбере причините за такава упорита независимост.

— Обикновените Лечителки и жени, които притежават малка част от Таланта, са почти винаги омъжени. Те се ползват с репутация на отлични съпруги. Една Лечителка означава престиж за Династията, независимо Велика или не. Някоя истинска Лечителка няма да стане временна съпруга. И кой мъж ще позволи на жена си да пътува като временна компаньонка, дори и заради дял от Пясъка?

Ридж леко присви устни.

— Кълна се в Тъмната част на Спектъра, аз със сигурност не бих позволил.

— Не — съгласи се Куинтъл, като му хвърли многозначителен поглед. — Най-малко ти би позволил. Твоята гордост не отстъпва на гордостта на никой Господар на Династия, нали?

— Без да се съобразяваме с факта, че съм само едно копеле — заключи Ридж с горчивина в гласа. — Защо не го кажеш, Куинтъл, а? И двамата знаем, че това е истината.

— Това е само временно, Ридж. Толкова съм сигурен в това, колкото съм сигурен, че пълнолунието на Симетра настъпва всеки месец — отвърна баронът. — Ще дойде ден, когато ще основеш собствена Династия. Този ден не е далеч. Въпреки че те взех от улиците на Града на Равновесието и те възпитах и научих на маниери, в теб винаги е горял огънят на твоите страсти и амбиции. Той ще те отведе далеч.

— Скоро — промълви Ридж. Думите му звучаха като обет към самия него. — Много скоро.

— По всяка вероятност в края на това пътуване — отбеляза предпазливо Куинтъл. — Ако докажеш, че си толкова добър в изкуството да съблазняваш, както и в боравенето с оръжие.

Ридж рязко вдигна глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което искам да кажа е, че държа да се възползваш напълно от преимуществата на пътуването — Куинтъл отпи още

веднъж от питието си, изчакайки думите му да постигнат своето въздействие върху Ридж. — Разбира се, не говоря за тридесетте процента от товара, които естествено се полагат на жената и леля й. В добавка към това, имам намерение да дам процент от печалбата на самия теб. Мисля, около двадесет процента. В замяна на това ти и в бъдеще ще контролираш този маршрут вместо мен.

— Не разбирам — продума Ридж с напрежение.

— Разбира се, че разбираш — Куинтъл леко се наклони напред. — За мен е от жизненоважно значение този маршрут да бъде възстановен и тук да бъде доставено известно количество от Пясъка, за да докажа, че все още мога да държа под контрол тази търговия. Нищо друго не ме интересува, дори и печалбата. Когато се върнеш с Пясъка, каквито и облаги и печалби да ти донесе този курс, твои са. Колкото до бъдещето, ще призная, че се чувствам много уморен, тъй като цялото ми време и внимание е посветено на контролирането на търговските маршрути. Желая да прехвърля част от тази отговорност на други, без напълно да изгубя контрола върху положението. На кого мога да се доверя повече, отколкото на теб, Огнен Камшик? Помисли върху това, Ридж. Колкото повече Пясък донесеш, толкова по-богат ще бъдеш. Ако доставиш задоволително количество и го използваш разумно, можеш да спечелиш достатъчно да основеш своя Династия. Прибави към това и процент от печалбата от бъдещите курсове по маршрута за доставка на Пясъка и ще имаш много силен мотив да приемеш предложението ми. Парите са основното, което трябва да притежаваш, за да имаш власт. А за да основеш династия, ти трябвават и двете.

Ридж усети как адреналинът в кръвта му се покачва, все едно бе застанал срещу опасен противник. Но вместо смъртоносен гняв, изпитваше неописуем възторг. Бе в състояние да говори едва след като си пое бавно и дълбоко дъх.

— Безкрайно си щедър, Куинтъл.

— Не, практичен съм. Ти ми служи дълго и вярно, Редж. Дължа ти много. Рано или късно ще основеш своя Династия. И предполагам нищо в тоя свят не е в състояние да те спре. Разбирам, че постигането на тази цел се е превърнало в смисъл на живота ти. Много добре. Мога да се отплатя за годините вяност и преданост към мен, като ти дам възможност да се издигнеш много бързо с цената на едно пътуване.

За миг погледите им се срещнаха.

— Не знам какво да кажа.

Куинтъл се усмихна.

— На мен не казвай нищо. Но можеш да прекараш известно време, като поговориш с Калена. Всъщност, това трябва да е повече от един малък разговор. В това пътуване ще се нуждаеш от пълната ѝ подкрепа, Ридж.

— В това изобщо не се съмнявам — Ридж присви очи. — Мисля, че нейният огромен дял от печалбата е достатъчно основание да го направи.

— Не това имах предвид. Ти ще трябва да я съблазниш, скъпи ми експерте. Напълно ще трябва да я направиш своя истинска съпруга. Ридж, когато последните двама търговски експерти, които успяха да проникнат в Долината на Противоречията, се завърнаха, казаха, че Лечителките са започнали да се оплакват, тъй като придружаващите ги жени не били истински съпруги.

— Със сигурност мога да предположа, че търговците вече са спели с жените си — отбеляза сухо Ридж. — Имали са и брачен договор, който прави всичко съвсем легално. Какво повече са могли да искат Лечителките?

— Несъмнено, те са знаели за това, Ридж, но все пак са отказали да приемат тези взаимоотношения.

— Защо?

— Поради някаква, известна само на тях причина, те не признават тези бракове за валидни, въпреки че доскоро нямаха нищо против тях. Не са дали никакво задоволително обяснение, но доколкото са разбрали търговските експерти, Лечителките са отказали достъп, поради това, че между търговците и временните им съпруги не е имало силна връзка. Наличието на сексуални взаимоотношения и един къс хартия, доказващ, че бракът е законен, изглежда вече не са им достатъчни. Те искат нещо повече.

— Но какво? — попита недоумяващ Ридж.

— Не мога да твърдя със сигурност, че знам — въздъхна Куинтъл. — Едно по-здрово обвързване, предполагам. Емоционална връзка между мъжа и жената. Нещо, което жените приемат за много по-важно от делови въпроси и взаимоотношения. Очевидно съпругите на търговските експерти съвсем открито са казали на лечителките за временния характер на техните бракове. Изглежда Високопоставените

са започнали да се противопоставят на това положение. Кой може напълно да разбере тях или жените изобщо? От разговора си с експертите добих впечатление, че те искат да преговарят с жена, която не приема брака само като делово съглашение. Мисля си, Ридж, че ще бъде много по-добре, докато достигнеш Планините на Противоречията, да успееш да накараш тази жена да се превърже към теб и тази връзка да е нещо повече от задълженията, наложени от брачния договор. Разбери — това, което ще бъде подложено на изпитание, не е храбростта или способността ти да боравиш с оръжието, в което всъщност никой не се съмнява, а умението ти да съблазняваш.

Ридж се втренчи неразбиращо в работодателя си.

— Все още не проумявам.

— Всичко, което искам да кажа, Ридж, е, че е по-добре да започнеш да ухажваш девойката. Докато стигнеш Планините на Противоречията, увери се, че тя ти се отдава с желание и добре е и ти да направиш същото. Лечителките веднага ще познаят и ако не видят, че тя е наистина омъжена за теб в емоционален смисъл, няма да пожелаят да търгуват с вас, дори и ако намериш начин да преминеш бариерата, поставена на входа на прохода.

Ридж тихо изруга.

— В името на Свещените Камъни, решен си да направиш това пътуване колкото е възможно по-трудно, нали?

— Не съм аз този, който ти усложнява живота, Ридж. Ако трябва да обвиняваш някого, обвинявай Лечителките с техните ирационални и нелогични идеи... Ти го знаеш.

— Така значи... Предполага се, че трябва да накарам Калена да се превърже към мен, въпреки че когато се върнем в Града на Кръстопътищата връзката ни ще приключи.

Куингъл кимна.

— Да, въпреки това... Процесът, при който убеждаваш една жена да вярва в емоциите си повече отколкото на разума, се нарича съблазняване. По-добре се подготви да приложиш това изкуство.

Ридж се усмихна тъжно.

— Може би не си избрал подходящия човек за тази работа, Куингъл. Може с основание да ме считаш добър да убивам заради теб,

но прелъстяването на жена изисква особени умения. Никога не ме е бивало за това.

— Имам неограничено доверие в теб, Огнен Камшик. Особено предвид изгодните условия, които ти предложих.

Ридж отново се върна към бъдещата възможност да има собствена династия, както му бе съобщил Куинтъл.

— Това пътуване се очертава да бъде много интересно.

— Сигурен съм, че е така — съгласи се Търговският Барон.

Ридж се зае сериозно да обмисля задачата, която му предстоеше. Изведнъж се сети за нещо.

— Тя има отлични маниери, забеляза ли? На вечерята ми направи особено впечатление — при тази мисъл го изпълни необичайна гордост. — Никога не бих предположил, че е отгледана в някаква ферма.

— Няма значение къде е отгледана и възпитана. Важното е, че в рода ѝ има Лечители. Те са с по-високо положение от една фермерска жена и добре го знаят. На Калена без съмнение е било дадено прилично образование, освен това са я обучили на маниери и обноски. Наистина, тази вечер тя се държа безупречно. Без съмнение, тя е една очарователна гостенка.

„Ако се пренебрегне факта, че изглеждаше определено впечатлена от Куинтъл“ — помисли си Ридж, като си спомни как няколко пъти бе уловил скритите изучаващи погледи на Калена, отправени към търговския барон.

Интересът ѝ към Куинтъл го бе ядосал. Щеше да се наложи да ѝ обясни, че дори ако баронът имаше слабост към жените, тя изобщо не би имала шанс с него. Калена бе сключила договор за брак с Ридж и той ще се погрижи тя да спазва условията на този договор. Нямахше да позволи нищо да застане на пътя му и да му попречи да се върне от Планините на Противоречията с доставка от Пясъка. Ридж се изправи рязко с решителен вид. Точно сега бе моментът да отиде при Калена и да се увери в нейната преданост. Погледна Куинтъл и се усмихна горчиво.

— Задачата, която ми постави, съвсем не е лека, Куинтъл. Разбира се, ти самият осъзнаваш, че дори тя да е фермерска дъщеря, все пак може да претендира за почтено наследство и родословие, което аз не съм в състояние да ѝ доставя.

Куинтъл му хвърли изпълнен с разбиране поглед.

— Сигурно обаче нямаш намерение да позволиш на едно селско момиче да те заплашва. Още повече, след като веднъж се е съгласило да стане временна съпруга, едва ли може да претендира за по-голямо уважение от теб.

Ридж само сви рамене.

— Може би. Чудя се дали знае...

— Дали знае какво? Че нямаш име на династия? Уверен съм, че досега е узнала. Не липсват хора, които с голямо желание ще я информират, че си отраснал по улиците на Града на Равновесието без преимуществото да имаш бащино име. На твоето място не бих се притеснявал за това.

Ридж стисна челюсти в усилието си да прогони спомените. Нямахше смисъл да мисли за онези дни. Бе избягал от бедността и жестокостта на онзи живот, който бе убил майка му. Тя бе съсипана до смърт още преди Ридж да навърши осем години. Умря от някаква болест на дихателните пътища, която лесно можеше да бъде излекувана от някоя Лечителка, ако майка му бе в състояние да си го позволи. Не, тя не би могла да оцелее в жестокия свят на улицата, но Ридж успя. Куинтъл бе прав. Ридж нямаше да позволи миналото да го безпокои точно сега. Неговата голяма цел бе съвсем близо и ако съдбата му зависеше първо от това да прелъсти и обуздае новата си временна съпруга, то нека бъде така.

— Моля да ме извиниш, бароне. Късно е и съм изморен — с тези думи Ридж се отправи към вратата.

Куинтъл остави чашата си.

— За мен също е време да се оттегля. Все пак има някои неща, които трябва да прочета тази вечер.

— Никога ли нищо не може да те откъсне от научните ти занимания — усмихна се Ридж.

— Нищо — отвърна просто Куинтъл.

Той се изправи на крака, черните дрехи правеха фигурата му неестествено слаба.

— Айвис ще бъде пред кабинета ми всеки момент с обичайната чаша Енканско вино.

Ридж кимна и се обърна с намерение да напусне стаята.

— Тогава ти пожелавам лека вечер, господарю.

— А, Ридж, има още нещо.

Огнения Камшик се спря и уморено се извърна към своя работодател.

— Да?

— Този твой брак... Мисля, че трябва да го отпразнуваме както трябва.

Ридж хвърли на Куинтъл въпросителен поглед.

— Това е делово споразумение. Няма нужда от празнуване.

— Заради жената, Ридж. По този начин на нея ще изглежда повече като истински брак. По-романтично и по-емоционално обвързващо. Намислил съм си да те видя подходящо оженен, момчето ми. В миналото винаги си избягвал възможността да си вземеш временна жена. Кой знае? Първият път може да се окаже късмет за теб. Договорът, който имаш с Калена, може да стане постоянен. Мисля, че трябва да ви осигурим подходящо изпращане.

— Намислил си да изпробваш старото си чувство за хумор върху мен, нали, Куинтъл? — отбеляза Ридж със сподавено ръмжене.

Усмивката на Търговския Барон се стопи.

— Интуицията ми подсказва, че сватбеното тържество би било хубаво начало на предстоящото пътуване. Искам да имаш късмет с този курс.

— Да ми устроиш едно официално сватбено тържество? Това ли наричаш късмет, Куинтъл?

— Не се оплаквай. Аз поемам всички разходи.

— Имам неясното чувство — отвърна Ридж, отправяйки се към вратата, — че по някакъв начин аз ще бъда този, който ще трябва да плаща. По един или друг начин.

Той отвори инкрустираната врата от лунно дърво, единственото цветно петно в Бялата стая, и си тръгна с нарастващо чувство на дълбоко раздразнение. Ако се наложеше, би убил за Куинтъл, както бе правил много пъти в миналото. Но да бъде заставен да изтърпи една брачна церемония, когато младоженката щеше да бъде единствено временна търговска съпруга, беше твърде много. Зачуди се как Калена ще посрещне новината за сватбата.

Ридж излезе от потъналия в мека светлина хол и навлезе в осветената от лунна светлина градина. Тази вечер градинските алеи, покрити с блестящ многоцветен дъждовен камък, сякаш подканваха

нощния посетител да тръгне по тях. На такава покана не можеше да се устои. Каменните плочи бяха облени в червената светлина на Симетра, отразявайки лунните лъчи с невероятно великолепие и блясък. Ридж вдигна поглед към кръглото червено светило и реши, че Куинтъл вероятно знае какво прави. Обикновено беше така. През тази фаза на месеца, когато имаше пълнолуние, бе най-благоприятно да се започне важно пътуване. Пълната луна по традиция се считаше луна на търговците и, въпреки че Ридж не беше в пълния смисъл на думата търговец, той също в известна степен вярваше в търговския късмет. Според него винаги в обсега на Спектъра имаш възможност да срещнеш късмета си, дори когато човек трябва сам да създава условия за това.

Ридж бе изминал половината път през градината и почти бе достигнал фонтана от бял и черен оникс с блестящите си черни и бели пръски вода, когато разбра, че неговата бъдеща жена не чакаше кротко в своята стая. Той спря, несъзнателно използвайки сянката на фонтана да се прикрие, като в същото време не изпускаше от очи Калена, която се промъкваше през градината. Може би светлината на червената луна, отразена от дъждовния камък я бе изкушила да излезе от стаята си. Или може би просто бе неспокойна. Ридж би искал в този момент да знае повече за жените изобщо. Понякога намираще, че е много трудно да определи мотивите на постъпките на една жена. Но можеше ли един мъж да разбере това, което идваше от Светлия край на Спектъра. Той бе в състояние само да направи всичко възможно да го държи под контрол.

Продължи да наблюдава Калена. На лунната светлина тя изглеждаше много красива. Косата ѝ представляваше пищен водопад от червени къдрици, на светлината на Симетра светлата ѝ туника блестеше златиста. Тя се движеше със същата грациозност, която и по-рано му бе направила впечатление и това го накара да се запита как ли щеше да се движи в леглото под него. Прониза го болезнено нетърпение да разбере веднага това. Още не се бе успокоил след неочакваната си физическа реакция, когато изведнъж осъзна, че тя се бе отправила към колоната, която водеше към апартаментите на Куинтъл.

Калена изобщо не разбра, че не е сама в градината, докато Ридж не проговори тихо точно зад гърба ѝ. При звука от гласа му тя се обърна рязко с разширени от уплаха очи.

— Това са стаите на търговския барон — каза тихо Ридж. Изражението му на червената лунна светлина беше неразгадаемо. — Никой не влиза в тази част от къщата без предварителна покана от барона.

Калена с върховно усилие запази присъствие на духа.

— Съжалявам. Нямах представа. Тази къща е толкова голяма, лесно е човек да се обърка.

В думите ѝ имаше голяма доза истина. Къщата, с двата етажа от просторни стаи и безкрайни градини, беше много по-голяма от къщите, които Калена бе виждала дотогава. Много по-голяма дори от дома на нейната Династия, който тя едва си спомняше от ранното си детство. Къщата беше аранжирана в различни форми кръгове и овали бяха разделени от квадрати, по-големи и по-малки правоъгълници; всяка стая беше грижливо разпределена и имаше най-подходящото изложение към останалите стаи и към градините.

Това, че Калена намекна за изящството на къщата, бе само една малка хитрост от нейна страна. Надяваше се, че Ридж няма да разбере, че съвсем не е толкова неориентирана. Знаеше много добре, че се приближава към стаите на Куинтъл, тъй като по-рано през деня с небрежен тон бе помолила един слуга да ѝ обясни разположението на къщата. Трябваше да си състави план за убийството, а за тази цел бе необходимо да познава навигациите на Куинтъл, особено какво прави и къде се намира вечер. Инструкциите на Олара бяха много подробни, но Калена се чувстваше много по-уверена, ако сама провереше всичко. Тъкмо се опитваше да открие нещо повече за господаря на къщата, когато Ридж я изненада, появявайки се толкова внезапно.

На лунната светлина изражението на Ридж беше сурово, почти жестоко. Така, както стоеше в сянка, той изглеждаше огромен и заплашителен. Калена съвсем осезателно почувства големината и силата му. Шокирана, тя внезапно осъзна, че нещо в този мъж я вълнува по странен и необясним начин. Тази мисъл я изплаши, тъй като разбираше, че той не е за нея.

Без съмнение в бъдещия ѝ свободен живот щеше да има място за мъже, но не виждаше начин как Ридж би могъл да бъде сред тях. Той

бе обвързан с Куинтъл, а когато мисията ѝ приключеше, Калена щеше да поеме по своя път. Собствената ѝ безопасност щеше да зависи от това да не види Ридж никога повече. Смъртта на Куинтъл щеше да изглежда съвсем естествена, но въпреки това тя нямаше намерение да стои тук и макар и случайно, да събуди нечие подозрение. Нещо повече, Олара бе забранила на племенницата си да се поддава на най-опасното изкушение — сексуалната свобода. Калена разбираше, че забраната не бе дадена поради това, че Олара не одобрява определен тип женско поведение. Причината бе в твърдото убеждение на лечителката, че пробуждането на чувствеността ѝ ще предизвика нещастие и ще провали мисията на племенницата ѝ.

— Няма значение — каза Ридж, като здраво я хвана за ръка. — Ще те заведа обратно в стаята ти. Така или иначе трябва да поговоря с теб.

Калена го погледна с безпокойство.

— Разбира се, търговски експерте.

— Мисля, че ще е по-добре да оставиш титлата и да започнеш да ме наричаш Ридж.

— Добре. Както желаш.

Той замълча за момент. Тръгнаха по алеята все така в мълчание, а Ридж събираше мислите си. Калена изчакваше, изпълнена с тревога, чудейки се за какво искаше да говори Ридж с нея и защо му бе толкова трудно да започне.

— Куинтъл е решил да ни устрои сватбено тържество — проговори той накрая. В тона му се долавяше известно предизвикателство, като че ли очакваше тя да му се противопостави.

Калена си отдъхна, когато с облекчение разбра, че няма да бъде разпитвана за среднощната си разходка в градината.

— Много щедро от негова страна.

„Значи ще има голямо тържество, точно както предрече Олана“ — помисли си Калена.

— Куинтъл е решил, че една сватбена церемония ще бъде добро начало на нашето пътуване — продължи Ридж. — Той не е човек, който ще откаже да вземе под внимание благоприятните признаци и, предполагам, има някакво интуитивно чувство в различни ситуации, което понякога е забавно.

— Тогава той много прилича на леля ми — отбеляза сухо Калена.
— И той ли изпада в транс?

Ридж измърмори тихо някаква ругатня.

— Разбира се, че не. Това е приоритет на жените. Никой мъж не би претендирал, че е способен да изпадне в Ясновидския транс.

— Искаш да кажеш, че на един мъж ще му бъде трудно да признае, че е надарен с такъв женски талант? — усмихна се лукаво Калена.

Ридж трябваше да положи неимоверно усилие да запази търпение.

— Исках само да кажа, че моят работодател има отлична интуиция. Интуиция на търговец. Той винаги знае какво прави. Никога не споря с него, когато вземе твърдо решение. Той почти винаги е прав.

— И понеже е решил, че ти и аз трябва да преминем през този сватбен фарс, си се съгласил веднага с добрата му идея?

Тя не можа да се въздържи да не се пошегува с него, когато той бе толкова раздвоен относно официалната сватбена церемония.

За момент Ридж се поколеба.

— Куинтъл е убеден, че това ще допринесе за успешния завършек на пътуването — каза той.

— Което означава, че Високопоставените Лечителки от Долината на Противоречията ще са повече разположени към мен и с по-голяма вероятност ще търгуват, ако изглеждам като истинска съпруга. Той се надява една сватбена церемония да ме обвърже „истински“, нали така?

Ридж рязко спря и се обърна към нея. Златистите му очи блестяха от възхищение.

— Изглежда ти си имаш своя дял женска интуиция?

— Предпочитам да мисля за това като за начин да отвръщам на мъжката логика — продума тихо тя, макар да съзнаваше, че тези думи ще го ядосат.

Мъжете не обичат да признават, че жените са способни на дълбоко логическо мислене. Логиката се считаше за мъжки приоритет; дар, който произхождаше от Тъмния край на Спектъра. За нейна изненада Ридж не отвърна на предизвикателството.

— Няма да споря с теб тази вечер, Калена. Окончателното решение е, че ти и аз ще преминем през една официална церемония след три дни. Съветвам те да си купиш сватбена наметка. Купи всичко,

от което имаш нужда и кажи на собствениците на магазините да ми изпратят сметката. Вземи някои неща и за пътуването. Ще направя списък. Като обикаляш магазините, купи две нови ризи и за мен.

Калена повдигна подигравателно вежди.

— Вече започваш да се държиш и говориш като съпруг, Ридж.

За нейна изненада той прие думите ѝ сериозно.

— Точно така. А ти чувстваш ли се като съпруга, Калена?

— Не — отвърна тя без заобикалки. — Що се отнася до мен, всичко това е само игра.

„И тази игра ще свърши само когато изпълня дълга си. Между нас няма нищо повече от едно делово споразумение.“

Ридж я погледна внимателно, след това постави ръце на раменете ѝ. Калена почувства топлината и силата на тялото му и пое дълбоко дъх. Погледна в очите му и разбра, че вътре в себе си е взел някакво решение. В този момент не знаеше дали да съжалява, че го срещна в градината или да се радва. Не бе свикнала с компанията на мъже и никога преди не бе стояла сама на лунна светлина заедно с един толкова привлекателен мъж, сложил ръце на раменете ѝ. В един миг се изплаши, след това си напомни, че съвсем скоро ще започне нов живот, в който със сигурност няма да бъде лишена от много подобни срещи. Това, че ще си позволи да вкуси малко от бъдещите удоволствия не можеше да навреди на мисията ѝ.

— Може би — проговори бавно Ридж. Гласът му я приласкаваше с опасна нежност. — Като бъдещ съпруг трябва да приема сериозно задълженията си. Ако трябва да се чувствам обвързан, Калена, тогава и ти би трябвало да се чувстваш по същия начин.

Калена стоеше съвсем неподвижна. Кръвта ѝ заигра лудо във вените ѝ, тъй като разбра, че той се готви да я целуне. За миг си представи разяреното лице на леля си. Ако видеше това, Олара щеше да бъде ужасена. Всъщност, самата Калена бе малко уплашена. От известно време си казваше, че много скоро ще разбере какво е да бъде в прегръдките на мъж. Наистина, с нетърпение очакваше това да се случи, но когато този момент дойде по-скоро, отколкото бе очаквала, не бе сигурна как да реагира. Не се страхуваше от прегръдката, осъзна изведнъж, а от това, че изобщо не бе сигурна дали точно Ридж е мъжът, с когото да направи първия си опит. Всичко беше много объркано.

Когато той сведе глава към нея, тя се опита да се освободи от прегръдката, но бе твърде късно. Ръцете му я притиснаха здраво, той я придърпа по-близо до силното си тяло и в следния миг устните му покриха нейните.

На червената лунна светлина Калена се почувства в странна безтегловност, като че ли вече не принадлежеше на себе си. Всеки момент бе готова да се слее с него — нейната противоположност. Това напълно я обърка. Никога преди не бе изпитвала нещо подобно. Сякаш от много далеч долетяха предупрежденията на Олара: „В никакъв случай не трябва да се предаваш в прегръдката на мъж, докато не изпълниш дълга си и не отмъстиш за погубената чест на твоята Династия. Това може да бъде изключително опасно за теб.“

„Сигурно Олара е имала предвид любовния акт“ — помисли си Калена. С какво можеше да навреди една целувка?

Устата на Ридж бавно и настойчиво покори нейната, изисквайки и очаквайки нейния отговор. Зъбите му лекичко я ухапаха и тя, удивена, неволно разтвори устни. Преди да успее да протестира, езикът му смело нахлу в устата ѝ, като изучаваше и вкушваше омайната ѝ сладост, докато накрая тя остана почти без дъх. Тихо простена, когато ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. В отговор обви ръце около врата му и почувства учестеното му дишане. За миг разбра, че Ридж се чувства също толкова объркан като нея. Целувката се бе превърнала в нещо повече от това, което бе очаквала. Тя можеше да се закълне, че големите силни ръце, които я държаха, трепереха леко. Почти веднага обаче той успя да възвърне самообладанието си. Дланите му обхванаха закръглените ѝ хълбоци и силно я притиснаха към твърдата му мъжественост. Колкото и да бе неопитна, Калена разбра, че това не бе предварително обмислен сексуален натиск, а по-скоро неутолим глад, който изглежда изненада и самия него.

Калена бе погълната сякаш в някакъв чувствен ураган. Гърдите ѝ бяха притиснати към силния му мускулест гръден кош. Ридж разтвори крака и притисна нежните ѝ меки бедра между своите. Почувства как пръстите му още веднъж се плъзнаха чувствено по гърба ѝ, продължиха надолу и след миг долови сладострастния му стон. Горещите му устни продължаваха да атакуват нейните, предизвиквайки в нея усещания, каквито не бе изпитвала никога досега.

„Нищо чудно тогава, че половият акт се счита за пример на пълно сливане на противоположни сили“ — помисли си Калена. Щом като само една целувка предизвика толкова опустошителна чувствена реакция, тя само можеше да гадае какво би било да сподели леглото на Ридж. Когато накрая отдели устните си от нейните, Калена отвори бавно очи. Вдигна поглед към него. Устните ѝ все още бяха разтворени, очите ѝ — забулени в сладостна нега. През един безкрайно дълъг миг Ридж изучаваше лицето ѝ с мрачно и замислено изражение. След това бавно вдигна ръка и погали косите ѝ.

— С цвета на залеза — прошепна той, прокарайки пръсти през гъстите къдрици. — Това е точно времето, когато светлината и мракът се срещат и се сливат в прегръдка.

Калена не каза нищо. Изчакваше нещо да се случи, не смееше да проговори, за да не развали магията. Пръстите на Ридж се спуснаха от косата към устните ѝ. Прекара леко пръст по тях. Движението му беше толкова нежно, с толкова скрита чувственост, че тя неволно потрепери, а той бе на път да загуби хладнокръвието си. Очите му не се отделяха от нейните. Той спусна ръката си по-ниско, погали леко нежната ѝ шия и спря, когато достигна заоблената ѝ гръд. През плата на туниката си Калена ясно почувства докосването му. Пръстите му леко я погалиха и тялото ѝ незабавно реагира. Кръвта ѝ кипна и по тялото ѝ се разли непозната топлина. Разбра, че Ридж веднага усети това, защото ръката му продължи още по-надолу, погали мекия ѝ корем и се спря точно там, откъдето извираше тази странна опияняваща топлина, която се разливаше по вените ѝ.

Калена продължи да стои съвсем неподвижна. Погледите им бяха впити един в друг и тя осъзнаваше, че само външна сила можеше да разруши тази магия. От някакво забравено кътче на паметта ѝ изплува едно от наставленията на Олара: „Когато идеално противостоящи сили от Спектъра са в непосредствена близост, енергията, която възниква между тях, е разрушителна.“ В този момент Калена разбра, че за добро или за зло, съдбата на Спектъра бе предопределила тя да срещне своята идеална противоположност, когато за пръв път видя мъжа, наречен Огнен Камшик.

Тази мисъл бе това, от което се нуждаеше, за да се откъсне от опасното опиянение. Поемайки дълбоко дъх, тя събра кураж, отстъпи крачка назад и свали ръцете си от врата на Ридж. Цялото ѝ тяло все

още трепереше от възбуда. Той не се опита да я спре. Само я наблюдаваше с настойчивост, която я плашеше.

— Лека нощ, Ридж.

Отстъпи още една крачка назад. Инстинктът ѝ подсказваше, че трябва да бяга от Ридж, а не просто бавно да отстъпва.

— Калена — гласът му бе странно рязък, по-дълбок и по-дрезгав от обикновено, — има още нещо, за което трябва да поговорим тази нощ.

Тя се спря и се обърна.

— За какво?

— Аз съм мъжът, който ще ти стане съпруг.

— Знам това, Ридж.

— Куинтъл не е за теб. Нито за теб, нито за която и да било жена, ако това те интересува. Но жените често са го преследвали и това е най-малко глупаво от тяхна страна. Не позволявай любопитството ти да те отведе дотам, че да направиш нещо безразсъдно и глупаво.

Ако нещо можеше да развали магията на лунната и изпълнена със страст нощ, това бяха думите на Ридж. Калена вдигна гордо брадичка. Нима това копеле си мислеше, че може да дава наставления на дъщерята на една Велика Династия? Дори ако бе само една фермерска дъщеря, каквато претендираше, че е, той пак не би имал никакво право на такъв тон.

— Не забравяй, че трябва само да играеш ролята на съпруг, Ридж. Не позволявай чувството ти за дълг да те води толкова далеч.

— Брачният договор може да е подписан само за кратък период от време — отвърна той безстрастно. — Но докато трае, той е съвсем истински. Не забравяй това, Калена.

Престори се, че не е чула забележката му. Не без усилие премина спокойно покрай него, но това трая само докато достигне колонадата. След това, скрита в сенките, вдигна края на туниката си и се втурна бързо към сигурността и безопасността на своята стая.

III

Многоцветни копринени багри се плъзгаха между пръстите на Калена. Очарована, тя разглеждаше с възхищение разстланите пред нея платове. Скъпите коприни, донесени чак от Антиподите, съставляваха само малка част от многобройните стоки, които можеха да се намерят на Търговската улица.

Същия ден бе видяла разнообразни меки платове във всички цветове на Спектъра — от фината вълна „панти“, използвана за зимни туники и наметала, до красиво изтъкания плат Риша, който се произвеждаше само в града със същото име. Калена никога не бе имала много дрехи и сега бе очарована от възможността да избира. Но още повече я радваше мисълта, че няма да се наложи сама да шие дрехите си. За пръв път от детството ѝ някой друг ще ушие облеклото ѝ срещу известно заплащане. Имаше желание да крещи от радост при мисълта за тази мъничка частица свобода. Не че имаше нещо против сама да шие, но много по-приятно бе да знае, че някой друг ще върши това вместо нея. Да стои пред прага на истинската свобода бе зашеметяващо изживяване.

— Туниките няма да представляват проблем — заяви продавачката, словоохотлива възпълна жена на средна възраст. — Тези ще могат да станат още днес. Дрехите за езда ще са готови утре. Нали разбирате, панталоните трябва да се ушият много внимателно, за да са удобни.

Калена кимна. Искаше стилните нови туники колкото е възможно по-скоро, но нямаше належаща нужда от костюмите за езда. В края на краищата нямаше никакво намерение да тръгва на определеното пътуване с Ридж. Бе поръчала дрехите, защото бе сигурна, че Ридж ще попита за тях. Калена дълго бе мислила кой би трябвало да плати за дрехите за езда и сватбената наметка. Ридж настояваше, че това е негово задължение. Накрая тя се съгласи, че няма нищо непочтено в това да му позволи той да плати сметките.

След като всичко приключеше и смъртта на Куинтъл станеше факт, пътуването до Планините на Противоречията щеше да се отложи, докато Градският Съвет назначи нов търговски барон. И брачният договор, по взаимно споразумение, ще бъде анулиран. Но Калена не можеше да обясни на Ридж защо екипировката и дрехите за езда нямаше да ѝ бъдат необходими.

Когато взе своето решение, младата жена си отдъхна с облекчение. Това бе въпрос на чест и всичко, свързано с честта, бе важно за една жена от Велика Династия.

Кимайки доволно, тя се обърна към продавачката:

— Ще имам нужда и от сватбена наметка.

Очите на жената заблестяха от задоволство. „Тази фермерска дъщеря не изглежда богата, но никоя жена (богата или не) не ще жали парите, когато става дума за сватбена наметка. Може бе ще убедя тази клиентка да похарчи малко повече.“

— Но, разбира се. Имаме на склад някои подходящи платове. Мисля, че коприната е идеална за тази цел. Решила ли сте какъв цвят да изберете?

Право на младоженката бе да избере цвета на наметката, с която ще бъде венчана. Този въпрос бе важен, тъй като мъжът трябваше да носи наметка с контрастиращ цвят. Като правило жените избираха бледи цветове от Светлата част на Спектъра, по този начин мъжете лесно намирах съответния противоположен цвят. Но Калена не мислеше да се ръководи от правилата нито сега, нито в бъдеще.

— Нещо в червено — отвърна тя, изпитвайки тайно задоволство, когато пръстите ѝ погалиха яркочервената коприна пред нея.

Червеното бе необичаен цвят за сватбена наметка и изборът бе направо шокиращ. Нямаше и богат избор от контрастни цветове. Калена очакваше с нетърпение да види реакцията на Ридж на това предизвикателство. Продавачката се слиса, но не каза нищо. Алената коприна бе много скъпа, а собственичката нямаше намерение да провали една толкова изгодна сделка, като се заеме да убеждава младоженката, че по този начин пристъпва традицията.

— Нямам наметка точно от този цвят, но мога да уредя да ви ушийт една до утре следобед. Кога е сватбата?

— Вдругиден — отвърна Калена, насочвайки се към един топ вълнен плат „Риша“. — Изпратете наметката на адреса на Династията

на Рееция се Орел. А сметката за нея и за дрехите за езда изпратете на търговския експерт Ридж, който работи за господаря на тази Династия. За всичко останало ще платя аз.

— Династията на Рееция се Орел? — очите на жената заблестяха от неподправен интерес. — Ще се омъжвате за служител на Търговския Барон Куинтъл, така ли?

Преди Калена да успее да отговори, дървената врата на магазина рязко се отвори и един познат глас отвърна вместо нея.

— Със собствените си очи, видях договора, Мелита. Тази фермерска дъщеря наистина ще се омъжва за човек, който работи за Куинтъл и повярвай ми, годеникът ѝ не е някакъв прост слуга. Ридж се приема почти като син в тази Династия — Ариса се обърна широко усмихната към Калена. — Здравей, Калена!

— Добро утро, Ариса! — с колеблива усмивка отвърна на поздрава на другата жена. — И ти ли си тръгнала днес на пазаруване?

— М-да. Бях тръгнала да си купувам нови обувки, когато те видях да влизаш тук и реших да те попитам как мина всичко вчера — отвърна с готовност Ариса. — Какво мислиш за бъдещия си съпруг?

За момент Калена се поколеба, тъй като си спомни какво се бе случило в осветената от лунни лъчи градина.

— В някои отношения го намирам страхотен — отвърна сухо тя.

Ариса размени кратък поглед с продавачката и избухна във весел смях.

— Страхотен! Това ми харесва. Как само го каза! Интересно, какво ще кажеш за това на сутринта след брачната нощ, когато поднесеш на съпруга си сутрешния чай?

Калена се усмихна, стараейки се да прикрие смущението си. Изглежда, обсъждането на такива теми в Града на Кръстопътищата си беше съвсем в реда на нещата. Разбира се, бе слушала за стария обичай жената да става рано, да свари и поднесе чай на съпруга си преди той да е станал от леглото. Имаше смътни спомени как нейната майка извършва този малък ритуал за баща ѝ. Без значение бе колко богата е една Династия и колко прислуга има, съпругата сама приготвяше чая на мъжа си. Женените мъже се шегуваха помежду си, че съдели за настроението на жените си по това доколко горчив или сладък бил чаят, поднесен им рано сутринта.

— Казаха ли ти вече защо наричат Ридж Огнения Камшик? — попита Ариса. По изражението ѝ можеше да се съди, че с огромно удоволствие би разговаряла по този въпрос.

— Ти самата ми каза вчера, че го наричат Камшика на Куинтъл, защото търговският барон го използва да прочиства търговските си маршрути от бандити — отвърна предпазливо Калена.

— Имам предвид първата част от името — махна небрежно с ръка Ариса. — Никой ли не ти е казал какви слухове се носят за него?

Калена поклати отрицателно глава.

— Имам чувството, че в дома на Куинтъл няма място за слухове и клюки. Що се отнася до това, слугите пазят пълно мълчание.

— Това не ме изненадва — отвърна Ариса с тънка иронична усмивка. — Куинтъл може да си позволи всичко, включително и мълчанието на подчинените си. Е, Калена, тъй като ще споделяш леглото на Ридж, може би трябва да знаеш защо към името му е прикачен епитета „огнен“. Чувствам се задължена да те предупредя. Жените трябва да се подкрепят, нали? Говори се, че той е един от онези мъже, които се срещат много рядко; мъж, който може да накара стоманата от Града на Равновесието да се нажежи до червено само от силата на гнева му.

За миг в магазина се възцари пълна тишина. Дори продавачката бе зяпнала от изумление. Калена се опита да си спомни разказите, които бе слушала.

— Историите за такива мъже са чиста измислица — започна да протестира тя. — Красиви приказки, измислени от сладкодумци. Говори се, че във всяко поколение има такива мъже, но са много малко. Възможността да срещнеш такъв мъж е невероятно малка.

Ариса сви рамене.

— Историите, които се разказват за Ридж, са достатъчни, за да му създадат име. Сигурно има някакво зрънце истина в тях.

— Не се изисква кой знае колко да лепнеш някому някакъв прякор — отбеляза продавачката.

— Така е, но защо точно това име точно на този мъж? — настоя Ариса.

— Може би защото Ридж има избухлив характер — отвърна примирително Калена, не желаейки повече да спори по този въпрос.

— Според легендата способността да нажежаваш стоманата вървяла ръка за ръка с буен темперамент.

— Повечето мъже са избухливи и имат буен темперамент — отвърна философски продавачката. — Винаги съм смятала, че не се изисква много да ядосаш някой мъж. Откакто съпругът ми почина, не съм бързала да се омъжа повторно именно поради тази причина. Бе облекчение за мен, когато накрая вкъщи настъпи спокойствие. А печалбата от магазина е също за мен и мога да харча парите си както намеря за добре.

— Само мога да си представя каква ярост и огнен темперамент трябва да притежава мъжът, способен да нажежи стоманата така, че чак да заблести — каза Ариса. — На твое място бих била много предпазлива, Калена. Съгласила си се на женитба, която съвсем не може да се нарече безопасна.

— Това е просто делово споразумение — отвърна твърдо Калена и се обърна към продавачката. — Моля, поръчайте да ушийт наметката ми от тази червена коприна. Ще дойда да взема туниките малко по-късно.

— А костюмите за езда? — попита веднага продавачката с готово перо за писане и бележник в ръка.

Калена за момент се поколеба, чудейки се дали някога ще облече тези дрехи.

— Да, добре. Искам ги в тъмнозелено.

— Отлично — усмихна се доволно жената. — Имам мерките ви. Ще се обадя на шивачката да започне веднага. Така, сметките за наметката и костюмите за езда да изпратя на този Ридж в дома на Династията на Рееция се Орел. Да разбирам ли, че останалите дрехи ще си платите вие?

Калена веднага схвана не дотам деликатния намек. Взе малката кожена торбичка, която висеше от колана ѝ и започна да отброява парите. Тежките монети една по една се събираха на куп под наблюдателното око на продавачката. Когато купчинката стана доста внушителна, жената се усмихна отново и прибра парите в едно чекмедже. Ариса наблюдаваше с интерес и, когато Калена понечи да си тръгне, се приближи до нея и я хвана под ръка.

— Сега какво ще си купиш? Може би обувки?

— Да. И две ризи за Ридж.

— Аха. Вече те е накарал да му купуваш ризите. Човекът е решил да се възползва докрай от предимството да си има съпруга. Сигурно ще те накара и да избродиращ инициалите му. Тази работа с наметката...

— Поради някаква причина Търговският Барон Куинтъл желае да организира Официална сватбена церемония, за да затвърди договора — обясни Калена, след като излязоха от магазина и се озоваха на покритата с каменни плочи улица.

— И Ридж, разбира се, веднага се е съгласил. Той би направил всичко за Търговския Барон. Запомни това, Калена — Ариса изрече тези думи с неочаквано сериозен тон.

— Верността на Ридж към Куинтъл е пословична. Говори се, че Куинтъл го спасил от глада и мизерията на улиците на Града на Равновесието и от този ден нататък Ридж му се отплаща с безрезервна преданост. Но ако наистина приемаш търговския брак като саможертва, нека да бъде дадена достойно и да бъдеш изпратена както подобава. Съгласна ли си?

— Да бъда изпратена както подобава? — Калена изглежда учудено приятелката си.

— Една последна свободна нощ, преди да тръгнеш на път. Утре вечер аз и моите приятелки ще те посетим малко преди да сервираат вечерята — обяви решително Ариса. — Ще се погрижим тази нощ да се забавляваш, Калена.

— През нощта? Искаш да кажеш, че ще отидем в таверните?

Очите на Калена светнаха от радостна възбуда само като си помисли за тази възможност. Там, откъдето идваше, за това не можеше дори да се помисли. Някоя порядъчна жена не ходеше в таверна през нощта нито сама, нито дори в компанията на други жени. Но очевидно тук на това не се гледаше с лошо око; такива преживявания тя щеше да очаква с нетърпение в бъдеще.

— Какво ще кажеш за предложението ми? — попита Ариса с изкусителна усмивка.

— Но това е чудесно! — отвърна въодушевено Калена. — Ще облека някоя от новите си туники. Поръчах си няколко къси, също като твоите. Много мило от твоя страна да ме поканиш да дойда с теб и приятелките ти, Ариса.

— Ще бъде чудесна вечер. Ще видиш.

Официалната зала във величествения дом на Куинтъл бе боядисана и ярко контрастиращи багри — от жълто-кафяво до бледосиньо. Калена вече бе свикнала с резките контрасти в този дом, но тази стая с цвета на пясък и море определено ѝ хареса. Пастелните тонове от средата на спектъра действията успокояващо на опънатите ѝ нерви. Да седи на една маса с мъжа, когото бе дошла да убие и другия, за когото щеше да се омъжва, бе меко казано, твърде обезпокоително. В Самотната долина всичко изглеждаше толкова просто, далечно и недействително. Куинтъл за нея бе само едно име, част от безкрайните наставления на леля ѝ, а бракът с един непознат, наречен Ридж — само средство за постигане на целите ѝ. Но в продължение на двете вечери, в които прекара в компанията на двамата мъже, приказките на Олара съвсем определено придобиха конкретност и реалност. Затова по време на вечерята тя бе необичайно мълчалива.

Ниската кръгла маса в центъра на залата бе покрита с миниатюрни многоцветни плочки, наредени в причудливи фигури. На няколко пъти Калена се опита да схване значението на тази странна символика, но не успя. Този многоцветен хаос в изработката щеше да я прави съвсем безвкусна, ако не бяха пастелните тонове на самите плочки. Калена, Ридж и Куинтъл седяха на ниски възглавнички, мъжете стояха както обикновено небрежно отпуснати, тъй като облеклото им бе много удобно и те можеха да променят положението си, когато пожелаят.

Въпреки че Калена бе облякла една от новите си къси туники, възпитанието не ѝ позволяваше да седи по друг начин, освен на колене — общоприетата типично женска поза. Бе подвила изящни бедра под себе си, гърбът ѝ — идеално изправен. От това положение можеше лесно да подаде някое ястие или съд. Наливането на вината и отсервирането на второстепенните блюда се смяташе за женско задължение. Калена с удоволствие прие ролята си на домакиня на масата, казвайки си, че това е само временно. Тайничко се чудеше какво ли правят Куинтъл и Ридж, когато на масата им не присъстваха жени. Можеше да се обзаложи, че са напълно способни да се обслужват и сами.

Ридж изведнъж прекъсна разговора си с Куинтъл и се обърна към нея:

— Ходи ли да пазаруваш днес?

— Да — отвърна учтиво тя, поставяйки с изящно движение нова бутилка на масата. — Купих всичко, което ми поръча, включително и твоите две ризи. По-късно ще ти ги донеса.

Предпочете да не споменава за внезапно обхваналото я чувство на дълг към Ридж. Все още не бе в състояние да си обясни защо купи иглите и копирените конци за бродирание, заедно с ризите на Ридж. По-късно, когато бе седнала да избродира малкия дискретен инициал „Р“ на ризите, сама се укори, че се е поддала на импулса си да покаже този старомоден жест на уважение към бъдещия си съпруг. С известна доза примирение призна пред себе си, че действително някои навици са дълбоко вкоренени. Въпреки че се бе срещала с Ридж само няколко пъти, бе забелязала, че дрехите му не носят никакви инициали, които да му придават индивидуалност. Поради факта, че той бе незаконороден, това едва ли бе изненадващо. После си каза, че малко или много Ридж е една пионка, невинен участник в голямата игра на отмъщение, в която бе въвличена и тя. Най-малкото, което можеше да направи за него, бе да му избродира ризите.

Без да продума повече, Калена заби поглед в блюдото с горещи, разбити плодове „колума“ пред себе си. Нямаше никакво желание да участва в разговора, но Ридж изглежда бе решил друго.

— А намери ли сватбена наметка?

Устните ѝ се извиха в тънка, многозначителна усмивка, но Калена бързо се овладя.

— Да, Ридж, намерих.

— Какъв цвят си избра, Калена? — небрежно попита Куинтъл.

Тя вдигна глава и срещна златистия поглед на Ридж.

— Червен — заяви смело. — Един нюанс на червеното.

Куинтъл се разсмя с искрено удоволствие, вдигайки чашата си с ироничен поздрав към Ридж, който моментално се намръщи.

— Много добре. Дамата е хвърлила ръкавицата на предизвикателството, Огнен Камшик. Изглежда е решила да не скучаеш с нея. А ти какво ще избереш в отговор?

С преднамерено бавно движение Ридж вдигна чашата си и отпи.

— Тя е избрала цвета на червената Симетра. Следователно нямам право на богат избор. В такъв случай ще трябва да нося черно, нали? Черната мантия на нощта, която прегръща луната тъй както мъжът прегръща жената.

Калена почувства как страните ѝ пламват, тъй като нейният малък акт на независимост бе изтълкуван правилно и незабавно я бяха поставили на мястото ѝ.

— Предвид обстоятелствата тази сватба е напълно безсмислена.

— Не — отвърна меко Куинтъл, — не е така. Не и в този случай. Довери се на преценката ми. Всичко е подготвено, сватбеното тържество ще се състои в обичайния час, когато слънцето залязва, след което ще последва голям прием.

— Много ли хора са поканени? — попита нетърпеливо Калена. Сред многобройните гости задачата ѝ ще бъде много по-лесна. Олара предвиждаше голямо угощение и много хора.

— Някои търговци и техните приближени. Хора, на които Ридж държи. Извини ме, че не те попитах дали би искала да поканиш някого, Калена. Мислех си, че след като си сама в този град, просто нямаш близки тук.

— Ще ви съобщя утре вечер — отвърна решително Калена.

— Какво ще има утре вечер? — Ридж веднага долови твърдата нотка в гласа ѝ.

— Тогава ще се срещна с едни мои нови приятели. Може би ще ги покания на сватбата. Младоженката има право на свои свидетели, нали? Около нея трябва да са приятелките ѝ преди да дойде бъдещият ѝ съпруг.

Трябваше да има на разположение един час само за себе си, както повеляваше традицията. Имаше нужда да се подготви за предстоящата си задача.

— Разбира се, можеш да поканиш, когато пожелаеш — съгласи се Куинтъл.

Внезапно Ридж се намръщи.

— Какви приятели? Ти не познаваш никого в този град.

— Освен Ариса. Помниш ли я? — очите ѝ заблестяха от радостно вълнение. — Тя е уредила за мен едно подобаващо изпращане, преди да се омъжи. Тя и нейните приятелки са ме поканили

да изляза с тях. А това ми напомня, уважаеми бароне, че утре вечер няма да мога да присъствам на вечерята, за което моля да ме извините.

Ридж видимо се стегна, кокалчетата на ръката му побеляха от силата, с която стисна чашата си. Златистокафявите му очи се впиха подозрително в Калена.

— Значи ще прекараш вечерта с Ариса и нейната компания?

— Ариса бе достатъчно любезна да ме покани, когато тази сутрин случайно я срещнах на Търговската улица.

— Не мисля, че напълно разбираш в какво може да се забъркаш — думите на Ридж бяха пропити с чисто мъжка арогантност. Той се обърна към Куинтъл с тона на съпруг, който трябва да озапти своенравната си и наивна жена: — Ариса и приятелките ѝ не са точно хората, с които би трябвало да поддържаш близки отношения.

— А защо не?

— Някои от тях преди са били временни съпруги и са придружавали товарите със стока като... хм... с определени задължения. Всички те се славят с доста свободното си държание.

— Но нали и аз ще стана временна съпруга — Калена му отправи блестяща усмивка. — Това са жените, с които в бъдеще ще поддържам приятелски отношения. Трябва да ги опозная, за да може по-късно да бъда приета сред тях.

Ридж сви гневно устни.

— Леля ти е известна и уважавана лечителка. Сигурен съм, че тя не би одобрила плановете ти за утре вечер.

Калена отвърна, че не друг, а леля ѝ се е съгласила и подписала договора за този търговски брак.

— Но предполагам, че си прав. Леля ми има крайно консервативни разбирания — заяви дипломатично.

— Не и наполовина толкова консервативни, колкото са моите като твой съпруг.

Ридж ѝ хвърли предупредителен поглед и преднамерено рязко и шумно остави чашата си на масата. Калена се престори, че нищо не е забелязала.

— Аз нямам съпруг. Все още — отвърна тихо тя.

— След две нощи тази малка подробност ще бъде факт — в гласа на Ридж се долавяха стоманени нотки. — Междувременно ще се държиш както подобава.

— Ще се държа като съпруга — отвърна учтиво, но твърдо Калена. — И тъй като все още не зная какви са маниерите на държанието на временните съпруги, ще се наложи да ги науча, нали?

— Но не от Ариса и нейната компания — отвърна студено Ридж.

Забелязала с какво внимание Куинтъл слушаше разговора, Калена реши да прекрати спора. Нямаше нужда да се кара с Ридж по този въпрос. Имаше твърдото намерение да се присъедини към групата на Ариса и Ридж не можеше да я разколебае. Нищо нямаше да постигне, ако продължеше да спори на масата, най-малкото щеше да се изложи, тъй като разговорът загрубяваше. Без да каже и дума повече, тя се върна към плодовото ястие. Реши, че в Самотната долина плодовете са много по-хубави.

За известно време Ридж замислено я наблюдаваше, но накрая реши, че успешно се е справил с това положение. Отдъхна си и почувства известна гордост от първия си успех като съпруг.

— Предполагам, не си забравила да си купиш костюми за езда?

— Не, Ридж, утре следобед ще бъдат готови.

— А обувки?

— Поръчах и тях. Ще ги доставят по същото време.

Той кимна доволен.

— За всичко друго ще се погрижа аз.

— Сигурна съм, че ще го направиш.

Ридж пропусна ироничната забележка покрай ушите си и се обърна към Куинтъл.

— Ще тръгнем още на сутринта след сватбата. Няма смисъл да отлагаме повече.

— Много добре — кимна Куинтъл в знак на съгласие, като си взе малко от храната пред себе си. — Каж ми, Калена, леля ти не е ли искала да се обучаваш за лечителка?

Девојката поклати отрицателно глава. Това бе последното нещо, което би хрумнало на Олара. Тогава целта, за която Калена бе подготвяна толкова години, би била невъзможна. На Лечителките не бе позволено да убиват, освен при самозащита. Осъе повече, че Олара винаги намираше някой заобиколен начин да намекне на племенницата си, че не вижда и искрица от Таланта в нея. Странно, но това винаги я изпълваше с тъга. Повече от всичко желаше да притежава Таланта по рождение, но не беше възможно Олара да греши, тъй като бе

изключително надарена Лечителка. Говореше се, че ако бе пожелала да живее в долината на Противоречията, тя можеше да стане Високопоставена. Почти никога не грешеше.

— Не. Леля ми имаше други планове за мен.

— Разбирам. А леля ти мисли ли, че притежаваш поне малка част от Таланта?

Калена разбра, че зад този въпрос се крие друг, недоизказан, и въпреки че не го показваше, Куинтъл с нетърпение очакваше да чуе отговора ѝ.

— Не се тревожете, милорд, леля ми е абсолютно уверена, че ще съм в състояние да изпълня задачата си в това пътуване.

— В такъв случай имам доверие на преценката ѝ. Казваш, че тя се е погрижила за твоето образование. Говорила ли ти е за Камъните?

— Разбира се, знам легендата за Камъните на Контраста, а също и за Ключовете към тях — отвърна предпазливо тя. — Учила съм също и Философията на Контраста.

— Вярваш ли в тези легенди?

— Леля ми вярва в Ключовете — каза тя като се замисли. — Трудно ще откриете истинска Лечителка, която да не вярва в тях. Говори се, че Светлият Ключ е изворът на силата на Пясъка на хармонията и следователно пряко свързан с цялото лечителско изкуство. Леля ми е много умна жена и щом като тя вярва в Ключовете, аз съм склонна да мисля, че в легендите има и частица истина.

— Много предпазливо казано, наистина — отвърна Куинтъл. На устните му се появи хитра усмивка. — Самият аз съм много внимателен, когато става дума за тези неща, но съм склонен да приема и това съвсем сериозно.

— Изглежда никой интелигентен човек не трябва да подхожда тесногръдо по този въпрос. Занталия е огромна планета, а Северният континент, където живеем ние, е толкова малък в сравнение с неизвестните области в другата част на планетата. Кой знае какви мистерии ще бъдат разкрити, когато и останалата част от планетата бъде изследвана.

— Наистина, разсъждаваш много разумно, Калена — кимна одобрително Куинтъл.

Калена веднага разбра, че похвалата бе искрена, но все пак търговският барон отчиташе факта, че тя е жена. Ридж следеше

внимателно разговора.

— Благодаря, милорд — отвърна учтиво. — Ако дори частица от легендите за Камъните на Контраста се окаже истина, пред нас ще се открие една много интересна загадка, нали? Целият въпрос се състои в това кой и какви са били в действителност повелителите на Зората и дали наистина са управлявали невероятната сила на Камъните, да не говорим за силата на Ключовете.

— Само в такива места като Града на Кръстопътищата и в относително развити райони като Самотната долина някой може да си позволи да се съмнява в легендите, Калена — отбеляза Куинтъл. — Когато поемеш с Ридж към Планините на Противоречията, ще видиш места, където легендите за Повелителите на Зората и техните Камъни на Контраста се приемат като неоспорим факт.

— И няма да поставяш философски въпроси пред хората, които ще срещнем, Калена, ясно ли е? — обади се Ридж с тон, който не търпеше възражение. — В някои села за такива коментари могат направо да ни изгонят.

— Ще се ръководя от тебе, Ридж. Ще правя това, което правиш и ти — отвърна тя с подобаващо смирение.

Ридж, изглежда, остана доволен от този отговор.

— Аз ще се грижа за теб, Калена, и ще поема отговорността да не кажеш нищо необмислено.

Два часа по-късно, след като проточилата се толкова дълго вечеря свърши, Калена довърши бродерията върху ризите на Ридж. Като остави настрана иглата и конеца, тя вдигна дрехата на меката светлина на лампата и с критично око огледа работата си. Една професионална шивачка би се справила несъмнено по-добре, но работата бе лека и приятна и поне за момента успокои натрупалото се напрежение. Ако на Ридж не му харесаше, можеше съвсем лесно сам да разпори бродерията.

Калена се изправи и разкърши схванатото си тяло. Все още не бе съвсем сигурна защо го направи — дали защото се чувстваше малко виновна или от чувство за дълг, но вече това едва ли имаше значение. Сгъна двете ризи и се запъти към звънеца, за да извика някой слуга. Тъкмо се канеше да дръпне шнура, когато реши сама да занесе ризите.

„Интересно как ще реагира“ — помисли си. Грабна сгънатите ризи и излезе в коридора, но докато стигне до неговата врата я налегнаха други мисли. Трябваше да изпрати и дрехите по някой прислужник. Калена захапа долната си устна, чудейки се да почука или не, но преди да успее да вземе решение, вратата рязко се отвори и тя се намери очи в очи с Ридж.

— Какво има, Калена? — попита той. — Случило ли се е нещо?

Тя импулсивно протегна ръце и му подаде ризите.

— Това са ризите, които ми поръча да ти купя днес. Сметката сигурно ще пристигне рано сутринта, а не исках да се чудиш къде са ти дрехите.

Той хвърли замислен поглед към меките вълнени ризи.

— Но те са бродирани?!

— Страхувам се, че не ме бива много в тази работа — смути се Калена. — Не успях да направя инициалите много големи.

Ридж продължи да се взира в шевицата. Бе използвала тъмнокафяв конец, който много хубаво контрастираше с неутралния цвят на дрехите. Удивен, Ридж леко прокара пръсти по едната буква.

— Никога не съм носил избродирана риза.

Калена се смути още повече.

— Може би като видиш бродерията на дневна светлина, няма да искаш да ги носиш. Лека нощ, Ридж — и тя отстъпи крачка назад.

— Почакай — той рязко вдигна глава, а очите му потъмняха.

— Да, Ридж?

— Благодаря ти, Калена. Справила си се чудесно. С гордост ще нося тези ризи.

Тя само се усмихна.

— Не е нужно да преувеличаваш.

Изражението му се смекчи, в очите му заиграха весели пламъчета.

— Готов съм да се обзаложа, че бродирането не е най-добрия начин, по който си прекарваш времето.

— Нима никога не ти се е налагало да правиш нещо, за което би предпочел никога да не си чувал?

Веселите искрици в очите му угаснаха.

— Съвсем определено има някои неща, които бих предпочел никога да не съм вършил, Калена. Но понякога нямаме избор.

— Така е — прошепна тя. — Понякога нямаме никакъв избор и се налага да правим това, което трябва.

За момент Ридж се взря в тъжното ѝ лице.

— Страхуваш ли се от мен, Калена?

Въпросът я свари неподготвена. О, да — каза си вътрешно, — страхуваше се. Вече бе започнала да осъзнава, че действително се бои от предстоящата ѝ задача. Цялото ѝ бъдеще зависеше от един ужасен акт на насилие. Как да не се страхува? Провалът означаваше да бъде опозорена за цял живот, а успехът ѝ — да се превърне в убийца. Но нямаше избор. Трябваше да заслужи бъдещето си.

— А има ли причини да се страхувам, Ридж?

— Мисля, че е съвсем естествено за една млада жена в твоето положение да се чувства притеснена и нервна — отвърна той. — Обещавам ти, че добре ще се грижа за теб, Калена.

Трогна се от искреността в думите му. Разбира се, не можеше да му каже, че не е необходимо да се притеснява за нея, тъй като просто няма да предприема никакво пътуване. Затова само се усмихна.

— Благодаря ти, Ридж. Вярвам, че пътуването ще мине добре.

Забелязвайки, че тя отново се кани да си тръгне, той леко се покашля и отново се обърна към нея.

— Аз... Калена, нямах предвид само това, че ще се грижа за теб.

— Да? — бе поразена от това, че бе смутен и се чувстваше неловко. Ридж не бе човек, който ще вземе да се колебае пред нещо, което му предстои.

— Искях да кажа, че ще бъда добър съпруг.

— О!

Не знаеше какво да каже. Страните ѝ пламнаха и в този момент бе благодарна, че мракът прикрива смущението ѝ. Беше му трудно да намери подходящите думи. Тя прекрасно го разбираше и му съчувствуваше.

— Благодаря, Ридж — успя само да каже, гърлото ѝ бе пресъхнало от вълнение.

— Проклятие! Това, което се опитвам да ти кажа, Калена, е, че няма да имаш причина да съжаляваш за брачния си договор с мен — ръцете му още по-силно стиснаха ризите. — Благодаря ти за красивата бродерия.

— Няма защо, Ридж.

Този път Калена побърза да си тръгне, усещайки върху себе си тежкия, но доволен поглед на Ридж.

На следващата вечер обаче Огнения Камшик изобщо не изглеждаше доволен. Той срещна Калена, която чакаше Ариса и приятелките ѝ в огромното антре. По този повод младата жена си бе сложила къса многоцветна туника — едно смело ярко съчетание от жълто и червено над синьо-зелени панталони. Носеше кадифени обувки с високи токове, а косата ѝ бе прихваната с най-хубавите ѝ гребени. Единственото бижу, което си позволи да си купи предния ден, бяха чифт модни обици от стъклени перли, имитиращи изключително скъпия зелен кристал, който се добиваше от мините близо до прохода на Хищните Птици. Обиците бяха с изящна изработка, стояха ѝ чудесно и много ѝ отиваха. Никога преди Калена не бе носила нещо толкова красиво. Тази вечер бе много развълнувана и с огромно нетърпение очакваше предстоящото приключение.

Очевидно Ридж отиваше в апартамента на Куинтъл. Носеше една от новите си ризи, малкият инициал „P“ стоеше на лявото му рамо. Погледна Калена и в златистите му очи светнаха гневни пламъчета.

— Значи така. Решила си да се присъединиш към Ариса и компанията ѝ все пак.

— Никога не съм се отказвала от това намерение — отвърна мило тя. — Просто миналата вечер предпочетох да не споря по този въпрос — гневните пламъчета лумнаха още по-ярко.

— Забранявам ти да ходиш с тях.

— И двамата знаем, че нямаш това право, Ридж — Калена изпусна дълга въздишка.

— Но до утре вечер ще имам това право — отвърна рязко Ридж. — В името на Свещените камъни, Калена, няма да търпя такова държание. Нима си мислиш, че ти забранявам това среднощно излизане само защото ми доставя удоволствие да налагам волята си над теб?

— Хм, да. Изглежда това е главната причина мъжете да поставят забрани на жените си.

Той пристъпи гневно към нея.

— Взех това решение за твое добро, малка двуличнице. По същата причина по време на нашия брак ще вземам и други решения и очаквам от теб да ми се подчиняваш. Миналата вечер добих впечатлението, че имаш достатъчно ум в главата си. Мислех си...

В този момент на външната врата силно се почукат и един слуга, обул меки кожени обувки, с безшумни стъпки отиде да отвори. Калена долови гласа на Ариса, погледна към Ридж и му се усмихна.

— Приятна вечер, Ридж. И за теб това е последната ти свободна нощ. Трябва да празнуваш. Бих те поканила да дойдеш с нас, но се страхувам, че другите ще се противопоставят.

— Хиляди проклетия! Калена, послушай ме. Не трябва да се събираш с такива хора.

Но тя се обърна към вратата с явно нетърпение.

— Не си прав, Ридж. Точно с такива хора трябва да се събирам. Чакала съм достатъчно дълго, за да бъда свободна.

— Утре вечер вече няма да си свободна — той направи още една стъпка към нея. Нотките в гласа му бяха повече от заплашителни: — И в момента, в който официално станеш моя жена, ще взема незабавни мерки да обуздам невероятния ти инат.

— Отсега разбирам що за съпруг ще бъдеш — Калена му хвърли последен поглед и побърза да излезе навън в изпълнената с благоухания вечер. Вратата се хлопна зад гърба ѝ, скривайки от погледа ѝ разяреното лице на Ридж. — Ариса, готова съм.

Ариса стоеше на каменната улица заедно с още три други жени. Всички бяха облечени в многоцветни туники с крещящи цветове и носеха ослепителни бижута. Те приветстваха Калена с широки, подкупващи усмивки и докато Ариса ѝ представяше всяка една от тях, младата жена бе обхваната от предчувствие, че тази вечер ще бъде нещо изключително.

— Да тръгваме — изкомандва Ариса, като застана начело на малката група. — Поръчала съм вечеря в „Знакът на Тъмния Ключ“. След това ще решим къде да отидем. Не се притеснявай, Калена, ще те върнем тук навреме за сватбената церемония.

Бесен от факта, че не може да спре Калена, Ридж застана под арката на входа и дълго гледа след шумната група, докато изчезна от погледа му. В неподвижния вечерен въздух още дълго до слуха му долиташе веселият им смях. Зарече се пред себе си, че още на

следващата вечер нещата ще се променят. Калена ще разбере какво означава да има съпруг. Тази нощ, може би за пръв път в живота си тя бе опиянена от възможността да бъде свободна, но тази нощ щеше да бъде последна. Може би една вечер ще бъде достатъчна да задоволи любопитството ѝ, но не и да стане лека жена, реши Ридж. Продължи да се успокоява, като си казваше, че Ариса не би стигнала твърде далеч в желанието си да ѝ покаже живота на свободната жена. Ариса без съмнение осъзнаваше факта, че ще трябва да отговаря пред него, ако въвлече Калена в някоя неприятност. Тази вечер тя щеше да си позволи малко повече свобода. И Калена без съмнение ще открие, че бурният нощен живот в Града на Кръстопътищата е твърде шокиращ за жена от провинцията. Със сигурност консервативното ѝ възпитание ще ѝ наложи някои ограничения и ще я направи по-предпазлива. Утешавайки се с тези мисли, Ридж затвори тежката врата от лунно дърво, прекоси антрето и се отправи към стаите на Куинтъл. Още веднъж се зарече, че следващата нощ всичко ще бъде различно. Несъзнателно пръстите му докоснаха нежно малката буква „P“ на рамото му.

Полунощ дойде и отмина съвсем неусетно за веселата компания. Калена видя колко е часът, когато случайно погледна водния часовник на четвъртата таверна, в която влязоха. Заедно с новите си приятелки седна около ниската дървена маса в задимената стая и си поръчаха по още една чаша от гъстата червена бира. Почти всички посетители бяха мъже, въпреки че тук-там се забелязваха и жени, осмелили се да влязат в такова заведение. Групата на Калена привличаше погледите, не само в това, но и в другите заведения, в които бяха, и не само защото се състоеше от жени, но и защото от минута на минута ставаха все повесели, оживени и шумни. Калена бе вече съвсем прегракнала от усилието да надвика врявата наоколо.

— Тост за бъдещата съпруга! — извика красивата русокоса Вертина може би за десети път. Всеки тост бе по-шумен и по-безсрамен от предишния. — Нека накрая Калена да научи истината за Огнения Камшик.

— Каква истина? — попита Ариса, вдигайки към устните си високата бирена чаша.

— Е, дали наистина може да накара стоманата от Града на Равновесието да се нажежи до червено — отвърна Вертина с многозначителна усмивка. — Все си мисля, че ако това наистина се случва, то е в леглото. Внимавай утре вечер, Калена. Стоманеният жезъл между краката на твоя съпруг е от Града на Равновесието, нали знаеш. Казаха ми, че Ридж е роден там. Аз винаги съм си умирали от любопитство да узная доколко горещ може да стане.

Страните на Калена пламнаха от тази груба шега. Дори след като прекара цяла вечер в тази компания, тя все още се сепваше и смуцаваше от непристойните им намеци.

— Аз... хм... ще внимавам — промърмори тихо и отпи от чашата си.

— Това ми напомня, че подаръкът за булката е у мен. Дали е време да ѝ го дадем? — обади се друга жена като извади от джоба си малка кожена торбичка.

Сред весели викове и смях всички закимаха в знак на съгласие. Калена се усмихна, изпълнена с очакване.

— Много мило от ваша страна — каза, трогната. Взе торбичката и нетърпеливо развърза кожената лентичка. Вътре имаше някакъв прах. Калена го помириса предпазливо. Първоначално не можа да определи какво е това, но после си спомни, че Олара приготвяше подобна смес по молба на жени от съседните ферми. След като разбра какво съдържаеше торбичката, Калена отново се изчерви от смущение. — Благодаря — каза тихо. — Много мило, че сте се сетили за това.

— Може би е по-добре да започнеш да го вземаш още отсега — обади се Вертина. — Само по една щипка. Изпий няколко глътки бира след това.

— Но до утре вечер няма да ми трябва... — започна плахо да протестира Калена.

— Ха! — засмя се Ариса. — Никога не знаеш със сигурност какво те очаква през останалата част от нощта. Вземи една доза от този прах, за да си сигурна, Калена.

Реши, че една доза няма да ѝ навреди. Взе щипка от праха против забременяване и отпи от бирата си. Жените отвърнаха с шумни възгласи.

— Не можете ли да накарате тези жени да млъкнат? — разнесе се висок мъжки глас. Очевидно въпросът бе поставен към собственика на

таверната.

— Защо ли не се запилееш някъде в Тъмния край на Спектъра?!
— отвърна Ариса с измамно подкупваща усмивка.

Веднага след това в задименото помещение се разнесе друг сърдит мъжки глас. Мъжът, на когото принадлежеше гласът, бе придружен от жена, която веднага скочи на крака и изля цялата си чаша с бира върху главата му.

— Затваряй си устата, Блийн! Те не ти пречат.

Блийн изрева от ярост, а съдържателят отчаяно се опитваше да въдвори мир. Обаче опитите му се оказаха безуспешни, тъй като още няколко мъже започнаха да протестират срещу присъствието на Калена и приятелките ѝ. На Ариса и другите това дойде твърде много. Калена с ужас видя как новите ѝ приятелки се изправиха внезапно, грабнаха пълните си с бира чаши и ги запратиха към крещящите мъже. Това, което последва, може да се опише като невъобразима бъркотия и ад. Преди да осъзнае какво става, Калена се намери в центъра на истинско стълкновение. Веднага разбра, че тук се следва само едно правило — държиш се неотлъчно до приятелите си. Грабна чашата си и я запрати към противниците.

Някой извика Градския Патрул и служителите пристигнаха почти веднага. Половин час по-късно един от тях се представи пред дома на Куинтъл.

— Предайте на Огнения Камшик, че при нас е задържана една жена, която претендира, че е негова бъдеща съпруга — съобщи полицейския служител на сънения прислужник, който отвори вратата.
— Попитайте Ридж дали предпочита тя да прекара нощта в затвора или ще дойде да я вземе.

IV

Калена позна стъпките на Ридж по каменния под на полицейския участък няколко секунди преди да го види. През това кратко време успя да лепне, както се надяваше, победоносна усмивка на лицето си. Когато ги доведоха в това помещение, им посочиха една твърда и грубо изработена пейка, на която седяха всички — Калена в средата, а Ариса и другите — от лявата и дясната ѝ страна. Загриженото изражение на лицата им и изпълнените с безпокойство погледи не останаха скрити за младата жена.

— Мисля, че щеше да бъде много по-добре, ако остана в затвора през останалата част от нощта — продума тъжно Ариса.

— Тя е права — изстена Вертина, като държеше с две ръце главата си. — Ако само кажеш на дежурния да ни заведе долу, всичко ще мине много по-лесно.

— Това е смешно — отвърна Калена, която не искаше да признае, че увереността ѝ всеки миг намаляваше. — Ридж ще дойде и ще ни измъкне оттук.

Другите жени я погледнаха така, като че ли внезапно бе изгубила ума си. Но преди да успее да каже нещо повече, в помещението влетя самият Огнен Камшик. По суровото изражение и стиснатите му устни личеше, че едва сдържа яростта си. Сега Калена разбра защо за нрава му се носеха толкова слухове. Очите му, изпъстрени със златни точки святкаха яростно като разтопено злато. За миг този изпепеляващ поглед се спря на Калена и думите, които младата жена се готвеше да изрече, заседнаха на гърлото ѝ. След това Ридж се обърна към един от полицейските служители. Гласът му бе спокоен, твърде спокоен и Калена веднага застана нащрек.

— Това е тя. Освободете я. Ще изчакам отвън.

Без да каже дума повече, той се обърна с намерение да напусне колкото е възможно по-бързо това помещение. В този момент Калена възвърна самообладанието си и бързо скочи на крака.

— Ридж, почакай! Ами моите приятелки?

— Калена, просто млъкни и го последвай — обади се полугласно Ариса.

Но вече бе твърде късно. Стигнал до изхода, Ридж се обърна, а ръката му с изящна небрежност легна на дръжката на камата. Лицето му се бе превърнало в безстрастна маска.

— Твоите приятелки? — повтори въпроса ѝ, измамно спокойният му глас, приличен на клокочещ вулкан, готов да изригне течния си огън всеки момент.

Калена усети пулса си неистово да бие в слепоочията ѝ. Бе поразена, че е оставила да бъде уплашена от човек, който дори не можеше да назове свое родово име. В името на Спектъра, къде остана гордостта ѝ? Бързо се съвзе, вдигна гордо глава и се обърна към Ридж с най-сериозния тон, на който беше способна.

— Може би трябва да се изразя по друг начин — това са *моите* гости на сватбеното тържество, Ридж. Поканих ги всичките и не мога да позволя те да прекарат останалата част от нощта в затвора.

В един миг, зареден с много напрежение, погледите им се кръстосаха. Полицейският служител просто изчакваше да види какво ще се случи, като очевидно се чувстваше неловко и не бе много сигурен какво да направи, когато Ридж даде воля на яростта си. Калена прокара език по долната си устна, като се опита да успокои мъжа, на когото щеше да стане жена. Ако трябваше да бъде откровена със себе си, трябваше да си признае, че до голяма степен вината беше нейна. Той имаше право да бъде бесен.

— Ридж, моля те — промълви тихо. — Нареди да ги освободят като сватбен подарък за мен! Какво ще кажеш?

Странно огънче проблесна в очите му.

— Ела тук.

Калена се поколеба за миг, с всяка частица от тялото си усещаше, че той я предизвиква. Очевидно тази нощ Ридж бе понесъл твърде много от нейна страна. Той не каза нищо повече, просто изчакваше. Калена се поколеба още няколко секунди, след това бавно прекоси стаята и застана пред него. Всички бяха затаили дъх в очакване.

— Искаш сватбен подарък, така ли? — Ридж не се помръдна от вратата.

— Да, моля те.

С притиснати пред гърдите си длани, Калена го гледаше, изпълнена с очакване и, както си мислеше, със съпружеска покорност. Истината бе, че това не бе просто поза. В този момент тя действително се чувстваше като прегрещила съпруга, която моли мъжа си да прояви малко милост. За пръв път напълно ясно осъзна факта, че в тази ситуация Ридж има истинска власт над нея. Той може да реши да изпълни молбата ѝ, но може и да не го направи. Нищо в държанието и постъпките ѝ тази вечер не би могло да го предразположи да изпълни молбата ѝ.

— Ако искаш подарък, Калена, ти самата трябва да си готова да направиш същото.

Калена пое дълбоко дъх, осъзнавайки, че при въпроса за подаръците, както и за всичко друго, трябва да се поддържа баланса, съществуващ в техния свят и който се отнасяше и до най-дребните неща.

— Кажи какъв подарък искаш, Ридж?

— Да — отвърна той, като че ли говореше повече на себе си, отколкото на нея. — Мисля, че е време да го направя.

След това хвана ръката ѝ и се обърна към полицая.

— Освободете ги. Аз ще се погрижа щетите да бъдат заплатени.

Вълна от облекчение заля Калена, отмивайки натрупаното напрежение и несигурност. Най-лошото бе минало. Започна да се чуди защо се е притеснявала толкова. Разбира се, Ридж никога нямаше да я остави цяла нощ в затвора или да ѝ откаже услугата да освободи приятелките ѝ. Той може и да има характер, произхождащ от Тъмния край на Спектъра, но беше също така справедлив и честен човек.

— Благодаря ти, Ридж, много благодаря! — съвсем импулсивно тя се повдигна на пръсти, обви ръце около врата му и го прегърна силно. — Нямам думи да изразя колко оценявам щедрия ти жест, Ридж!

Той наведе леко глава и погледна право в лицето. Огънят в очите му беше угаснал. Сега в тях се четеше нещо друго, което Калена не можа да определи.

— Можеш да покажеш благодарността си по-късно, когато се върнем в дома на Куингъл.

Като се освободи от прегръдката ѝ, той я хвана под ръка и с твърда стъпка се насочи към вратата. Докато я извеждаха от стаята,

Калена хвърли поглед през рамо към Ариса и останалите. Усмихна им се щастливо.

— Прекарах чудесна вечер. Благодаря ви много и се надявам да ви видя на сватбеното тържество. Ще дойдете със сигурност, нали?

— Шегуваш ли се? — засмя се Ариса. — Не бих пропуснала тази сватба дори за всичкия кристал от Прохода.

По обратния път до дома на Куинтъл Калена не спря да бърбори, осведомявайки Ридж за всичко, случило се през тази нощ. Той слушаше, без да продума, докато вървяха под светлините на газовите фенери по главната улица. Калена продължаваше да разказва и когато вратите на големия дом на Куинтъл се отвориха и ги пропуснаха вътре. За едни кратък миг се разтревожи при мисълта, че ще трябва да обяснява събитията от тази нощ на Господаря на дома, но веднага се успокои, когато Ридж я поведе към помещенията за гости.

— Трябва да призная, че в участъка ти се държа много великодушно, Ридж — отбеляза Калена, докато приближаваха нейната стая. — Ариса и останалите ще са ти не по-малко благодарни от мен. Разбирам, че не одобряваш това, което се случи тази вечер и предвид дадените обстоятелства мисля, че постъпи много благородно.

В този момент Ридж проговори за пръв път, откакто бяха напуснали участъка.

— А ти от своя страна се държа като лошо възпитана и без никакво чувство за приличие жена, която не би било зле да узнае какво представлява камшика за птици крийте.

Калена онемя пред неочакваната заплаха.

— Говориш ужасни неща, Ридж! Само някое копеле би използвало камшик срещу една жена.

— Но аз съм копеле или никой не си е направил труда да ти го каже?

Той не се спря пред вратата ѝ, а я побутна да продължи нататък по коридора към неговите стаи.

— О, в името на Спектъра, не исках да кажа това — отвърна Калена, поразена от собствената си грубост. — Това е просто израз. Ридж. Моля те, опитай се да разбереш. Никога в живота си не съм прекарвала толкова хубаво. Беше чудесно. Чувствах се толкова свободна...

Той ѝ хвърли поглед, изпълнен с ирония и насмешка.

— Значи се чувстваше свободна да стоиш на пейката в сградата на Градския патрул и да чакаш да дойда и да те измъкна оттам? Имаш странни схващания за свобода.

— Не тогава — отвърна тя, като небрежно махна с ръка сякаш да пропъди неприятния спомен. — Имах предвид по-рано. Ходихме, където пожелаем. Пиехме в таверните също като мъжете и когато избухна свадата, ние си държахме нашата страна.

Устните му се извиха в насмешлива усмивка.

— Държахте си вашата страна, така ли? Колко невинни мъже улучихте с чашите за бира тази нощ, Калена? Не ги ли броихте?

Тя го погледна и му се усмихна.

— Опитах се, но всичко страшно се обърка. Ти не си ли водил сметка колко хора си повалил в кръчмарските свади, Ридж?

— Не ме гледай толкова невинно, Калена. От години не съм участвал в свада, но последния път, когато го направих, съм съвсем сигурен, че не съм се и опитвал да броя ранените от мен. Няма никакъв смисъл. Всичко, което има значение е, да се измъкнеш невредим. Даваш ли си сметка, че можеха да те ранят? Някой идиот можеше да извади камата си или да ти счупи носа с юмрук?

— Много хубаво щях да изглеждам на сватбата със счупен нос.

— Не е смешно, Калена. Беше глупаво от твоя страна да участваш в такова нещо, освен това и много опасно.

— Готова съм да се обзаложа, че си вършил далеч по-глупави и опасни неща.

В отговор той изръмжа недоволено.

— Започвам да си мисля, че има неща, които не разбираш.

— Какви например? — усмихна се тя.

— Предполага се, че една обикновена съпруга трябва да покаже известна доза загриженост и безпокойство, когато съпругът ѝ е заставен да я измъква от затвора след изпълнена с неприятности нощ, каквато ти прекара.

— Аз не съм обикновена съпруга — отвърна Калена. В очите ѝ играеше весело пламъче. — Ще стана *временна* съпруга. А дори и това не съм. Все още.

— Скоро и това ще стане — заяви грубо Ридж. — Защо постоянно трябва да ти напомням, че въпреки своята краткотрайност,

бракът ни е съвсем законен и докато трае, ти си подчинена на съпруга си.

Тя поклати замислено глава.

— Надявам се, не очакваш да се свивам от страх в твоє присъствие, Ридж.

— Има разлика между това да се страхуваш от мен и да се държиш както подобава — отвърна Ридж. В гласа му се долавяше раздражение. — Казах ти да не се забъркваш с Ариса и компанията ѝ.

— Винаги ли се съобразяваш с хора, които те съветват да направиш това или онова? — тя не можа да скрие неподправения си интерес.

Той впи в нея златистия си поглед.

— Сега не обсъждаме моето държание. Говорим за твоите постъпки.

— Истината, Ридж, е, че прекарах великолепно — заяви тя със сериозен тон. — Свободата е чудесно нещо, не мислиш ли?

— Не знам — отвърна тихо Ридж. — Никога не съм бил свободен.

Озадачена, тя се обърна към него и го погледна изпитателно.

— Какво искаш да кажеш? През целия си живот си бил свободен.

— Зависи от гледната точка. Цял живот пред себе си съм имал една-едничка цел. Единствената свобода, която съм имал, е да избирам различните пътища и начини, чрез които да достигна тази цел. Понякога изборът не е никак приятен.

Заинтригувана, тя продължи да изучава напрегнатото му лице.

— Каква е тази цел, Ридж?

— Искам да основа моя собствена Династия — погледна я предизвикателно като че ли очакваше тя да му се присмее.

Но Калена не изпитваше никакво желание да се забавлява за негова сметка.

— Такава цел ще изисква изключително много от теб, търговски експерте. Може дори да загубиш живота си.

— А с малко повече късмет, ще ме направи богат — хвана ръката ѝ и я привлече към себе си. — Но междувремето си оставам копеле. Питай, когато искаш.

Калена веднага дойде на себе си. Осъзна, че той я води не там, където очакваше.

— Стайте ми не са в тази посока. Не мислиш наистина да... да...
— гласът ѝ пресекна, когато той спря пред своята стая и отвори сводестата врата. Дали наистина нямаше да я бие с камшик, както бе заплашил по-рано? Той не можеше да направи подобно нещо. Дори и да не произхождаше от никоя Династия, той нямаше да обиди Династията, на която служеше, като удари жена.

— Успокой се. Не те доведох тук, за да те бичувам, Калена — прошепна ѝ успокоително, като я бутна леко в стаята и затвори вратата.

— Тогава защо сме тук?

Разбра, че той нямаше намерение да запали газените лампи. На фона на дълбоките сенки Ридж изглеждаше огромен и застрашителен. На моменти ѝ се струваше, че той наистина е създание на Мрака — опасно и страховито.

— Дойдохме тук, за да поискам подаръка си — отвърна той грубо. — Или ще ми кажеш, че нямам право!

С добре пресметнати движения започна да развързва връзките на ризата си. На лунната светлина, струяща от прозореца, Калена видя трепкащите пламъчета в очите на Ридж. Огънят, излъчващ се от него, не предвещаваше ярост, а нещо съвсем различно. Калена затаи дъх, когато разбра, че това е първично мъжко желание. Нямаше съмнение, чувствеността ѝ бавно се пробуждаше и заедно с това я връхлетя друго чувство — сърцето ѝ започна лудо да бие в гърдите както предната нощ в градината. Може би обхваналата я възбуда произтичаше и от невероятното преживяване в таверната. Но Калена изобщо не изпитваше желание да анализира чувствата си. Не сега. Може би по-късно. Стоеше все така неподвижна, не смееше да помръдне, а в главата ѝ се блъскаха хиляди мисли. Една от тях не ѝ даваше мира и тя, задъхвайки се от вълнение, ужас и очакване едновременно, едва прошепна неизбежния въпрос:

— Искаш да ме накажеш за това, което направих... Така ли е?

Ридж развърза и последната връзка на ризата си, която се отвори и откри мускулестите му гърди. За момент очите му напрегнато я изучаваха. После посегна и я погали.

— Не, Калена, нямам намерение да те наказвам. Няма да правя любов с теб заради това.

— Тогава защо?

— Това е денят на нашата сватба — отбеляза тихо той.

— Но не и първата брачна нощ.

На лунната светлина устните му се извиха в бледа усмивка.

— Тогава ще я направим такава.

— Наистина ли?

Възбудата препускаше във вените ѝ и това бе толкова сигурно, колкото и опасно. Олара щеше да побеснее, ако знаеше какво става между Калена и Ридж. В главата ѝ отново зазвъняха предупредителни камбани и тя отново чу яростните предупреждения на леля си: „Не трябва да позволяваш на никой мъж да те прегръща, преди да си приключила с мисията си. Честта на твоята Династия е изложена на опасност. Не трябва да си позволяваш да се отклоняваш от пътя, предначертан пред теб. Страстта е опасна. Тя може да замъгли ума ти и да те направи сляпа за това, което трябва да направиш. Никой и нищо не трябва да застава между теб и предопределената ти съдба като последна дъщеря на Династията на Ледената Реколта.“

„Но тази нощ аз трябва да се изправа пред съдбата си“ — каза си Калена. Вече бе твърде късно страстта на един мъж да я отклони от предначертаната цел. Тя ще направи това, което трябва. Честта на Династията ѝ ще бъде отмъстена. Бе изпълнена с дива, необузdana енергия, която ѝ даваше увереност, че ще може да се справи, а също и да изживее тази изпълнена с благоухания и омайни обещания нощ. Още веднъж да вкуси от опияняващата свобода, която я очакваше, след като убиеше Куинтъл. Беше достатъчно силна, за да рискува и да го направи. Олара грешеше. Не беше толкова слаба, че да се отклони от целта поради едно изкушение.

Почувства грубата, мъжка ласка на Ридж. Ако не успее да изпълни мисията си или ако успее, но някъде сбърка, по това време на следващата нощ можеше да е мъртва. Мисълта да умре без дори да опознае докрай тази опустошителна страст, беше угнетяващо. Тази нощ можеше да пренебрегне предупрежденията на Олара. Времето бе съвсем приближило, нищо не можеше да се обърка. Няколко часа на страстно опиянение в прегръдките на Ридж нямаше да замъглят ума ѝ и нямаше да я отклонят от задачата, която ѝ предстоеше.

— Заклевах ли се в честта си, че нямаш намерение да ме наказваш за това, че не ти се подчиних тази нощ? Че го правиш единствено защото ме желаеш? — попита тя тихо.

Ако трябваше да пренебрегне наставленията на Олара и да поеме риска да се отдаде на Огнения Камшик, трябваше да бъде сигурна, че мотивите му са прости и честни като нейните. Ще се подчини на страстта си към този мъж, но нямаше намерение да става жертва на някаква извратена представа за отмъщение. Бе останала единствена представителка на една Велика Династия, последна дъщеря на един голям, почитан и известен род и щеше да се държи като такава.

Ридж обхвана лицето ѝ в огромните си длани, силните му пръсти нежно докосваха деликатната ѝ кожа.

— Мисля си, сладка моя, че през последните два дни си се наслаждавала на опияняващия вкус на свободата. Хареса ти, нали?

— Много — съгласи се тя с несигурна усмивка.

— Тази нощ изглежда си открила колко хубаво е да разчиташ само на себе си, да не наричаш никой мъж свой господар, съпруг или повелител — очите му блестяха със странен блясък. — Преживя едно хубаво приключение, нали? Не задебеля ли обаче малко тази игра?

Калена усети как в тона му се прокрадна нотка на снизхождение.

— Да — отвърна тя. — Беше наистина хубаво.

Беше се забавлявала така, както никога досега, тъй като животът ѝ до този момент бе подчинен на горчивата, отмъстителна тирания на Олара.

— Нямам намерение да те наказвам заради това, че си се забавлявала тази нощ — увери я Ридж. Гласът му бе натезал от едва прикрита страст: — Искам да ти покажа, че ще намериш по-голямо удоволствие в моето легло, отколкото, в която и да е кръчмарска свада.

Калена леко докосна едната му ръка. Смътно си даде сметка, че пръстите ѝ трепереха. В действителност цялото ѝ тяло трепереше. Чувстваше се странно замаяна, тъй като възбудата ѝ се бе усилила многократно и изобщо не можеше да се сравни с това, което чувстваше в разгара на битката в таверната. Свободата я призоваваше и повече не можеше да се противи.

— Ридж...

Положи длани на раменете му, замаяна от топлината, която излъчваше тялото му дори през дебелия плат на ризата.

— Ела с мен, скъпа. Остави се да ти покажа колко вълнуващ може да бъде живота в Града на Кръстопътищата.

Ридж плъзна ръка под сгънатите ѝ колена, а с другата обви раменете ѝ. Обляната в лунна светлина стая се залюля пред погледа ѝ, когато Ридж я вдигна до гърдите си. Затвори очи и се притисна до него, осъзнавайки, че той се насочва към ниското, оградено със завеси легло в отдалечения край на стаята. Обеща си, че няма да мисли нито за миналото, нито за бъдещето. Това, което ставаше сега, нямаше нищо общо с мисията или наследството ѝ. Този момент съществуваше единствено за самата нея.

Широкото легло бе поставено на ниска, богато инкрустирана платформа. Ридж я пусна да стъпи на земята, тялото ѝ се плъзна плътно до неговото и тя застана точно пред него.

— Радвам се, че Ариса и другите не са те убедили да отрежеш косата си — продума той с натежал от страст глас, заравяйки пръсти в късите къдрици.

Леко наклони главата ѝ назад и я целуна. Калена отново потръпна, усетила едва прикритото му желание. Пръстите ѝ се плъзнаха под ризата, търсейки твърдите мускулести рамене. Ридж изстена и задълбочи целувката. Езикът му опустошаваше устата ѝ и чак сега тя започна да разбира какъв страстен огън гореше в него. Прошепна нежно името му. Със затворени очи, отдала се напълно на целувката, Калена едва си даваше сметка, че ръцете на Ридж се насочват към колана на туниката ѝ. Миг по-късно почувства мекия плат да се свлича на пода, образувайки малка многоцветна купчинка. Калена остана само по тънките си тесни панталони и меки, кадифени обувки. От кръста нагоре бе изложена на ласките му. Очакването на милувките му накара желанието отново да избухне с нова сила в нея.

— Имаш тяло на танцьорка — промълви Ридж. Пръстите му галеха чувствителните извивки над стегнатите ѝ хълбоци. — Много горда, много елегантна. Как една фермерска дъщеря е придобила толкова гордост и грация?

Но той не очакваше отговор. Говореше само на себе си. Притисна я още по-плътно до тялото си, зърната на гърдите ѝ докоснаха гърдния му кош — там, където ризата му се бе разтворила. Твърдите къдрави косъмчета на гърдите му раздразниха чувствителните връхчета. Усещането бе възбуждащо и болезнено едновременно. Тя затаи дъх и леко се отдръпна.

— Не се страхувай от мен, Калена. Искам да те направя своя жена. Мой дълг и удоволствие е да се грижа за теб. Отпусни се и се опитай да ми вярваш, сладка моя. Трябва да се научиш да ми вярваш.

Ридж я положи на леглото и коленичи на килимчето пред него. Калена наблюдаваше през спуснатите си клепащи как той внимателно изува обувките ѝ.

— Сигурен ли си, Ридж?

Не бе съвсем наясно какво искаше да каже с този въпрос, но се нуждаеше от някакво уверение от негова страна.

— Да, напълно сигурен съм.

Облегна гърба ѝ на възглавницата и погали стегнатия ѝ корем. Когато вдигна поглед към него, в очите ѝ се четеше желание, което нямаше нужда от думи, за да бъде изразено. Той тихо промълви нещо и с леко движение свали панталоните ѝ. В продължение на един дълъг миг само я съзерцаваше. След това седна на леглото и нетърпеливо изрита обувките си. После се изправи на крака. В изпълнената със сенки стая златистите му очи блестяха с неповторим блясък. Съблече ризата и разкопча колана си. Камата, поставена в калъфа, падна с глух звук на пода. С още едно последно нетърпеливо движение той застана напълно гол пред нея.

Калена не откъсваше поглед от него, очарована от красивото му, стегнато, мускулесто тяло. Цял живот бе живяла в провинцията и бе възпитана от професионална лечителка, но такава нещо ѝ се случваше за пръв път. Имаше нещо чисто първично в гладкото, силно тяло. Широкият му гръден кош преминаваше в стегната талия и плосък корем. По-надолу възбуденото състояние на неговата мъжественост не оставяше никакво съмнение за желанието, което го изгаряше.

— Харесва ли ти да ме гледаш, Калена?

— Да — прошепна тя.

В това време той се приближи до нея и сложи ръце на талията ѝ.

— Това е добре. Защото и аз харесвам гледката на прекрасното ти тяло. Много.

Той сведе глава и покри с горещи целувки шията ѝ, а ръката му се плзана нагоре и нежно обхвана гърдата ѝ. Калена потрепери, когато той започна леко да гали и възбужда чувствителното връхче. Инстинктивно обви ръце около него.

— Хайде, докосни ме — прошепна той с натезал от страст глас и тя се подчини. — Толкова си топла и мека. Прекрасна си, сладката ми.

После той леко засмука зърното ѝ и нежно го погали с език. Калена изстена от удоволствие. Ръката му се спусна по-надолу по меката извивка на талията ѝ и с преднамерено бавни, страстни движения погали вътрешната страна на бедрата ѝ. Калена се задъха от възбуда. Страстта на Ридж заплашваше да я погълне. Прокара пръсти по широките му мускулести рамене, якия гръден кош, стегнатия корем, откривайки за пръв път своята женска сила, скрита дълбоко в нея.

Когато изучаващите му пръсти достигнаха копринената мекота между бедрата ѝ, Ридж вдигна глава и я погледна.

— Искам навсякъде да те докосвам, Калена. Отвори се за мен. Отдай ми се.

Тя се поколеба за момент повече от несигурност, отколкото от страх. Но когато той нежно раздели с коляно бедрата ѝ, цялата ѝ несигурност се изпари и тя зарови лице в рамото му. Изви се към него тръпнеща, жадуваща за ласките му.

— Ти си съвсем готова за мен, Калена. Мисля, че си подходяме идеално.

Потръпна, когато Ридж докосна топлата влага между бедрата ѝ. Пръстите му нежно я изучаваха и когато той намери и погали сърчицето на нейната женственост, тя силно се притисна към него и заби нокти в раменете му. Задъхано извика отново името му.

— Скоро, сладка моя, съвсем скоро ще те накарам да гориш в огъня на страст, каквато не си изпитвала никога досега.

— Сигурно ще се побъркам, Ридж — прошепна тя, хвана ръката му и още по-силно я притисна към себе си.

— Искам те точно такава — промълви Ридж, изпивайки я с поглед.

— Ридж, моля те.

Чувствайки, че това сладко напрежение трябваше да се освободи по някакъв начин, тя с цялата си същност закопня за това. Ридж не каза нищо. Сведе глава и положи съвсем лека, нежна целувка точно над къдравите косъмчета, които пръстите му продължаваха да гаят.

— Моля те, Ридж, сега.

Той изпусна глуха въздишка.

— Добре, скъпа. Дори ти да можеш да издържиш по-дълго, аз не мога. Хайде, покажи, че ме желаш.

Настанявайки се между краката ѝ, той бавно покри тялото ѝ с цялата си дължина. Подпря се на лакти и я погледна. Калена повдигна клепачи и се намери лице в лице със златистите пламъци в очите на Ридж. В този изпълнен с напрежение миг искаше да му каже нещо, но не намери думи. Само силно го прегърна.

— Обвий крака около кръста ми, Калена. Отпусни се и не мисли за нищо.

Тя му се подчини и отначало колебливо, след това страстно се притисна до него. Чувстваше се изключително уязвима, напълно неспособна да контролира това, което щеше да се случи. По лицето ѝ премина сянка, а тялото ѝ потръпна от страх, първичен и чисто женски страх. Ридж веднага усети това.

— Всичко е наред, Калена — прошепна успокояващо. — Казах ти, че ще се грижа за теб.

— Да.

— Трябва да се научиш да имаш доверие в човека, за когото се омъжваш днес.

Пръстите му започнаха нежно да галят страните ѝ, докато несигурността и страхът и изчезнаха. След това плъзна ръка между идеално прилепналите им тела. Погали я отново на най-чувствителното място. Парещият му дъх я изгаряше. Калена забрави, че преди малко се бе страхувала от този мъж и силно го притегли към себе си.

— Знаех си, че ще успея да запаля огъня в теб. От първия миг, в който те видях, знаех, че ще стане така. Все едно да предизвикаш пожар. Все едно да накараш стоманата да се нажежи до червено и да заблести.

Калена само изстена безпомощно.

— Затвори очи — прошепна той. — И ме следвай.

Калена затвори очи и миг по-късно попадна във вихър от огнени усещания. По тялото ѝ се разляха нови, непознати, зашеметяващи вълни от чувствено удоволствие. За миг тялото ѝ се напрегна, когато усети натиска на Ридж между бедрата си. В мига, когато Ридж проникна в нея, тя изкрещя, а в главата ѝ едно през друго започнаха да звучат предупрежденията на Олара. Ридж рязко спря. Калена пое

дълбоко дъх, за да сподави болката. Не възрази, не каза нищо, но още по-силно заби нокти в рамото на Ридж.

— Отпусни се, Калена.

— Не мога.

Но в същия миг възкликна удивено, когато Ридж сведе глава и неочаквано ухапа меката, чувствителна част на ухото ѝ. Тази напълно неочаквана атака ѝ донесе нова вълна от удоволствие, която незабавно се разли по тялото ѝ. В този момент с рязко движение Ридж проникна в нея.

Удоволствието от странната милувка на Ридж още не бе отшумяло, когато почувства съвсем лека болка в слабините си, но дори не ѝ обърна внимание. Той отново спря, тялото му се стегна в усилието да обуздае нарастващата страст. Калена отвори очи и премигна от удоволствие, осъзнавайки, че телата им накрая се бяха слели в едно цяло, в пълна хармония. И последните предупреждения на Олара излетяха от главата ѝ. Вече бе твърде късно да се вслушва в тях.

— Това бе подло от твоя страна, знаеш ли? — останала без дъх, накрая едва промълви Калена.

— Нараних ли те?

— Ухото ми едва ли ще се оправи вече.

Усмивката озари лицето му с първичен, див триумф.

— Ухото ти изобщо не ме тревожи. Как се чувстваш?

— Не съм сигурна — отвърна откровено.

— Хайде да проверим.

Той започна да се движи в нея. Отначало бавно, докато тя започна да се движи в отговор. Когато Калена затвори очи и прошепна името му, Ридж увеличи ритъма. Дишането му се учести, буйните вълни на страстта заляха и него и скоро той достигна границата на самоконтрола. Калена чувстваше напрежението във всеки негов мускул. Но той нямаше да се остави на огъня да го погълне, докато тя не изпиташе удоволствието, което ѝ бе обещал.

От гърлото ѝ се изтръгнаха тихи, страстни звуци. Бе изумена от силата на чувствата, които я разтърсваха. Изобщо не бе очаквала, че ще се чувства по този начин. Тялото на Ридж също тръпнеше от страст. Калена никога нямаше да забрави тази нощ. Независимо колко дълго ѝ предстоеше да живее и какво ѝ готвеше бъдещето, тази нощ щеше да остане незабравима в спомените ѝ. Точно когато тези мисли неясно се

въртяха в ума ѝ, по тялото ѝ пробягнаха внезапни, разтърсващи по своята сила конвулсии. Притисна се още по-плътнo до Ридж, цялата тръпнеща в екстаз. Не съзнавайки какво прави, Калена впи блестящите си бели зъби в рамото на Ридж, след което извика отново името му и се отпусна отмаляла.

Ридж леко се отдръпна от нея, опивайки се от задоволството, което четеше по лицето ѝ, но пулсирацията вулкан в слабините му заплашваше да изригне, помитайки железния му самоконтрол. С един последен тласък Ридж се отпусна върху нея и със сподавен стон се отдаде на безпаметното освобождение.

„Той целият бе огън и само тя можеше да угаси пламъците и да му донесе покой.“ Тази мимолетна мисъл се оформи за миг в ума ѝ, след което изчезна.

Измина дълго време, преди Ридж да се размърда и да се отдели от нея. Калена лежеше отпусната в сладостна отмала. Едва сега забеляза засъхващите капчици пот между гърдите си. Гърдите на Ридж също бяха влажни. Той се усмихна леко, наблюдавайки я как постепенно идва на себе си. Неясните сенки в стаята рисуваха причудливи форми по тялото ѝ. Той не направи никакъв опит да промени положението си.

Калена усещаше влагата между бедрата си и особения мирис на телата им, след като се бяха любили. Не можеше да си даде ясно сметка за чувствата си. Състоянието, в което се намираше, бе някак нереално. Като че ли винаги бе знаела, че нещо важно непременно ще се случи, но никога не бе давала воля на тези мисли. Сега сякаш всичките ѝ съпротивителни сили се рушаха.

— Ако зависеше от мен, бих те държал винаги в леглото — обади се Ридж. — Но мисля, че е по-добре да те заведа в твоята стая. Не искам слугите да разберат и после да клюкарстват.

После погледна през прозореца към градините.

— Скоро ще съмне.

Изправи се неохотно и погали нежно бедрото ѝ. Многозначителната му усмивка показваше, че не е забравил изминалата нощ.

— Трябва да поспиш. Ще имаш нужда от почивка до сватбената нощ. А на другата сутрин трябва да станем рано и да потеглим на път.

— Отсега мога да те уверя, че от теб ще излезе труден съпруг.

Истината бе, че не желаше да спори с него. Искаше да остане сама и да помисли върху това, което непрекъснато ѝ изпращаше предупредителни сигнали. Трябваше да разбере какво я тревожи, тъй като чувстваше, че тук се крие някаква опасност.

Ридж се засмя тихо и бързо навлече ризата и панталоните си. От цялото му същество се излъчваше чисто мъжко задоволство.

— Аз пък си мислех, че вече си открила начин да ме манипулираш.

Подаде ѝ леките копринени панталони, които тя бе носила под туниката си и се зае да си обува обувките. После я хвана за ръка и я поведе към вратата. Ставайки от леглото, Калена леко се олюля.

— Добре ли си? — попита Ридж с искрена загриженост.

— Да. Само съм малко уморена.

— Милата Калена, тази нощ вълненията ти дойдоха твърде много — развеселен, той поклати многозначително глава с ироничен израз на съчувствие. — За пръв път опита и от свободата, и от брака.

— Всяка жена знае, че тези неща са несъвместими — не можа да се въздържа да не отбележи Калена.

— Така е, но сега се надявам, че няма да съжалеяваш, затова че си пожертвала едното заради другото.

Типично мъжката му арогантност беше и забавна, и дразнеща едновременно. Не можа да намери подходящ отговор и докато вървяха по коридора към нейните стаи, тя запази мълчание. Когато достигнаха вратата ѝ, Ридж я притегли отново към себе си. Изразът на лицето му бе напрегнат.

— Казах ти и по-рано, че тази нощ, която предстои, ще бъде нашата брачна нощ. Всичко е готово, Калена. Този ден по залез-слънце ще сложим официалния печат на нашия брачен договор, но колкото до нас двамата, церемонията, организирана от Куинтъл и приемът след нея, са само подробности. От този момент ти си моя и аз се кълна в Свещените Камъни, че ще се грижа добре за теб. Приятна почивка, Калена.

Той я целуна бегло и това ѝ се видя много странно след прекараната страстна нощ.

— И на теб, Ридж.

Той изчака, докато тя влезе и затвори вратата. В стаята си Калена застана неподвижно, заслушана в отдалечаващите се стъпки на Ридж.

След това се отпусна уморено в кръглото, отрупано с възглавнички кресло до прозореца. Чувстваше тялото си вдървено. Когато настъпеше утрото, някои мускулчета, за които не бе и подозирала, щяха да я болят. Мисълта да прекара деня след сватбата на седлото я накара да изкриви лице в болезнена гримаса.

Никоя от тези мисли не бе причина за безпокойство. Напразно се опитваше да открие източника за странното си настроение. Наистина, тази нощ бе преживяла много. Може би умората си казваше думата.

Не, имаше нещо друго, нещо много по-опасно. Миговете на страст, в които се бе отдала на Ридж, бяха отминали и сега в нея започваше да се прокрадва съмнението. Изведнъж, с безпогрешна интуиция осъзна, че Олара бе права. Калена разбра, че никога не трябваше да се оставя в ръцете на Ридж.

С тих, отчаян вопъл тя се сви в креслото и се опита да се отърси от тази нова, ужасяваща мисъл. Емоционалният сблъсък с Ридж и крайният резултат от него бяха разкъсали завесата пред погледа и ума ѝ. Тази нощ чувствата ѝ се бяха отприщили и излезли извън контрол. Трябваше да се изправи лице в лице с неоспоримата истина — мисълта за убийство ѝ бе напълно чужда. Не можеше да го направи.

Но трябваше.

Не желаше да изпълни своя дълг към Династията си. Всичко в нея се бунтуваше срещу това дело. Не искаше да играе ролята на отмъстителка и убийца. Не и сега, когато пред нея се открехваха забранените двери на страстта и свободата.

Калена се опита да преглътне горчивите сълзи, които пареха очите ѝ. В това начинание нямаше никакъв избор. Съдбата ѝ бе предопределена още през лятото, когато навърши дванадесет години и когато Династията, семейството, родът, към които принадлежеше, бяха унищожени. Нямаше връщане назад и ако го направеше, това значеше да опозори себе си и миналото величие на Династията си.

Калена се изправи и бавно тръгна към своето легло. В ушите ѝ още звучаха наставленията на Олара: „Не трябва да се оставяш в прегръдките на мъжа, когото ще наречеш съпруг. Не и преди да си изпълнила дълга си, а след това изобщо няма да има нужда да му се отдаваш. Запомни, Калена: този мъж, за когото ще се омъжиш, е опасен по начин, който ти изобщо не можеш да си представиш. Видях това в Ясновидския транс. Той е опасен.“

Последната ѝ мисъл, преди да изпадне в безпамятен сън бе, че леля ѝ е била права за опасността, очакваща я в ръцете на мъжа, наречен Огнен Камшик.

V

Полярният Съветник, избран от Куинтъл да ръководи сватбената церемония, бе облечен в традиционната черно-бяла роба. Ако и да намираще, че бе твърде странно да го канят да почете с присъствието си едно тържество, където в крайна сметка се сключваше само един търговски брак, той бе твърде тактичен, за да го изрази гласно. Можеше да задоволи любопитството си с огромната сума, която Търговският Барон Куинтъл му бе заплатил. Но някои други подробности относно тази сватба тревожеха съветника.

Младоженката, например, изглеждаше определено смутена и напрегната. Качулката на сватбената ѝ мантия бе спусната ниско и скриваше почти напълно лицето ѝ, но въпреки това не можеше да прикрие тревогата в зелените ѝ очи. В миналото Полярният Съветник бе канен да ръководи брачни церемонии, в които булката встъпваше в брак с не особено желание, въпреки че да наложиш брак на някоя жена беше на теория незаконен акт. Но Съветникът бе достатъчно добре запознат с действителността, за да не знае, че за една жена бе много трудно, когато работата стигнеше до брак. Все пак той не бе убеден, че това се отнася и за този случай и продължаваше да размишлява по този въпрос докато разгъваше кожения пергамент, съдържащ официалните слова. В края на краищата това си беше просто търговски брак. В такъв случай се предполагаше, че не само младоженката има желание да го направи, но вероятно и сама бе сключила договора. Малко почтени семейства биха позволили на дъщерите си да участват в такъв вид сделки.

Освен тревогата, която се четеше в погледа на младата жена, суровото изражение на младоженеца смути Съветника. Не че Огнения Камшик не желаше този брак. Напротив, изглеждаше необичайно решен да свърши с това. Ридж застана пред Съветника. На плещите си бе наметнал мастиленочерна мантия. Тази наметка с цвета на най-черната нощ се открояваше ярко и несъмнено доминираше над аленочервената сватбена дреха на младоженката. Тези необичайни

цветове накараха Великия Съветник да се замисли. Със сигурност такива драматични тонове предвещаваха конфликти и неприятности.

Господарят на дома наблюдаваше всичко от центъра на дългата зала, в която да се щеше да е тържеството. Също като младоженеца Куинтъл бе облечен в черно. Тогава Великият Съветник си спомни, че Търговският Барон почти винаги носеше черно. Може би самият той бе заел на Ридж своята мантия.

Около Куинтъл седяха множество живописно облечени гости, повечето от които изглежда идваха направо от Търговската Гилдия. Дори жените носеха всички белези на по-низшите класи. Туниките им бяха твърде къси, косите им — подрязани твърде ниско. Очите им гледаха твърде дръзко. Не се виждаше нито един гост от висшите слоеве на обществото. Но като се има предвид естеството на този брак, това едва ли бе изненадващо.

Зад гостите стояха наредени в редица музиканти, които изчакваха да започне тържеството, за да засвирят със своите арфи и флейти. Полярният Съветник със задоволство забеляза отличните приготовления за приема. Дългата маса вече бе отрупана с храна. Печени бутове от най-разпространеното домашно животно Зоркан, пълни купи с пресни плодове „колума“, различни видове риба и изобилие от скъпите плодове „танга“ — това бе само една малка част от богатото разнообразие и разточителство, което предлагаше Куинтъл. В разгара на приема по-голямата част от ястията щеше да бъде изнесена навън и Съветникът с нетърпение очакваше тази част от тържеството. Разбира се, той бе поканен да присъства на угощението.

Но преди това трябваше да проведе брачната церемония. Покашляйки леко, Съветникът се поколеба още няколко секунди. Когато последните слънчеви лъчи обогриха хоризонта, кристалният воден часовник в голямата зала показва, че здрачът е настъпил. Церемонията можеше да започне.

— Слънцето се отпусна в прегръдките на нощта, както жената — в ръцете на съпруга си — започна монотонно да припява Съветникът. — Точно сега е моментът да оповестим и станем свидетели на едно подобно сливане на светлината и мрака, деня и нощта, мъжкото и женското начало. Защото в този съюз на мъжа и жената се съдържа цялата сила, цялата мощ и енергия, която възниква от срещата на две противоположни точки от Спектъра. Силата на това единение е

толкова голяма, че от него може да се роди нов живот. И все пак това сливане не може да съществува без силите на съпротивлението. В самата природа на това съединение се съдържат семената на собствената му разруха. Едната страна на силата и контраста трябва да бъде по-силна от другата или ще настъпят беди и нещастия. Съюзът ще бъде разрушен. Следователно, предопределено е както тъмнината поглъща светлината, както нощта — деня, така мъжът трябва да, прегръща и защитава жената. Неговата сила е силата на мрака, а тя е цялата вселена. Силата на жената идва от блестящия извор на светлината, която съществува във вселената.

Калена слушаше древните думи на церемонията. Същевременно си даваше сметка с какво внимание я следи Ридж. Независимо от факта, че се сключваше само търговски брак, Огненият Камшик изглежда приемаше тази церемония твърде сериозно. Решителността, която усети у Ридж, я уплаши. През деня го бе видяла само няколко пъти и то за кратко. Той бе зает с последните приготовления за пътуването към планините на Противоречията. През по-голямата част от деня Калена бе стояла в стаята си, преструвайки се, че е много развълнувана от предстоящата сватба, което бе нормално за всяка младоженка. В действителност се бореше със страха и ужаса пред предстоящата ѝ задача. Бе благодарна на Ариса и другите свободни жени, че пристигнаха рано и с весели приказки и смях ѝ помогнаха да се облече и я откъснаха от неприятните ѝ мисли. Вертина я попита дали всеки ден си взима дозата от смлени селитени листа и подхвърли едно-две неща, касаещи стоманата от Града на Равновесието. От този момент нататък почти не ѝ остана време за размисъл.

Но церемонията беше към края си и скоро тя трябваше да поеме ролята, която Олара и съдбата на Спектъра ѝ бяха отредили. Слушаше с половин ухо какво говореше Полярният Съветник. Мислите ѝ бяха заети с предстоящата задача и затова улавяше само отделни думи и фрази.

— Мъж, който приема една жена за съпруга, трябва да поеме и задълженията си към нея. Тя е оставила дома си, който ѝ е предлагал закрила, за да се довери на мъжа си. Сега тя е негова отговорност. Нейната чест е завинаги обвързана с неговата. Той трябва да я защитава така, както собствената си чест.

Калена чувстваше тъмния поглед на Ридж върху себе си и се зачуди какво ли си мислеше. Не можеше да намери задоволително обяснение защо бе настоявал за официална церемония. Олара я бе предупредила, че ще се състои голяма сватба, но нейния Ясновидски транс не бе дал отговор защо Куинтъл осигуряваше такова отлично прикритие за убийството си. Калена ясно си спомняше как Олара заяви, че всичко трябва да се извърши в нощта на сватбата, когато угощението щеше да бъде в разгара си и всички, включително и слугите, щяха да празнуват. На Калена бе дадено ясно да разбере, че трябва да използва времето от един час след тържеството, което по право ѝ се полагаше като младоженка, за да отрови Куинтъл. Само да не беше се поддавала на изкушението Миналата нощ, повтаряше си отчаяно тя. Сега трябваше скъпо да плати за слабостта си. Вътрешно се измъчваше ужасно и решителността ѝ почти се бе изпарила. Само при мисълта какво ѝ предстоеше да извърши, потръпваше от отвращение. Изобщо не се съмняваше, че времето, прекарано в прегръдките на Ридж, бе отслабило катастрофално съпротивителните ѝ сили. Някаква вътрешна преграда в нея се бе пречупила и вече не чувстваше сигурна почва под краката си.

— Жена, която приема съпруг, приема и властта му. Тя трябва да помни това, дори когато естествената реакция на противоположностите я накара да мисли, че може да оспорва тази власт. Тя трябва да се доверява на неговото ръководство и сила, знаейки, че той е отговорен за нейната чест, както и за неговата.

Малката гравирани кутийка от оникс, която връчиха на Полярния Съветник веднага привлече вниманието ѝ.

— Нека този символ на брака да бъде поставен на шията на младоженката. И нека това направи съпругът като знак за своето покровителство и власт и никога този символ да не се маха от друга ръка.

Наблюдавайки всичко това, Калена се чувстваше напълно безпомощна. Знаеше, че това трябва да се случи и че нищо не е в състояние да промени хода на събитията. Отвори кутийката и я връчиха на Ридж. Вътрешността бе покрита с мека коприна. Огнения Камшик извади от там блестяща верижка. Единият край на верижката завършваше с малка ключалка, изработена от бял кехлибар, а другият край — с ключе от черен кехлибар. Когато верижката бъдеше

поставена на шията ѝ като медальон, Калена щеше да бъде омъжена — поне докато траеше пътуването.

За пръв път откакто започна церемонията Ридж се обърна към нея. В ръка държеше символа на съпружеската си власт. Калена затаи дъх. В един миг ѝ се стори, че всичко застина неподвижно и едва сдържаната паника я обхвана напълно. Златистите пламъчета в очите му я ужасяваха и инстинктът ѝ подсказваше, че трябва да бяга. Щеше да направи точно това, но тялото ѝ отказа да се подчинява. Вместо това стоеше няма и неподвижна пред Ридж, който отметна качулката на червената ѝ наметка и откри красивата ѝ шия. Почувствала допира на ръцете му, които поставиха медальона на врата ѝ, Калена притвори очи. Настъпи, пълна тишина, когато Ридж приближи ключето до ключалката. Гостите следяха движенията му с напрегнато внимание. Той постави ключето в определеното за него място, съединявайки краищата на красивата верижка. Чу се кратко, едва доловимо прещракване, когато ключето се превъртя и залата веднага се огласи от радостни викове. Дори лицето на Куинтъл се озари от бледа усмивка на задоволство, която изчезна така бързо, както се беше появила. Той бавно се изправи, приближи се и поздрави младата двойка.

Следващите три часа Калена прекара като в мъгла. Навред около нея се носеше весел смях, водеха се шумни разговори, виното се лееше безспир, а слугите не преставаха да отрупват масата с всевъзможни ястия. Тъй като гостите идваха от низшите прослойки, със сигурност можеше да се очаква, че те ще бъдат изключително шумни и безцеремонни. За щастие от Калена не се очакваше да взема дейно участие в празненството. Нейното задължение се състоеше просто да седи в единия край на масата и да опитва по малко от храната и виното. Никак не ѝ бе приятно да бездейства, задушаваше се от напрежение и страх, но като си помислеше какво има да върши тази вечер, реши, че все пак шумният прием е най-малкото изпитание. Тази вечер поне не я очакваха на масата на Куинтъл. Ръцете ѝ трепереха твърде много и тя не посмя да вземе кристалната чаша от страх да не я изпусне и счупи и всички да забележат трескавото състояние, в което се намираше.

Ридж седеше на противоположния край на масата. Погледът му от време на време се спираше на напрегнатото ѝ лице. Гостите го обсипваха с весели закачки и неприлични шеги. Куинтъл седеше на

известно разстояние от Ридж като снизходително търпеше шума и веселия смях.

— Тост за Огнения Камшик на Куинтъл! — извика високо един мъж, който се олюляваше.

— Да, тост! — закрещяха и останалите, обръщайки погледи към Ридж с нетърпеливо очакване.

— Ето, представям ви човека, който може да превърне студената стомана в блестящ огън...

Калена веднага забеляза как Ридж недоволно се намръщи. Очевидно легендите, които се носеха за него, не бяха по вкуса му.

— Да му пожелаем и сега да прояви тази си способност, така че булката никога да не забрави своята брачна нощ! — и търговецът, който вдигна тоста, придружи заключителните си думи с многозначителна усмивка.

В отговор екнаха гръмки смехове и последваха неприлични забележки относно прословутата връзка на Ридж със стоманата и огъня и как тази способност може да се приложи в леглото. Калена забеляза, че Ридж запази безстрастното си изражение. Разтревожена от мълчанието на съпруга си, тя го погледна изпитателно. Едната му ръка се плъзна под наметката, където се намираше камата му. Когато гостите разбраха, че шегата им не се приема добре, смеховете секнаха и самодоволните усмивки изчезнаха от лицата им. Настъпи напрегната тишина. Накрая Ридж проговори, обръщайки се с рязък и заплашителен тон към търговеца, имал неблагоприятното да вдигне неуместния тост.

— Човек, който няма никакви маниери, би направил по-добре да си държи устата затворена, когато е имал щастието да бъде поканен в отбрана компания. Но може би все още не е много късно да те науча на светски обноски, Ларис?!

Гостите си размениха смутени погледи. Калена инстинктивно погледна към Куинтъл, очаквайки, че той ще се намеси, преди Ридж да се сбие с човека, наречен Ларис. Но Куинтъл просто се облегна поудобно на възглавниците, като наблюдаваше Огнения Камшик, сякаш той бе някакъв актьор, който се готви да изнесе представление.

— Ридж — започна Ларис с нервен смях. — Това бе просто шега.

Ридж стисна дръжката на камата си, въпреки че не я извади от ножницата.

— Просто шега, а? Може би ще искаш да се извиниш на всички тук за неуместното си чувство за хумор? Ти постави в неловко положение жена ми!

— Е, Ридж, няма нужда да се горещиш толкова — промърмори смутеният Ларис.

— Може би не, но така или иначе вече ме ядоса и бих искал да знам какво смяташ да правиш сега.

След като хвърли още един изпълнен с безумна тревога поглед към Куинтъл и след като видя, че този човек си оставаше все така безстрастен, Калена се изправи рязко, като с това привлече погледите на всички, включително и на Ридж. Отново настъпи тишина, в този миг Калена се пресегна и взе една кана вино. Изобразявайки на лицето си една очарователна усмивка, цялата трепереща, тя заобиколи масата и се отправи към Ридж. Червената ѝ наметка прошумоля покрай нея.

— Виждам, че чашата ти е почти празна, съпруге. Може би именно затова си ядосан толкова. Не бих искала точно тази вечер да си в лошо настроение. Позволи ми да изпълня първия си дълг към теб като твоя жена и да ти напълня чашата.

Ридж ѝ хвърли гневен поглед, а тя коленичи и наля вино в чашата му. Всички затаиха дъх в очакване какво ще последва. Ако Ридж вземеше чашата, тогава трябваше да махне ръката си от дръжката на камата.

Младата жена не му подаде чашата веднага. Вместо това отпи малка глътка от виното, след което му подаде красивия гравирен съд. Гневният пламък в очите му угасна и бе заменен с тъжно разочарование.

— Изглежда, от теб ще излезе отлична съпруга, Калена.

Ръката му отпусна дръжката на камата и пое чашата. Отпи от виното и гостите си отдъгнаха с облекчение. Разбрала, че положението е овладяно, Калена не каза нищо повече. Изправи се и се върна на мястото си. Веселието продължи, като че ли нищо не се бе случило. Точно когато коленичи на възглавничката си, Калена огледа редицата от лица около себе си и видя, че мястото на Куинтъл бе празно. Огледа се на всички страни и забеляза как черната му фигура изчезва към личните му покои. Изглежда никой друг не забеляза отсъствието му. Кристалният воден часовник показваше точно часа, когато Куинтъл по правило се оттегляше в покоите си, където четеше и се занимаваше с

наука. През последните три дни бе изучила добре навиците му. Бе вече време да изпълни задачата, за която я бе подготвяла Олара. В същия миг почувства непреодолимо отвращение. Помисли си тъжно, че това е съвсем нормална реакция на жена, която се готви да умъртви един човек, като го отрови. Изчака още няколко минути, след което се изправи бавно на крака. Трябваше с много ловкост и умение да се измъкне, тъй като булката едва ли можеше да напусне тържеството, без да бъде забелязана. Почти веднага всички погледи се обърнаха към нея.

— Нима вече си уморена? — осведоми се Ариса, като я погледна лукаво.

— Съпругата ти е много нетърпелива, Ридж — подвижна многозначително някой от мъжете.

Последваха още няколко подобни забележки, които без съмнение биха накарали всяка младоженка да се изчерви. Калена само сведе поглед. Беше подложена на страшно напрежение и тези подмятания бяха най-малкия проблем. Само като си представи какво трябваше да направи, всичката кръв се отдръпна от лицето ѝ.

— С ваше позволение ще се оттегля за един час, който по право ми се полага, за да направя нужните приготовления — отвърна тя, без да вдигне поглед, надявайки се това да мине за съвсем естествено смущение. — Не искам да прекъсвам тържеството. Продължете без мен.

— Не се притеснявай, Калена, след малко ще изпратим съпруга ти да се присъедини към теб — увери я Вертина. — Иди и се възползвай от твоя един час и се приготви както трябва.

— Но това е напълно достатъчно да се отегчи и заспи — добави някой.

— Не се тревожи, Калена, ние ще се погрижим всичко тук да бъде наред — каза Ариса. — Всяка младоженка се нуждае от своя час на усамотение. Хайде, върви.

Ридж също се изправи, без да откъсва поглед от нея. Лицето му се бе превърнало в безстрастна маска и когато заговори, тонът му бе строго официален:

— Пожелавам ти приятна вечер, жено.

Тя му се поклони учтиво.

— Аз също, съпруже.

Калена се обърна и се отправи към изхода на залата. Краищата на аленочервената ѝ наметка се развяваха около нея. След като излезе, угощението продължи шумно и високо както преди.

Калена вдигна края на наметката си и побягна. Премина тичешком потъналата в лунна светлина градина и се насочи към безопасността и спокойствието на стаята си. Сега или никога. Настъпи моментът, за който я бе подготвяла Олара. Моментът, от който зависеше честта на Династията на Ледената Реколта. Шишенцето с отрова все още се намираше на тайното място в пътната ѝ чанта. Калена разбра, че трябва да действа или завинаги да се покрие със срам и позор. Ръцете ѝ трепереха. Пред погледа ѝ преминаваха ужасяващи кошмарни картини на един гърчещ се в предсмъртни мъки мъж, чиито черни очи я обвиняваха и заплашваха. Вътрешно Калена кипеше от гняв, тъй като не искаше да бъде причина за смъртта на някого. Не искаше да има нищо общо с това.

Всичко се бе случило толкова отдавна. Защо именно тя трябва да урежда стари сметки? Нищо чудно, че отмъщението за честта на Династията бе по традиция дълг на мъжете. Ето, когато моментът настъпи, тя се чувстваше твърде слаба и неуверена. Един мъж на нейно място щеше да бъде по-силен. Олара беше права да се опасява, че племенницата ѝ ще прояви слабост в решителния момент. Може би, мислеше си Калена, ако бе видяла Куинтъл да убива баща ѝ и брат ѝ, нямаше да изпитва такива угризения. Но тя разполагаше само с уверението на Олара, че Търговският Барон е причината за тяхната смърт. Леля ѝ казваше, че е открила истината малко след гибелта на мъжете от Династията, когато изпаднала в Ясновидски транс. Възрастната жена бе излязла от този унес, обхваната от горчив гняв.

Напрежението, обхванало цялото ѝ тяло, бе вдървило крайниците ѝ, но с усилие на волята тя се откъсна от вратата и се отправи към леглото си, където бе оставила пътната си чанта. Бръкна вътре и отпори подплатата. Миг след това в ръцете ѝ паднаха малкото кожено пакетче, в което се намираше шишенцето с отровата и покритата със скъпоценни камъни кама на баща ѝ.

Калена седна на ръба на леглото. Втренчи се в блестящото острие, като се чудеше за кой ли път какъв човек е бил баща ѝ. Спомняше си го смътно. Той представляваше една неясна фигура от детството ѝ, силен и аристократичен на вид, но все пак далечен.

Пътуваше много, често вземаше по-големия й брат със себе си, а Калена бе оставяна на грижите на майка си и леля си. Един ден Господарят на Династията и неговият наследник изобщо не се върнаха. Останаха само Калена с майка си и Олара.

Отровата беше нечестно, коварно оръжие, помисли си тя, като взе малкия пакет. Оръжие, използвано само от страхливци. Някой го бе нарекъл *женско* оръжие. Но въпреки че Олара презираше този начин за отнемане на човешкия живот, не виждаше друг избор. Не съществуваше никакъв начин, по който една жена би могла да убие Търговския Барон Куинтъл в открито стълкновение. Нямаше начин Калена да отиде в леглото на жертвата. Куинтъл не бе човек, който ще се остави да го съблазни една жена.

Единствената възможност оставаше отровата. Калена отново потръпна от отвращение. Трябваше да действа. Скоро към крилото на къщата, принадлежаща на Куинтъл, щеше да се отправи един прислужник, който всяка вечер носеше на господаря си чаша вино. Отровата трябваше да се сложи в това вино. Бе прекарала много часове, обмисляйки как точно да направи това.

А времето минаваше. Трябваше да действа незабавно. Все още със сватбената наметка върху раменете си, Калена пусна отровата в джоба на туниката си, скри камата под наметката и се върна отново в градината. Когато се намери на застланата с каменни плочи алея, водеща към стаите на Куинтъл. Младата жена се спря за момент, след това с твърда стъпка се отправи в определената посока.

След като Калена си тръгна изведнъж в разгара на тържеството, Ридж бе обхванат от странно безпокойство. През целия ден се чувстваше напрегнат. Имаше необяснимо, ярко, почти болезнено предчувствие за някаква заплаха. Неведнъж в живота си бе изпитвал това чувство, познаваше го. То го бе завладяло с изключителна сила последния път, когато минаваше през опасния Проход на Хищните птици. Не можеше да си представи защо и тази вечер се чувстваше по същия начин. Каза си, че след като у церемонията свърши, необяснимата тревога ще изчезне, но това не се случи. Нещо повече, тя бе по-силна от всякога. Нещо не беше наред и той бе дълбоко убеден, че каквото и да бе то, беше свързано с младата му съпруга.

Не бе само това, че телата им си пасваха идеално и бяха правили страхотен секс. Несъзнателно Ридж си даваше сметка, че миналата нощ между тях двамата се бе установила една невидима връзка. Калена му принадлежеше. По някакъв необясним начин бе разбрал, че тази жена е неговата съдба. През целия ден в ума му минаваха откъслечни мисли относно бъдещето. С Калена до себе си и с печалбата от Пясъка, който възнамеряваше да донесе от Планините на Противоречията, Ридж можеше да направи първите стъпки към основаването на собствена Династия. Тя бе жената, която бе чакал. Тя му подходеше идеално, както ключът в ключалката. От миналата нощ знаеше това със сигурност, но го бе подозирал още в момента, в който я видя за пръв път. Тази мисъл не му даваше покой през целия ден. Осъзнаваше също така, че може би щеше да се наложи насила да накара Калена да приеме факта, че съдбата ѝ е в негови ръце. Началото бе добро. В края на краищата, сега той бе неин съпруг.

— Хайде, пейни още, Огнен Камшик. Чака те дълга нощ. Трябва да си във форма, нали така? — един мъж от другия край на масата вдигна чашата си в шеговит поздрав към Ридж.

Веднага взе решение. Изобщо не се замисли над това. Отдавна се беше научил да не анализира нещо, подсказано от непогрешимата му интуиция. Изправи се преднамерено бавно. По лицата на присъстващите се разляха многозначителни усмивки. Обърна се към гостите си с обичайната си учтивост. Ръката му небрежно легна на дръжката на камата.

— Ако желаете, можете да пирувате и да се забавлявате до зори — има достатъчно храна и напитки и слугите са на разположение. Но се страхувам, че трябва да ме извините. Имам си други планове за тази нощ.

— Ние нямаме намерение да те задържаме, Ридж — обади се някой.

Сред гостите премина одобрителен кикот.

— Желая на всички ви весело прекарване — отвърна Ридж с безизразен глас.

— Почакай, Ридж — обади се Ариса. — Времето на Калена още не е изтекло.

— Колкото ѝ остава, ще го прекара с мен.

Ридж вдигна гордо глава — жест, който бе усвоил през дългогодишната си служба от самия Куинтъл — пожела на гостите си лека нощ и излезе от залата. Когато се скри от погледите им, изведнъж спря. Безпокойството, което го измъчваше, бе по-силно от всякога. С всяка фибра от тялото си чувстваше, че нещо не е наред. Излезе на широката покрита алея, която водеше към стаите на Калена. Мисълта, че тя го очакваше, кой знае защо не предизвика приятната чувствена тръпка, която би трябвало да се очаква.

Покритите с каменни плочи алеи отразяваха ярките лунни лъчи на червеното светило. Ридж се скри в плътната сянка, която хвърляше колонадата. Без никаква обяснима причина, воден само от инстинкта си, той пое с дебнещи стъпки по блестящите алеи.

Преди да измине и половината път към покоите на Калена, Ридж веднага се спря, забелязал тъмната ѝ сянка да преминава през градината. Последва я безшумно, ръката му стисна силно дръжката на камата. За момент не можа да повярва на очите си. Миг след това бе обхванат от неудържима ярост. Не и след отминалата нощ, тя просто не можеше да направи това. След като отвърна толкова страстно на ласките му, тя не можеше да копнее за недостижимия Куинтъл. Нямахше да посмее да търси Куинтъл *сега*. Но посоката, в която вървеше, не оставяше никакво съмнение за намеренията ѝ. Единствените стаи, които се намираха в тази част на къщата, принадлежаха на Търговския Барон.

Няма думи, с които да се опишат гневът, яростта и болката на Ридж, когато видя как жената, която се бе омъжила за него същия този ден, се отправя към покоите на друг мъж. Никога не бе изпитвал такава ярост, както в този момент. Бе сигурен, че ако докосне камата си, тя ще се нажежи до червено и ще заблести със същия кървав цвят. Само за миг обаче желязната му воля смаза гневния изблик. Глухата ярост, бушуваща в гърдите му, не изчезна, но бе напълно подчинена на разума на този забележителен човек. След това Ридж навлезе в градината. Тъмната му и заплашителна сянка се плъзна безшумно след Калена.

Калена достигна края на градината и се спря разтреперана в сянката на колонадата. Задушаваше се от болезнено стягане в гърдите.

Имаше отчаяна нужда да спре и да си поеме дълбоко дъх. Във възбуденото ѝ въображение мракът раждаше страховити, ужасяващи образи. Калена се движеше като в мъгла, чувстваше, че ѝ се гади, а коленете ѝ бяха странно омекнали. Облегна се на една колона като отчаяно се мъчеше да си вдъхне кураж. Пръстите ѝ силно стиснаха малкия пакет. Изведнъж се вцепени от нова, ужасна мисъл. По всяка вероятност нямаше да преживее тази нощ и това бяха последните мигове от живота ѝ. Тялото ѝ реагираше странно и тя започна да се чуди дали наистина убийството, което се готвеше да извърши, ще стане причина за собствената ѝ гибел. Никога не се бе чувствала толкова зле. Всеки нерв от тялото ѝ се бунтуваше срещу това, което трябваше да направи. Тялото и разумът ѝ поведоха война с дълга, който се бе превърнал в нейна съдба. Олара сигурно е знаела, че така ще се случи, ако странната бариера в съзнанието ѝ бъде пречупена. Леля ѝ се бе опитала да я предпази от тази слабост. Бе я предупредила, но Калена не бе разбрала и не бе обърнала достатъчно внимание на предупрежденията ѝ.

Да тръгне отново напред ѝ се струваше по-трудно, отколкото да премине огромно лепкаво тресавище. Всичко зависеше от това — да направи няколко стъпки напред към определената цел. Калена разбра, че губи не само хладнокръвие, но и волята си. Искаше да се откаже, да се подчини на мощните сили, които се опитваха да я спрат. В този момент предпочиташе ключовете да се съединят, да се върнат легендарните Повелители на Зората или дори онзи катаклизъм, за който се говореше, че ще настъпи, когато Тъмните и Светлите Камъни се поставят в непосредствена близост. Всяка една от тези катастрофи би била добре дошла за нея тази вечер.

Никой не охраняваше входа към покоите на Куинтъл. Имаше готови отговори, ако някой я видеше или предизвикаше, но както и предполагаше, не срещна никого. Куинтъл беше съвсем сам. Калена чувстваше пакета с отрова като парче лед между пръстите си или по-скоро пръстите ѝ се бяха вдървили като парчета лед.

Това е твой дълг, Калена! Ти си последната от династията. Нямаш друг избор.

Думите на Олара кънтяха в съзнанието ѝ, докато се мъчеше да направи последните крачки до вратата, отделяща я от Куинтъл.

Това е твой дълг!

Посегна към тежката метална брава. Отначало търсеше сили в себе си, за да я натисне. Потрепери от върховното усилие, което налагаше над разума и волята си и изведнъж разбра, че не е в състояние да изпълни задачата.

Беше се провалила.

Точно когато започна да осъзнава този горчив факт, две силни ръце запушиха устата ѝ. Писъкът заседна в гърлото ѝ. Една огромна мъжка ръка обви кръста ѝ, хващайки я като в капан. Знаеше на кого принадлежи тази ръка още преди той да е заговорил.

— Проклетата да си до най-далечния край на Спектъра! — изръмжа Ридж. — *Той не е за теб.* Вече ти казах това. Как смееш да ме мамиш по този начин?! Толкова ли много ти се иска да опиташ камшика? Как смееш да отиваш при него същата нощ, когато сложих моя медальон с ключето и ключалката на шията ти?!

Очите ѝ се разшириха от смайване и ужас. Изобщо не направи никакъв опит да се освободи. Не можеше да помръдне, тъй като волята ѝ бе напълно сломена, а и ръцете на Ридж я стискаха като стоманени клещи. *Стоманата на града на равновесието.*

— Не казвай нищо! Не вдигай шум, разбра ли ме?! В противен случай ще те бичувам веднага. Ако искаш слугите да чуят виковете ти, тогава така да бъде.

Калена се опита да кимне с глава, за да покаже, че няма намерение да вдига шум. Наистина нямаше да постъпи толкова глупаво. Ридж махна ръката си от устата ѝ и я дръпна толкова силно, че тя се спъна и щеше да падне, ако той не я бе хванал навреме. Очите му хвърляха огнени мълнии и младата жена уплашено се сви под този поглед.

Хвана я за ръката и я повлече след себе си по алеята. Калена се чувстваше напълно зашеметена. Дори не можеше напълно да осъзнае факта, че физическите ѝ сили постепенно се възвръщаха, колкото повече се отдалечаваше от стайте на Куинтъл. Но не можеше да мисли ясно. Единствената мисъл, която се въртеше в обърканото ѝ съзнание бе, че катастрофата, която си бе пожелала, стана действителност. Разбира се, това не можеше да унищожи Занталия, както неминуемо би станало, ако двата Камъка се поставеха редом един до друг, но със сигурност нейният личен свят щеше да се промени завинаги. Ридж я бе хванал точно когато се готвеше да убие Куинтъл. Миг по-късно Ридж я

бутна грубо в стаята, преднамерено бавно затвори вратата и се обърна с лице към нея. Калена се помъчи да запази равновесие, като отчаяно се опитваше да нормализира дишането си.

— Преди да си получиш заслуженото, кажи ми *защо?* — изръмжа Ридж. — С какво толкова те привлича Куинтъл? Затова, защото той не се интересува от жени и ги поиска на всяка цена да опиташ късмета си, така ли? Или след миналата нощ просто умираш от любопитство да узнаеш какво е да те обладае друг мъж? Защо?

— Аз... не мога да ти обясня — успя само да каже тя, онемяла от ужас.

Едва сега започна да разбира защо Ридж бе толкова бесен. Той ревнуваше. Със сигурност обаче щеше да побеснее още повече, ако знаеше истинската причина, поради която тя търсеше Куинтъл. Изведнъж напрежението, което я бе превърнало в кълбо от нерви, отстъпи място на тъпа апатия. Всичко свърши. Включително и бъдещето ѝ. Нищо чудно, че никога не можеше да реши по какъв път да поеме, когато стане свободна — това просто никога нямаше да се случи.

— Кълна се в честта на моята Династия, че тази нощ не отидох при Търговския Барон с намерението да споделя леглото му. *Кълна се!*

— Честта на твоята Династия? Но това е смешно! Нали идваш от малка ферма в Самотната долина. Може някога родът ти да е бил известен и уважаван, но това е всичко. А това, което направи тази вечер, унищожи и малкото уважение към него.

Калена щеше напълно да рухне, ако не бе гордостта ѝ. Беше се заклела пред Ридж и клетвата ѝ бе съвсем честна и искрена. Изглежда, когато човек загубеше всичко друго, оставаше му само гордостта. Тя вдигна гордо глава, очите ѝ се впиха в него със студен блясък.

— Ти, бездомно копеле! Не смей да ме поучаваш какво е чест и отговорност! Аз принадлежа към Велика Династия, а ти не си нищо повече от инструмент в ръцете на един богаташ.

Ридж пристъпи напред със заплашителен вид.

— Отгоре на всичко ме лъжеш. За това ще получиш същото наказание, както и за опита си да ме измамиш с друг мъж?

— Не съм се опитвала да те мамя! Не и в този смисъл, в който си мислиш.

— Думи, само думи! — изсъска през зъби Ридж. — Ако имаше поне малко разум, щеше да падне на колене и да молиш за милост, а вместо това ми отправяш само празни уверения. Ти отиде до стаите на Куинтъл. Не можеш да го отречеш.

— Да, така е. Но се кълна, че не отидох с намерение да спя с него, Ридж!

Калена бързо отстъпи крачка назад, когато той посегна към нея, но бе твърде късно. Той я хвана за раменете.

— Каж ми истината. Признай си и аз ще...

Калена вдигна високо брадичка; жест, който възплащаваше цялата гордост и арогантност на много поколения аристократи от Велики Династии.

— Още веднъж ти се заклевам в честта на Династията, към която принадлежа, че нямах намерение да спя с Куинтъл.

— Тогава защо го търсеше?

В слабо осветената стая очите на Ридж горяха като живи въглени. Калена си повтаряше, че не трябва да се страхува. Нищо, което Ридж можеше да й направи, нямаше да бъде толкова лошо, колкото тя сама си бе причинила. Бе се провалила и по този начин не можа да защити честта на Династията. Вече нямаше от какво да се страхува.

— Не мога да ти кажа.

— В името на Свещените камъни, ще ми кажеш! — отвърна рязко, а пръстите му в това време развързваха връзките на алената наметка. Калена затвори очи, когато дрехата се смъкна от раменете ѝ, а камата, скрита под нея, тупна глухо на пода. Не бе възможно Ридж да не е чул. Той я изгледа за момент, след това я пусна и вдигна наметката. Веднага забеляза покритата със скъпоценни камъни кама.

— Откъде открадна това?

Вбесена от новото обвинение, Калена рязко се извърна към него.

— Не съм я откраднала. Принадлежеше на баща ми, а той е мъртъв. Аз съм последната оцеляла от Династията и по право това оръжие е мое!

Посегна към отворената пътна чанта и започна трескаво да отваря подплатата, докато намери скрития колан с инкрустираното име на Династията на Ледената Реколта върху него. Извади го и го хвърли в краката на Ридж.

— Огледай го добре, Ридж! Върху този колан е знакът на моя род — Династията на Ледената Реколта.

Без да я изпуска от поглед, той се наведе и вдигна колана. Погледна го бегло и го захвърли настрани.

— И него ли си откраднала?

— Дано да се продъниш в най-тъмната част на Спектъра, копеле такова! Ти си упорит и твърдоглав като бик зоркан!

Ридж направи толкова бързо и рязко движение, че преди още да се опомни, Калена забеляза оръжието в ръката му. Хрумна ѝ, че може да я убие за това, което смяташе, че е предателство от нейна страна. Кръвта в жилите ѝ се смръзна от ужас. Ако наистина имаше намерение да я убива, по-добре беше да го направи поради истинската причина.

Ридж пристъпи към нея и Калена инстинктивно се дръпна назад. Острието на камата не бе насочено към нея, следователно той още не възнамеряваше да я удари. Не можеше да откъсне поглед от студеното, неукрасено с нищо оръжие, чието предназначение бе да пролива кръв.

И стоманеното острие в ръката на Ридж се бе нажежило и излъчваше огненочервен блясък.

Когато заговори, гласът му бе лишен, от каквито и да е емоции:

— А сега ще отговаряш на въпросите ми! Искам да знам истината.

VI

Положението ѝ бе безнадеждно и Калена разбираше, че я очаква смърт. Съвсем подходящо наказание за неуспеха ѝ. Отчаяно се отпусна на ръба на леглото, като се стараеше да не гледа към, блестящото острие в ръката на Ридж. Вече нищо нямаше значение. Беше се провалила. Но ако трябваше да умре, предпочиташе Ридж да знае истината.

— Тази нощ отивах при Куинтъл, за да го убия. От лятото на дванадесетата ми година това се превърна в мой дълг, в моя съдба. В продължение на много години ме обучаваха и подготвяха за тази задача.

Очите на Ридж се присвиха недоверчиво.

— Ти какво?

Калена му подаде пакета с отрова, който все още стискаше в ръка.

— Имах намерение да сложа малко от този прах във виното му. Той щеше да умре малко след като го изпие. Никой нямаше да се усъмни, защото щеше да изглежда като че ли е получил сърдечен удар. Тогаваш честта на Династията на Ледената Реколта щеше да бъде отмъстена. Но аз се провалих. Истината е, че нямаше да успея да изпълня задачата си, дори да не беше ме спрял, Ридж. Разбираш ли, изгубих самообладание. Не можах да намеря сили да изпълня това, което се изискваше от мен. Всички усилия на Олара отидоха напразно. Целият ми живот се оказа един пълен провал.

Ридж пристъпи бавно към нея и взе пакета от ръката ѝ. Калена почувства топлината, която се излъчваше от странното му оръжие. Държеше го плътно до себе си с острие насочено назад, докато внимателно душеше съдържанието на пакета.

— Внимавай! — предупреди го тя с глух глас. — Дори съвсем малка доза е достатъчна, за да те убие. Отровата наистина е много силна, леля ми сама я приготви.

— Значи леля ти те е изпратила да убиеш Куинтъл? — попита Ридж с безизразен глас.

— Тя не можеше сама да се заеме с това. Твърде стара е, а и напоследък, постоянно боледува. А при това е и Лечителка. Всеки знае, че на тях е забранено да убиват. Минаха много години откакто Куинтъл унищожи Династията ни. Мога да те уверя, че никак не ни беше леко. Смъртта на брат ми и баща ми дойде на клетата ми майка. Умря скоро след това. Останах единствена аз и върху мен падна отговорността да отмъстя за честта на Династията ни — Калена протегна ръце към него, жест, който изразяваше цялата ѝ безпомощност и отчаяние. — А сега ще ме убиеш и всичко ще свърши.

Ридж продължи да се взира изпитателно в нея.

— Казваш, че Куинтъл е отговорен за смъртта на близките ти?

— Да.

— Но това е нелепо — сръза я той.

— Истина е. Олара, изпаднала в Ясновидски транс, видя всичко. Моята династия бе малка, но доста богата. Ние контролирахме търговията по голямата Съединителна река и нейните притоци. По всяка вероятност интересите на баща ми са се сблъскали с тези на Куинтъл, но по това време съм била твърде малка, за да разбирам какво става. Накрая Куинтъл решил, че търговията по реката трябва да се предостави на някоя по-отстъпчива Династия. И се погрижил на мъжете ни да се случат „нещастия“ в планините.

— Не зная за какво говориш.

— Може би не. Но леля ми знае. Именно тя разбра, че злополуките са си били чисто убийство. Със смъртта на баща ми и неговия наследник, с династията на Ледената Реколта практически бе свършено. Контролът върху търговията по реката веднага бе прехвърлен на друга Династия. Олара отведе мен и майка ми в един малък фермерски град, където не ни познаваха. Тя настояваше вече да не използваме името на нашата династия, а да си измислим друго. Казваше, че по този начин ще бъдем защитени по-добре.

— От какво? — попита грубо Ридж. — Ако мъжете от Династията са били мъртви, със сигурност жените не са представлявали никаква заплаха за убиеца, който и да е той.

— Олара си имаше причини да постъпи по този начин. Тя не желаше Куинтъл да знае за моето съществуване. И беше права. Той

никога нямаше да води преговори и да подпише споразумение за търговски брак с дъщеря на Династия, която му е стар враг.

Ридж бе поразен, когато разбра, че Калена вярваше на всичко това, включително и че се е провалила. В тона, с който говореше, се долавяше толкова самообвинение и примирение, а в държанието ѝ — толкова гордост, че младият мъж несъзнателно изпита възхищение от нея. А и отровата бе сигурно доказателство, че говореше истината. Бе отишла в покоите на Куинтъл с намерението да го убие, а не да спи с него. Тази мисъл поохлади малко огъня във вените му. Почувства се като пълен глупак, но не можеше да отрече, че вътре в себе си бе доволен от това развитие на нещата.

Тя не е имала намерение да го мами с друг мъж.

Като последица от укротения му гняв оръжието в ръката му бавно започна да изстива. През целия му живот случайте, когато силата на чувствата му се предаваше на стоманеното острие на камата, се брояха на пръсти. Първия път, когато това се случи, той бе малко босо хлапе, което започна бой с група хулигани на една от многобройните малки мръсни улички в Града на Равновесието. Бе купил камата само няколко дни преди това с парите, които един собственик на стадо крийте му бе платил, защото Ридж му бе помогнал да събере уплашените птици, които се бяха разпръснали по улицата. Това бе един от малкото случаи, когато се захващаше със законна работа.

Момчетата го бяха обградили с явното намерение да му вземат камата, дрехите, както и всичко останало, което носеше. Бяха безкрайно изненадани, когато той започна да се съпротивлява. А за негово най-голямо учудване, стоманата на оръжието му бе започнала да се нагорещява още в първите няколко минути на схватката. Острието започна да излъчва ярка светлина. Този блясък уплаши нападателите и те се разбягаха ужасени. Ридж остана на улицата съвсем сам, впил недоумяващо поглед в оръжието си.

Две седмици по-късно срещна Куинтъл, на когото се опита да измъкне затъкнатата на пояса кесия. Баронът обаче го забеляза, хвана ръката му, усмихна се и му се представи. След това попита малкия крадец дали би желал да получи законна работа. Поразен от външността и силата на този човек, Ридж изобщо не се колеба. След като даде съгласието си, той никога вече не се обърна назад.

През изминалите години Ридж се бе научил до голяма степен да сдържа емоциите, особено гнева си. Неконтролируемият гняв, както и всяко друго чувство, бе сериозна пречка в работата му. Самоконтролът му бе крайно необходим, за да може да оцелее. Когато вършеше работата на Куинтъл, Ридж се владееше превъзходно, но въпреки това нравът му бе станал пословичен в Града на Кръстопътищата. Вече не бе толкова лесно да бъде изкаран от равновесие, че стоманеното острие на оръжието му да заблести, но съвсем не се изискваше много да се предизвика по-малко опасния, но чисто мъжки гняв. Тази нощ Калена бе доказала, че е способна да го разгневи до такава степен, че страшният му гняв да избухне с нова сила. Съвсем бавно Ридж постави камата на мястото ѝ в ножницата и впи изпитателния си поглед в жената пред него.

— Значи не си имала намерение да се вмъкнеш в леглото на Куинтъл?

— Не! — отговорът ѝ долетя приглушено, като че ли се задушаваше. Цялото ѝ тяло се бунтуваше само при мисълта за това. — Никога! Този човек уби баща ми и брат ми. По този начин унищожи Династията ни. Как бих могла дори да си помисля той да ме докосва така... така...

— Как, Калена?

— Както ти ме докосваше.

Не смееше да го погледне. Сега, когато бе оставил оръжието и гневът му бе преминал, тя нямаше смелост да го погледне в очите.

— Така че — започна бавно Ридж, — ти си убийца, а не съблазнителка.

— Но се провалих.

— Точно така. Но какво си очаквала? — добави той. — Ти си само една жена — Калена му хвърли поглед, пълен с горчив упрек. Ридж се престори, че нищо не е забелязал. — Каж ми, Калена от Династията на Ледената Реколта, леля ти има ли някакви доказателства за обвиненията, които отправя? Знаеш ли със сигурност, че Куинтъл е отговорен за смъртта на близките ти?

— Престани! — изкрещя тя. — Това е истината. Това трябва да е истината! Живеех с нея в продължение на много години, тя определяше живота ми.

— Истината, която ти е казала леля ти.

— Тя не би излъгала за такова нещо. В името на Свещените Камъни, тя е Лечителка. Има дарбата да прониква в бъдещето чрез Ясновидския транс, както и дарбата да лекува. Такава жена никога не би приела като възможност убийството, освен ако няма друг избор.

— Тя не е приела тази възможност за себе си, а за теб — сряза я Ридж. — Убедила те е да го извършиш.

— Само защото тя самата не би могла да го извърши.

— Тя е подготвила всичко, нали? Тя е сключила договора с Куинтъл, за да те приближи до него. Този проблем с доставката на Пясъка е бил добре дошъл за нея. Държала те е в някаква малка ферма в Самотната долина, докато настъпи подходящия момент. Видяла е своя шанс и без всякакви угризения те е изпратила да й свършиш мръсната работа.

— Това не е мръсна работа, а мой дълг! — възрази остро Калена. — Ако беше член на някоя Велика Династия, щеше да разбереш в какво положение се намирам. Щеше да разбереш, че за такава принадлежност трябва да заплатиш висока цена. Това е въпрос на чест.

— Престани с тези глупости. Знам какво означава чест, Калена. Също и какво е дълг и вярност. Може би аз разбирам тези неща много по-добре от теб, защото не съм ги наследил от никоя Династия. Имам си свои дълг и чест. И знам докъде се простира моята отговорност.

Тя кимна.

— Сега ти ще ме убиеш, защото твой дълг е да служиш на Търговския Барон.

Ридж почувства как гневът пак започна да се надига в него. Веднага се овладя. Да бъде проклет, ако си позволи да загуби контрол заради тази жена. В името на Спектъра тя бе негова. Той можеше да я обуздае и щеше да го направи.

— За нещастие, нещата не са вече толкова прости. Ти си моя жена, Калена. Днес аз поех отговорност за твоите действия. Не слушаше ли думите на церемонията? Твоята и моята чест сега са обвързани заедно. Имаш ли представа каква каша забърка? Разбираш ли какво направи? Опита се да убиеш човека, на когото съм се клел във вярност. На никой друг в този свят Куинтъл не се доверява така, както на мен.

— Тогава се сърди на него за положението, в което сме изпаднали. В края на краищата именно той подготви условията на

нашия брак с леля ми. Именно той ме представи в своя дом. Той е причината да съм тук. Ти не можеш да бъдеш обвинен в нищо. Това не те засяга, Огнен Камшик. Това е въпрос, който трябва да се уреди между Династията на Ледената Реколта и Династията на Рееция се Орел. Човек като теб няма отношение по такъв въпрос.

Ридж удари яростно с юмрук по стената.

— В името на Свещените Камъни, жено, ти наистина нямаш достатъчно ум в главата си, за да си държиш езика зад зъбите, когато трябва!

— Защо да не кажа това, което искам? И без това се готвиш да ме убиеш.

Това вече надхвърляше всякакви граници. Тя предсказваше смъртта си от неговите ръце. С две крачки се озова до леглото и със заплашителен вид се надвеси над младата си съпруга.

— Не, Калена от Династията на Ледената Реколта! Нямам намерение да те убивам, въпреки че когато приключа с теб, може и да съжаляваш, че не съм го направил.

— Значи се готвиш да ме бичуваш, а след това да ме предадеш на Куинтъл или на Градския Патрул? — попита тя унила.

— Нямаме време нито за едното, нито за другото, въпреки че намирам идеята ти за чудесна. Не, Калена! Нямам намерение да те бичувам.

— Защо не? — тя го погледна с недоверие.

— Защото ако го направя, утре няма да можеш цял ден да стоиш на седлото, ето защо! — избухна той. — Ако те набия така, както заслужаваш, няма да можеш да станеш от леглото поне осем дни. Все пак ние двамата с теб трябва да предприемем едно пътуване, забрави ли? Нямам намерение да ти позволя да ме отклониш от поставената ми задача. И аз си имам свой собствен дълг и предопределена съдба.

Той се наведе, хвана я и с рязко движение я принуди да стане и да се изправи пред него.

— Няма да ти позволя да ми попречиш да осигуря бъдещето си чрез моя дял от Пясъка. Преди може да си била високопоставена дама, Калена, но сега си омъжена за мен. Сега си жена на едно бездомно копеле и ще изпълняваш дълга си към своя съпруг. Може и да не съм Господар на Велика Династия, но по закон и традиция съм твой господар. Сама си подписала документите. Сега дължиш вярност на

мен. Единственото ти задължение е да ми се подчиняваш. А аз съм решил, че ти ще седнеш на седлото на твоята птица крийте и ще се отправиш към Планините на Противоречията утре още преди зазоряване. Не се самозалъгвай, че не мога да ти нареждам и нямам власт над теб. Сега ти ми принадлежиш. Независимо какво мислим за това и какво чувстваме, нашите съдби са свързани заедно.

Калена го погледна смаяна, но не каза нищо. Нямаше възможност за избор. Всъщност изобщо нямаше избор. В края на краищата едно дълго пътуване беше по-добре, отколкото достойната смърт, която трябваше да търси в дома на Куинтъл. Безпощадната истина само за миг раздра завесата на лъжата и заслепението. Тя не бе родена да бъде инструмент на нечие отмъщение. Животът я привличаше много повече, дори ако трябваше да бъде жена на човек, който не притежаваше Династия и род и който имаше всички причини да я мрази. Нямаше никакво значение как приема всичко това. Знаеше, че не притежава силата и волята да се противопостави на Ридж. Съзнанието за собствения ѝ провал бе убило цялата ѝ воля и съпротивителни сили. Нямаше никакъв друг избор, освен да се остави в ръцете на Огнения Камшик.

Калена бе чувала, че много отдавна, когато властвали митичните Повелители на Зората, птиците крийте всъщност можели да летят. Не бе склонна да вярва на тази легенда, но през третия ден от пътуването с удоволствие би продала Тайните на Камъните, ако това можеше да се случи сега. Мисълта за летене бе доста странна, дори в някои отношения ужасяваща, но след три дни пътуване, след три дни, прекарани на седлото, нямаше част от тялото ѝ, която да не я боли и тя би била благодарна за всяка промяна в начина на придвижване.

Калена не умееше да язди добре. Най-дългото пътуване, което някога бе предприемала, бе от Самотната долина до Града на Кръстопътищата, а и тогава бе пътувала с пътническа кола, теглена от птици крийте. Олара и Калена нямаха нужда от птици, докато живееха в Самотната долина.

За щастие, не беше толкова трудно да язди една съвсем кротка и миролюбива птица. Седлото бе дълбоко и бе направено така, че тя не можеше да падне дори когато птиците ускоряваха крачка и поемаха в галоп, леко подскачайки. Но това, че яздеше сигурно и безопасно не

означаваше, че седлото е удобно, особено след като не бе свикнала с него.

Калена изобщо не забелязваше заобикалящата я околност. Отбеляза мимоходом и съвсем равнодушно, че пресичаха богатите плодородни поля на Равнините на Парадокса, но красивия пейзаж малко я интересуваше. При нормални обстоятелства естественото ѝ любопитство би взело връх, но сега то бе притъпено от болката, пронизваща цялото ѝ тяло и от безмилостната крачка на жълто-бялата крийте, която яздеше. Тя погледна покритата с пера шия пред себе си и се зачуди дали е истина, че малките, безполезни крила на птицата някога са можели да вдигнат тежкото ѝ тяло във въздуха.

Крийте бяха изключително силни птици, на които леките, чупливи кости, позволявали им някога да летят, отдавна бяха заякнали, образувайки здрав скелет. Дългите пръсти на краката им все още завършваха със закривени, остри нокти. Калена знаеше, че когато птиците са разярени, тези нокти можеха да бъдат опасни. Някои собственици изваждаха ноктите им, тъй като повечето хора предпочитаха да пътуват в по-голяма безопасност. Но Търговският Експерт Ридж бе поръчал за пътуването до Планините на Противоречията птици, на които ноктите не бяха махнати. Така те можеха да се защитават, ако бѐдеха нападнати от някой едър хищник. Във всеки случай, за разлика от Ридж, крийте не се дразнеха лесно. По природа бяха съвсем миролюбиви животни, които, когато не бяха използвани за работа, не правеха нищо друго, освен да чистят перата си и да се забавляват помежду си.

Калена вдигна глава и погледна злобно птицата, която вървеше пред нея. Това бе мъжкият крийте, партньорът на женската, на чийто гръб седеше. Крийте създаваха семейство за цял живот и обикновено ги използваша за работа или пътуване по двойки. Ридж яздеше с лекота, с едната си ръка небрежно придържаше кожените поводи. Изглеждаше силен, отпочинал и свеж, както сутринта, когато напуснаха Града на Кръстопътищата. Калена подозираше, че той наложи толкова бърза езда с единственото намерение да я накаже и си отмъсти. Понякога си мислеше да му каже, че наказанието е повече от достатъчно, но освен това съзнаваше, че той знае това много добре. Всеки мускул по тялото ѝ я болеше. През последните три дни преглъщаше оплакванията си и

мълчаливо понасяше болките. Нямахте да достави на това копеле удоволствието да разбере колко много страда.

От деня, когато се състоя сватбената церемония, тя само мълчеше и търпеше. Ридж бе прекарал нощта в нейната стая, но дори не направи опит да я докосне. Калена допускаше, че самата мисъл да прави любов с жената, опитала се да убие господаря му, бе отблъскваща за него. Свила се в другия край на леглото, за да има повече място за Ридж, тя не можа да мигне цяла нощ. Усещаше, че Ридж също стоя буден дълго време, но накрая заспа. На сутринта ѝ заповяда да стане много преди разсъмване. В къщата дори и най-ранобудните слуги още спяха, когато той я вдигна и я сложи леко на седлото, подаде ѝ поводите и я подкани да го последва.

През първия ден Калена си мислеше, че просто ще падне от седлото от умора. Но тази мисъл изобщо не я обезпокои. Нищо не бе в състояние да я разстрои или разтревожи. Бе изпаднала в тъпа апатия. Всичко около нея ѝ се струваше сиво и безлично. Чувстваше се като в някакъв безкраен лабиринт, от който няма изход. Ако изобщо си помислеше за нещо конкретно, то бе нейния провал и предателство към Династията. Но дори тези горчиви мисли не я нараняваха толкова жестоко колкото в първия ден. Бе претърпяла неуспех. От това следваше, че Олара можеше да я лиши от наследство и сигурно щеше да го направи.

Когато накрая слезе от седлото пред странноприемницата, където щяха да прекарат първата нощ, Калена едва се държеше на крака. Дори не слезе да вечеря в трапезарията, която се намираще точно до таверната. Без да каже и дума, тя се качи на горния етаж, изкъпа се и се строполи безчувствена в леглото. Не се събуди, когато малко по-късно Ридж се присъедини към нея. Дори не се помръдна докато Ридж не я разтърси яко на следната сутрин. Никога не се бе чувствала толкова замаяна, никога тялото ѝ не я бе боляло толкова, но гордостта не ѝ позволи да се оплаква. Беше странно, че когато загубиш всичко друго, остава ти само гордостта.

Следващата нощ бе повторение на първата. Единственото малко отмъщение, което Калена можа да си позволи бе, че напълно пренебрегна традицията на сутрешния чай. Ако Ридж искаше чай, можеше да си го приготви сам. Но бързо стана ясно, че той не бе очаквал нещо подобно. Сега, когато и третият ден си отиваше, Калена

започна да се чуди дали цялото пътуване до Планините на Противоречията ще протече в мълчание и непрекъсната болка.

Забеляза с известен интерес, че започва да изпитва съвсем основателно негодувание. През последните два дни се движеше като в мъгла. Нищо не можеше да я разтревожи истински, освен пълното изтощение, но все пак не пропускаше да вземе по една доза от селитения прах.

Когато пред погледа ѝ се разкриха дървените, пръснати в безпорядък къщи на селото пред тях, почувства остър глад и закопня за вечерята. През последните два дни Ридж бе настоявал тя да яде по малко сутрин и обед, но не си бе правил труда да протестира, когато пропускаше вечерята, бързайки да се изкъпе и да си легне.

Слънцето клонеше към залез и когато изчезна съвсем зад върховете на далечните планини, от комините на къщите, разпръснати хаотично по прашната главна улица, започна да излиза дим. Нощта се очертаваше да бъде студена, по-хладна отколкото в Града на Кръстопътищата и много по-студена от нощите в Самотната долина. Калена смътно си спомняше, че тази сутрин Ридж бе разпитал собственика на странноприемницата, в която прекараха нощта за селище наречено Противоположност и какво е разстоянието до там. Това сигурно представляваше мястото, което трябваше да достигнат тази вечер. Птицата на Калена вдигна глава и нададе радостен крясък, предусетила края на дневния преход. Животните очакваха с нетърпение изобилната храна и топлите обори след дългия изморителен ден.

Калена покашля леко с намерение да извика Ридж и да го попита дали това е мястото, където трябва да прекарат нощта. В последния момент промени решението си. Той бе този, който наложи мълчанието между тях. Да бъде проклета, ако първа го нарушеше. Размисли и реши, че е по-добре да си мълчи. Изглеждаше ѝ странно, че изпитва каквито и да е чувства, дори просто недоволство.

Половин час по-късно Ридж спря пред една странно: приемница, на чиято врата имаше табела, изобразяваща покрита със скъпоценни камъни кама. Калена също спря, изчакайки покорно съпруга си, който бе влязъл да уреди нощувката им. От високото си седло хвърли поглед на къщите на селото. За пръв път от няколко дни насам в погледа ѝ се четеше любопитство. Събраните накуп дървени здания очевидно бяха

център на местната фермерска общност. Пазарният площад в центъра на селото по това време на деня бе съвсем безлюден, но нямаше съмнение, че от ранна сутрин до късно следобед тук гъмжеше от хора. В много отношения това село бе много по-провинциално и животът в него много по-прост, отколкото в Самотната долина. Прозорците се закриваха с дървени капаци. Самите сгради бяха построени само за удобство и не представляваха никаква архитектурна ценност.

Хората, пресичащи двора на странноприемницата, ѝ хвърляха скрити погледи, което я наведе на мисълта, че вероятно в това село идваха много малко непознати. Нейният ездитен костюм — панталони с широки крачоли и къса туника — със сигурност изглеждаше твърде скандален в очите на местните жени, облечени в дълги, старомодни туники. Мъжете също я оглеждаха. Реши да не обръща внимание на погледите им и да чака търпеливо завръщането на Ридж. Мракът започна бързо да се спуска, времето захладя и тя почувства студ.

— Всичко е наред — заяви високо Ридж, след като излезе от странноприемницата и се запъти към нея. — Наех стая на горния етаж. Ти се качи първа, а аз ще донеса пътните чанти и ще се погрижа за птиците.

Калена кимна. Тези нареждания бяха всичко, с което се изчерпваше разговора им през последните два дена. Стана от седлото и като се придържеше за кожените ремъци, стъпи леко на земята. За миг остана неподвижна, опитвайки се да събере сили, тъй като краката ѝ трепереха. Усещаше, че Ридж я наблюдава под око, докато събираше поводите. Широките крачоли на панталоните прикриваха несигурната ѝ походка. Отпрати се към странноприемницата, без да се обръща назад, а Ридж подкара птиците към обора.

Когато влезе вътре, всички обърнаха глави към нея. Това изобщо не ѝ направи впечатление. Приблужи се до съдържателя, който ѝ подаде ключа от стаята.

— Желая ви приятна вечер, господине — каза тихо, но учтиво тя. Той кимна и ѝ посочи стълбите. — Бих искала да се изкъпя.

— В края на помещението имаме баня, предназначена само за жени — обясни гордо съдържателят. — Скоро инсталирахме най-новите приспособления за затопляне на водата. Само дръпнете шнура и ваната ви ще се напълни.

Калена му се усмихна с благодарност.

— Звучи чудесно.

Изкачи с бързи крачки стълбите, отвори вратата на малката спалня и прикова поглед в единственото легло вътре. Очакваше я още една самотна нощ, тъй като Ридж издигаше невидима стена между тях. Отново ще се свие в единия край, ще заспи и когато Ридж се върне, след като е прекарал час или два в таверната, ще легне до нея, заемайки по-голямата част от леглото. Като се чудеше колко още ще продължава това без някой от двамата да избухне, Калена се приготви да се изкъпе. Тази вечер, реши тя, ще слезе долу в трапезарията и ще вечеря.

Въпреки че апатията бе отстъпила място на състоянието, което можеше да се нарече нормално, Калена разбираше, че нищо в нейното положение не се е променило. Трябваше да придружава Ридж докато трае пътуването, ако той не реши да прекрати брачния договор преди това. В края на краищата сама бе подписала този договор. Не бе успяла да изпълни задачата си, но гордостта не ѝ позволяваше да пренебрегне останалите си задължения.

Един час по-късно Ридж се настани срещу Калена на ниската дървена маса. С удивление, примесено с възхищение наблюдаваше как тя грациозно и учтиво коленичи на възглавницата въпреки трите крайно изтощителни дни, които бе прекарала на седлото. Когато тръгна след него към трапезарията, той не издаде изненадата си, но вътрешно изпита облекчение, че тя отново започва да се храни както трябва. Казваше си, че нищо не би могло да ѝ стане, след като се храни два пъти на ден, но тази сутрин бе започнал да се колебае дали да продължава да си затваря очите, ако тя и тази вечер пропуснеше вечерята. Имаше нужда от сили, особено след изтощителната езда, която беше наложил през последните три дни. А всъщност нямаше непосредствена необходимост от толкова бързана. Ридж бе постъпил по този начин само за да потуши собствения си гняв и да накаже Калена. Сигурен бе, че тя страдаше, но младата жена не започна нито да се оплаква, нито да се моли. След първия ден изпълненото ѝ с гордост и достойнство мълчание бе започнало да го ядосва още повече. Нарочно се погрижи вторият ден да не се различава по нищо от първия. Тя пак не каза нищо. Изглежда приемаше наказанието, като че ли наистина вярваше, че е длъжна да изтърпи всичко, след като не бе успяла да убие Куинтъл.

Нейното мълчаливо страдание, което гордостта ѝ диктуваше да приема като наказание за нейния провал, накрая убеди Ридж, че жена му наистина бе приела ролята си на отмъстителка много сериозно. Все още намираше идеята за ритуално отмъщение, извършено от жена, за напълно безумна, но в същото време не можеше да се съмнява в емоционалната реакция на Калена. Тя наистина е имала намерение да убие Куинтъл и след като не беше успяла, считаше се за позор на Династията си. Ридж трябваше да си признае, че тя се държеше гордо като всяка истинска аристократка. Без да иска той ѝ се възхищаваше, въпреки че непрекъснато си повтаряше, че това не би трябвало да има значение. Вече дори и за миг не се съмняваше, че тя е точно тази, за която се представяше. Беше се оженил за дъщеря на Велика Династия и Калена без съмнение го презираше. Отпи голяма глътка от бирата, стиснатите му устни образуваха тънка, иронична линия. Каза си, че това си е неин проблем. Тя съвсем доброволно бе подписала брачния договор и сега трябваше да се съобразява с това. Както и той, разбира се.

Едно нещо бе сигурно — сегашното положение продължаваше твърде дълго. Предстоеше им дълго пътуване заедно и Ридж нямаше намерение да пътува с една мълчалива и намръщена жена. Бе дошло време да установи нормални взаимоотношения между тях. Все пак бяха мъж и жена. Ридж трябваше да си напомни, че дълг на съпруга е да внуши на жена си да се държи както подобава, т.е. да му се подчинява.

Калена привършваше първото ястие и Ридж със скрито задоволство наблюдаваше отличните ѝ маниери. Начина, по който държеше приборите за храна, по който стоеше и се хранеше, издаваха у нея аристократката и придаваха достоверност на историята ѝ, че е дъщеря на Велика Династия. Трябваше да разбере още преди няколко дни, че безупречните ѝ маниери не бяха случайност. Вместо да обмисли този факт и да му даде логично обяснение, той се бе изпълнил с чисто егоистична мъжка гордост, че бъдещата му жена има много добро възпитание. Помисли си тъжно как мъжкото его понякога заслепява човека.

— Ако си се нахранила, върви и си лягай. Аз ще те последвам след малко — каза ѝ с рязък тон — в същия миг се разкая за грубостта си. Не трябваше да ѝ нарежда с такъв тон, като че ли е слугиня. Тя бе

негова жена и заслужаваше малко уважение. Опита се да смекчи току-що изречените груби думи, като обясни плановете си за вечерта. — Искам да поговоря със съдържателя и някои хора в таверната. От утре ще навлезем в още по-изолирани райони и мисля, че е крайно време да се осведомим за някои неща. Един от търговските експерти на Куинтъл изчезна някъде наблизо. Искам да избегна подобна участ.

Калена повдигна учудено вежди и го погледна полуиронично, полуукорително за закъснелите му обяснения, но не каза нищо. Изправи се бавно на крака, наведе глава по-ниско, отколкото бе необходимо, за да покаже подчинението към съпруга си и се отправи към стълбите, водещи към втория етаж. Ридж я проследи с поглед, а очите му се присвиха подозрително. Жената си имаше начин да му се присмее без дори да си отвори устата. Е, все пак нейната мълчалива ирония бе по-добра от тъпото, апатично безразличие, в което бе изпаднала през последните два дни. Поне той така си мислеше. Отпи отново от гъстата червена течност и се замисли за това колко малко знае как да се държи с тази благородничка, която претендираше за наследството на една Велика Династия. Но едно нещо бе сигурно: високопоставена или не, тя бе негова жена.

Ридж довърши питието си, изправи се и влезе в задимената таверна, която се свързваше с трапезарията посредством една врата. Заведението бе наполовина пълно с местни хора, които може би не изпитваха никакво желание да говорят за последните кервани с товари от Пясъка, които бяха преминали през селото и особено за последния изпратен по тези места експерт на Куинтъл. Имаше работа, която трябваше да свърши на всяка цена, напомни си Ридж. Със своята горда съпруга щеше да се разправя по-късно.

VII

Калена си легна и заспа веднага. Дори пулсиращата болка в краката ѝ не бе достатъчна, за да я държи будна. Не усети кога Ридж влезе в стаята, но когато голото му тяло се плъзна под мекото вълнено одеяло и погали ръката ѝ, тя премигна сънено. Откакто бяха тръгнали на път, той не я бе докосвал и дори в полусънното състояние, в което се намираше, Калена усети колко важна за него бе тази първа стъпка към интимната близост.

— Помежду ни вече няма да има мълчание и недоизречени думи, Калена — проговори той с дрезгав глас, обръщайки я по гръб. — Достатъчно си размишлявала. Време е започнеш да се държиш като жена. Моя жена.

Тя бавно отвори очи и в изпълнената със сенки стая го видя надвесен над нея. Всяка извивка на красивото му лице изразяваше сурова непоколебимост. Калена веднага разбра, че Ридж е взел някакво решение. По един или друг начин той се бе сдобил със съпруга и явно бе решил да се възползва от това удобство. Възмущението и гневът се сблъскаха с женската ѝ интуиция, която ѝ подсказваше, че нещата можеха да се развият много по-лесно, ако тя играеше ролята на покорна любеща жена. Нищо не можеше да промени факта, че му бе законна съпруга. Ридж не бе унищожил договора и докато и двамата не се съгласяха на тази стъпка преди пътуването да приключи, бракът им бе напълно законен.

Но от друга страна, Калена си имаше и своята гордост. Да понася наложеното ѝ от Ридж наказание бе едно, а да се подчини на изискването му да изпълнява съпружеските си задължения — съвсем друго. Полусъннена, Калена се запита какво ѝ повелява честта да направи в такъв случай. Задълженията на една съпруга бяха съвсем прости. И чувството ѝ за чест ѝ подсказваше, че трябва да ги изпълнява. А тя все пак бе подписала проклетия договор. Обикновено честта и гордостта вървяха ръка за ръка, но тази нощ всичко изглеждаше толкова объркано. Да анализира ситуацията по това време

на нощта бе доста трудно. Калена реши, че е по-добре да го отложи за сутринта. Трябваше на всяка цена да си изясни как трябва да се държи оттук нататък.

— Заспивай, Ридж. Тази вечер сигурно доста си пийнал.

С тези думи тя му обърна гръб. Ръката му я стисна силно за рамото и само за миг тя се намери в същото положение, в което се намираше само преди миг. Примигна уплашено, тъй като не бе очаквала такава настойчивост от негова страна. Очите му блестяха заплашително в мрака.

— Значи ставаме свадливи, така ли? — изръмжа той, като прехвърли крак върху бедрото ѝ. Започна леко да го придвижва нагоре, при което нощницата ѝ се вдигна над коленете. — Не се тревожи колко съм пил. Напълно съм в състояние да изпълня съпружеския си дълг.

Ридж сведе глава, за да прекъсне протестите ѝ с целувка. Калена веднага се разсъни, когато разбра, че той наистина има намерение да я люби. Веднага започна да протестира и да се съпротивлява, но той моментално прикова китките ѝ към леглото, докато силното му тяло покри нейното. Калена веднага потъна в меката постеля и когато той притисна бедрата си към нейните, ясно почувства възбудата му. Устните му грубо покриха нейните, очевидно не търсеше отговор от нейна страна, а искаше да я подчини, да я завладее. Усети топлия му дъх и дивото, непреодолимо желание, което го изгаряше. Тя се разкъсваше от естественото желание да се противопостави на неговата арогантна настойчивост и съзнанието, че той имаше пълно право да изисква това от нея. Той бе напълно прав — независимо от факта, че бе бездомно копеле, той бе неин съпруг. Беше се омъжила доброволно за него и сега грубо осъзна факта, че като негова жена тя му принадлежи. Нещата не се бяха развили така, както бе очаквала. Но също така знаеше, че той може да достави на една жена невероятно удоволствие.

Гордост, чест, страст — всичко това се завъртя в Съзнанието ѝ в един невероятен хаос, от който тя не виждаше изход. Докато отчаяно търсеше правилното решение, Ридж плъзна ръка под нощницата, настойчиво предявявайки правото си над съкровището, което по закон бе негово. Калена, която не бе решила още как да се държи — дали да избере гордостта или женската покорност — реагира рязко, когато почувства пръстите му между бедрата си.

— Проклет да си до най-тъмната част на Спектъра, Ридж! Трябва първо да поговорим, преди да започнеш да се държиш като грубиян.

— Ще говорим после. След като ми покажеш, че знаеш какво изисква от теб дългът ти — изръмжа той в отговор.

Раздели с крака бедрата ѝ и изучаващите му пръсти проникнаха във влажното ѝ влагалище. Калена посегна да го удари и в този момент той отдръпна ръката си, а тя неволно въздъхна разочаровано, тъй като желанието бе започнало да се пробужда в нея. Вместо да го удари, зарови пръсти в косата му.

— Отвори очи и ме погледни, Калена — Ридж искаше да вложи в думите си властна нотка, но вместо команда, те прозвучаха по-скоро като молба. Тя неохотно се подчини. — Настоявам да ме наречеш „съпруг“, Калена.

— Ридж, спри! Пил си прекалено много тази вечер и нямаш право да ме насилваш.

— Направи каквото ти казах. Искам да го чуя от твоята уста, че ме признаваш за свой господар — говорейки ѝ, Ридж продължаваше да движи пръстите си в нея, а с палец галеше малката точица, толкова чувствителна на нежното му докосване. Тялото ѝ се стегна и Ридж веднага почувства това. — Кажй го, Калена.

Докато по тялото ѝ преминаваха вълни от трепетна възбуда, Калена си каза, че той иска просто да чуе истината. Нямахше нужда да позволява на гордостта си или на чувството си за чест да ѝ попречат да признае очевидното.

— Аз не отричам, че си мой съпруг, Ридж — прошепна едва чуто.

— Тогава ми покажи, че разбираш какво се очаква от теб — гласът му бе дрезгав и възбуждащ. В същото време Ридж повдигна нощницата ѝ още по-нагоре, така че леката материя достигна до талията ѝ, след което удобно се настани между съблазнителните ѝ бедра.

Калена веднага усети твърдата му ерекция. Той освободи китките ѝ, хвана я за рамото и леко се отпусна върху нея. Пръстите ѝ, които галеха косата му, се свиха конвулсивно. Затвори очи, когато той рязко проникна в нея, и изстена глухо. Някъде дълбоко в нея се надигна познатата вълна на чувствено удоволствие и обхвана цялото ѝ тяло. Калена се отдаде на любовта на съпруга си, всичко друго престана да

съществува и времето спря. Усети силата на неговата страст, разбра колко бе жадувал той за този миг и не можеше да не признае пред себе си, че изпитва същото. И по някакъв тайнствен, необясним начин разбираше, че връзката ѝ с Ридж бе много по-силна от всякакъв брачен договор. Бе разбрала това още когато я бе обладал за пръв път. После и тази мисъл изчезна, пред очите ѝ се завъртяха милион искри и удоволствието погълна и двамата.

След като свършиха, Ридж се отмести от нея и легна по гръб. Дълго време остана мълчалив, след което се обърна към нея с престорено спокойствие.

— Тя те е изпратила на явна смърт.

Калена обърна глава и го погледна неразбиращо.

— За какво говориш?

— За леля ти Олара. Изпратила те е на смърт, без да ѝ мигне окото.

Той говореше с такава сигурност, че Калена се уплаши.

— Не! Не е истина! Смъртта на Куинтъл трябваше да изглежда съвсем естествена, а това не е явно убийство.

— Този номер нямаше да мине. Щях да се погрижа да се проведе пълно разследване и не се съмнявай, че щях да повикам професионална Лечителка, която от своя страна да анализира причините за смъртта. Тя щеше да открие отровата в кръвта му. Със сигурност леля ти е знаела това. Следователно знаела е, че ще те хванат и най-вероятно ще те убият. Тя те е отгледала и възпитала, за да умреш, защитавайки честта на Династията си, Калена. Възможността да оцелееш изобщо не е била предвиждана. Веднъж изпълнила дълга си, твоят живот не е струвал и пукната пара.

— Тя не ме изпрати, за да умра — започна да протестира Калена.

— Олара е изключително талантлива Лечителка. Отровата, която приготви, нямаше да бъде разпозната от друга Лечителка.

— Така казва тя.

— Истина е! Трябва да е истина!

Калена никога не си бе позволявала да се съмнява в плана на Олара, нито в обещанието ѝ, че всичко ще мине добре.

Ридж бавно поклати глава в знак на протест.

— Мислих много по този въпрос. Единственото логично обяснение е, че леля ти изобщо не я е било грижа дали ще оцелееш или

не. Единствената ѝ цел е била да те използва да убиеш Куинтъл. Ти веднъж ми се подигра, че съм инструмент в ръцете на богат и влиятелен човек, но аз поне съм наясно какво се иска от мен и защо. А без да съзнаваш, ти неволно си станала оръдие в ръцете на човек, който те е отгледал и е изисквал да му вярваш и уважаваш. Тази съдба е по-лоша от моята, Калена. Тебе са те използвали.

Калена не каза нищо, неспособна да приеме току-що казаното, не искаше да повярва, че леля ѝ е позволила жаждата ѝ за отмъщение да я отведе толкова далеч. Но така или иначе Олара смяташе династията на Ледената Реколта за унищожена. Какво значение имаше дали последната останала представителка на тази Династия ще умре, изпълнявайки дълга си! Разсъжденията на Ридж звучаха толкова убедително. Калена потръпна, припомняйки си собствените си мечти за свобода. Оттук следваше, че не е имала и най-малкия шанс да бъде свободна.

Вълнението ѝ не остана незабелязано от Ридж. Той не каза повече нищо, само я погледна с тъга и съчувствие. Калена също замълча. Нито се съгласи, нито оспори твърденията му. Гордостта ѝ и чувството ѝ за чест бяха невероятни. Както обаче и нейната женственост и страст, помисли си Ридж като се пресегна и я прегърна.

— Съжалявам, че те разстроих, заставяйки те да погледнеш истината в очите, но нямах друг избор. Винаги е по-добре да знаеш истината.

— Така ли? — в гласа ѝ се долавяше горчивина.

— И по-безопасно — добави той тихо — погали разкошните ѝ къдрици. Много му се искаше да я утеши. — Опитай се да поспиш, Калена. Когато се събудиш сутринта, спомни си, че дължиш живота си на твоя съпруг. Може би това ще те накара да се отнасяш по-приятелски и с по-голямо уважение с него — чувствайки се физически напълно задоволен, Ридж сподави една прозявка. — А може би пък не. Лека нощ.

Той заспа почти моментално, а Калена лежеше дълго време будна.

Последните му думи дълго отекваха в съзнанието ѝ.

Калена се събуди внезапно с чувството, че нещо не е наред. Във въздуха витаеше някаква заплаха. За момент остана неподвижна, опитвайки се да разбере какво я бе събудило. Но каквото и да бе, то не бе обезпокоило Ридж, който спеше дълбоко, като собственически бе поставил ръка на талията ѝ. Изведнъж усети познат мирис, който ѝ напомни за дома на леля ѝ. Тази миризма се свързваше с изкуството на Лечителките.

Калена пое дълбоко дъх, опитвайки се да определи какво мирише по този начин. След секунда колебание позна: листа от растението кийфър. Олара изгаряше такива листа и с дима упояваше тези свои пациенти, които бяха пострадали много и изпитваха жестоки болки. Калена рязко се изправи, което моментално събуди Редж.

— О, Свещени Камъни! Какво става? Какво се е случило, Калена?

Калена обърна глава и очите ѝ се впиха тревожно в него. Ридж се изправи и седна долея, в същия миг в ръката му блесна острието. „Очевидно не се разделя с оръжието дори когато спи“ — каза си тя.

— Не съм съвсем сигурна. Тази миризма, усещаш ли я?

Той подуши въздуха.

— Да, но нямам представа от какво е.

— От една билка, наречена кийфър. Когато се изгарят листата ѝ, мирише по този начин. Мирисът не е много приятен, но може да те приспи. Леля ми често използва листа от кийфър, когато лекува тежко болни.

Ридж изруга тихо. Веднага скочи и нахлузи панталоните си.

— Обличай се. Трябва да излезем оттук — без да спори с него, Калена бързо стана от леглото и започна да облича костюма си за езда. Преди още да успее да завърже туниката си, Ридж се озова при вратата. Опита се да я отвори, но не успя. Опита втори път, но резултатът бе същият. — Някой ни е заключил отвън. Пушекът се промъква под вратата. Ще се наложи да излезем през прозореца.

Калена кимна и се отправи към отсрещната страна на стаята, за да отвори дървените капаци. Вече се чувстваше замаяна от дима. Но капациите не се помръднаха.

— Ридж! Заключени са!

Той светкавично се озова до прозореца и със силен ритник изби напречната греда на капака. Втори удар не бе необходим, тъй като

нечия ръка отвори капака отвън. Миг по-късно две фигури, загърнати с дълги плащове, се прехвърлиха в стаята през балкона. Калена не успя дори да изпищи. Ридж я блъсна встрани с такава сила, че тя политна и падна на пода. Когато вдигна глава, видя Ридж, готов да посрещне първия нападател. На бледата лунна светлина острието на камата му блесна зловещо. Миг след това вик на ярост и болка раздра ноцната тишина, тъй като оръжието проби плаща на непознатия, потъвайки в тялото му. Другата тъмна фигура се насочи към Калена, но при вика на другаря си веднага се обърна назад. Вдигна високо едната си ръка, в която държеше метален бокс, прицелвайки се в гърба на Ридж. Нямаше време за губене. Без дори да се замисля, Калена сграбчи тежката пътна чанта, оставена до леглото и я захвърли по втория нападател. Той се олюля, тъй като чантата го бе ударила лошо и изригна куп проклетия. Преди да успее да се опомни, Ридж се хвърли върху него. Двете тела се вкопчиха едно в друго в жестока схватка, която продължи кратко, след което и втората тъмна фигура застина в зловеща неподвижност.

Калена изчака, разтреперана от страх, Ридж да се изправи на крака. През отворения прозорец нахлу свежа струя въздух и упоителната миризма постепенно изчезна. Отново погледна двете проснати на пода тела, едното, от които се размърда, след това издаде глух стон. Дватама непознати бяха облечени от глава до пети в черно. Железният бокс лежеше до тялото на единия от тях. Ридж се наведе и го взе.

— Ридж, кои са тези хора?

— Едва ли ей този тук може да ни каже — отвърна той студено, обръщайки гръб на неподвижната фигура, просната на пода и, насочвайки се към другата, добави: — Но мисля си, че може да накараме този да проговори.

Непознатият вдигна глава. Качулката падна назад, разкривайки изпълнения с дива омраза поглед.

— Никога! — отвърна той с дрезгав от болка глас.

Започна опипом да търси нещо под плаща си и преди Ридж да успее да го спре, го пхна в устата си. Миг по-късно изпусна дълбока въздишка. Тялото му се вдърви и падна безчувствено назад.

— Проклетие! — изруга Ридж, гледайки с отвращение жертвите си. — Сега и двамата са мъртви.

— Мъртви?! — Калена преглътна с мъка.

— Да, за наше щастие.

След това Ридж коленичи и измъкна плаща изпод едното вкочанено тяло.

— Сложи нещо под вратата, така че да не влиза дим и запали лампите. Побързай, Калена, нямаме много време. Трябва да се измъкнем оттук колкото е възможно по-скоро.

Тя отвърна поглед от двамата мъртви мъже на пода и с бързи крачки се отправи към малката тоалетна стаичка, за да намокри парче плат. Нововъведенията на съдържателя не се простираха до спалните, така че вместо удобните тръби, през които течеше топла и студена вода и които бяха широко разпространени в Града на Кръстопътищата и Самотната долина, стаите тук разполагаха само с кана вода и леген. Мокротото парче плат спря дима и упоителната миризма на кийфърови листа в стаята скоро се проветри. Калена запали лампата. На нейната светлина веднага се откриха тъмните кървави петна върху дървения под. Приблужи се с бавни стъпки към двете мъртви тела. В миналото се случваше Олара да поиска помощта ѝ. Калена бе единствения човек, на когото можеше да разчита. Така че младата жена и преди бе гледала очи в очи смъртта, но никога пред нея не бе умирал човек от насилствена смърт. Дори самата мисъл, че някога бе готова да извърши убийство, бе странна.

— Какво правиш, Ридж? — попита тихо, като в същото време наблюдаваше как съпругът ѝ пребърква щателно плаща на първия нападател.

Според нея към смъртта човек трябва да се отнася с известно уважение. Ридж се отнасяше с тялото на мъртвия като с някаква непотребна вещ.

— Търся нещо.

В същия миг напипа вътрешен джоб.

— Какво?

— Нещо, което да ми подсказе що за хора са тези.

— Разбирам — отвърна тя.

Потискайки страха си и треперенето на ръцете си, коленичи до втория нападател и внимателно разгърна плаща му. Едва не припадна от вида на потъналия в кръв човек.

— Отмести се, Калена. Аз ще се заема с него — гласът на Ридж бе странно настойчив.

— Не съм чак толкова малодушна, че да не мога да се справя — отвърна тя, но гласът ѝ трепереше и тялото ѝ се стегна, когато бръкна в джоба на наметката.

— Калена, няма нужда да правиш това.

Тъкмо щеше да възрази, когато забеляза потъналия в кръв медальон на гърдите на мъртвия. Кръвта се омръзна в жилите ѝ.

— Ридж, другият мъж носи ли верижка с медальон около врата си? Медальон от черно стъкло?

— Да.

— Не го пипай — каза с неочаквана твърдост в гласа.

— Калена...

— *Не го докосвай!*

— Калена, успокой се — отвърна Ридж, като се изправи на крака. Тя го погледна с разширени от ужас очи.

— Ридж, чуй ме!

Но той протегна ръка, от която висеше черният медальон и проблясваше зловец.

— Калена, аз вече го докоснах. Това е просто медальон от едно стъкло. С какво може да навреди?

Калена впери поглед в медальона. След това отново погледна Ридж и в съзнанието ѝ нахлу един ужасен спомен. Тя също се изправи и отстъпи крачка назад. Ридж се намръщи.

— Какво ти става? Нямаме толкова време, за да ти позволя да изпаднеш в истерия.

Грубите му думи я върнаха към действителността.

— Не се безпокой. Няма да изпадна в истерия.

— Тогава да тръгваме. И без това изгубихме много време.

Ридж пусна медальоните в пътната си чанта и хвърли последен поглед на стаята.

— Всичко ли взе?

Калена кимна и вдигна тежката торба.

— Какво ще правим с тези двамата?

— Съдържателят да му мисли. Имам чувството, че не са минали без негова помощ. Сега сам да се оправя.

— Съдържателят им е помогнал?

Калена бе шокирана. След това тръгна след Ридж към отворения прозорец.

— Някой е заключил вратата ни от външната страна и си е затворил очите, когато две напълно непознати, загърнати с плащове фигури, не само че влизат в странноприемницата, но и изгарят от онези проклети кийфъррови листа. Или съдържателят спи много дълбоко, или му е платено добре.

След като каза това Ридж се прехвърли на балкона, който опасваше целия втори етаж. Минаха покрай няколко затворени прозореца и една врата, но никой не ги спря. Дървените стълби в края на балкона отвеждаха направо в двора. В предутринния сумрак всичко изглеждаше тихо и спокойно. Нищо не нарушаваше безмълвната тишина.

Оборът за птиците крийте беше топло и удобно помещение, от което се разнасяше характерната за такова място миризма — не неприятна, а чисто първична, земна, което напомни на Калена за малките ферми в Самотната долина. В обора имаше пет или шест птици, които се размърдаха и зацвърчаха, усетили чуждо присъствие. Ридж подсвири тихо. Неговите две птици, познали сигнала на своя господар, веднага показаха увенчаните си с дълги клюнове глави над ниската дървена ограда на отделенията си, а другите се успокоиха и продължиха да дремят.

Ридж започна да оседлава първата крийте, успокоявайки животното, като му говореше тихо. Калена остави своята чанта на земята и вдигна второто седло. Ридж понечи да каже нещо. Откакто бяха предприели пътуването, той бе оседлавал и разседлавал птиците, но когато видя как ловко се справи Калена с кожените ремъци, замълча. Трябваше да побързат, времето им бе скъпо. Само след броени минути двамата бяха на седлата и излязоха от двора на странноприемницата. Пришпориха птиците и продължиха с най-голяма бързина. Не след дълго селото остана зад гърба им. Пред тях на фона на изгряващото слънце се очертаха далечните върхове на Планините на Противоречията. Цяла сутрин продължиха да яздят с тази убийствена бързина. Сега вече обстоятелствата се бяха променили и Ридж имаше други причини да настоява да продължат бързия преход. Единствената му цел беше да се отдалечат колкото е възможно повече от селото, странноприемницата и двата трупа. Краката и гърбът ѝ вече не я боляха толкова много и Калена се зачуди дали не започва да свиква с прекомерното физическо натоварване. Устните ѝ се извиха в

горчива усмивка. След изминалата нощ изглежда щеше да ѝ се наложи да свиква с още по-голямо натоварване, тъй като Ридж очевидно бе решил да предявява редовно съпружеските си права.

Той яздеше на няколко крачки пред нея, следейки почти незабележимата пътека, която водеше от Равнините на Парадокса към далечните планини. От време на време изваждаше от дисагите си няколко сгънати карти и внимателно ги изучаваше. Обръщаше се към нея рядко, за да ѝ заговори или просто да провери дали продължава да го следва. Този ден не си размениха повече думи, отколкото през последните три дни. Той бе вперил поглед пред себе си, а лицето му изразяваше такава сурова решителност, че тя дори не се осмели да го заговори. Мислите ѝ се върнаха към медальона от черно стъкло в чантата на Ридж, припомняйки си легендите, които бе слушала някога.

Слънцето вече се бе издигнало високо в небето, когато Ридж най-после спря и обяви почивка. Близко до мястото, където се установиха, течеше неголям поток. Калена с благодарност слезе от седлото, а двете птици с радостни крясъци се затичаха към водата. Ридж измъкна малък пакет изпод седлото.

— Предната вечер помолих жената на съдържателя да ни приготви малко храна. Мисля, че изминахме значително разстояние. Тези птици са много бързи и съм уверен, че в селото не разполагат с такива, за да ни догонят.

— Мислиш ли, че ще ни преследват?

Той сви рамене и посегна към храната.

— Не знам. Онези двамата вероятно са просто крадци, които са се споразумели със съдържателя. А може и да не е така.

Калена си отрязва парче бяло сирене и седна на един камък наблизо.

— Мисля, че те са нещо повече от обикновени крадци, Ридж.

— Заради медальоните ли? Какво представляват те, Калена? Какво има в тях, което те кара да се страхуваш? Виждала ли си подобни и преди?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не. Но веднъж Олара описа нещо подобно — поколеба се за момент, припомняйки си случая. — Веднъж тя излезе от Ясновидския транс много възбудена. Говореше за хората, които използвали черно стъкло, за да събират...

— Да събират какво?

— В това е въпросът. Нямам представа. Олара беше разстроена и си мисля, че Ясновидският транс не е бил много сполучлив, а виденията — не много ясни. Но тя ясно подчерта, че черното стъкло е нещо, принадлежащо на Тъмната част на Спектъра — погледите им се срещнаха и тя продължи с развълнуван глас. — И то от най-далечна и най-тъмна част на Спектъра. Това е нещо, принадлежащо на мъжката сила, но в най-лошия смисъл на думата. И няма своя противоположност от Светлата част на Спектъра. Според Олара, черното стъкло е свързано с това, което може да унищожи всичко, което принадлежи на другата част на Спектъра. Разбираш ли, Ридж?

Ридж бе седнал на един камък срещу нея, подвил коляно под себе си. При последните ѝ думи той вдигна поглед и се взря изпитателно в напрегнатото ѝ лице.

— Значи леля ти мисли, че черното стъкло е свързано с нещо, което може да унищожи всичко, водещо началото си от Светлата част на Спектъра.

— Така мисля.

— Но това е нелепо. Всеки, който има достатъчно разум, знае, че единият край на Спектъра не може да съществува без другия. На мрака трябва да съответства светлината, на мъжа — жената. Идеята, че всяко от тези неща може да съществува сама за себе си, е безсмислена. Как може да имаш представа какво е нощ, когато денят не съществува.

Ридж, разбира се, говореше съвсем логично, изразявайки философията, която ръководеше всеки един жител на Северния Континент.

— Олара не каза, че тези, които използват черното стъкло, са разумни хора — отвърна спокойно Калена, дояждайки сиренето си. — Всъщност имам чувството, че тя ги смята за напълно луди.

В продължение на няколко секунди Ридж остана мълчалив.

— Щастие е и за двама ни, че се събуди навреме. Освен това хвърли чантата си по втория нападател с изумителна бързина. В тази трудна ситуация запази присъствие на духа и може би спаси живота и на двама ни.

Искрените думи на Ридж ѝ доставиха огромно удоволствие.

— Такава похвала от мъж с твоите способности, Ридж, е в състояние да замае главата на всяка жена.

Думите ѝ го развълнуваха, но той спря обхваналото го чувство под маската на леко отегчение. Търсейки подходящите думи, Ридж отклони поглед от лицето ѝ и го насочи към птиците, а след това отново погледна към нея.

— Държа на всяка дума, която казах. Не можех и да си пожелаая по-добър спътник от теб при тези обстоятелства.

— Въпреки че съм само една жена и следователно непригодна за такава мъжка работа?

— Говориш така, като че ли съжаляваш, че си се родила жена — отвърна Ридж, като стисна леко устни.

Калена се замисли за момент.

— Не, съвсем не. Не мога да си представя да съм различен човек, но понякога всяка жена си има причини да недоволства от неверните представи и предразсъдъците на мъжете. Мислите ни за слаби същества, а когато докажем обратното, негодувате.

— Никой не отрича, че жената има собствена сила.

— И тази сила е сведена до раждането на деца, поддържането на дома и осигуряване на топло легло за съпруга — усмихна му се лукаво тя.

— Понякога изпитваш голямо желание да ме провокираш, Калена — въздъхна той.

— Да, понякога — каза го, без изобщо да се смути.

Очите му светнаха с опасен блясък.

— Не ти ли се струва, че постъпваш най-малкото неразумно, ако не и опасно?

— Неведнъж си ми казвал, че имам нужда от повече благоразумие — отвърна тя. — Може би съм твърде лекомислена и не мога да се въздържа да не те провокирам.

— Или пък изпитваш някакво особено удоволствие да го правиш.

— Хм, не е лошо като идея — кимна Калена.

— Много хора ще ти кажат, че е опасно да ме ядосваш — отбеляза Ридж, поглеждайки я косо.

— Да, признавам, че онзи номер с камата ме изплаши не на шега.

При тези думи Калена се наведе леко напред, опитвайки се да зърне опасното оръжие, чиято дръжка се намираще точно под лакътя на Ридж, подавайки се от ножницата.

— Това, което се говори, е истина, нали? Наистина можеш да накараш стоманата да блести. Просто не можеш да повярвам на очите си онази нощ, когато си мислех, че се готвиш да ме убиеш.

Изведнъж Ридж се намръщи.

— Ако имаш поне малко разум в главата, няма да споменавах за онази нощ, Калена.

— Но острието...

— Да, наистина мога да направя така, че да заблести — отвърна той, унищожавайки и последното парче сирене. — Тогава се чувствах малко странно, но ако наистина ме ядосаш, стоманата отново ще започне да пари в ръцете ми. Трябва да ти призная, че това не е нещо, с което се гордея. Всъщност, може да причини големи неприятности.

— Но това е много рядък талант. Легендите разказват, че във всяко поколение има само няколко човека, които имат такива способности и могат до такава степен да владеят огъня. И само стомана от Града на Равновесието реагира на този изключителен талант.

— Не мога да го нарека точно талант — избухна Ридж.

— Един безполезен трик, който не служи за нищо, освен за някое евтино шоу. Калена, когато стоманата заблести от топлината на огъня, това означава, че напълно съм загубил хладнокръвие, а това е много опасно за мен. Един ден може би ще намеря смъртта си именно поради този талант.

— Да намериш смъртта си! — възкликна Калена, поглеждайки го изплашено.

— Когато гневът и яростта завладеят един мъж, той не се бие добре. Знаеш колко опасна е работата, която ми възлага Куинтъл и ако досега съм оцелял, то е защото съм се научил да обуздавам гнева си, поне в повечето случаи.

Тя вдигна към него замисления си поглед.

— Разбирам.

Ридж повдигна учудено вежди.

— Съмнявам се. Но хайде да сменим темата, какво ще кажеш?

— За какво искаш да разговаряме?

— За нещо по-практично. Да кажем, защо онези двамата с медальоните от черно стъкло ни преследваха?

— Не знам. Това е твоя задача. Аз съм тук, защото трябва да те придружавам и да получа тридесет процента от пясъка, забрави ли?

Очите му отново светнаха гневно.

— Както изглежда, поне колкото се отнася до езика ти, бързо се връщаш към нормалното си състояние. Сигурно не ти е било лесно да мълчиш почти три дни?

— Ти също не беше особено словоохотлив.

— През цялото време мислех.

— С типичната мъжка логика — възрази рязко тя. — Тази сутрин се налагаше да яздим бързо. Но последните три дни ти нарочно наложи тази убийствена езда, само за да ме накараш да разбера колко си недоволен.

— Недоволен е твърде меко казано за това, което чувствах.

— Да, зная.

— Каж ми — започна малко рязко Ридж, — ако бе успяла да убиеш Куинтъл, какво щеше да правиш след това? Какво мислеше за бъдещето си?

Калена зарея поглед към далечните планини.

— Мислех си — поде тя след минутно мълчание, — че тогава най-накрая ще бъда свободна. Представите ми за бъдещето невинаги са ми били много ясни, но вярвах, че ми предстои нещо наистина хубаво, след като изпълнех задачата си. Сгрешила съм.

— И какво си мислеше, че ще правиш, след като, както ти казваш, бъдеш „свободна“? — във въпроса му явно се долавяше насмешка. — Дори и никой да не узнаеше, че си убийца, вече щеше да бъдеш известна като временна съпруга. Брачната церемония се състоя, преди да направиш опит за убийство. Нищо не би могло да промени положението ти в обществото, след като подписа брачния договор и премина сватбената церемония. Хубав край за една потомка на Велика Династия. Щеше да се озовеш в същото положение като Ариса и останалите.

— Да, знам — усмихна се Калена. — Нямах търпение да се намеря точно в това положение.

Ридж едва не подскочи от изненада.

— Ами наследството ти? Какво стана с гордостта ти и аристократичния ти произход? Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си *искала* да бъдеш временна съпруга?

— Исках да бъда свободна. Ариса и нейните приятелки са единствените истински свободни жени, които познавам. Ходят, където си искат, без някой Господар на Династия да им заповядва. Не им се налага постоянно да се питат дали защитават честта на семействата си. Не наричат никой мъж постоянен съпруг. Харчат парите си както намерят за добре. Когато вечерят, не прислужват на мъжете на масата. Свободни са да излизат вечер и да посещават таверните, без да се безпокоят, че когато се върнат, ще бъдат заплашени с бой за държанието си. Пътуват по търговски маршрути, забавляват се, а когато се върнат, спечелените пари принадлежат само на тях.

Ридж прекъсна тази хвалебствена тирада с груба ругатня.

— Изобщо не знаеш какво говориш. Струва ти се, че всичко, което ти е забранено, е по-вълнуващо от това, което имаш. Трябва да призная, че по всяка вероятност в сравнение със скучния живот в някоя малка ферма всичко друго изглежда много по-интересно и възбуждащо. Но да жертваш наследството си и благородния си произход за „свободен“ живот, в който можеш много лесно да бъдеш арестувана в разгара на някоя кръчмарска свада, е направо срамно. В теб има някакво безсмислено упорство, Калена. Имаш нужда от съпруг, за да те обуздава.

— А в теб определено има някаква остаряла, ограничена, тесногръда превзетост, която би правила чест на всеки Господар на Династия. Чудя се откъде са се взели такива консервативни схващания у теб, Ридж?

— Вероятно от всичките тези години, прекарани на „свобода“, която означава да не принадлежиш на никоя Династия, дори на малка и неизвестна.

— Значи наистина ние сме две противоположности от Спектъра, не мислиш ли? — удиви се тя.

— Спомни си, Калена — отвърна той с престошена сериозност. — Това вероятно означава, че ние с теб идеално си подходяме.

— Не точно това си мислеше през нощта, когато разбра, че си се оженил за една провалила се убийца.

За нейна изненада той не реагира на предизвикателството. Напротив, прие думите ѝ съвсем сериозно.

— Имах много време оттогава да обмисля нещата.

Тя отново го погледна с удвоено внимание.

— И достигна ли до някакво решение?

— Да — отвърна той, като продължаваше да се взира в нея. — Разбрах защо се опита да убиеш Куинтъл.

Това вече наистина я изненада.

— Наистина ли?

Той изпусна дълбока въздишка.

— Ако през последните седем години са ти набивали в главата, че Куинтъл е причината за смъртта на баща ти и брат ти, тогава — да, разбирам. Единственото, което е могло да се очаква от страна на твоята Династия, е отмъщение. Погледнато от тази страна, не си имала никакъв избор.

— Наистина невероятно е, че признаваш това, Ридж — отвърна тя поразена.

— Но въпреки всичко в твоята логика има един съществен недостатък — продължи той с безизразен тон.

— Какъв недостатък?

— Нямах никакви доказателства, че Куинтъл има нещо общо с унищожаването на твоята Династия. Нищо, освен думата на една озлобена стара жена, която се отдава на Ясновидски транс и безумни идеи, поне както ми се струва.

— Тя е известна и уважавана Лечителка!

— Тя те е отгледала с единствената цел да те изпрати на смърт, като те е оставила да повярваш, че когато изпълниш задачата си, ще бъдеш свободна.

— Точно така трябваше да стане!

— Не, Калена — продължи безмилостно той. — Накрая ти все пак щеше да заплатиш с живота си. Нямах никакъв друг изход. И, разбира се, никога нямах да бъдеш свободна.

Поразена, Калена се изправи на крака и зарея поглед към потока.

— Не можеш да знаеш това със сигурност, Ридж. Говориш така, само за да спасиш собствената си гордост. Не искаш да си признаеш, че не успя да защитиш господаря си. Чувството ти за чест не отстъпва на никой господар на Династия. Нещо повече, при теб тя стои над всичко друго, включително и над общественото ти положение.

Хвърли му поглед, изпълнен с насмешка. За нейна изненада Ридж прие обвиненията ѝ с тъжна усмивка.

— Същото ми казваше и Куинтъл.

— И ти го приемаш?

— Защо не? Това е истината. Ще дойде ден, когато гордостта и чувството ми за чест ще съответстват на общественото ми положение, Калена.

Тя се обърна рязко и се изправи лице в лице с него.

— Не разбирам.

— За да се създаде Велика Династия, са необходими не само пари и власт, а и изключително упорство. А за да се установи и наложи тази Династия, цената е още по-висока. Парите ще имам, когато се върна от това пътуване. Ще имам също гарантирано участие и дял от бъдещите печалби от този маршрут. А през всичките години служба съм научил достатъчно за властта. Куинтъл е добър учител, повярвай ми.

— Предполагам, че необходимото упорство го имаш по рождение — подхвърли язвително тя.

— Предполагам, че съм го наследил от баща си — отвърна безизразно Ридж.

— Нали каза, че не знаеш кой е баща ти.

— Знам, че е бил наследник на Велика Династия в Града на Равновесието. Съблазнил една млада жена, която нямала Династия, за да я защити, а когато тя забременяла, той я изоставил сама, без пари и дом. Животът на улицата я убил. Умря, когато бях на осем години. Никога не пожела да ми каже името му. Дори не ми каза чия Династия представлява.

— Но защо? — попита тя трогната.

— Защото майка ми знаеше, че ще се опитам да го убия и по всяка вероятност сам ще загина.

— Значи и гордостта си я имаш по рождение. Майка ти е знаела това и се е опитала да те предпази от някоя безумна постъпка — сега в гласа ѝ се долавяше топлина и съчувствие.

— Може би.

Явно Ридж не желаше да говорят за детството му. Той стана от скалата и се запъти към двете птици крийте, които бяха нагазили във високата трева и дивите цветя и пасяха.

— Вече няма значение. Съвсем скоро ще имам своя собствена Велика Династия и тогава миналото ще бъде погребано завинаги. Готова ли си?

— Да.

Тя се отправи към нейната крийте. Вече бе пъхнала единия си крак в стремето, когато силните ръце на Ридж обхванаха талията ѝ, повдигнаха я и леко я сложиха на седлото. За миг остана загледан в нея, ръката му собственически легна на бедрото ѝ. Огънят в очите му нямаше нищо общо с мекия чувствен блясък, който тя познаваше. Сега в погледа му се четеше дива, отчаяна решителност.

— Когато се върна в Града на Кръстопътищата, трябва да имам подходяща съпруга. Жена с безупречни маниери, силна и хладнокръвна и която да не се бои от трудности. Жена, която да ми бъде безрезервно предана, жена на честта.

— Пожелавам ти да я намериш — Калена вдигна гордо брадичка.
— Имаш ли нужда от съвет?

Очите му се присвиха подозрително.

— И какъв съвет ще ми дадеш?

— Ако наистина намериш такъв образец на женско съвършенство, отнасяй се с нея по-добре. Ако имаш достатъчно ум в главата, няма да я заплашваш с бичуване, макар и рядко, нито пък да ѝ заповядваш като на слугиня. Още повече, няма насила да се вмъкваш в леглото ѝ, когато си пил прекалено много, считайки я за удобно средство за задоволяване на похотта ти. Ще чакаш тя да те покани.

Ридж се ухили в отговор.

— Такава жена, ако наистина я намеря, ми се струва много скучна. За щастие, за това пътуване намерих теб — усмихна ѝ се лукаво. — Може да си всичко друго, Калена, но не и скучна.

След това се обърна и се качи на седлото, чувствайки се в отлично настроение, въпреки изморителната езда и двата трупа, които бяха оставили в селото. Поради тази причина пропусна покрай ушите си недоволното ѝ мърморене. Постъпи правилно като възстанови сексуалните им отношения. Беше убеден, че именно в леглото притежава над нея истинска власт. Миналата нощ отново се бе уверил, че двамата са създадени един за друг, подхождаха си идеално и се сливаха в пълна хармония. Привличането между тях беше неусетно както през първата им нощ заедно. Въпреки че бе горда и упорита, миналата нощ тя го бе нарекла съпруг и го бе приела като такъв.

Ридж се поздравяваше с успеха си, но продължаваше да мисли за невероятната ѝ гордост. Част от чисто мъжкото му задоволство се

стопи. Наистина, имаше право да изисква от нея да му се подчинява в леглото, но може би той най-добре от всички познаваше жестоките жертви, които изискваше честта и гордостта. Постъпката му миналата нощ сигурно дълбоко я бе наранила.

Призна пред себе си, че не бе имал намерение да я принуждава да изпълни съпружеския си дълг. Искаше тя да му се отдаде сама, тръпнеща от желание. Насилието едва ли бе начин да я накара да му отвърне с топлина и взаимност. Сви ядно устни, а ръцете му силно стиснаха поводите. Взе твърдо решение никога да не я насилва отново. Та нали бе човек на честта и трябваше да разбере яростната ѝ реакция. Тя имаше право. Ще ѝ даде малко време да свикне с новото си положение преди отново да я пожелае. Цялото пътуване бе пред тях. Макар че бе съзнателно тъпкано и задушавано от леля ѝ, чувството ѝ за чест не бе по-слабо от неговото. Едно от нещата, които трябваше да направи, преди да се върнат в Града на Кръстопътищата, бе да убеди Калена, че Куинтъл не е виновен за смъртта на близките ѝ. Ридж изобщо не се съмняваше в това. Куинтъл можеше да наема свои хора да преследват и унищожават бандитите, които винаги се подвизаваха на пътя на търговците, но да убие двама благородници — господар и наследник на Велика Династия — бе съвсем друго нещо. Работодателят му строго спазваше законите. Немислимо бе той да извърши подобно нещо. Той бе господар на Велика Династия и гордостта му никога не би му позволила да извърши такова престъпление.

Не, Калена трябва да разбере, че е била най-безскрупулно подведена от една озлобена стара жена, която вероятно бе и малко луда. След като осъзнаеше това, трябваше да разбере какъв бе в действителност свободният живот, за който толкова мечтаеше. Тя се нуждаеше от съпруг, който нито за миг да не забравя, че тя е дама и който да ѝ даде име не по-малко известно от това, което беше загубила.

Ридж свъси вежди, замисляйки се за по-далечното бъдеще. Наистина, неговата временна съпруга си имаше собствени планове, които възнамеряваше да изпълни, когато се завърнеха в Града на Кръстопътищата. Желанието ѝ да бъде свободна щеше да представлява сериозен проблем. Но все пак, имаха няколко седмици на разположение, които щяха да прекарат заедно, а през това време можеха да се случат много неща.

VIII

Тази вечер птиците крийте бяха в настроение за игра. Този ден не ги бяха пришпорвали толкова жестоко, затова имаха енергия в излишък и закрещяха радостно, предчувствайки удоволствието, което им предлагаше буйният пролетен поток близо до мястото, което Ридж бе избрал за лагер. Дълго след като двамата с Калена се бяха установили тук, птиците пляскаха щастливо във водата и крещяха. Докато късното следобедно слънце бавно залязваше зад далечните хребети, Калена седеше на една скала, подвила крака под себе си, загледана в малкия поток. Наблюдаваше птиците, докато Ридж довършваше малкия им бивак.

— Заради онези двамата с черните плащове, плановите ми за отделните части на прехода отидоха по дяволите — мърмореше недоволно Ридж, докато стъкваше огъня. — Първоначалното ми намерение бе да замръкваме непременно в някое населено място.

— Изненадваш ме, Ридж. Мислех си, че отдавна си привикнал към трудните условия по прехода.

— Това, че съм привикнал, не значи, че ми харесва. Нещо повече, точно поради тази причина удобствата, в която и да е странноприемница ми се струват още по-привлекателни.

Калена обви коленете си с ръце и го погледна с искрен интерес.

— Изненадана съм да чуя, че човек като теб признава, че му харесват дребните житейски удоволствия.

— Тогава имаш невярна представа за мен.

— Вероятно защото времето през което бяхме заедно, беше наситено с напрежение — отбеляза сухо. — Нямахме възможност да се опознаем по-добре.

Ридж за миг прекъсна работата си и погледна с любопитство младата жена.

— Аз пък мисля, че твърде бързо започнахме да се опознаваме.

Калена изведнъж се натъжи.

— Не трябваше да поставяме такова трудно начало, Ридж.

Той сви рамене и хвърли малко подпалки в огъня.

— Вероятно не. Но това няма значение. Крайният резултат е същият. Ти си моя жена.

— Временна — добави тихо тя.

— Това няма никакво значение, поне докато пътуването приключи.

Калена тъкмо се готвеше да отговори, когато дивите крясъци на женската крийте привлякоха вниманието ѝ. Тя се огледа и забеляза птицата да се втурва лудо по брега на потока, размахвайки малките си жълти крила в безполезно усилие да затича още по-бързо. Другата птица неотлъчно я следваше по петите.

— Ридж, погледни.

Ридж се приближи до мястото, където бе седнала младата му съпруга. В погледа му се четеше леко любопитство.

— Те просто се забавляват.

— На мен ми изглежда нещо повече от забавление. Твоята птица напада моята — Калена се изправи рязко, готова да защити своето животно.

— Не съвсем.

— Какво искаш да кажеш с това „не съвсем“? Погледни само как я преследва. Спри го, Ридж.

— Съмнявам се, че бих могъл, дори и да исках. Не ти ли е известно, че не трябва да заставаш между мъжкия и неговата женска?

Калена го погледна вбесена.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че твоята птица се готви да изнасили моята?

— Но те са семейство, Калена — напомни ѝ той. — Това държание е съвсем естествено.

— Така ли? Тогава защо тя се опитва да избяга?

— Не знам — отвърна той, поглеждайки я замислено. — Ти кажи. Може би и тази птица си има някакви безумни идеи за женска свобода?

Калена въздъхна, дочула силния протестен крясък на женската крийте. Обърна се точно когато тялото на малката жълтеникава птица се изгуби под по-голямото и тежко тяло на мъжкия. Калена накрая разбра какво става и изстена глухо.

— Това е толкова...

— Тогава не гледай. А аз си мислех, че си израсла на село.

С тези думи Ридж се извърна и се запъти към полуготовия огън.

— Така е, но ние не отглеждахме животни, Ридж. Леля ми ни издържаше като практикуваше лечителския си талант. Никога не съм виждала две птици в това положение — смутена, тя им обърна гръб. — Това насилие малко ме притеснява.

— Толкова ли е странно? — попита тихо Ридж. — И между нас нещата понякога стоят точно така. Отношенията могат малко да загубеят, но това е нормално.

— Но ние не сме проста двойка птици, Ридж!

— Не съм сигурен, че разликата е толкова голяма. И те са същества от Спектъра, също като нас, нали така? Нашите чувства и емоции може да са по-сложни от техните, но все пак имат една и съща основа.

— Понякога наистина ме смайваш с философските си познания, Огнен Камшик — каза Калена с известна тъга в гласа като се опитваше да не обръща внимание на победоносните крясъци на мъжката птица.

— Куинтъл се погрижи да получи добро образование — гласът му звучеше малко несигурно.

Калена се замисли.

— Той те е отгледал и възпитал като свой син, нали?

— Почти. Научи ме на обноски, запозна ме с търговията и какво представляват Великите Династии. Но на изкуството да бъда съпруг ще трябва да се науча сам.

— И сега се учиш, така ли? — Калена дори не се опита да прикрие усмивката си.

— Практиката и опитът са отлични учители — отвърна той меко. — А аз се уча бързо. Птиците свършиха ли?

Калена хвърли поглед през рамо.

— Да, слава на Спектъра. Моята птица не изглежда ни най-малко ядосана.

— И защо трябва да е ядосана? Тя знае своята роля. И в редките случаи, когато ѝ се иска да забрави, мъжкият ѝ я припомня.

Калена не обърна рязко, готова да отвърне остро на предизвикателството, когато внезапно спря, разбрала, че той ѝ се подиграва. Изражението на лицето му си оставаше все същото, но в

златистите му очи играеше весело присмехулно пламъче. Тя въздъхна примирено.

— Сега кой кого предизвиква, Ридж?

Той вдигна ръка с отбранителен жест, като че ли искаше да се предпази от гнева ѝ.

— Признавам, че понякога изкушението е много силно.

В това време се чу силен плясък и когато Калена се извърна още веднъж, видя как двете крийте щастливо скачаха в потока, размахвайки крила.

— Като че ли моята женска пак се опитва да се измъкне.

— Този път предполагам номерът ѝ ще мине.

— Защото вече мъжкият получи каквото искаше — изсумтя тя с престорено възмущение.

— Няма нищо, което да оправя така настроението на един мъжки индивид, както едно хубаво любене.

— Вие, мъжете, сте доста повърхностни, не мислиш ли?

С тези думи тя му обърна гръб и се насочи към пътните чанти, от които започна да изважда някои от припасите, които Ридж бе приготвил за непредвидени случаи.

— Не, Калена, не сме повърхностни. Просто сме склонни да мислим по друг начин — по-ясен и по-прост. За разлика от жените, които разглеждат и анализират чувствата си по хиляди обясними и необясними начини докато ги приемат.

— Сега ли стигна до тези мъдри заключения или ти бяха подсказани от някой Полярен Съветник?

— Едва ли бих могъл да ги науча от някоя полярна Съветничка, Калена, защото няма такива.

С леко, гъвкаво движение Ридж се изправи на крака.

— Във всеки случай, няма значение къде съм научил това. В последно време сам се убеждавам във верността на старите сказания.

— Проблемът в тази мъжка интерпретация на древните аксиоми е там, че тъй като мъжът е склонен да мисли по този удивително прост начин, той пропуска целия скрит смисъл в тях — започна да обяснява тя. — С други думи, той накрая пропуска основното.

Ридж гръмко се разсмя, след това без всякакво предупреждение се озова точно до нея.

— Никога не се отказваш, нали?

Калена бе толкова изненадана от искрения му смях, че не успя да се отдръпне навреме. Преди да се опомни, се намери в прегръдките му и двамата се отправиха към потока. Птиците ги забелязаха и вдигнаха любопитно глави.

— Ридж, няма да посмееш.

— Не съм толкова сигурен — отвърна той с престорена сериозност и спря на брега на потока. — Ние праволинейно мислещите типове обикновено вършим това, което сме си намислили. Трудно се отклоняваме от целта. Но можеш да опиташ.

Калена се притисна до него. Беше силно развълнувана и трогната, откривайки тази част от характера на Ридж. Имаше чувството, че и той е не по-малко изненадан от себе си.

„Уча се да бъде съпруг.“

— А как бих могла да те отклоня? — попита тя.

— Можеш да започнеш като ме помолиш — предложи услужливо той.

— Със сигурност молбите на една жена не биха имали ефект върху един силен праволинейен мислител като теб.

— Човек никога не знае.

Усмиваше ѝ се, а очите му блестяха като течено злато.

— Не ме бива много да се моля, но съм съгласна да сключим сделка.

— А, започна да става все по-интересно. И с какво ще започнеш, скъпа?

— Не ме гледай така. Исках да предложа да изпера ризите ти — тя сбърчи нос. — Не мислиш ли, че вече е време да го направя?

— Миризмата от пътуването ти е неприятна, нали?

— Не исках да кажа, че си мръсен, Ридж. Просто предлагам да ме пуснеш, като в замяна изпера ризите ти. В интерес на истината, и аз нямам вече чисти туники.

— Хм — той се престори, че сериозно обмисля предложението. — Мисля, че имам по-добра идея. Хайде и двамата да се изкъпем. Не виждам причина защо в същото време да не изпереш и дрехите ни.

В същия миг Ридж разтвори ръце и Калена с писък полетя в потока. Птиците побягнаха изплашени. Младата жена затвори очи, очаквайки да я обгърне леденостудената вода. Бе крайно изумена,

когато се оказа, че водата е приятно топла. Когато изплува на повърхността, тя отметна назад мокрите си коси и погледна към Ридж.

— Имаш късмет, че водата не е леденостудена — заяви тя. — В противен случай никога не бих ти простила.

— Може да съм праволинеен, но не съм глупав.

Ридж доближи брега и започна да развързва връзките на ризата си. В златистите му очи все още блещукаше присмехулното пламъче. Той очевидно се забавляваше, въпреки че това бе нещо ново за него.

— Значи си знаел, че водата е топла?

Той кимна и съблече ризата си.

— Намираме се недалеч от Горещите Извори, всъщност на два дни път. Голяма част от водата, идваща от този град, запазва топлината си дори на такова разстояние — като каза това, Ридж сви ризата на топка и я хвърли по младата жена. — Ето. Можеш да покажеш съпружеските си задължения, Калена.

Тя протегна ръце и хвана ризата, като в същото време си даваше сметка, че той продължава да се съблича, с явното намерение да се присъедини към нея. Гъста руменина изби по страните ѝ и тя бързо сведе очи към дрехата. Погледът ѝ веднага се спря на малката буква „Р“, която стоеше гордо на лявото рамо. Хрумна ѝ, че Ридж бързо ще износи ризите, които му бе избродирала, тъй като рядко носеше нещо друго. С едно-единствено грациозно движение мускулестото му тяло се гмурна в потока и бързо приближи до мястото, където Калена стоеше до кръста във вода.

— Много ми е приятно да нося ризите, които ми даде, Калена — каза меко той. — Но всеки път, когато обличам някоя от тях, си спомням, че не съм ти дал сватбен подарък.

— Напротив, даде ми. Ти освободи Ариса и приятелките ми през онази нощ, когато бяха арестувани — припомни му тя.

Отчаяно се опитваше да не забелязва красивото мъжко тяло до себе си.

— Да, но онази нощ ти ми се отплати с лихвите — той ѝ се усмихна и я погледна лукаво.

Калена се смути. Дори не посмя да вдигне поглед от дрехата, която държеше в ръце.

— Е, да, но...

Ридж протегна ръка и нежно сложи пръст на устните ѝ, като я принуди да замълчи.

— Но нищо. Дълга ти подарък в замяна на красивата бродерия. Ще го имаш, Калена, бъди сигурна в това.

Калена вдигна поглед и потъна в златистите глъбини на очите му. Тя премигна, опитвайки се да се отърси от чувствената омая, която започна да я обзема. Насили се да се усмихне с престорено лекомислие.

— Това не е всичко, съпруже. Хвърляйки ме в потока, дългът ти към мен нарасна. Уверявам те, че няма да ти е лесно да ми се издължиш.

— Мога поне да опитам — отвърна Ридж, свивайки рамене.

— Ще трябва доста да се потрудиш — заяви тя. — Или тази вечер ще получиш само варено месо.

С тези думи тя започна да изстиска ризата, осезателно чувствайки безсрамната му голота. Собствените ѝ дрехи бяха мокри и тежаха. Разбираше, че ще трябва да ги свали.

— Трябва да призная, че наистина ме впечатли, Калена.

С видимо удоволствие Ридж се гмурна под вода. Калена бе благодарна на настъпващия мрак. Тъмнината щеше да скрие смущението ѝ, тъй като не ѝ бе лесно да се съблече на дневна светлина. Изхлузи бързо дрехите си и се отдаде на удоволствието на топлата баня. Вече очакваше любовните ласки на Ридж, но той остана напълно безразличен към нейната голота. Това наистина я озадачи. Когато няколко минути по-късно той излезе от потока, обърна ѝ гръб и се запъти към пътните чанти, за да потърси кърпа, Калена почувства леко разочарование. Женската крийте записука и младата жена насочи вниманието си към нея.

— Ти поне бе нападната от твоя партньор. А всичко, което получих от моя, бе само една измамна надежда — измърмори под нос.

Птицата отново изписука, като че ли в знак на съгласие.

Първата му мисъл бе, че сънят го бе събудил. Когато отвори очи, в ума му продължаваха да се въртят изненадващо ярки еротични видения. Тялото му се стегна. Сънят бе невероятно ясен. Там той бе отстъпил на непреодолимото желание и страстно бе любил Калена. В

съня си той я, бе изнесъл от водата, бе я положил нежно на пясъка и бе покрил мекото ѝ, жадуващо тяло със своето. Тя му бе отвърнала с не по-слабо желание, приласкавайки го нежно.

Тя бе жената, която можеше да разпали огъня в него.

Ридж се отърси от съблазнителните видения и бавно се изправи в постелята си. Нещо не беше наред и това нещо, каквото и да бе то, нямаше нищо общо с еротичните сънища. Погледна към Калена, която спеше спокойно до него, но не забеляза нищо обезпокоително. Дочу леките, едва доловими движения на сгушените една до друга птици и изведнъж разбра, че звукът, който го бе събудил, бе също толкова слаб. В момента, в който осъзна този факт, мъжкият крийте нададе тревожен писък.

В следния миг Ридж бе вече на крака. До него долетя сънливият глас на Калена.

— Ридж? Какво има?

— Не съм съвсем сигурен. Стой близо до огъня, Калена.

Тя не се и опита да спори с него. Ридж усети как отметна завивката, но не се обърна към нея. Насочи цялото си внимание към мъжката птица, която крякаше гневно. Женската също се обади един-два пъти. Стиснал камата в ръка, Ридж бързо обу ботушите си и се насочи към птиците. Беше си легнал облечен, тъй като от опит знаеше, че е по-добре да бъде подготвен за евентуална опасност. Сега само за миг бе готов и без да губи време тръгна да провери какво бе обезпокоило птиците крийте.

Бе абсолютно уверен, че не се касае за човек. Крийте не се страхуваха от хора. По тяхната реакция можеше да се съди, че е някой от техните естествени врагове. „Може би тигрова котка“ — помисли Ридж. Или гигантска отровна змия. Нека бъде котка, каза си той. Докато тичаше към птиците. Имаше си достатъчно грижи, за да се разправя и с отровни змии.

Мъжкият крийте нададе силен, яростен крясък. В сянката Ридж видя как птицата изблъсква грубо с клюн женската зад себе си и се извърна да посрещне врага.

Силен съскащ звук изплющя като камшик в нощната тишина. На бледата лунна светлина Ридж забеляза как една голяма сянка, която без съмнение принадлежеше на влечуго, отскочи към скалите до потока. Опашката на влечугото приличаше на покрита с бодли кука, завита

към гърба на животното. Главата бе увенчана с блестящи закривени зъби, а очите святаха злоещо. Големите криви крака завършваха с остри нокти.

Това същество не принадлежеше към обичайните среднощни обитатели, а като че ли бе излязло от някой кошмар. Ридж никога не бе виждал такова животно, но веднага го позна. Преди много години един стар търговец му бе разказвал за него. Това бе превърналата се почти в легенда гигантска рогата усойница. Но това бе невъзможно. Тези животни обитаваха най-дълбоките планински пещери и много рядко се показваха пред очите на хората. Огненият Камшик нямаше време да размишлява върху този факт. Само на няколко крачки пред него стоеше именно едно такова животно, готово всеки момент да го нападне. Ридж знаеше, че черепът на усойницата е здрав като скала. Единственото уязвимо място в главата бе окоето, но шансът камата да се заби в него беше нищожен. Нямаше време да се връща и да вземе лъка и копието от дисагите. Налагаше се да изчака животното да нападне първо.

Мъжкият крийте продължаваше да крещи пронизително, заглушавайки дори и съскането на влечугото. Женската птица се криеше в сянката, като въртеше ужасено глава и крещеше. Ако се наложеше, тя също щеше да се бие, но в този момент инстинктът ѝ подсказваше да разчита на по-силния си партньор.

Ридж предпазливо се промъкна напред, опитвайки се да намали разстоянието между себе си и усойницата преди влечугото да е направило убийствения си скок.

С диво съскане животното скочи към плячката си. За част от секундата коремът му, който бе мек и уязвим, остана незащитен. Ридж светкавично хвърли камата, голямото влечуго изсумтя от ярост и болка и се разтърси в предсмъртна конвулсия. Тежкото му тяло се просна с цялата си дължина точно пред мъжкия крийте, който веднага скочи и светкавично разпори корема на влечугото с острите си нокти, а клюнът му се заби в гърлото. Птицата тържествуващо довърши това, което Ридж бе започнал.

— В името на Свещените камъни! — прошепна изпадналата в шок млада жена, приближавайки се към Ридж. — Но птицата направо разкъсва това нещо на части. Нямах представа, че крийте са месоядни същества.

— Не са. Но това не означава, че са неспособни да проливат кръв.

Ридж обгърна с ръка раменете на съпругата си и я отведе към огъня.

— Най-добре е да се отдалечим на известно разстояние. Последното нещо, което ще направи един разумен човек, е да остане в близост до някой крийте, опиянен от миризмата на кръв. По-късно ще си прибера оръжието.

Калена не се остави да я убеждават, а побърза да се отдалечи от отвратителната гледка.

— Обикновено изглеждат толкова миролюбиви създания.

— Ноктите не им служат за украшение, Калена.

— Да, предполагам, че е така. Но като си помисля колко обичат да ядат цветя... добре ли си, Ридж?

— Добре съм. Просто ще изчакаме търпеливо докато страстите се успокоят.

— Ами женската? — Калена се опита да надзърне през рамо. — Не я виждам.

— Тя също се е оттеглила дискретно — обясни Ридж с весело учудване. — Очевидно има достатъчно ум да не се показва, докато мъжкият не се успокои.

— Надявам се, че няма отново да правиш паралел между птиците и хората.

— Защо не? — попита Ридж, настанявайки се на една скала близо до горящия огън.

До тях долитаха ужасяващите звуци на разкъсана плът и счупени кости. Очевидно мъжкият крийте си отмъщаваше по най-жесток начин. Ридж се надяваше камата му да не се загуби в кървавата разправия.

— Струва ми се, че би могла да научиш някои неща от твоята крийте — като награда получи силен удар в ребрата. — Ох!

— Заслужаваш си го! Не съм в настроение за такива шеги? — Ридж потърка удареното място и добави: — Не беше шега. Дълг на мъжкия е да се грижи за женската. И двете птици го знаят. Не видя ли как той веднага застана между нея и усойницата? Без колебание щеше да умре, защитавайки я. В отговор на такава саможертва, женската е склонна да изтърпи малките му странности. Това е точно съобразно

законите на Спектъра — всичко трябва да съществува в равновесие, включително и ролите на мъжа и жената.

Тя издържа погледа му, без да трепне.

— Не бихме ли могли да пропуснем тази лекция?

— Защо? Защото не искаш да признаеш истината за това как стоят нещата между нас.

— Не искам да се чувстваш задължен да заставаш между мен и... нещо като онова там, Огнен Камшик. От никого не бих изисквала такова нещо.

— Ако действително това се случи, Калена, няма да имаш възможност нито да искаш, нито да даваш позволение — започна търпеливо да обяснява той. — Ще го направя, защото е мой дълг и право да те защитавам. Аз съм твой съпруг.

— Да, и непрекъснато ми го напомняш.

Ридж сподави един отчаян вопъл.

— Трябва непрекъснато да го правя, тъй като ти изглежда забравяш много лесно този факт.

Тя впери поглед в горящите въглени, а на устните ѝ заигра странна усмивка.

— Грещиш, Огнен Камшик. Дори за миг не съм забравяла, че си мой съпруг.

Ридж замълча, погледна дълго и изпитателно осветеното ѝ от огъня лице, чудейки се какво точно имаше предвид. Мислите на една жена често оставаха загадка за мъжа. Нищо чудно, че на мъжете бяха дадени силата и мощта на Тъмната част на Спектъра. Само такава сила би могла да противостои на най-голямата мистерия на Светлата част — женският ум.

— Ридж?

— Какво има?

— Какво беше онова животно, което уби? Никога не съм виждала такова същество.

— Нито пък аз... — призна той. — Някога един търговски експерт ми описа такова животно. Той го нарече рогата усойница. Но това, което не разбирам, е какво прави толкова далеч от планината. Дори търговците, работещи в планинските градове, ги виждат рядко. Тези същества предпочитат мрака на пещерите. Говори се, че се страхуват от хората.

— Това животно не изглеждаше уплашено.

— Вероятно е било гладно, за да се отдалечи толкова от планинските пещери, без съмнение не е успяло да си намери обичайната храна. Трябва наистина да е страдало жестоко, за да се осмели да се приближи толкова близо до огъня и до нас.

— Какво ли го е накарало да напусне планините?

— Добър въпрос, Калена.

Ридж се погрижи следващата нощ непременно да отседнат в странноприемница. Селото, в което пристигнаха, беше съвсем малко, а удобствата — минимални, но бе за предпочитане пред още една нощ на открито. Негласното примирие между двамата трая през целия ден до момента, когато Ридж неволно го наруши, изпращайки Калена в стаята им непосредствено след вечеря. Едва не онемя от учудване, когато Калена заяви, че би искала да го придружи до таверната. Той остана смаян, като че ли тя се готвеше да танцува гола в трапезарията.

— Невъзможно — бе заявил твърдо. — Откъде, в името на Камъните, ти хрумват такива идеи? Нямахте да имам нищо против да те взема със себе си, ако бяхме в Града на Кръстопътищата, но в такова малко село това е изключено. Всички ще побеснеят от гняв — от собственика на таверната до момчето, което мете пода. Вече те предупредих, че в малките градове и селата хората са много консервативни. Необходимо е да се съобразяваме с местните обичаи, Калена.

— Но, Ридж, няма какво да правя горе, а и не ми се спи.

— Съжалявам, Калена, но не мога сега да ти правя компания. Това пътуване не е за удоволствие. Трябва да върша работата си.

— Значи да седиш цяла нощ в таверната и да пиеш...

Тази жена съвсем лесно го поставяше в положение да се оправдава и защитава и това никак не му харесваше.

— На такива места се научават много неща.

— Какви например?

— Научавам последните новини и слухове и си правя съответните изводи. Например тази вечер имам намерение да спомена за влечугото, което убих и ще разбера дали някой не се е натъкнал

също като нас на такова животно. Освен това дочух някои странни неща, които искам да проверя.

— Какви неща? — настоя тя.

Ридж въздъхна. Беше на границата да загуби търпение. Без съмнение имаше много да учи как да се оправя с една съпруга. Вдигна чашата до устните си и отпи от бирата.

— Носят, се слухове за хора, изчезнали мистериозно и без следа в планините. Бих искал да знам повече за това.

— Все пак си мисля, че не е необходимо да висиш в таверната.

Помисли си дали да не ѝ заяви безцеремонно, че би обмислил възможността да я придружи горе в стаята, ако му предостави достатъчно убедителна причина да го направи. Разбра, че е по-добре да си замълчи.

— Достатъчно, Калена. След като се нахраниш, се качваш в стаята. Аз ще дойда по-късно. Давам ти дума, че няма да се бавя. Искам само да поразпитам.

Като вдигна гордо брадичка, Калена се обърна към него със студена учтивост:

— Разполагай с времето си както намериш за добре, Ридж. Не си прави труда да бързаш заради мен.

След това му обърна гръб и с величествено достойнство напусна помещението.

Ридж изстена вътрешно, наблюдавайки я как си отива. През целия ден нещата вървяха толкова гладко между тях. Бе започнал да се надява, че може би тази нощ ще получи поканата, за която толкова силно копнееше. Но без съмнение Калена ще отхвърли опитите му за интимна близост. Отвратен от себе си и от съдбата изобщо, той излезе от трапезарията и влезе в таверната. Имаше нужда от силно питие.

На горния етаж в миниатюрната стаичка, която служеше за спалня, Калена крачеше нервно напред-назад. В гърдите ѝ бушуваше гняв, чувстваше се като затворена в клетка. Реши да убие времето като отиде в обора и поговори на двете крийте.

Бе прекосила половината коридор и, минавайки покрай затворената врата на друга стая за гости, дочу болезнен стон. Стресната, Калена спря рязко и се послуша. Миг по-късно откъм

затворената стая долетя друг сърцераздирателен вопъл. Отначало младата жена се поколеба какво да стори, но тъй като стоновете продължиха, тя се приближи до вратата и почука.

— Хей — повика тихо. — Какво става тук? Имате ли нужда от помощ?

Отначало никой не ѝ отговори, но не след дълго отвътре се чу шум, но вратата не се отвори. Вместо това долетя женски глас:

— Моля ви!

Калена натисна дръжката, обезпокоена от страха и болката, които долови в тези две думи. Вратата не бе заключена и след моментно колебание младата жена влезе в стаята. На леглото, свита на кълбо, лежеше жена. Бе много млада и в напреднала бременност. Не бяха нужни лечителски познания, за да се разбере, че непознатата раждаше. В миг Калена се озова до нея.

— В името на Камъните, не ми казвайте, че сте решила да минете през всичко това съвсем сама — каза Калена, като се опита да се усмихне окуражително. — Повикахте ли Лечителка?

Непознатата вдигна към нея големите си, разширени от страх очи.

— Не познавам никого в това село. Съпругът ми...

— Да, а къде е този съпруг? — попита Калена, като оправи завивките и хвана ръката на жената.

— Не знам... не съм сигурна. Каза, че отива по работа. Сигурно се е отбил в някоя таверна.

— Както можеше и да се очаква!

Непознатата направи опит да се усмихне, но лицето ѝ веднага се изкриви от болка, тъй като тялото ѝ бе обхванато от нова контракция.

— Той не знае. Болките започнаха внезапно. Не можах да сляза да го потърся.

— Имаш нужда от Лечителка, а не от безпомощен съпруг. Връщам се веднага.

И Калена изхвърча от стаята. До слуха ѝ достигна шума от таверната, когато профуча покрай нея и се отправи към помещенията на собственика на странноприемницата. За щастие Калена попадна на жената на съдържателя.

— Веднага ще повикам Лечителката от селото — обеща тя. — Аз познавам това момиче. Видях я по-рано, когато пристигна заедно със

съпруга си. Толкова е младичка. Вероятно това е първото ѝ дете и бедното момиче сигурно е изплашено до смърт.

Калена кимна в знак на съгласие и затича обратно. Когато за втори път мина покрай таверната, изобщо не обърна внимание на гръмките смехове и дима, който се процеждаше изпод вратата. Отново изкачи стълбите до втория етаж, останала почти без дъх. Спря се за момент, пое дълбоко въздух и влезе в стаята при стенещата млада жена. Напомни си, че една добра Лечителка трябва винаги да демонстрира спокойствие и увереност. Една добра Лечителка! Това беше направо смешно. Тя не беше никаква Лечителка и никога нямаше да бъде. Тази мисъл, както винаги, я натъжи. Калена с готовност би дала половината си живот, само да притежава Таланта по рождение. Сигурно е била прокълнатата винаги да желае да се научи на лечителското изкуство. Изглеждаше толкова несправедливо да имаш желанието, но не и способността.

Веднага изобрази върху лицето си окуражителна усмивка и отвори вратата.

— Не се притеснявай — започна да вдъхва увереност на другата жена. — Лечителката от селото ще дойде колкото е възможно по-скоро. А ние през това време можем да се подготвим.

— Много сте любезна.

— Хайде, нека да преминем на „ти“. При такива обстоятелства жените трябва да си помагат. Коя жена ще обърне гръб на друга, която се готви да ражда?

Припомняйки си това, което бе научила от малкото случаи, когато бе помагала на Олара, Калена запали огън в малката камина и сложи вода да заври. Намокри една кърпа и попи с нея челото на бъдещата майка. Изобщо направи всичко, което бе по силите ѝ, за да накара младото момиче да се почувства по-удобно. Но възможностите ѝ бяха ограничени и през цялото време Калена държеше ръката на непознатата, която забиваше нокти в дланите ѝ, когато тялото ѝ биваше разтърсвано от нова, по-силна контракция.

Калена мразеше да се чувства толкова безпомощна, но не можеше да направи нищо повече. Ако беше Лечителка, би могла да направи толкова много. Бе виждала Олара да използва някакви билки, с които успокояваше болката и силното кръвотечение. Ако притежаваше лечителски умения, всичко щеше да мине много по-

лесно и по-безопасно. Но Калена знаеше толкова малко! Само опитна Лечителка можеше наистина да помогне.

Непознатата изкрещя силно и Калена започна да се безпокои, че Лечителката няма да пристигне навреме.

— Справяш се чудесно — каза успокояващо тя, като отметна завивката настрани.

Ако никой не дойдеше, щеше да се наложи сама да изроди бебето. Можеше само да се надява, че раждането ще протече нормално.

— Дишай дълбоко и не се противи на болката. Скоро всичко ще свърши. Само дишай дълбоко.

Олара почти винаги повтаряше едни и същи думи като хипнотичен монолог като по този начин успокояваше страховете на пациентите. Калена се опита да си припомни мекия, успокояващ тембър, с който леля ѝ говореше.

— Ето така. Всичко ще бъде наред. Не се страхувай да викаш, ако искаш. Имаш пълното право на това.

Само ако знаеше повече, повтаряше си Калена, ядосана и отчаяна. Би трябвало да знае повече. Не беше справедливо, че не ѝ беше разрешен достъп до тези знания.

Тя трябваше да знае какво да прави.

Някакъв вътрешен глас ѝ подсказваше, че има право да знае. В този момент се почука бързо и настойчиво и вратата рязко се отвори. В стаята с уверена стъпка влезе жена на средна възраст. Калена изпусна въздишка на облекчение. Това без съмнение бе Лечителката, а след нея вървеше жената на съдържателя.

— Няма нужда да питам коя от вас има нужда от мен — каза весело жената, притежаваща Таланта. — Как върви досега?

Тя носеше торбичка, от която извади вързани на китка билки и ги подаде на Калена.

— Изглежда всичко е наред. Ето, смесете тези билки в малко топла вода и нека младата майка изпие няколко глътки. Отварата ще притъпи болката.

Калена веднага направи необходимото. Лечителката пое изцяло младата жена и родилният процес продължи естествения си ход под вещия ѝ поглед.

Калена следеше всичко с интерес, като държеше ръката на младата майка и ѝ даваше да пие от отварата, когато беше необходимо. Във всичко това имаше нещо много вълнуващо и копнежът ѝ да узнае повече за лечителския талант се усили. Би искала да бъде в състояние да окаже ефективна помощ и отлични умения. Желанието да може да направи това, което правеше Лечителката, бе толкова силно и болезнено едновременно, че очите ѝ плузнаха в сълзи. А в следния момент се появи бебето и всички, включително и Калена, забравиха всичко останало.

А долу в таверната Ридж седеше на една маса с чаша бира пред себе си и тъжно размишляваше за миналото, настоящето и бъдещето. За него те бяха тясно свързани с Калена. Миналото — защото бе започнал да осъзнава колко празен е бил животът му без нея. Настоящото — защото сега, когато бе негова, не знаеше как да се държи с нея. И бъдещето — защото дълбоко в себе си се страхуваше, че може да я изгуби. Имаше моменти, когато чувстваше, че налучква верния път към нея. Но подобни мигове не траеха дълго, обикновено поради нещо, което той казваше и правеше.

Стисна толкова силно дръжката на чашата с червена бира, че кокалчетата му побеляха. Запита се дали някога изобщо Калена ще го помоли да я люби. Ще бъде абсолютен глупак, ако чака поканата ѝ, помисли си, след като отпи солидна глътка от бирата. Мъжът имаше право да настоява за съпружеските си права. Сигурно е полудял, за да си мисли, че трябва да чака докато Калена сама дойде при него. Ако върви все така, ще се наложи да чака вечно. В името на Камъните той нямаше толкова време. Никой нямаше.

С рязко движение Ридж се изправи, хвърли няколко монети на масата и излезе от таверната. Подходът му към Калена бе изцяло погрешен. Ако ѝ позволише тя да определя правилата на тази игра, през цялото пътуване щеше да спи сам. Трябваше отново да създаде връзката между тях. Не можеше да си позволи да губи повече време. Ридж бе изцяло погълнат от тези мисли, когато стигна пред вратата на стаята им и я отвори рязко. Отвори уста с намерението да заяви на Калена, че нещата отгук нататък ще стоят по друг начин. Бе изпълнен с решителност. Бе подготвил предварително думите, които щеше да ѝ

каже. Но изведнъж спря и примигна учудено, осъзнавайки, че стаята е празна. Озадачен, той се огледа наоколо и забеляза, че пътната чанта на Калена липсва. В първия момент остана така прав, вирайки се в празната стая, опитвайки се да осъзнае факта, че жена му го бе напуснала. Все пак не бе очаквал тя да избяга от него. Просто не можа да повярва какъв невероятен глупак е бил. Разбира се, че при първа възможност тя ще избяга. Заля го вълна на ярост.

— Проклятие, Калена, *ти не можеш да ме напуснеш!*

Разбира се, че можеше. Всичко, което трябваше да направи, е да се измъкне тихомълком, докато той се наливаше с бира долу в таверната. Тя знаеше как се оседлават крийте. Какво друго ѝ бе нужно, за да избяга?

Бил е пълен глупак да се държи толкова меко с нея. Сигурно си бе загубил ума. Защо си бе помислил, че тя безропотно е приела съдбата си като негова съпруга?

Вбесен, Ридж се запъти към вратата. Не може да е стигнала далеч. Ще я намери и ще я върне обратно и този път ще я накара да разбере къде ѝ е мястото. Тя бе негова жена и Ридж се кълнеше в Свещените камъни, че ще я накара да осъзнае какво означава това. Редом с гнева и яростта, в него се надигна и друго чувство — остра пареща болка. Ридж излетя през вратата и се втурна като хала по коридора точно когато един млад човек с разкривено от тревога лице, изкачи тичешком стълбите и започна да блъска по една врата.

— Бета! — изкрещя непознатият. Гласът му бе изпълнен с ужас. — Бета, добре ли си?

Ридж изобщо не му обърна внимание, заслепен от собствената си болка и се отправи към стълбата. Той би отминал другата стая без дори и за миг да погледне в тази посока, ако точно в този момент вратата не се бе отворила и на прага не се бе показала червенокосата му жена.

— Предполагам, че вие сте съпругът? — попита Калена застаналия пред нея мъж.

— Моля ви! — извика безпомощно мъжът. — Жена ми! Тя добре ли е?

От стаята долетя детски плач и мъжът се закова на място.

— Бебето?!

— Поздравления! — в гласа и погледа на Калена се четеше презрение. — Имате хубаво момченце. Жена ви и бебето са добре, но

вие нямате никаква заслуга за това.

Ридж веднага позна острите нотки в гласа ѝ и неволно изпита съчувствие към безпомощния млад човек. Калена продължаваше да излива възмущението си.

— Що за съпруг сте вие да карате жена си да пътува в това състояние. Тя би трябвало да е на сигурно място вкъщи с Лечителка, която я познава и знае кога ще има нужда от нейната помощ. Жена ви трябваше да е заобиколена от приятелките си в такъв момент. Вместо това горката Бета се оказва в непозната странноприемница и единствените хора, които ѝ дойдоха на помощ, са непознати. А къде е в това време съпругът ѝ? Долу в таверната, където се налива с бира, докато синът му идва на бял свят. Готова съм да се обзаложа, че с много по-голямо желание сте участвал в зачеването му, отколкото сега.

— Госпожо, моля ви. Искам да отида при жена си.

— На всичкото отгоре, не поемате никаква отговорност за кашата, която забъркахте — продължи Калена, без да трепне. — Дълг на мъжа е да защитава жена си и да се грижи за нея. А къде бяхте вие, когато трябваше да изпълнявате задълженията си?

Ридж изпусна дълбока въздишка на огромно облекчение, облегна се на стената и скръсти ръце на гърдите си, заслушан в думите на Калена. Никога не бе слушал с по-голямо удоволствие как острият език на една жена напада беззащитен мъж. Бе благодарен, че не е на мястото на бедния момък. Застанал на безопасно разстояние, Ридж гледаше жена си едновременно с учудване и възхищение и, разбира се, с огромно облекчение.

В края на краищата Калена не го бе напуснала.

IX

— Помислих си, че си ме напуснала.

Ридж стоеше пред малкия прозорец, зареял поглед навън. Калена затвори вратата и се облегна от вътрешната ѝ страна. Бе искрено изненадана да види Ридж в коридора пред стаята на Бета. Не бе казал нищо, докато тя хокаше младия баща, но когато накрая позволи на бедния човек да отиде при жена си, Ридж пристъпи към нея и я хвана под ръка. Попита я тихо дали е готова да се върнат в тяхната стая и тя кимна в знак на съгласие. Но първите му думи, след като влязоха я стреснаха.

— Боя се, че не разбирам.

Той не се обърна. Подпря ръка на перваза и продължи да се взира в тъмнината навън.

— Напротив, разбираш. Дойдох преди малко и не намерих нито теб, нито пътната ти чанта. Помислих си, че си заминала.

Съвсем бавно Калена се отдели от вратата.

— Това е невъзможно, Ридж.

Той ѝ хвърли изпитателен поглед през рамо.

— Защо да не е възможно? Можеше да вземеш едната птица и да яздиш, докато стигнеш до някоя ферма, където да прекараш останалата част от нощта. Не се страхуваш от тъмнината, освен това не ти липсва разум. Нямах да е трудно да избягаш от мен.

— Не мога да избягам от теб, Ридж — усмихна се тъжно тя. — Свързана съм с брачен договор, забрави ли? Аз самата подписах документа.

— Който не е нищо повече от къс хартия.

— Но това е легален документ — взмути се Калена. — Подписвайки го, аз се обвързах с условията на този договор. Да си ида от теб, преди да е приключило пътуването, означава да унищожа и малкото останала ми гордост и достойнство.

Златистите му очи придобиха онзи блясък, който подозрително напомняше възхищение.

— Говориш така, като че ли вече не ти е останала никаква гордост, но съм готов да се обзаложа, че имаш повече от достатъчно.

— Толкова ли е трудно да разбереш, че жената има не по-малка гордост и не по-слабо чувство за чест от мъжа.

— Преди да те срещна, наистина щеше да ми бъде трудно да повярвам в това — призна тихо той. — Но ти ме накара да погледна нещата по различен начин. Неведнъж твоята гордост и чест правеха живота ми доста труден. Но тази вечер, признавам, съм ти благодарен за тях.

Калена разбра, че той говори напълно сериозно. Ядът, който я бе обхванал само за миг, се стопи още по-бързо.

— Може да си твърдоглав, но поне си честен — тя се усмихна вяло. — А това е похвално качество за един съпруг.

— Щастлив съм, че поне в едно нещо съм се оказал подходящ.

Тя се изчерви под пронизващия му поглед, припряно се извърна и извади пътната си чанта от малката ниша.

— Ти буквално бе принуден да се ожениш за мен чрез манипулациите на леля ми. Имаш пълното право да недоволстваш.

— Калена...

Тя спря да говори и вдигна поглед към него.

— Да, Ридж?

— Доволен съм от условията на нашия брак.

Калена имаше чувството, че той иска да каже много повече от това, но не можеше да намери подходящите думи. Бедният Ридж! Много по-добре боравеше с оръжието, отколкото с думите. Младата жена се опита бързо да намери начин да разведри напрегнатата атмосфера.

— Е, колкото до това, и аз съм доволна — отвърна с небрежен тон.

— Наистина ли?

— Защо не? Когато се върна от Планините на Противоречията, ще имам значително количество от Пясъка, който ще мога да продавам. Свободата ми се струва още по-привлекателна, ако имам материалната възможност да си я осигуря.

Небрежният ѝ тон отстъпи място на лека горчивина.

— Истина е, че според плановете на Олара, аз изобщо не трябваше да получавам дял от Пясъка, но Спектърът е възстановил

равновесието не както тя очакваше. Провалих се и опозорих и себе си, и Династията си, но за своя провал мога да бъда възнаградена по начин, който никой не би могъл да предвиди.

Изречението на Ридж рязко се промени и той стрелна Калена със заплашителен поглед.

— Да не би да искаш да кажеш, че оставаш при мен не защото това го диктува честта ти, а заради Пясъка, който ще получиш?

— А ти как мислиш? — отвърна му тя студено.

— Понякога, скъпа, ме объркваш до такава степен, че сам не знам какво да мисля — измърмори той, обърна се и с гневно изражение смъкна покривката от леглото. — Ако си свършила да си играеш на Лечителка тази вечер, по-добре да си лягаме. Утре ни чака дълъг път.

— Като че ли досега беше по-различно!

— Предполагам, не си очаквала, че лесно ще си получиш своя дял от Пясъка — отвърна й рязко, след което седна на леглото и събу ботушите си.

— Да не би фактът, че гледам съвсем практично на това пътуване, да те ядосва, Ридж? Едва ли можеш да се оплакваш. Ти съвсем ясно ми даде да разбера, че главната ти цел е да се завърнеш с достатъчно Пясък, за да основеш своя Династия. Защо тогава те тревожи това, че аз също очаквам с нетърпение какви облаги ще ми донесе моя дял?

Ридж смъкна ризата си и я захвърли настрана.

— Свободата, която търсиш, няма да те задоволи, Калена.

— Откъде знаеш?

Той се вмъкна под завивката и скръсти ръце под главата си. Не сваляше поглед от нея докато тя, след като загаси светлината, се събличаше в тъмнината с гръб към него.

— Знам, защото те държах в ръцете си и разбрах, че в теб е скрита много страст. Няма да бъдеш истински щастлива, ако не приемеш този факт. Ще се нуждаеш от мъж, с когото да споделяш сънищата си.

— Мъжете винаги са непоколебимо уверени в себе си, когато говорят за това, от какво се нуждае една жена — каза тихо тя, после се мушна в леглото до него.

— Казах, че имаш нужда от мъж, Калена, и наистина мисля така — продължи да настоява упорито той.

— Тогава просто ще трябва да си намеря някой, нали така? — отвърна на удара тя.

— Ти вече си намери. Мен — с рязко движение ѝ обърна гръб. — Някой ден сама ще го признаеш.

Калена не можа да намери подходящи думи, за да му отговори. Лежеше притихнала в своята половина на леглото. Усещаше силното, топло тяло до себе си, размишлявайки върху сложните и неведоми пътища, по които се проявяваше случайността и скрития смисъл на Спектъра. Продължи да лежи така още дълго време, взирайки се в тъмнината. Сигурна бе, че Ридж вече е заспал, когато изведнъж гласът му я сепна.

— Наистина, благодарен съм, че не аз бях обекта на злъчните ти нападки там, в коридора. Трябва да призная, че имаш доста хаплив език, Калена.

— Понякога това е единственото оръжие на една жена.

— Ха! Вашият край на Спектъра ви е дал достатъчно силни оръжия. Попитай, който и да е мъж. Ако искаш да знаеш истината, слушах те с голям интерес. След като двама с теб спорихме толкова дълго за ролята на мъжа като защитник на жената, ти най-хладнокръвно използва моите аргументи срещу онзи млад човек.

— Той си го заслужаваше — отвърна остро Калена. — Така или иначе, той е дал обет да се грижи за жена си. Негов дълг е да изпълнява своята клетва. Той нямаше работа долу в таверната, където не прави нищо друго, освен да пие докато жена му се измъчва в родилни болки съвсем сама.

— Той е още дете.

— Но е достатъчно голям, за да стане баща, нали?

В отговор Ридж едва чуто измърмори нещо, след което се обърна към Калена:

— Все пак се радвам, че той бе на прицел, а не аз.

— Ти не можеш да бъдеш на прицел. Не и при такива обстоятелства.

Ридж се замисли за момент.

— Защо казваш това?

— Не би станало нужда да ти напомням за твоите задължения и отговорност към жена ти. Ти никога не забравяш тези неща. На негово място ти щеше да се увериш, че за нея се полагат всички грижи, когато времето настъпи.

— Благодаря за доверието ти в мен, Калена. А сега чуй още нещо.

— Какво?

— Не мисля, че спазваш брачния ни договор само защото очакваш добра печалба от Пясъка. Не алчността те задържа при мен.

Калена не бе съвсем сигурна какво има предвид, но не посмя да го попита.

Гледката на Града на Студените и Горещи Извори я зарадва много повече от предишните места, където бяха отседнали. От началото на пътуването им бяха изминали осем дни, през които яздиха с най-голяма бързина. Странноприемниците вече се срещаха много по-рядко, а селата ставаха все по-малки. Но този град обещавахе да бъде нещо по-различно. Калена подкара птицата по-бързо и приближи до Ридж, който спря на върха на един хълм и се загледа в неголямото селище.

— Наистина ли тук има естествени горещи извори? — попита Калена.

— Истина е — Ридж се обърна и погледна към нея. — Търговците винаги спират тук. Басейните с топла вода обещават неповторимо удоволствие и наслада след шестнадесетдневен преход.

— Шестнадесет дена? Ние яздихме само осем — заяви тя, искрено изненадана.

— Ние се движехме значително по-бързо от търговските кервани с всичкия им багаж и птици, натоварени с храна. Освен това те спират много по-често. Обикновено три пъти по осем дни са достатъчни, за да се достигнат планините, където живеят Високопоставените Лечителки. Ако всичко върви добре, още утре ще започнем да се изкачваме. Скоро след това ще достигнем и долината.

— Ако изобщо можем да проникнем там — напомни му тя.

— Ще проникнем. Нали затова съм тръгнал.

Такава увереност без съмнение бе резултат от многобройни успехи в подобни ситуации, помисли си Калена и въздъхна дълбоко. Зарей поглед надолу към малкия град, разположен в неголяма долина в подножието на планината. Тези местности ѝ бяха непознати. Релефът

постепенно се променяше от равнини в долини, а долините на свой ред отстъпваха на планините. Преходът обаче бе рязък — равнините просто свършваха, след един кратък преход от долини и хълмове изведнъж като огромни гиганти изникваха планинските масиви.

— Разочарован ли си, че досега не успя да намериш обяснение защо предните кервани се връщаха празни? — попита тя.

Знаеше, че Ридж не бе научил почти нищо от разговорите си с хората в таверните.

— Не, доволен съм — увери я сухо той. — Точно затова ми плащат — да се справям с този род неприятности, но това не означава, че не предпочитам безпроблемните преходи.

— Не мисля, че това пътуване е точно такова. Ами онези двамата непознати, които ни нападнаха? Не смяташ ли, че те биха могли да имат някаква връзка с неприятностите, които спомена?

— Ако наистина е така, проблемът се реши много просто, не мислиш ли?

Той дръпна леко юздите на своя крийте и пое надолу по хълма на път за града.

Пред очите ѝ отново се появиха образите на двамата мъртви мъже и техните медальони от черно стъкло. Неволно потръпна. Надяваше се, че Ридж е прав като мислеше, че от тази страна не ги застрашава нищо. Калена подкара птицата си след Ридж, а в главата ѝ продължаваха да се въртят тревожни мисли.

— И преди съм чувала за такива естествени природни басейни — отбеляза тя. — Олара казваше, че са много полезни при някои заболявания. Изпратила е не един възрастен човек от нашето село в град с топли минерални извори. Веднъж дори изпрати едно малко дете, което се бе осакатило при падане.

— Всички търговски експерти обичат да се потопят в тях след целодневна езда. Те действат по-добре от обикновената баня. Очевидно във водата има нещо, което я прави уникална.

— Това едва ли е за чудене — отбеляза Калена. — Намираме се много близо до Планините на Противоречията. Възможно е горещите извори, които подхранват естествените басейни, да извираат някъде в планините. Говори се, че Светлият Ключ е запечатан някъде в тези планини и неговото влияние прониква във всичко наоколо. Ето защо Високопоставените Лечителки живеят и работят там. Вероятно

присъствието на Ключа осигурява лечебната сила на техните лекарства.

— Не предполагам, че вярваш на стари предания — отвърна Ридж, поглеждайки я присмехулно.

— Не вярвам, но все пак човек понякога се замисля. В края на краищата досега никой не е обяснил действието на Пясъка. А всички ние дължим много на Високопоставените Лечителки, които са извор на медицинските ни познания. Очевидно е, че те притежават необикновени способности.

— Високопоставените Лечителки са много умни и богати жени, които са били достатъчно находчиви да си изградят отлична репутация, на базата на един забележителен продукт, наречен Пясъка на Хармонията — в тона на Ридж се долавяше леко презрение. — Обгръщат се с тайнственост, за да накарат всички да им се подчиняват и възхищават. Не съществува никаква разумна причина да не желаят да преговарят и да търгуват направо с мъже. Настоятелното им искане да търгуват само с омъжени жени е пълна глупост. През всичките тези години Куинтъл си имаше доста неприятности поради техните изисквания и ограничения.

Калена се усмихна вътрешно.

— Но тази дейност е донесла богатство и власт на Династията на Реещия се Орел. Самият ти възнамеряваше да си осигуриш значителна печалба от това пътуване. Помисли, Ридж. Ако се завърнеш в Града на Кръстопътищата и основеш своя Династия, ще дължиш всичко на група високомерни, непредсказуеми жени.

— Винаги разглеждаш нещата от някакъв странен ъгъл, Калена.

Младата жена съзря в очите му неволно възхищение, когато той се извърна и ѝ хвърли кратък поглед през рамо.

— Да, така е — потвърди тя с чувство на задоволство.

С все по-голямо удоволствие посрещаше тези моменти, когато той без задръжки проявяваше чувството си за хумор и ѝ подхвърляше някоя шега. Тя често нарочно го провокираше с единствената цел да го накара да се усмихне и да се пошегува. Разбира се, винаги съществуваше риска да засегне някоя скрита струна, което да го ядоса, вместо да го предразположи към шеги. Но всеки път, когато наистина успееше, знаеше, че си е струвало да опита. А когато успееше да

изтръгне от него искрен смях, Калена се чувстваше така, като че ли бе откряла тайната врата към някое съкровище.

Понякога тя си даваше сметка, че се движи по ръба на опасна пропаст. Легендарният нрав на Ридж бе винаги готов да избухне с пълна сила. Ако това се случеше, Калена веднага преставаше да го дразни и правеше всичко възможно да го успокои. А това не бе трудно. Тя бързо разбра, че да се справи с яростта на Ридж бе относително лесно. Представи си изумените физиономии на Ариса и приятелките ѝ, ако чуеха това, но Калена бе започнала да разбира, че притежава редкия талант да потушава яростния огън в Ридж. Това бе доста странно и едва ли можеше да ѝ служи за един по-дълъг период, но за краткото време, което трябваше да прекара с Ридж, щеше да ѝ бъде много полезен.

По един въпрос избягваше да спори с Ридж — за неговата чест. Понякога докато пътуваха Огненият Камшик ставаше необичайно мълчалив и тя се чудеше дали той си мисли колко близо бе до безчестието, и то по нейна вина. Чак сега започна да осъзнава, че Ридж гледаше на отношенията им именно от тази гледна точка — тя беше заплаха за неговата чест. Не беше смъртта на Куинтъл, която го тревожеше най-много, а застрашеното му достойнство. Бе приел ролята си на неин съпруг съвсем сериозно, ако се бе разчуло, че неговата жена е убила Куинтъл, честта му щеше да бъде унищожена. Ридж дължеше вярност първо и преди всичко на суровия мъж, който бе негов работодател и благодетел. А според Ридж Калена, като негова съпруга, дължи вярност само нему. По един или друг начин изключителната чест и гордост на Ридж го бе накарала да се чувства напълно отговорен за действията на съпругата си.

Той би станал добър господар на Велика династия, помисли си тъжно Калена. Ридж притежаваше всички качества за това. На жената, която щеше да стане негова постоянна съпруга, щеше да се наложи да се справя с доста труден съпруг. Осем дни бяха достатъчни, за да се увери в това.

Калена не бе абсолютно сигурна, че е следвала законите на честта от онази сутрин, когато бяха ненадейно нападнати в онова малко село. Неохотно бе достигнала до заключението, че дългът ѝ е съвсем ясен. Не можеше да отрече, че според договора, който сама бе подписала, като съпруга на Ридж, му дължеше уважение и вярност.

Фактът, че никога не бе имала намерение да изпълнява този договор, бе нещо съвсем друго, което вече нямаше никакво значение. Ридж имаше право да споделя леглото ѝ. Но тя стигна до това решение само за да открие, че той вече не се интересува от нея. Дори миналата нощ, когато се бе опитала да му обясни, че се чувства задължена да изпълнява условията по договора, той даже не я бе докоснал. Това, че той я пренебрегваше в леглото, я озадачаваше и объркваше. Разбира се бе запазила съмненията и несигурността, в която се намираше, само за себе си. Честта ѝ повеляваше да приеме ласките и любовта на Ридж, но не изискваше от нея да се хвърля в ръцете му. Все още не бе започнала да му поднася сутрешния чай.

Една част от нея бе винаги нащрек с Ридж, независимо от това, което се бе случило между тях в нощта преди сватбата. Той все пак бе незаконороден, не притежаваше род и Династия. Бе просто един платен служител. Притежаваше нрав, който без съмнение произхождаше от Тъмната част на Спектъра. Калена никога нямаше да забрави блестящото острие в ръката му. Но докато траеше пътуването, този незаконороден син на Господар на Велика Династия имаше пълна власт над нея. Тя само се чудеше защо той не бе използвал тази власт след онази злокобна сутрин.

Намериха странноприемницата в северния край на прашната улица, която пресичаше целия Град на Студените и Горещи Извори.

Калена скочи от седлото, благодарна, че изморителната езда бе приключила поне за този ден и вдигна поглед към табелата над вратата. Въпросната табела представляваше груба интерпретация на планинска пещера заедно с нещо, което трябваше да бъде естествен басейн, пълен с гореща вода. Настроението ѝ веднага се подобри.

— Бих искала да се изкъпя в някои от тези басейни, Ридж.

През последните осем дни Калена бе искала много малко неща от него, но нямаше никакво намерение да пропусне нещо толкова интересно като един подземен горещ извор.

Ридж се намръщи едва забележимо и се отправи към странноприемницата.

— Може би. Вече е малко късно.

Калена стисна ядно устни, но не каза нищо. Според нея в тона му нямаше „може би“, а съвсем категоричен отказ. Бе много любопитна да

види горещите извори и този неин невъзможен съпруг нямаше да я спре. След миг го последва в малкото фоайе.

Буйният огън в огромната каменна камина придаваше топлина и уют на провинциалната обстановка в помещението, което се свързваше с таверната, пълна с местни хора. През отворената врата, свързваща двете стаи, се виждаше всичко и когато Калена и Ридж влязоха, няколко чифта очи внимателно ги огледаха от глава до пети. Една жена, по всяка вероятност съпругата на съдържателя, се приближи до бюрото. Калена ѝ се усмихна. Жената за миг се поколеба, след което също се усмихна в отговор.

— Жена ми и аз се нуждаем от стая за тази нощ и две места в обора за птиците ни — заяви Ридж.

Жената зад бюрото кимна леко.

— Ще ви настаним веднага.

Отправи подозрителен поглед към Калена, която въздъхна примирително и развърза горния край на дрехата си. Медальонът с ключето и ключалката можеше да се види съвсем ясно.

— Много добре — каза жената и подаде един ключ на Ридж. — Може би жена Ви ще пожелае да изпробва лечебните ни води? Имаме отделение с естествени басейни, предназначено само за жени. Хората често идват вечер да се потопят в тях.

— Много бих искала да опитам — каза Калена преди Ридж да успее да измисли някаква причина да ѝ забрани. — Къде мога да ги намеря?

— Басейните за жени са в южните пещери, разположени северно от странноприемницата. Съвсем близо са. По пътя ще видите и други жени.

— Благодаря — отвърна Калена като се обърна и се усмихна предизвикателно на Ридж. — Ще отида след вечеря докато ти седиш в таверната.

— Така ли? — Ридж повдигна едната си вежда в израз на недоволство.

— Да — отвърна твърдо Калена, отминавайки го с привидно безразличие, и взе пътната си чанта. — Ще отида.

Като каза това, разбра, че понякога е по-добре да не отстъпва на съпруга си.

Два часа по-късно Калена лежеше потопена до шия в скалистия басейн, пълен с приятно топла вода, лениво обмисляйки различните начини за разправа с опърничави съпрузи.

Помещението, в което се намираше, представляваше огромна пещера, осветена от многобройни газени лампи. В пещерата се намираха много такива басейни с гореща вода, а таванът ѝ бе осеян с минерални образувания с причудливи форми, които хвърляха още по-причудливи сенки. От това помещение водеха множество тъмни тунели, но само един от тях беше осветен. Това бе именно пътят, по който бе дошла и който водеше обратно на открито сред хълмистата местност.

В малкия горещ басейн, където се бе потопила Калена, имаше още три жени. Те се съблякоха и седнаха на скалните издатини, които се намираха под нивото на земята. Погледнаха новодошлата с любопитство. И другите басейни в огромната пещера приютяваха подобни малки групи. Отначало жените се отнасяха с учтива резервираност към Калена, но постепенно се отпуснаха и започнаха да бъррят оживено.

— Аз съм Тана. Чух, че двамата със съпруга ти сте се отправили към планините — каза жената, която седеше точно срещу Калена.

Тя бе закръглена блондинка горе-долу на същата възраст. Подобно на всички жени, намиращи се в пещерата, и тя носеше медальон с ключе и ключалка. Веднъж омъжена, жената не трябва да сваля това украшение. Затова въпреки че бяха съблекли всичките си дрехи, жените не махаха медальоните си.

Калена кимна учтиво, зарадвана от възможността да поговори с представителки на нейния пол.

— Съпругът ми желае да търгува с Високопоставените Лечителки.

Русокосата само поклати глава.

— Но с вас не видяхме никакъв търговски керван.

— Точно така.

— Напоследък всички кервани се връщаха и причината била някаква бяла мъгла — обади се друга жена. — Никой не е могъл да премине прохода.

Калена сви рамене.

— Съпругът ми е много упорит човек. Няма да позволи да го уплаши някаква бяла мъгла.

Жените кимнаха. Лицата им придобиха сериозно изражение, показвайки, че им е известно какво значи упорит мъж.

— Може би двамата ще можете да преминете. Кой знае? Високопоставените са непредсказуеми — добави друга жена.

— А имало ли е такива случаи в миналото? Искам да кажа, когато керваните са се връщали празни? — попита Калена.

— Целия си живот съм прекарала тук, но не си спомням такова нещо — отвърна замислено Тана. — Съпругът ми казва, че в планините става нещо. Лечителките винаги са били малко странни и непредсказуеми, но никога не са прекъсвали връзките си с външния свят за толкова дълго време. Всеки знае, че планините са, как да кажа, малко необикновени. Вероятно това кара и хората, които живеят там, да се държат малко необичайно.

— Чух, че водата от тези басейни извира от сърцето на Планините — продължи по-късно Калена.

— Така се говори — съгласи се Тана, — но няма съмнение, че тази вода действа освежаващо. Всички мислят така. Някои хора дори твърдят, че тя има лечебни свойства.

— Така е, и причината е Светлият Ключ — обади се трета жена, в гласа, на която се долавяше абсолютна увереност. — Баба ми казваше, че е заровен някъде в планините.

— Ти вярваш ли в това? — попита Калена.

— Кой знае? Всичко е възможно — отговори жената. — Баба ми притежаваше Таланта, но в толкова малка степен, че дори не я одобриха да се обучава за Лечителка. По такива въпроси обаче винаги излизаше, че има право.

— Твоята баба със сигурност много я е бивало да разправя небивалици — усмихна се Тана. — Истинското ѝ призвание сигурно е било да измисля истории, коя от коя по-невероятни.

След това Тана се обърна към Калена:

— Видях туниката, с която пристигна. Такива ли се носят в Града на Кръстопътищата?

Младата жена кимна.

— Късата туника е много по-удобна.

— Мъжът ми сигурно ще ме изхвърли от къщи, ако подкъся туниките си — въздъхна Тана.

Другите жени се разсмяха весело и продължиха на свой ред да разпитват Калена за най-последната мода в Града на Кръстопътищата. Разговорът стана доста оживен и това бе съвсем естествено, тъй като тук се разменяха клюки, рецепти, съвети. Постепенно обаче шумът и оживлението в огромната пещера започнаха да затихват.

Една по една жените се обличаха и си тръгваха към къщи. Новите познати на Калена също станаха да си вървят. Заслушана в отдалечаващите се стъпки и гласове, Калена затвори очи, наслаждавайки се на великолепната вода. Усещаше как жените излизаха от басейните, изсушаваха се, обличаха се и поемаха по осветения тунел към домовете си.

Калена изведнъж почувства някаква тежест в главата си. Струваше ѝ се, че трябва да направи максимално усилие, за да отвори очи и да излезе от водата. След малко, помисли си тя, ще се върне в странноприемницата. Нямаше защо да бърза. В края на краищата Ридж все още бе в таверната, надигайки често чашата с бира заедно с местните мъже. А и никога не бе изпитвала толкова голямо удоволствие от къпането. Всички неразположения и болки от последните осем дни усилено езда изчезваха като магия, оставяйки в тялото ѝ чудесното усещане за лекота и невероятно удоволствие.

Измина доста време, когато Калена изведнъж осъзна колко тихо бе станало в пещерата. С усилие отвори очи и видя, че е останала съвсем сама. Всички си бяха отишли. Бързо се изправи, огледа се наоколо и внезапно я обхвана страх. В компанията на весели и бърбиви жени, пещерата изобщо не изглеждаше опасна, но да се намери сама в това подземие, бе съвсем друго нещо. Водата не ѝ се струваше вече толкова привлекателна. Чувството ѝ за лекота и сигурност изчезна. Излезе от басейна и се пресегна към голата кърпа за баня, която бе донесла от странноприемницата. Дрехите ѝ лежаха сгънати на една пейка близо до ръба на басейна. Бързо изсуши тялото си и се облече. Някаква неясна тревога започна да се надига в нея.

Когато влизаше в огромната пещера, Калена бе очарована от многобройните басейни, чието разположение ѝ се стори много интересно. Сега, заобиколена от мъртва тишина и мътната светлина на газените лампи, те ѝ се сториха някак чужди и зловещи. Парата, която

се издигаше над най-горещите от тях, се беше сгъстила, образувайки голям облак. Изглежда това бе причината светлината на лампите да изглежда някак мътна и неясна. Такива мисли се въртяха в главата ѝ докато припряно обуваше високите си обувки.

Въображението ѝ изглежда започваше да ѝ изневерява. Калена сграбчи кърпата и се отправи към тунела, който извеждаше от пещерата. Премина покрай два неосветени тунела, които ѝ се сториха още по-ужасяващи от преди. Дори не посмя да се приближи до тях и бързо се отправи към главния изход. Започваше да съжалява, че не си тръгна с другите.

Светлината на лампите като че ли още повече избледня, особено тези, които осветяваха коридора. Калена спря и се загледа тревожно в широкия, виещ се тунел, който ѝ се бе сторил толкова ярко осветен, когато влезе в пещерата. Лампите, които се намираха по-далеч, изглежда, изобщо не светеха. Младата жена потръпна неволно като си помисли какво щеше да се случи, ако стигнеше на половината път и се намереше в пълен мрак. От главния широк коридор се отделяха други по-малки и ако не виждаше накъде върви, можеше много лесно да се заблуди и да влезе в някой от тях. Имаше реална опасност да се загуби в безкрайните тунели, които водеха към други, непознати пещери.

Калена пое дълбоко дъх и стъпи с решителна крачка в тунела. Не бе направила обаче и няколко крачки, когато една отдалечена редица лампи просветна и угасна. Младата жена се закова на място. Мракът в отдалечената част на тунела изглеждаше неестествено плътен. Калена си каза, че трябва да продължи напред. Нямаше друг избор. Трябваше обаче сама да си осветява пътя. Върна се обратно в пещерата и се приближи до една от газените лампи, които осветяваха просторното помещение. След като я откачи от куката, Калена я вдигна пред себе си и за втори път се отправи към главния тунел. Лампите, които светеха в тунела, вече можеха да се преброят на пръсти.

След като Калена навлезе в тунела, лампата в ръката ѝ започна да примигва. Отначало си помисли, че само си е въобразила, че пламъчето става все по-слабо, но след още няколко стъпки се увери в това. Сега тунелът пред нея се простираше в непрогледна тъмнина. По никакъв начин не можеше да продължи, без да си свети. В мига, в който тази мисъл премина през ума ѝ, газената лампа в ръката ѝ премигна колебливо и угасна. Тъмнината изведнъж протегна лепкавите

си пипала да я погълне. Кръвта се смръзна в жилите ѝ от ужас. Тя захвърли лампата и хукна обратно към осветената пещера. Неволно вдигна ръка, като че ли по този начин можеше да прогони настъпващата тъмнина. Взираше се ужасена в зловещия мрак, който постепенно започваше да се просмуква в пещерата. Всички тунели бяха изпълнени с тази непроницаема черна бездна и се очертаваха като огромни зловещи сенки. По всички възможни пътища, тунели и коридори пълзеше черна мъгла, която като че ли искаше да запълни и пещерата. Няколко лампи, закачени на стената на пещерата, угаснаха. Зловещите сенки пропълзяха още по-близо.

Калена грабна друга лампа от стената и отново се отправи към тунела. Не трябваше да обърква коридора, водещ към изхода. Дойде ѝ наум, че би могла да използва лампите, наредени по стените като ориентир, въпреки че бяха угаснали. Единствено в тунела към изхода имаше лампи, освен това куките, на които бяха закачени, се намираха на височината на раменете. Ако вървеше съвсем бавно, опипвайки куките една по една, можеше да бъде сигурна, че нямаше да поеме в погрешна посока.

Съзнанието, че не трябва да остава в пещерата, която се превръщаше в неин капан, караше Калена да продължи. Пламъчето избледня още повече, когато младата жена доближи стената на тунела и сложи ръка на първата угаснала лампа. Пръстите ѝ едва бяха докоснали металната кука, когато светлината в ръката ѝ проблесна за кратко и угасна. Тъмнината я обгърна изцяло. Калена изпищя. Сега вече бе сигурна, че всичко това не е плод на въображението ѝ. Това изобщо не беше естествена тъмнина, а нещо реално, съвсем осезаемо, което малко по малко я обгръщаше и я оплиташе в лепкавите си мрежи. Не можеше да направи и крачка по-нататък. Изведнъж разбра без всякакво съмнение, че това бе мракът, ужасяващата тъмнина, която изпълваше празнотата в най-тъмната част на Спектъра. Сред тези мрачни дълбини не съществуваше дори най-малката надежда за светлина. Ако мракът я обгърнеше, вече нямаше надежда за спасение.

Черната мъгла отново протегна лепкави пипала към нея. До ръката ѝ се докосна нещо толкова студено, че тя не можа да го сравни с нищо познато досега. Отдръпна се рязко назад. Угасналата, непотребна вече лампа в ръката ѝ падна с оглушителен трясък на пода. Басейните! Трябваше да се върне при басейните. Говореше се, че бълбукащите

топли води в пещерата са под влияние на Светлия Ключ. Те бяха единствената ѝ надежда за спасение от всепоглъщащия мрак.

Като се обърна рязко, Калена се затича, препъвайки се обратно към пещерата. Светлината там бе мътна, неясна и едва различима, но сега за нея тя бе като ярък фар в сравнение с безкрайната лепкава тъмнина, която заплашваше да я погълне. Точно когато достигна пещерата, Калена почувства още веднъж леденото докосване, което като че ли се опитваше да я задържи, да ѝ попречи да се приюти в относителна безопасност при басейните. Спъна се и падна лошо на каменния под на пещерата, при което я прониза остра болка. Ужасена от мисълта, че тъмнината може да я погълне, тя бързо се обърна по корем, скочи на крака и накрая успя да стигне ръба на най-близкия басейн. Когато се осмели да хвърли поглед назад, не видя и следа от леденото, лепкаво пипало, но доби ясното усещане, че сенките бяха пропъзтели по-навътре в пещерата. В този момент още две от лампите на стената угаснаха.

Калена се приближи още повече до водата на басейна. Треперейки с цялото си тяло, тя коленичи и потопаи ръка в горещата вода. В момента, в който пръстите ѝ докоснаха водата, разбра, че е била права. Тези басейни бяха единствената ѝ защита срещу студения мрак, който извираше от всички тунели и се насочваше към нея. Не разбираше откъде знае това с такава сигурност, но сега не бе време да си задава въпроси. Отново се изправи на крака. Взе друга лампа от стената и започна да си проправя път между множеството малки и големи басейни, докато достигна най-големия, който се намираще точно в средата на пещерата. Можеше само да се надява, че малките басейни, които обкръжаваха големия, ще послужат като бариера срещу настъпващия ужасяващ мрак. Това бе последното ѝ убежище. Дори не искаше да мисли за възможността, ако и това последно средство не ѝ помогне, но би предпочела да потъне в тази чиста, топла вода, отколкото да се предаде на ледената тъмнина.

Отпусна се на колене до басейна. С едната си ръка продължаваше да стиска лампата, опитвайки се да се пребори със страха, който също заплашваше да я погълне. Една по една и останалите лампи примигнаха и угаснаха. Само след миг тя не можеше да различи вече нищо, освен най-близкия басейн, осветен от нейната лампа. Заедно с пълната тъмнина, в пещерата владееше абсолютна

тишина. Единствената светлина струеше от лампата в ръката ѝ. Калена зачака.

Нямаше представа колко дълго бе стояла така. Времето сякаш спря, престана да съществува, изгуби всякакъв смисъл сред черната мъгла. Постепенно страхът ѝ започна да отстъпва. Може би не бе възможно постоянно да се намира в състояние на трескаво безпокойство, помисли си тъжно Калена. Знаеше само, че гнева и някакво друго чувство се противопоставяха на ужаса, който заплашваше да замъгли разсъдъка ѝ. Не можеше да определи точно другото чувство, но със сигурност то ѝ вдъхна нови сили. Калена отчаяно се опита да го задържи. Всеки момент очакваше и нейната лампа да угасне подобно на всички други и много се учуди, когато забеляза, че тя продължава ярко да свети въпреки всепоглъщащата тъмнина. Водата около нея като че ли забълбука по-силно. Калена не разбираше какво става, но знаеше, че е била права да търси защитата на най-големия горещ извор. Времето минаваше, а тя продължаваше да чака, обвила коленете си с ръце, а лампата — в непосредствена близост до нея.

Измина като че ли цяла вечност, когато Калена забеляза някаква слаба светлинка в обгръщащия я плътен мрак. Първоначално не повярва на очите си. Нямаше да позволи надеждата да я замае с лъжливи обещания. И тогава отново видя проблясващата светлина, като че ли в самите дълбини на мрака. Изправи се бавно на крака, сграбчила в ръка скъпоценната лампа.

— Калена!

Гласът на Ридж, далечен и тревожен, проехтя някъде от главния тунел. Заляха я вълни на невероятно облекчение и той трябваше да извика още два пъти докато тя бъде в състояние да му отговори.

— Ридж, тук съм, в главното помещение. Внимавай, навсякъде има басейни!

След няколко секунди Ридж се появи от тунела.

— В името на Камъните, Калена, какво правиш толкова дълго тук?

Лампата в ръката му гореше с ярка светлина, като че ли тъмнината около него си бе съвсем обикновена тъмнина. Златистият пламък осветяваше лицето му и подчертаваше острите линии и високите скули. Истината бе, че сред тъмнината Ридж се чувстваше

като у дома си. Носеше лампата леко и небрежно, като че ли изобщо не се страхуваше, че тя ще изгасне. Излизайки от тунела, той съзря Калена, застанала до големия басейн. В краката ѝ гореше лампата. Ридж рязко спря.

Калена впи поглед в него. Забеляза заплашително сключените вежди, ядно свитите устни. Очевидно бе ядосан и опасен. И безбожно красив. Тя изтича към него, заобикаляйки малките бълбукащи извори. Веднага разбра, че мракът вече не изглеждаше толкова плътен и ужасяващ.

— Ридж, знаех си, че ще дойдеш да ме потърсиш, знаех си! — и тя се хвърли в прегръдките му.

Изведнъж си даде сметка, че именно Ридж бе чакала в безкрайната безпаметна тъмнина. Без дори ясно да осъзнае този факт, подсъзнателно бе знаела, че той ще я спаси от безкрайната нощ.

Х

Когато разбра, че Калена не се е върнала от пещерата с подземните извори, Ридж изживя цяла гама от чувства. Някои от тях, които граничеха с паниката, бяха напълно нови и непознати за него. Втора поредна нощ изпадна в положението да се пита дали тя просто не е избягала от него. Но в мига, в който си го помисли, разбра, че това е невъзможно. Сега познаваше Калена твърде добре. Ако бе решила да го напусне, щеше да заяви намеренията си на висок глас, дори на твърде висок глас. Не беше в неин стил да се измъква тихомълком посред нощ.

После сигурността в този факт отстъпи място на известна досада, че тя не бе проявила повече здрав разум. Бе закъсняла твърде много. Не познаваха това място и тя нямаше работа да се мотае до късно с хора, които виждаше за пръв път. Жени! Събери няколко на едно място и те веднага изгубват представа за време и благоприличие.

Но скоро досадата му се смени с чувство на несигурност, което бързо премина в безпокойство и страх. Никой не знаеше къде е Калена. Ридж накара жената на съдържателя да събере някои от приятелките си. Те си спомниха, че Калена е била в пещерата с басейните, но едва когато говори с една закръглена блондинка, наричана Тана, Ридж осъзна, че Калена може и да се е загубила в многобройните тунели.

— Когато си тръгнах, тя все още беше там — каза Тана. Притесняваше се от присъствието на този непознат, на когото очевидно не му трябваше много, за да избухне. — Мисля, че сигурно си е тръгнала последна.

— Ако изобщо си е тръгнала — сряза я Ридж, опитвайки се да хвърли вината върху някого.

— Не може да се е загубила — започна припряно да го уверява Тана. — Пещерата е добре осветена, както и тунела, който води към изхода. Може би топлата вода я е унесла в сън или е изгубила представа за времето.

— Ще ви донеса лампа, ако искате сам да се уверите — обади се съпругът на Тана, нетърпелив да успокои темпераментния чужденец.

Няколко минути по-късно Ридж бе на път към пещерата. Още щом влезе в тунела, забеляза, че лампите, които трябваше да осветяват пътя, бяха угаснали. Нито една не светеше. Мисълта, че Калена бе там, попаднала като в капан в непрогледна тъмнина, го накара да изтръпне. Отново го обхвана гняв. Пришпорваше го и собственото му чувство за вина. Изобщо не трябваше да я пуска сама в тази пещера. Когато Калена отвърна на вика му и се втурна към него, за миг изгуби дар слово. Остави лампата на земята и я притисна силно до гърдите си.

— Имаш ли представа какво трябваше да преживея от един час насам? — прошепна той в косите ѝ.

— Едва ли може да се сравнява с това, което аз трябваше да преживея. Ридж, по-ужасно нещо никога не съм виждала. Лампите една по една постепенно угасваха, а от всички тунели в тази пещера започна да се процежда студена, безкрайна тъмнина. За пръв път в живота си преживявам подобно нещо.

— Всичко е наред — отвърна тихо той като галеше косите ѝ. — Всичко свърши. Да се махаме оттук.

— Да — съгласи се с готовност тя. — На всяка цена трябва да се махнем.

Очите ѝ се разшириха, когато се отдръпна и го погледна.

— Чудя се защо лампата ти продължава да свети. Никоя от лампите в тунела не свети, а когато се опитах да взема една от тези тук, тя също угасна.

Ридж хвърли поглед наоколо в тъмното помещение, наведе се и взе лампата си.

— Аз също не разбирам. Може би газта не е хубава или последния път, когато са ги зареждали, са пропуснали нещо. Но тази работи добре. Хайде да тръгваме.

— Мисля, че е нещо повече от лоша горивна смес — измърмори Калена докато поемаше подадената ѝ ръка и заситни бързо редом с него към изхода. — Сенките не бяха обикновени. Чувствах го, Ридж. Когато по-рано погледнах в този тунел, все едно че гледах в най-далечния, най-тъмен край на Спектъра.

— Преживяла си наистина ужасни моменти, Калена — каза с тих, успокояващ глас Ридж. — Всеки на твое място щеше да се

уплаши. Но сега всичко свърши.

Тя повече не се обади и Ридж разбра, че съвсем не ѝ хареса да бъде представена като жертва на собственото си въображение. Тя все още потръпваше от ужас само като си помислеше за заобикалящия я плътен мрак. Истината бе, че ти той не вярваше тя да изгуби ума си чак до такава степен, но за други възможни обяснения изобщо не смееше да си помисли. Би било по-лесно и за двамата, ако успееше да я убеди, че такова съвпадение е естествено явление.

Отдъхна си, когато разбра, че Калена няма намерение да спори с него. Пръстите ѝ стискаха неговите с такава сила, че той неволно я прегърна. Мисълта, че Калена наистина търси неговата закрила, бе повече от приятна. Така и трябваше да бъде. Продължи да стиска окуражаващо ръката ѝ докато вървяха през тунела.

При мисълта какво ѝ се бе случило и какъв страх бе изживяла, яростта отново започна да пулсира във вените му. Щеше да се погрижи Градският Съвет да разбере, че Търговският Барон Куинтъл ще бъде известен за този случай. Най-много съжаляваше, че в момента не може да си изкара яда на никого. Даде дума пред себе си, че преди да приключи това пътуване, ще узнае какво в действителност се бе случило. След това щеше да си отмъсти.

Калена продължи силно да стиска ръката му и не го пусна, преди да влязат в странноприемницата. Съдържателят и жена му плахо попитаха какво се е случило. Ридж отговори с едва сдържана ярост, което накара всички неволно да се свият уплашено.

— Жена ми е добре — започна той с измамно спокоен глас. — Но не благодарение на човека, отговорен за осветлението на пещерата. Още утре искам да знам името му.

— Ридж... — Калена плахо докосна ръката му, опитвайки се да го отведе в стаята им.

Без да обръща внимание на настойчивата ѝ молба, Ридж пристъпи към съдържателя, който уплашено се отдръпна назад.

— След това искам да разговарям с някой член на Градския Съвет. Някой, заинтересован да запази договора с Търговския Барон Куинтъл, на когото изобщо няма да е приятно да научи какво се случи тук тази вечер.

Калена още веднъж хвана ръката му, опитвайки се да го спре.

— Моля те, Ридж. Не им крещи. Те нямат нищо общо с това, което стана. Хората не са виновни. Не искам вече и да чуя за това. Хайде да се качваме горе.

Той се поколеба, разкъсан между копнежа си да я последва в стаята им и огромното желание да накара някого да плати за страха, който бе преживяла. Накрая се предаде на настойчивата молба, която съзря в погледа ѝ. Неохотно отстъпи и се остави тя да го отведе. От гърдите на всички присъстващи се отрони въздишка на облекчение.

Когато достигна стълбите, той се обърна отново към съдържателя, тъй като не му се искаше единственият човек, който засега можеше да обвини, да се измъкне толкова лесно.

— Не забравяй, че утре сутринта искам да говоря с някой, отговорен за осветлението в онази проклета пещера.

— Разбира се, търговски експерте. Ще се свържа с член на Съвета, не се съмнявайте — започна припряно да го уверява съдържателят, благодарен, че бурята го беше отминала и щеше да се стовари върху главата на някой друг.

Калена продължаваше да го дърпа за ръката. Когато достигнаха горната площадка, тя се насочи по коридора към тяхната стая. Мълчаливо изчака докато Ридж отключи вратата. После се плъзна тихо покрай него, пресече стаята и се отпусна уморено в дълбокото кресло до камината. Изглеждаше самотна и отчаяна, отпуснала ръце в скута си, загледана в една невидима точка в отсрещната стена.

Ридж бавно затвори вратата, а пантите леко изскърцаха.

Калена рязко вдигна глава.

— Светлината — промълви тя, загледана в ивицата светлина, която се процеждаше от коридора и която скоро изчезна зад затворената врата.

Стаята потъна в полумрак. Ридж веднага разбра какво искаше да каже Калена.

— Ще запаля лампите.

Остави вратата полуотворена. Когато меката светлина на газените лампи прогони сумрака, Ридж затвори вратата и приклепна до камината, за да запали огъня. Нощта се очертаваше да бъде доста студена. Започна да разпалва огъня, но с цялото си същество усещаше страха и тревогата, които я измъчваха. Ридж не знаеше как да постъпи. Не можеше да направи нищо повече, за да разреши този проблем.

Когато се отнасяше за конкретна опасност, той вадеше оръжието и действаше незабавно, но нямаше представа какво да каже и как да успокои жена, преживяла силен шок.

Скоро в каменната камина лумна буен огън. Без да промени положението си, Ридж скрито наблюдаваше младата си жена. Отнесеното ѝ изражение го плашеше. Продължаваше да мълчи, вероятно бе изпаднала в шок. Познаваше някои от похватите, използвани от Лечителките при физически наранявания, но нямаше представа как да постъпи с жена, преживяла емоционална травма. Чувстваше се безпомощен и това го дразнеше. Опитва се да се справи по единствения начин, който знаеше — обхвана го познатия гняв. Когато тръгваше на път, си имаше едно основно правило — ако някой забъркаше някоя каша, трябва да се погрижи това да не се повтори.

Изправи се, прокара пръсти през косата си, обърна се с лице към Калена и се намръщи.

— Изобщо не трябваше да ходиш там. Не трябваше да те пускам. Местните хора познават тази проклета пещера, но хора като нас не. Можеше да се уплашиш дотолкова, че без да искаш да навлезеш в някой от онези тунели, да попаднеш в непознати пещери и никога да не мога да те намеря. Винаги, когато те оставя да действаш на своя глава, се забъркваш в неприятности. Като твой съпруг съм длъжен да те пазя от зло, затова отсега нататък няма да се отделяш от мен.

Калена бавно, с усилие извърна глава. Замисленият ѝ поглед задълго се спря върху него.

— Отговорност, дълг, задължения. Винаги ли по този начин определяш една връзка, отношенията между двама души, дори брака?

— Това са основите, на които се гради една връзка, а това се отнася особено за брака — изстреля той в отговор. В същото време бе доволен, че изтръгна някакъв отговор от нея.

Всичко бе за предпочитане пред тъпото вцепенение, в което бе изпаднала докато той палеше огъня.

— По-голямата част от живота си прекарах с една озлобена жена, която се чувстваше длъжна да ме запознае с моите задължения, дълг и отговорност към Династията. Веднага щом се освободих от нея, се оказах омъжена за човек, който не спира да изнася същите лекции. Съвсем скоро ще се освободя и от теб, и от Олара. Когато този ден настъпи, никога няма да хвърля поглед назад.

Ридж изскърца със зъби.

— Може би ако прекарваше по-малко време, мислейки за свобода, нямаше да се забъркваш в неприятности толкова често. И недей да сравняваш моите думи за дълг и отговорност с тези на побърканата ти леля. Тя те е отгледала, но го е направила с едничката цел да те използва.

Калена се усмихна вяло.

— А ти не се ли ожени за мен с едничката цел да ме използваш?

Ридж почувства, че гневът му всеки момент ще вземе връх.

— Нашият брак е едно делово споразумение и колкото участвам в него аз, толкова участваш и ти.

— Знаеш, че не е вярно.

— Не, защото подписа договор, само за да проникнеш в дома на Куинтъл. Говориш за използване. А ти не искаше ли само да ме използваш? Изобщо не се замисли над факта, че хвърляш в калта моята чест и репутация, ако бъдеше арестувана за убийство.

— Вече говорихме по този въпрос. Нека да спрем до тук и да си лягаме. Изтощена съм, Ридж.

Стана бавно от креслото и взе пътната си чанта. Раздразнен от това, че спорът бе прекратен, преди да може да излее насъбралия се в него гняв, Ридж я проследи с поглед как отива в малката тоалетна стаичка. Когато Калена затвори вратата след себе си, той тихо изруга и отиде да провери дали капациите на прозорците са добре залостени.

Подходът му към нея бе изцяло погрешен. Сега бе напълно сигурен в това. Когато я намери в пещерата, тя бе повече от щастлива да го види. Хвърлила се бе в ръцете му, имаше му такова доверие! Бе потърсила помощта и закрилата му. Но само за миг гневът му бе разрушил тази крехка връзка. Нямаше намерение да ѝ крещи. Но имаше нужда да излее на някого гнева си заради това, което се случи тази вечер, а тя му бе отнела тази възможност докато бяха долу в странноприемницата.

Ридж седна на леглото и започна да събува ботушите си, изненада, че не чува шум от малката стаичка. Вероятно Калена размишлява, реши той. След като се съблече, Ридж изгаси всички лампи. Само огънят в камината осветяваше стаята. Мушна се под завивките, скръсти ръце под главата си и впери поглед в причудливия танц на сенките по тавана. Отнесе се зле с нея — в това поне нямаше

съмнение. Проблемът беше, че не знаеше как да се справи с положението.

Измина дълго време преди малката врата на тоалетната стаичка да се отвори с леко скърцане. Малко след това се появи Калена, облечена в меката си нощница с висока яка. Изглеждаше толкова самотна и изоставена, че сърцето му се сви от жал. Приблужи се и си легна, без да го докосне. Можеше много лесно да я докосне, да я грабне в ръцете си и да я обладае, да разпали страстта ѝ, но инициативата бе все негова.

Остана да лежи така дълго време като си мислеше за няколкото редки случая, когато спонтанно го бе докоснала. Първият път бе, когато освободи нея и така наречените ѝ приятелки от Градския патрул в Града на Кръстопътищата. И после тази вечер, в тъмната пещера, когато бе изтичала да намери спасение в прегръдките му. И в двата случая тя бе направила това от благодарност. Нито в реакциите ѝ, нито в погледа ѝ той бе могъл да види страстната молба на една жена, жадуваща за докосването на любимия мъж. Ридж си представи удоволствието, което би изпитал, ако поне веднъж тя го помолеше да я подържи в прегръдките си.

— Не ми вярваш, нали Ридж?

Въпросът ѝ изведнъж го изтръгна от мислите му.

— За какво?

— За онази тъмна мъгла, която бе изпълнила пещерата.

— Имаше пълното право да се страхуваш, Калена. Всеки би се ужасил при мисълта да попадне като в капан в тъмна пещера.

— Наистина ли вярваше, че това е просто съвпадение? Искам да кажа, това, че всички лампи угаснаха.

Той се поколеба за момент.

— Не. Но също така не намирам никакво задоволително обяснение. Поне засега.

— Възможно ли е това да има връзка с проблемите по този търговски маршрут? — продължи с въпросите си тя.

— Възможно е. Но не виждам никакъв смисъл. Лечителките преустановиха търговията...

— Не си забравил двамата мъже, които ни нападнаха в онова село? — напомни му тя.

— Не съм.

— Онези черни медальони...

— Знам. Но нямам отговор на всички тези мистерии.

— Не ми вярваш, че имаше нещо странно и необикновено в тъмнината, нали? — в гласа ѝ се долавяше огорчение. — Не те виня. Когато се появи в тунела, мракът сигурно вече се бе отдръпнал. Ако самата аз не го бях видяла, също нямаше да повярвам.

— Калена...

— Лека нощ, Ридж — отвърна тя студено. — Благодаря ти, че ме потърси.

Учтивите ѝ, но хладни думи го накараха да изстине вътрешно. Извърна се към нея, но тя му бе обърнала гръб. Сложи колебливо ръка на рамото ѝ и веднага почувства как тялото ѝ се стегна.

— Все още се страхуваш, нали? — загрижеността в гласа му бе искрена. — Всичко е наред, Калена. Сега си в безопасност. Ти си тук, с мен, и аз няма да позволя на никого да те нарани.

Тя не отговори. Ридж се доближи още повече до нея и малко смутено започна да масажира рамото ѝ. Да правиш любов с една жена е едно, а да я успокояваш е съвсем друго нещо. Не знаеше как да постъпи. Все пак веднага усети как под галещата му длан тялото ѝ постепенно започна да се отпуска.

В продължение на няколко минути никой от двамата не проговори. Калена не помръдваше, но бавната нежна ласка на Ридж премахна малко по малко насъбралата се горчивина. После, без да каже дума, тя се обърна с лице към него, сгуши се в ръцете му, търсейки силата и топлината на тялото му. Ридж толкова се изненада, че отначало не посмя дори да помръдне, но след кратко колебание продължи да я гали успокояващо. В поведението ѝ нямаше никакъв сексуален подтекст. Тя имаше нужда да бъде утешавана и се бе обърнала към него за това. Ридж си каза, че точно така трябва да бъде — той бе неин съпруг. Заспа с тази мисъл.

На следната сутрин Ридж се събуди малко преди да се сипне зората и намери мястото до себе си празно. Лек шум от тракане на съдове близо до камината го накара да отвори очи. Калена бе облечена за път, а в ръка държеше чаша горещ, ароматен чай. Очевидно току-що го бе приготвила. Сама бе стъкнала и огъня. Когато забеляза, че се е събудил, тя се приближи до леглото и му подаде чая.

— Помислих си, че може да поискаш да изпиеш чая си докато се обличаш.

Не посмя да срещне погледа му. Ридж внезапно осъзна, че тя се притесняваше много. Никога преди не бе изпълнявала традиционната церемония в поднасянето на сутрешния чай в леглото. Разбира се и той нямаше опит, тъй като никога преди не се бе женил. Всяко нещо все някога се случваше за първи път. Този малък ритуал започваше да му харесва.

— Благодаря ти — каза тихо той, като отпи глътка от освежаващото питие.

— Беше много мил с мен миналата нощ — каза Калена след кратко колебание, но с неподправена искреност в гласа.

— Искаш да кажеш, че бях избухлив и груб — отвърна той сухо.

— Имам предвид по-късно, в леглото. Прегърна ме и ме успокои. Бях много уплашена от това, което се случи. Трогната съм от загрижеността ти, Ридж.

Почувства в него да се надига топла вълна, която едва ли се дължеше на топлия чай. Искаше да ѝ каже, че тя има право на такова отношение, защото бе негова жена, но се страхуваше, че може зле да изтълкува думите му и да си помисли, че той пак ѝ говори за дълг и задължения. Така че само кимна, стараяйки се да скрие чувствата си.

— Чаят ми харесва — каза той колкото бе възможно по-небрежно.

За един дълъг миг погледите им се срещнаха. После Калена се усмихна загадъчно и се зае с приготвянето на багажа.

Малко по-късно Ридж натовари пътните чанти на седлата, отново провери ремъците и куките и подаде едните поводи на Калена. Тя си бе сложила ръкавици, тъй като времето бе станало доста студено. Мразовитият полъх бе сигурен признак, че вече са в непосредствена близост до планинските снежни върхове. Над костюма си за езда бе сложила подплатена с кожи наметка и бе вдигнала качулката си. Ридж също носеше подобна наметка и ръкавици от меката кожа „ланти“. Птиците с настръхнали пера чакаха нетърпеливо да тръгнат на път. Калена обърна поглед назад към тихата странноприемница.

— Радвам се, че промени решението си и няма да се караш с хората от Градския Съвет — каза тя.

— Не съм променил решението си — отвърна ѝ рязко. — Но не исках да си губя времето с тях.

— Да, разбира се — отвърна тя, прикривайки усмивката си. — И двамата не искаме да си губим времето. Все пак благодаря ти, че се въздържа.

— Щеше да се почувстваш неловко, нали? — попита той, като я погледна внимателно.

— Да — призна тя. — Не знам защо, но съм сигурна, че Градският Съвет няма нищо общо с угасването на лампите миналата нощ. Освен това там срещнах много интересни и приятни жени и бих се чувствала ужасно, ако ти бе обвинил съпрузите им и ги бе унижил по този начин.

— Жени! — поклати глава Ридж, мърморейки си под нос, но тонът му бе по-скоро снизходителен, отколкото сърдит.

Калена изпусна въздишка на облекчение, пресегна се и погали птицата си. Бе започнала да разбира, че дипломатичността също бе качество, което трябваше да притежава всяка жена. Не ѝ се случваше за пръв път да предизвиква гнева на Огнения Камшик. Така стана и миналата нощ. Наистина имаше забележителен талант за това.

Проходът ставаше все по-стръмен. Птиците крийте се изкачваха все по-високо, следвайки стария път, проправен от първите Високопоставени Лечителки, които решили да се преместят в планинските долини. Времето стана още по-студено, а вятърът започна да хапе жестоко. Дори и в разгара на лятото по тези места беше хладно, а снегът по върховете никога не се стопяваше.

Не след дълго Ридж даде почивка за обед, слезе от седлото и се зае да стъкне малък огън, така че Калена можеше да приготви чай. После застана встрани като я наблюдаваше, любувайки се на грациозните ѝ движения.

— Ако запазим тази бързина, до утре вечер трябва да достигнем бялата мъгла, от която се оплакваха търговците — отбеляза замислено той.

— Къде ще ноцуваме?

— По пътя има подслони, построени от първите търговци. Там са складирани резервни седла, екипировка и храна. Тази вечер ще

спрем в един от тях.

— Радвам се, че няма да прекараме нощта на открито. Тук е толкова студено.

— Не се притеснявай, Калена — усмихна се Ридж. — Никога не бих принудил жена си да спи в снега.

— Много окуражително.

Подслонът, който достигнаха, преди да се спусне ранният планински здрач, представляваше удобна постройка. Ридж запали лампите и огъня в камината. Близостта на животните не притесняваше Калена. Бе прекарала твърде дълго време в провинцията в общество на фермери, за да се чувства засегната от идеята да прекара нощта заедно с птиците. Още повече, че бе твърде изморена да мисли за това. Ако на Ридж му хрумнеше да настоява за съпружеските си права тази нощ, първо трябваше да намери начин да я държи будна. Когато той провери дали с птиците всичко е наред и се върна, намери я дълбоко заспала.

Калена очакваше една изпълнена със страховити кошмари нощ след ужаса, който бе преживяла предната вечер, но нищо подобно не се случи. Наистина времето бе доста студено, но температурите не паднаха под нормалните. Размърда се сънено, когато Ридж легна до нея. Преди отново да потъне в сън, усети как ръцете му нежно я обгърнаха.

На следния ден, когато последните слънчеви лъчи се скриха зад висок планински връх, пред тях се изправи стената от бяла мъгла. Калена веднага разбра, че това не е обикновен облак. Отпусна поводите и остави своята крийта да върви точно зад мъжката птица на Ридж. Взираше се удивена в блестящата белота, която изпълваше целия проход.

От двете страни на пътя се издигаха високи, стръмни масиви, които бе невъзможно да се достигнат и чиито заснежени върхове блестяха на слънцето. Друг път към долината нямаше. Високопоставените си бяха избрали естествено защитено от природата място и бяха затворили единствения вход към долината със стена от снежнобяла мъгла.

— Ето за какво говореха търговците — каза Ридж като скочи леко от седлото и се насочи към тази странна бариера. — Мислех си,

че може би са имали предвид сняг или облаци, които затварят входа. Защото това не е естествена мъгла.

Той протегна ръка да докосне блестящата стена, но светкавично я отдръпна, проклинайки тихо.

— Какво има? — попита Калена. — Добре ли си?

— Проклети Лечителки! — Ридж тръсна ръка, като че ли да махне нещо, залепнало за нея. — Да, добре съм. Какво, в името на Камъните, са направили тези жени?

— Запечатали са по този начин прохода и са отказали достъпа на търговците на Куинтъл.

— Това е очевидно, но защо? И как? Какво всъщност представлява това бяло нещо?

Ридж закрачи нервно в непосредствена близост до бялата стена. Извади камата от ножницата и посегна към бялата завеса с намерението да я промуши. Последва мигновена реакция. Острието започна да блести като че ли легендарният му гняв отново бе избухнал. Ридж гледаше оръжието си удивен, тъй като за пръв път му се случваше да види стоманеното острие да реагира на нещо друго, освен на собствената му ярост. Блясъкът постепенно угасна и Ридж прибра оръжието си.

— С това, каквото и да е то, очевидно шега не бива — заяви накрая.

— Позволи ми аз да опитам — Калена се поддаде на първия си импулс и се насочи към искрящата белота.

— Не, Калена, почакай. Не искам ти да...

Но вече бе твърде късно. Калена посегна към бялата мъгла и ръката ѝ съвсем лесно потъна в нея, без всякакво съпротивление. Тя просто изчезна до китката.

— Все едно докосваш мъгла — промълви тя удивена като бавно оттегли ръката си. Не чувстваше болка. — Не мисля, че това ще представлява проблем, Ридж.

— Калена, заради тази мъгла се върнаха няколко търговски кервана, водени от опитни експерти. Един експерт не се върна изобщо. Затова не бъди толкова самоуверена.

Тя вдигна поглед към него. Чувстваше се напълно уверена в себе си, макар че не можеше да каже защо.

— Но аз съм напълно сигурна, Ридж. Съвсем сигурна. Нали ме доведе тук, за да те преведа през тази мъгла?

— Тук си, за да преговаряш с Лечителките — отбеляза той. — Не да поемаш рискове. Тях поемам аз.

— Но за да преговарям с Високопоставените, трябва да мина през тази мъгла.

— Калена!

Тревожният му вик заглъхна почти веднага след като Калена се потопи в мъглата. Бялата преграда я обгърна нежно, изолирайки всеки звук, всяко усещане. Младата жена вече не чувстваше студ. Не чувстваше нищо друго, освен странно спокойствие и мир. Нямаше и помен от онова остро усещане за спотайваща се опасност, каквото бе изпитала в пещерата сред черната мъгла. Всъщност тук се случваше точно обратното.

Противоположности. Естествени противоположности. Съществуването на едната е условие за съществуването на другата. Всичко, съществуващо в Спектъра, търси своята противоположност, за да се запази равновесието.

Тези мисли се блъскаха в главата ѝ, докато се носеше в този странен облак. Тази блестяща белота беше точната противоположност на безкрайния, бездънен мрак, който бе видяла предната нощ в пещерата.

Калена разпери пръсти пред очите си. Виждаше ги съвсем ясно, така че не бе напълно лишена от усещания. Предпазливо направи крачка напред. Още две крачки и тя се намери от другата страна. Блестящата бяла бариера остана изведнъж зад гърба ѝ. Пред погледа ѝ се откри най-зелената долина, която някога бе виждала. Тя бе малка, от двете ѝ страни се издигаше каньон, чиито стръмни стени представляваха естествена, защита за множеството отдалечени една от друга къщички. От едната до другата страна на долината се простираха поля с цветя, билки и зеленчуци. Къщите бяха отдалечени на еднакво разстояние една от друга. От комините им се виеше пушек, което навяваше мисли за домашен уют и спокойствие. Пътеката, на която стоеше Калена, се спускаше плавно в самото сърце на долината.

Именно това място си бяха избрали лечителките за свой дом. Бе сигурна в това. Една част от нея не само разпозна мястото, а и се почувства необяснимо привлечена от него. Известно време Калена

просто стоеше онемяла и гледаше в почуда. После си спомни, че Ридж я чака.

Без да се колебае дори за миг, пристъпи отново в мъглата, която отново я обгърна нежно като първия път. Не се спря, а продължи да върви бързо напред. Миг по-късно се намери от другата страна на бялата преграда и застана очи в очи с Ридж.

— Какво стана там? — рязко попита той.

По лицето му ясно се четеше тревогата, която бе преживял.

— Нищо не се случи. Просто преминах на отсрещната страна. За момент загубих ориентация, но съвсем не бе трудно да се движа в мъглата. Хайде да видим дали ще мога да те преведа.

С тези думи тя протегна ръка и хвана неговата.

— Не знам, Калена. Преди няколко минути не можах дори да докосна това нещо. Може би ще се наложи сама да се срещнеш с Лечителките и да разбереш дали ще ме пуснат при тях.

— Ще опитам да преведа първо едната крийте.

Калена се пресегна и хвана поводите. Птицата спря точно пред бялата стена, отвори човка и изплезил език, като че ли се опитваше да вкуси от тази блестяща преграда. Калена изчака докато животното се увери, че няма опасност, след което пристъпи напред и дръпна леко поводите. Крийте веднага се подчини. На отсрещната страна Калена завърза птицата за една неголяма скала и се върна при Ридж.

— Птицата премина без проблеми... Хайде, Ридж, опитай!

Той стисна устни. Остави се Калена да го заведе при бялата стена. Тя пристъпи вътре, но когато дръпна ръката му, срещна яростна, упорита съпротива. Той моментално отдръпна ръка и Калена се озова сама в мъглата. Върна се обратно.

Ридж разтъркваше ръката си. Лицето му бе преbledняло от болка.

— Няма да стане — заяви мрачно той. — Ще трябва сама да отидеш и да убедиш Лечителките да ме пуснат.

— Нещо не е наред — замисли се Калена.

— Като че ли и така не е ясно!

Тя поклати глава:

— Не, нещо с теб не е наред... Това ти пречи да ме следваш в мъглата.

— Аз съм мъж. Лечителките вероятно са направили така, че мъглата да не пуска мъже. Типично женска идиотщина!

Калена пропусна думите му покрай ушите си, мислейки усилено върху тази загадка. Инстинктивно разбираше, че би трябвало да е в състояние да преведе Ридж през блестящата завеса.

— Все още ли е у теб черният медальон? Онзи, който взе от единия нападател?

— Да — отвърна той и очите му се присвиха подозрително.

— Хвърли го.

— Калена, това е смешно. Медальонът е просто парче стъкло. Не е възможно да има нещо общо с цялата тази безсмислица. Просто бялата мъгла е един женски трик.

— А онова стъкло е мъжки трик. *Хвърли го, Ридж* — сега вече бе напълно сигурна. — Трябва да го махнеш. Едва тогава ще можеш да навлезеш в мъглата.

— Проклятие! — Ридж въздъхна и бръкна под наметалото си. — Не разбирам защо толкова се разстройваш от такова нещо?! Но ако това ще те направи щастлива, ще се отърва от него.

С тези думи Ридж се обърна и запрати медальона надалеч. Той падна на пътеката, на няколко метра от тях. Чу се остър звук от счупено стъкло.

— Сега можеш да преминеш — каза Калена с абсолютна увереност.

Хвана го за ръка.

— Дано този път не изгубя напълно ръката си — измърмори Ридж, след като я последва за втори път.

Но сега нищо не го спря. Водейки своя крийте за поводите, Ридж последва Калена в блестящата завеса и премина на другата страна.

— Проклет да съм! Ти беше напълно права — продума тихо Ридж, вперил поглед в простиращата се пред него долина.

— Спомни си тези думи, когато дойде време да ми дадеш моя дял от Пясъка. Спечелила съм си го честно и почтено.

XI

Калена и Ридж бяха изминали доста път, когато изведнъж си дадоха сметка, че вече не чувстват щипещия студ. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-топло ставаше. Очевидно долината представляваше топъл оазис, естествено защитен от заснежените планински масиви.

— Хората от Града на Горещите и Студени Извори са прави — обади се високо Калена. — Някъде в тази долина се намира източника на горещите извори, които видях в пещерата. Чувствам го.

— Женска интуиция? — в гласа на Ридж се долавяше лека насмешка.

— Може би.

Откакто го бе превела през стената от бяла мъгла, Ридж не бе проронил и дума. Колкото повече приближаваха селото на Високопоставените Лечителки, толкова по-неловко се чувстваше Ридж.

— Ридж, по полята се виждат хора! — възкликна Калена.

Той дръпна силно поводите на своята крийте и, когато птицата спря, дълго се взира в сцената пред него. Сред редките красиви растения и уханни цветя се трудеха жени.

— Мисля, че е по-добре ти да тръгнеш първа — обади се накрая той. — Имам чувството, че точно това се очаква от теб. Това е място, принадлежащо на жените.

— Да — съгласи се Калена. — Така е.

Без всякакво колебание подкара бързо своята крийте. Чувстваше в себе си някаква сила, скрита дълбоко в същността ѝ. Няколко минути по-късно достигнаха тясна пътека, която отвеждаше покрай редица идеално подредени градини. Една жена, облечена в дълга, широка туника в пастелни цветове, вдигна ръка за поздрав. На колана ѝ висеше традиционната малка кесия, пълна с Пясък. Тя бе много по-възрастна от Калена. Сребристата ѝ коса бе прихваната на тила с малка бяла мрежа. Жената се приближи с енергична походка. Калена веднага

дръпна поводите и скочи леко от седлото. Навеждайки учтиво глава в знак на почит и уважение, тя се представи.

— Казвам се Калена, а това е съпругът ми Ридж. Изминахме дълъг път, за да говорим с вас и вашите хора.

Жената докосна Калена по рамото и топло ѝ се усмихна.

— Добре дошла, Калена от Династията на Ледената Реколта! От дълго време те очакваме.

— Вие знаете коя съм?! — младата жена отстъпи крачка назад.

— Знаем. Аз съм Валика, една от Високопоставените. За мен е чест да те покания в нашето село.

След това Валика се обърна към Ридж.

— А това е съпругът ти. Така ли, Калена?

Ридж кимна учтиво докато слизаше от седлото.

— Да, аз съм неин съпруг. Тук съм от името на Търговския Барон Куинтъл.

— Разбира се. Значи търпението на Великия Куинтъл накрая се изчерпа и това го накара да действа. Сигурно е разбрал, че само една, точно определена жена и нейният подходящ съпруг могат да преминат през бариерата. Наистина, намеците ни бяха достатъчно ясни. Но мъжете могат да бъдат много упорити.

Валика се обърна и махна с ръка по посока към селото.

— Елате с мен. Ще ви покажа къщата, предназначена за вас. Пътували сте дълго и трябва да си починете. По-късно ще поговорим.

Лечителката ги поведе по пътеката към една от многото малки къщи, разпръснати из цялата долина. Малката сграда имаше квадратна форма и бе изградена от розов камък. На прозорците нямаше капаци.

— След като свалите седлата, ще отведе птиците ви в обора и ще им дам храна — каза Валика.

Ридж леко присви очи.

— Сам ще се погрижа за тях.

— Няма нужда, Търговски Експерте. Ще се погрижа добре за животните ви.

— Не искам да бъда груб, но един от принципите ми е сам да се грижа за собствените си птици, когато съм на път.

Докато говореше, Ридж свали двете пътни чанти.

— Както желаете — отвърна учтиво Валика. — Оборите са ей там.

И тя посочи една постройка зад къщата.

— Вътре има храна и вода. След като се изкъпете и си починете, елате при нас на вечеря. Ще ни намерите в големия салон близо до градината с билките.

— Благодаря, Валика — отвърна бързо Калена преди Ридж да е измислил нещо друго, с което да се заяде. — Ще се видим на вечеря.

Валика кимна мълчаливо и си тръгна. Калена се обърна към Ридж, който продължаваше са да занимава с вещите им. Лицето му бе застинало в безстрастна маска.

— Ти ме доведе тук да преговарям с Лечителките, Ридж. Позволи ми да си върша работата, моля те. Всичко ще мине много по-гладко, ако не спориш за всяка дреболия. Тя ни предложи да се погрижи за птиците само от учтивост. Нямахше нужда да се държиш по този начин. Валика едва ли има намерение да ги открадне.

Ридж ѝ хвърли хладен поглед, вдигна чантите и се отправи към къщата.

— Откъде знаеш?

— Ридж, но това е смешно. Какво ти става?

Той само въздъхна и отвори вратата. Помещението вътре бе обзаведено съвсем оскъдно. Легло, ниска, кръгла маса, възглавници, две кресла до камината и красиво стайно растение бяха единствените мебели в стаята, но те бяха подредени с изящество и вкус.

— Не знам — призна той. — Това място не ми харесва. Изнервя ме.

— Оказва се, че не е толкова мъчно да се изнервиш, Търговски Експерте — отвърна Калена, прикривайки усмивката си. — Понякога и най-малкото нещо те ядосва. Нищо чудно, че са те нарекли Огнен Камшик.

Като каза това, тя го последва в стаята.

— Ти като че ли нямаш никакви проблеми — отбеляза грубо Ридж, хвърляйки чантите на пъстрия килим. — Имам чувството, че си като у дома си тук.

— Мисля, че наистина се чувствам така — отвърна тихо Калена. — У дома.

Прекося бавно стаята, възхищавайки се на простата, но изящна мебелировка.

— Ридж, как мислиш са разбрали, че идвам? Казаха, че са ме очаквали. Твърде странно, нали?

— Високопоставените винаги са били странни.

Наблюдаваше я как бавно обикаля малката къща. Тя явно се чувстваше добре тук, но той започна да изпитва все по-голямо неудобство. Други търговски експерти му бяха казвали, че са изпитвали същото. Разказваха също, че всеки мъж, попаднал в тази великолепна долина, се чувства неловко. Имаше безпогрешното усещане, че не му е мястото тук. Долината беше чисто женско притежание в пълния смисъл на думата.

Ридж бе подготвен за подобно нещо, но бързо започна да разбира, че не само неудобството го караше да се чувства така. Беше очевидно, че долината неудържимо привлича Калена. Спомни си, че тя няма истински дом и семейство, които да я накарат да се завърне в Града на Кръстопътищата. Едва ли би се върнала в Самотната долина заради Олара. Един сключен набързо търговски брак с мъж без дом и Династия, на всичкото отгоре незаконороден, едва ли представляваше достатъчно основание да напусне планините. Красивата долина представляваше заплаха за него по начин, който той не е очаквал. Това място предлагаше на Калена такива съблазни, каквито никой мъж не можеше да ѝ предложи.

Ридж бързо излезе от унеса си, отправи се към вратата и рязко я отвори.

— Отивам да се погрижа за птиците — каза тихо и излезе навън.

Колкото по-бързо си получиеше Пясъка и отведеше Калена от това място, толкова по-добре.

По време на вечерята Калена веднага забеляза странното настроение на Ридж. Той се бе излегал с предизвикателна небрежност на бродираните възглавници. Калена дори не направи опит да му сервира яденето по традиционния начин. И двамата знаеха, че в долината не важаха общоприетите правила. Всеки сам си взимаше от чудесно приготвените зеленчуци, сипваше си от супата и от блюдата с другите ястия.

Ридж можеше прекрасно да се обслужи и сам. Той се поколеба за момент, когато сервираха храната, хвърляйки замислен поглед към

Калена. Но когато тя не направи опит да изпълни дълга си на масата, както се очаква от всяка съпруга, той спокойно сложи в чинията си от всичко, което му хареса. Калена му отправи широка, ослепителна усмивка като взе чиния с желирани яйца от птицата бинда.

— Знаех си, че и сам можеш да си сервираш, стига да опиташ — прошепна тя тихо, така че само той да я чуе.

— Това място оказва лошо влияние върху теб, по-точно върху маниерите ти на масата.

— Интересно наблюдение. Не е лоша идея да ги променя изцяло. Може би наистина е по-добре да свикнеш да се обслужваш сам. На мен тази новост страшно ми харесва.

— Без съмнение! Ами обичаите и традициите, Калена? Те нищо ли не означават за теб? — попита той, наливайки си вино.

— По ми харесва така. Във всеки случай за теб е полезно да чуеш нещо повече, що се отнася до обичаи и традиции, тъй като не си бил роден сред тях.

В момента, в който думите се отрониха от устата ѝ, тя вече съжеляваше, че ги е изрекла. Веднага сведе очи, искрено разкаяна.

— Съжелявам, Ридж. Не исках да те обидя.

— Не си ме обидила — отвърна ѝ грубо. — Просто каза истината. Само забрави да споменеш, че някои традиции имат много по-голямо значение за хора като мен, които е трябвало да живеят без тях.

— Или хора като леля ми, за които не съществува нищо друго в този свят — въздъхна тъжно Калена.

Ридж не каза нищо повече, тъй като разговорът между жените, заемащи шест-седем големи кръгли маси, се оживи. Калена също не вземаше участие, заета да измисли такова положение за сядане, което да бъде по-удобно от обичайната поза, когато заставаше на колене. Да изпружи крака като мъж щеше да бъде твърде смело, както и твърде трудно за човек, който през целия си живот се е хранил на колене. Поради тази причина Калена промени положението си няколко пъти.

— Какво, в името на Камъните, става с теб? — изръмжа Ридж, точно когато тя направи нов опит да седне по-удобно. — Не можеш ли да стоиш на едно място?

— Опитвам се да седна удобно — прошепна тихо в отговор.

— Седни така, както го правиш винаги — посъветва я той с тон, в който Калена веднага различи подигравателни нотки.

— Никой тук не седи по този начин. И след всичките тези години, се чувствам изморена да седя така. Подай ми тази купа със сирене, моля те.

Той ѝ подаде купата с рязко движение, което едва прикриваше раздражението му.

— Благодаря, Ридж. Справяш се чудесно. Маниерите ти на масата са безупречни.

С тези думи тя взе няколко резена сирене и постави купата обратно на масата. Жената, седнала до нея ѝ се усмихна и пое на свой ред купата.

— Валика ми каза, че ти си превела птиците крийте и мъжа с теб през мъглата.

Калена кимна.

— Не беше трудно. Не разбирам защо за другите жени това е представлявало пречка.

— О, защото всичко е нагласено така, че да може да премине само една определена жена: Ти... Между другото, не ти се представих казвам се Арона. Занимавам се с поддържането на градините с билки.

Тя бе красива жена с топли сини очи, в които като че ли винаги се четеше любопитство. Няколко години по-възрастна от Калена, косите ѝ бяха гъсти, мастиленочерни, без нито един сребрист косъм. Подобно на всички жени, живеещи в долината, тялото ѝ бе здраво и гъвкаво от непрекъснатата полска работа.

— Арона, кажи ми как разбрахте, че идвам? Просто не мога да го проумея.

— Ще научиш и други неща, но след вечеря. Не на мен се пада правото да ти обясня всичко — тя бързо хвърли поглед към суровия профил на Ридж. — Нито пък това е нещо, което трябва да се обсъжда в присъствието на мъже.

Калена веднага забеляза как челюстта му се стегна, но той не каза нищо. Докато траеше вечерята, а тя продължи дълго, жените непрестанно разпитваха Калена и Ридж за външния свят. Очевидно искаха да знаят какво става извън долината, въпреки че предпочитаха да не вземат участие в тези събития. Ридж им разказа за новия Дом на Равновесието и изключително сложната икономика на Северния

Континент. Калена го слушаше внимателно, очарована от хубавия му, плътен глас, долавяйки известна гордост в точните му и подробни отговори. Временният ѝ съпруг можеше да притежава ниско потекло, но през годините той явно е положил доста усилия да компенсира липсата на образование.

— Чухме, че в пристанището на Града на Равновесието е построен много специален кораб, с който ще се направи опит да се прекоси Морето от Контрастна Светлина — отбеляза една Лечителка.

— Истина е — потвърди Ридж. — Проектът е финансиран от Група Господари на Велики Династии, притежаващи значителни богатства.

— И с каква цел? Изследвания?

— Изследване на земите отвъд морето и установяване на нови търговски маршрути — отвърна Ридж. — Кой знае? Може би в другите земи има Лечителки, които биха желали да обменят информация с нас.

— Забележителна мисъл! — промърмори Арона.

Ридж се поколеба и се намръщи леко, когато забеляза, че чашата му е празна. Бе свикнал Калена постоянно да му налива питие, когато седяха двамата на масата.

— Много хора смятат, че корабът няма да се върне — отбеляза той като неохотно се пресегна към каната с вино и си наля пълна чаша. — Според Полярните Съветници зад морето няма да се открият населени земи. Някои пък мислят, че корабът ще срещне непреодолими трудности и опасности и ще бъде принуден да се върне. Каквото и да се случи, със сигурност ще предизвика голям интерес.

— Наистина — съгласи се Валика, — но всичко това предстой. Само бъдещето ще покаже какво ще се случи. Тази вечер обаче трябва да обсъдим някои неща, които не търпят отлагане. Бихте ли ни извинили, Търговски Експерте? Имаме належаща нужда да поговорим с Калена по някои въпроси относно бъдещето.

Ридж се оттегли с мълчаливо достойнство. Това, че го отхвърлиха, явно много го ядоса, но той с нищо не показва бушуващите в него чувства. Хвърли кратък поглед към Калена, чието лице изразяваше само учтиво очакване. След това се изправи на крака, все още държейки каната с вино в ръка. Не откъсваше поглед от съпругата си.

— Ще те чакам — каза той.

— Разбира се.

И наистина разбираше. Срещайки дълбокия златист поглед, тя веднага разбра какво искаше да каже. Той бе просто един самотен мъж, попаднал в свят, населен само от жени. Той искаше Калена. Имаше нужда от нея по начин, който не напълно разбираше.

Ридж съзнаваше, че тук съществува опасност, риск, но не знаеше как да му противостои. Разбираше, че трябва да опита да наложи и малката власт, която му бе останала, за да се увери, че Калена ще се върне при него. Може би той се страхуваше, че ако я загуби, ще загуби своя дял от Пясъка, помисли си Калена, като се чудеше защо тази мисъл ѝ причини такава остра болка. Все пак това си беше просто един търговски брак.

— Не се тревожи, Ридж — прошепна тя. — Ще се погрижа да си получиш Пясъка.

— По дяволите Пясъка! Искам да се върнеш в по-приличен час!

Като каза това, той се обърна и напусна трапезарията. Никой не го помоли да върне каната с вино. След като Ридж излезе, всички се обърнаха към Калена.

Изведнъж атмосферата се изпълни с напрегнато очакване.

Валика ѝ се усмихна окуражително.

— Вземи толкова Пясък, колкото можеш да носиш, Калена. Пещерите са пълни и до утре ще бъде готов.

Калена поблагодари тихо. Никой не знаеше точно как се получаваше Пясъкът на Хармонията. Тайната на Високопоставените Лечителки бе добре пазена от поколения насам. Пясъкът сам по себе си не беше лечебен. Неговите безценни свойства се дължаха на факта, че той представляваше начина, по който се установяваше болестта. Когато Пясъкът гореше, димът от този процес дава възможност на Лечителката да „види“ пациента „отвътре“ и да установи точно болестта. След това тя предписваше лечение, обикновено с билки от нейната собствена градина. Едно от първите неща, на които трябваше да се научи жената, обучаваща се за Лечителка, бе да засади своя градина с билки. Тази градина бе символ на нейната професия, както и малката торбичка със запалителен прах, който носеше на колана си. Димът от изгорения Пясък можеше да се използва само от ограничен брой хора, и то неизменно жени.

От поколения насам Гилдията на Лечителките позволяваше да се обучават на лечителско изкуство само онези жени, които притежават Таланта. Тестът за това е съвсем прост. Бъдещата Лечителка трябва да вдиша дима след изгарянето на Пясъка и да „погледне“ някой пациент „отвътре“. Ако притежава Таланта, Лечителката веднага вижда източника на болестта, дори да ѝ липсва опит да я назове конкретно. Някои жени бяха надарени с проблясък от Таланта, което означаваше, че те усещаха влиянието на Пясъка, но не виждаха болестта, а само неясни образи.

— Не знам как да преговарям за Пясъка — започна Калена. — Никога преди не съм вършила това. Кажете ми как трябва да платим и ще видя дали с Ридж имаме достатъчно пари да го купим.

Валика изглеждаше съвсем незаинтересована.

— Обичайната цена от хиляда грана е предостатъчна. Но това изобщо не е важно и не е предмет на разговора ни тази вечер. Пясъкът бе примамката, с която искахме да те доведем тук.

— Примамката?

Калена затаи дъх в очакване, тъй като интуитивно почувства, че тази вечер ще разбере нещо изключително важно. Другите жени мълчаха, оставяйки обясненията на Валика, която започна да говори като внимателно подбираше думите си.

— Може би си чувала легендата за Светлия Ключ, скрит някъде в планината?

— Да, чувала съм такива предания.

— Те говорят истината, Калена.

— Опитвате се да ми кажете, че Светлият Ключ съществува? — прошепна развълнувана Калена.

— О, да! Светлият Ключ наистина съществува! — продължи Валика с тъжна усмивка. — Разбираш ли какво означава това?

Истината изведнъж се стовари с цялата си сила върху нея. Побиха я тръпки.

— Ако наистина има Светъл Ключ, тогава трябва да съществува и Тъмен Ключ.

— Не се страхувай, Калена — продължи успокояващо Валика. — Всяка сила има своята противоположна, противостояща сила. Предполагам, Олара те е обучила добре.

— Познавате ли я? — Калена поклати недоумяващо глава.

— Преди много време Олара беше на път да стане една от нас. Тя притежаваше в голяма степен Таланта, а и сама избра никога да не се свързва с мъж. Всичко това щеше да я доведе в тази долина, ако... не се намесиха други фактори.

— Смъртта на мъжете от Династията ни. Баща ми бе неин брат — обясни Калена с измъчен вид. — След това умря и майка ми. Заради мен Олара не можа да следва призванието си.

После добави тихо:

— Тя изпълняваше дълга си като ме отгледа и възпита, защитавайки честта на Династията на Ледената Реколта.

— Винаги съществува избор, Калена. Запомни го. Олара можеше да те доведе тук — каза тихо Валика. — Но тя избра пътя на отмъщението. Тя те превърна в инструмент на това отмъщение вместо отлична Лечителка, каквато би станала, ако бе доведена тук.

— Лечителка? Можела съм да стана Лечителка? Как е възможно да знаете това? Никога не съм показвала такива способности чрез тест с Пясъка — Калена се вкопчи в тази мисъл. — Леля ми никога не ми позволяваше да прониквам в тайните ѝ. Отказваше да ме изпита чрез Пясъка. Казваше ми, че тези неща само ще ме отклонят от набелязаната цел.

— Била е права. За една Лечителка е невъзможно да убива, освен може би в случай на самозащита или при защита на друга Лечителка. Но Олара ти вгълпи, че трябва да убиеш хладнокръвно и пресметливо. Един такъв акт щеше да бъде противен на най-дълбоките ти инстинкти, така че тя предприе мерки да скрие и напълно заличи тези инстинкти от съзнанието ти.

Калена си спомни онова чувство, което изпита, когато Ридж я любил за пръв път. Тогава в съзнанието ѝ сякаш се пречупил някаква бариера.

— Как Олара е крила това знание от мен толкова дълго време?

— Използвала е техниките, които Лечителките предлагат, когато имат работа с пациенти с разстроен разум. Има начини да се накара един пациент да забрави някои неща, които са толкова болезнени, че са заплаха за здравето му. Олара е използвала такива методи срещу теб. Тя поема огромен риск, когато уреди твоя временен брак. Не можеше да не е знаела това. Очевидно не е могла да измисли никакъв друг начин, за да те приближи до твоята жертва.

— Тя ми каза, че дори и да съм подпишела брачен договор, не трябва да спя със съпруга си или с друг мъж, преди да съм изпълнила дълга към Династията си — отвърна Калена като сведе очи. — Но аз не ѝ се подчиних.

— Ако леля ти ти бе позволила да вдишаш от дима, бариерата, която е изградила в съзнанието ти щеше да се разруши. Когато ти избра да установиш физическа и емоционална връзка с мъжа, за когото щеше да се омъжиш, това имаше същия ефект. Именно тази връзка до голяма степен отслаби бариерата в съзнанието ти.

— До такава степен, че не успях да изпълня дълга си.

— Не успя да свършиш това, което ти бе поръчала Олара, но не си провалила самата себе си. Независимо от мотивите, ти не си родена да бъдеш хладнокръвна убийца, Калена — Валика се пресегна през масата и хвана ръката на гостенката си. — Съдбата ти е много сложна.

Объркана, Калена втренчи поглед в нея. Забелязала с какво напрежение ги наблюдаваха другите.

— За какво говорите? Каква съдба? Не съм имала друго призвание, освен отмъщението, а трябваше да се откажа от него.

Валика само поклати глава.

— Отмъщението никога не е било истинското ти призвание. Защото ти си тази, която ще извади Светлия Ключ от скривалището му. Кръвта изстина в жилите ѝ.

— Не! — прошепна тя с прегракнал глас. — Не, това не може да бъде истина.

— Ключът не е бил докосван от много поколения, за които дори ние, Високопоставените не знаем нищо и не са отбелязани в хронологията. От всичко, което ни е известно, можем да кажем, че той не е пипан откакто е поставен в скривалището.

— Ако Ключът наистина съществува, тогава не трябва да се пипа изобщо — започна да протестира Калена. — Не е по силите ни да разберем тази загадка. Ключът трябва да остане там, където е. Завинаги.

Валика отново се усмихна с отнесена, примирена усмивка, в която се четеше безкрайна тъга:

— Той може да остане скрит и недокоснат, само и ако Тъмният Ключ остане скрит.

— Какво се опитвате да ми кажете?

— Ние мислим, че Тъмният Ключ е бил намерен.

Калена изведнъж почувства как не ѝ достига въздух.

— Говори се, че ако двата Ключа се поставят в непосредствена близост, Тъмният Ключ ще унищожи Светлия.

— Това твърдят мъжете — обади се за пръв път Арона, без да скрива иронията си. — Те предпочитат да вярват, че са по-силният пол и следователно техният край на Спектъра трябва да е по-силен. Но истината е, че техните вярвания противоречат на Математиката на Парадокса, както и на Философията на Спектъра. Всяко нещо в нашия свят съществува в равновесие с негова равна противоположност.

Калена втрени смаяния си поглед отначало в Арона, а после във Валика.

— Наистина ли знаете със сигурност, че Тъмният Ключ е бил открит?

— Не, със сигурност, не. Но имаме основателни подозрения. Близо до планините започнаха да се случват някои неща, несъмнено дело на Мрака. По мистериозен и тайнствен начин изчезнаха мъже и по всяка вероятност те вече не са между живите. Говори се, че извън границите на планините са се появили рогати усойници, а такова нещо не се е чувало от много, много години.

— Ридж уби една докато пътувахме насам — прошепна Калена.

— Калена, рогатите, или още наречени качулати усойници, наистина изглеждат страшни и опасни животни, но в действителност винаги са се страхували от хората. Ако са започнали да ловуват извън планините, значи нещо ги е принудило да напуснат обичайните си убежища. Говорят се и други неща. Неща, които ние не разбираме, но които ни обезпокоиха извънредно много.

Калена си спомни тъмната мъгла в пещерата с басейните, която се опита да я погълне.

— Не разбирам какво очаквате от мен.

— За нещастие, не можем да ти обясним това, тъй като самите ние не сме сигурни — каза Валика. — В продължение на години получавахме странни предупреждения, намеци за това, което предстои. От Ясновидския транс добивахме откъслечна информация. Съпоставихме някои неща. Единственото нещо, в което сме сигурни е,

че ти си тази, която трябва да вземе Светлия Ключ. Той би убил всеки друг.

— Не можете да знаете това със сигурност! Какво бих правила с него, ако го взема с мен — ако предположим, разбира се, че и мен няма да убие? Това е безсмислено.

Калена се почувства като хваната в капан. По подобен начин се чувстваше, когато Олара ѝ съобщи, че трябва да убие Куинтъл. Тогава поне бе получила обещание за свобода. Според легендите смъртта бе цената, която всеки човек трябваше да заплати, ако докосне който и да е от двата Ключа.

— Успокой се, Калена. Никой няма да те принуждава да вземеш Ключа. Ние дори няма да се опитваме. Решението трябва да бъде твое и само ти трябва да знаеш как и кога да действаш. Всичко, което ние можем да направим, е да ти кажем какво сме научили през всичките тези години, докато изучавахме старите легенди и остатъците от древни ръкописи, които открихме и които са наше притежание.

— Много ли такива ръкописи имате?

— Няколко. За какво си мислиш, че използваме парите на Куинтъл? За да проследяваме старите предания, са нужни пари.

— Говорите за времето, когато са управлявали Повелителите на Зората — започна бавно Калена. — Да не би да искате да ми кажете, че те наистина са съществували?

— Вярваме, че е така. Именно те открили Камъните на Контраста и ги скрили единият в огън, другият — в лед. Никой не знае къде точно се намират. Но ние смятаме, че Ключовете към Камъните са скрити в тези планини. И двата. Със сигурност знаем, че Светлия Ключ е тук. Както сочат древните ръкописи, Тъмният — също.

— Кои са били Повелителите на Зората? — попита Калена, развълнувана до дъното на душата си. — Друга раса, населявала планетата ни преди нас?

— Не съм сигурна, но е възможно да са били хора като нас — отвърна предпазливо Валика. — Някои от нас мислят, че Повелителите на Зората са всъщност нашите предци, пристигнали тук от друга планета, въртяща се около друго слънце.

— И те донесли със себе си Камъните и Ключовете?

Валика поклати отрицателно глава.

— Не. Не мислим така. Смятаме, че те открили Камъните и Ключовете тук, когато пристигнали и разбрали, че те представляват източници на енергия, която била дори свръх техните възможности на разбиране. Такива енергийни източници не могли да бъдат унищожени, така че Повелителите ги скрили, надявайки се, без съмнение, че ще останат скрити завинаги, или поне докато бъдем в състояние да ги контролираме.

— Какво е станало с Повелителите на Зората? — продължи с въпросите си Калена.

Валика сви рамене.

— Изглежда, че са били съвсем малко на брой, но са се приспособили към този нов за тях свят. Изглежда не са имали възможност да напуснат планетата, но не се отчаяли и направили всичко възможно наследниците им да оцелеят. Създали ново общество, което не само оцеляло, но се развило и процъфтяло. Не можем да ти кажем нищо повече, Калена, защото не ни е известно нищо повече. Пък и по-голямата част от това, което ти казахме, е резултат от предположения и интуиция.

— И сега вашата интуиция ви казва, че аз трябва да взема Светлия ключ и да го изнеса от долината?

— Така мислим.

— Грешите — заяви решително Калена. — Довели сте не жената, която ви трябва. Ако ми беше предопределена такава орис, със сигурност щях да го знам, да го почувствам интуитивно.

— Кой може да каже? — усмихна се отново Валика. — И ние не знаем повече от теб каква съдба ти е предопределена. Може би, ако Олара те бе довела тук преди години, нещата щяха да са по-ясни. Може пък изобщо да не е трябвало да живееш в долината. Във всеки случай Олара предпочете отмъщението пред възможността да бъде една от нас тук. Опита се да те подчини изцяло на волята си и по този начин навярно е успяла до голяма степен да притъпи познанието ти за самата себе си и най-дълбоките ти инстинкти. Или може би така е трябвало да стане. Кой знае? Пътищата на съдбата често са извънредно преплетени и сложни.

Калена започна да се отчайва.

— Откога знаете, че именно аз съм тази, която търсите?

— Жената, която преди мен заемаше този пост в долината, първа разбра това. Тя бе дарена със способността да прониква дълбоко в Ясновидския транс. Такава дарба е много рядка и често виденията от трансa се тълкуват много трудно. Понякога и моите видения са толкова объркани, че сама не ги разбирам. Моята предшественичка се наричаше Бестина и притежаваше забележителна интуиция. Именно тя посочи жената, която е предопределена да вземе Светлия Ключ. Преди да умре, тя повика Олара и ѝ съобщи какво е научила. Но вече бе твърде късно — Олара бе направила своя избор и категорично заяви, че те взима със себе си. Бестина не можеше да направи нищо повече, но когато ми каза, че аз трябва да заема поста ѝ, ми даде един съвет.

— Какъв съвет?

— Каза ми, че нещо по-силно от поученията и наставленията на Олара ще разруши бариерата, която тя е изградила в съзнанието ти. Между теб и един мъж ще се установи такава връзка, която ще се окаже по-силна от връзката между теб и леля ти; по-силна може би и от чувството ти за чест.

— Знаели сте, че ще се съглася на временния брак?

— Още преди години започнахме да настояваме да преговаряме само с омъжени жени — усмихна се Валика. — Това бе начин да се подсигури на жените, които Куинтъл изпращаше законна защита и правото на дял от печалбите с Пясъка.

— Обаче Куинтъл ловко заобиколи това ваше искане, като създаде институцията на временния брак — отбеляза Калена. — Такива бракове не са нищо друго, освен работен договор или споразумение. Връзката между мъжа и жената е слаба, почти никаква. Това е просто едно от условията на договора.

— Така е, но тези брачни споразумения осигуряват на жената легален статус. Щом като решихме да работим само с омъжени жени, логично бе да се предположи, че когато дойдеш при нас, също ще бъдеш временна съпруга. Не бяхме абсолютно сигурни, разбира се. Съдбата може би щеше да те доведе при нас по друг начин, но логично бе да предположим, че ще дойдеш тук по този начин, както и стана. Никой, освен търговските експерти на Куинтъл не идват в тази долина.

— Разбирам.

— Преди няколко месеца — продължи Валика, — когато се разтревожихме не на шега от това, което усетихме, че става с Тъмния

Ключ, решихме, че няма да е излишно да ускорим малко нещата. Казахме на търговските експерти на Куинтъл, че ще работим само с жена, която е истински омъжена, свързана с мъжа не само по договор, но и емоционално. Обявихме, че искаме жена, притежаваща Таланта в известна степен, въпреки това не е нужно да бъде непременно Лечителка. От това, което ни бе казала Бестина и от виденията от моя Ясновидски транс знаехме достатъчно за теб. Но не можехме направо да поискаме от Куинтъл да те изпрати.

— Защо не?

— На първо място, защото загубихме дирите ти. Не знаехме къде те е отвела Олара и името на коя Династия е избрала за прикритие. Бях принудена да разчитам на логиката и на надеждата да те намеря.

— А логиката ти е подсказала, че Куинтъл няма да се примири, докато не намери начин да възобнови търговията по този маршрут. Щеше да продължи да търси докато не намери жената, която да е в състояние да мине през бялата мъгла.

— Знаехме, че Куинтъл не може да намери Лечителка, която да се съгласи с условията на един търговски брак. Той трябваше или да измисли ново споразумение, приемливо за една Лечителка, което не беше много вероятно, или да намери необучена Лечителка като теб, която да желае да сключи този вид договор. Не са много необучените Лечителки като теб, Калена, така че след като притиснахме максимално Куинтъл и чрез мъглата затворихме напълно пътя за всеки друг, освен за теб, можехме да бъдем сигурни, че ще те открием рано или късно. Разбира се известно ни беше и нещо друго. Знаехме, че Олара, където и да се намираше, търси начин непременно да се добере до Куинтъл. Имайки налице Куинтъл, търсец жена от семейство на Лечителки, и Олара, чакаща възможност да те използва срещу Търговския Барон, резултатът беше неизбежен.

— Всичко е толкова объркано, толкова много „ако“ и „в случай че“, и „ако не беше“! — Калена поклати глава, изумена и объркана.

— Не можеш да отречеш обаче, че всичко това не е лишено от логика. Зад всички събития има скрита логика. Ние наричаме това съдба, но всъщност тази дума не означава нищо друго, освен неизбежния резултат от сили, които са били задействани — Валика цитира един от законите на Философията на Спектъра, а изражението и тонът ѝ говореха, че тя дълбоко вярва в това.

— Но аз сключих само търговски брак — каза меко Калена. — Нищо повече. Не бе предвидено той да продължи дълго, всъщност само докато трае пътуването. Искали сте жена, която е омъжена в истинския смисъл на думата, а не обвързана с временен договор.

Валика спря настойчивия си поглед върху Калена и младата жена мигновено се смути.

— Би ли потвърдила без сянка на угризение, че връзката между теб и съпруга ти е просто делово споразумение?

Изведнъж страните на Калена се покриха с ярка руменина.

— Съвсем не е лесно за обяснение. Понякога аз сама не разбирам какво ни свързва. Обаче съм сигурна, че не е моя работа да взема Светлия ключ. Аз не съм тази, която ви трябва.

— Някоя от нас тук тази вечер не може да обясни защо и по какви причини си в нашата долина, Калена. Няма да се опитваме повече да те убеждаваме. Става късно, а ние трябва да сме на крак още преди изгрева на слънцето, за да започнем работа в градините. Мисля, че е време да си лягаме.

С тези последни думи на Валика разговорът бе приключен.

— Вие не сте единствените, които ставате рано — измърмори Калена като се изправи на крака. — Търговските експерти също. Особено когато очакват с нетърпение пътуването да приключи. Утре сутринта Ридж ще настоява да си тръгнем колкото може по-бързо.

— Ще те придружа — заяви Арона, докато другите Лечителки една по една напускаха помещението.

— Много любезно от твоя страна.

— Съвсем не. Къщата, в която живя, е съвсем близо до твоята.

Дълбокият син поглед на Арона се впиваше в Калена тревожно и настойчиво. Лечителката сложи ръка на рамото на младата жена и я поведе към изхода. Продължиха да вървят в пълно мълчание, мислите на Калена постоянно се въртяха около казаното тази вечер. Скоро се почувства неловко и се опита да завърже разговор.

— Защо в долината е толкова топло, въпреки високите снежни върхове наоколо?

— В сърцето на планината съществува източник на топлина, който е най-вероятно стар вулкан. Не знам точно как действа, но водата тук е гореща, а въздухът е винаги топъл.

— Част от водата се влива в басейните на Града на Горещите и Студени Извори и дори по-далеч, нали?

— Да.

Известно време Арона вървя мълчаливо, но когато се обърна отново към Калена, думите ѝ я изненадаха:

— Ти отчаяно се стремиш към свободата си, нали?

— Много си проникателна.

— Не съвсем — устните на Арона се извиха в лека усмивка. — Някога и аз мечтаех за свобода. Може би затова веднага разпознавам този копнеж в очите на другите.

Това възбуди любопитството на Калена.

— Не си намерила свободата си във външния свят, нали, Арона?

— Не мисля, че щях някога да я открия в свят, където господстват мъжете — отвърна тя простичко. — Намерих щастието си тук, в долината.

— Разбирам.

Междувременно бяха приближили до къщата на Калена и Ридж, чиито прозорци светеха с мека светлина. Ридж я чакаше, точно както бе обещал.

Арона спря и се обърна към Калена, настойчиво фиксирайки я с поглед. После сложи ръка на рамото ѝ.

— Ти също можеше да бъдеш щастлива тук, Калена. Разбираш ли? Тук можеш да намериш такава свобода, която твоят съпруг не може да ти предложи.

— Знам — отвърна меко Калена. — Бракът не предлага почти никаква свобода.

Ридж бе застанал в сянката, която хвърляше къщата и чу думите ѝ, без да бъде забелязан. Безпокойството му не му даваше мира и той бе излязъл да провери и нагледа птиците за втори път. Затова отдалеч забеляза приближаващите фигури на Калена и Арона. Тялото му се напрегна и се превърна във възел от нерви при мисълта за всички онези съблазни, които долината предлагаше на Калена и които протягаха пипала към нея, за да му я отнемат.

— Тук, в долината, можеш да бъдеш свободна, Калена — каза Арона. — Сама направи своя избор. Не е необходимо да те ръководят желанията на един мъж.

Ридж затаи дъх и излезе от сянката, огрян от лунна светлина. Той застана пред двете жени.

— Очаквах те, Калена.

— Знам, Ридж — тя се обърна към него и му отправи загадъчна усмивка.

Ридж изведнъж застина, готов да се бори за нея, но нямаше понятие как да стори това. Лесно можеше да защити жена си от друг мъж, но никога не бе попадал в такова положение. Какво можеше да ѝ предложи, така че тя да не приеме съблазнителното предложение на Лечителката? Осъзнаваше, че единствено слабата връзка на търговския брак му предоставяше възможност да наложи волята си. Фактът, че можеше да я накара да тръпне в ръцете му от желание, можеше да не означава нищо за нея в сравнение със свободата, която ѝ предлагаше долината.

— Време е да си лягаме, Калена — каза той, тъй като не можа да измисли нищо друго.

— Добре, Ридж — отвърна тя. После се обърна към Арона: — Пожелавам ти лека нощ, приятелко. Тази нощ трябва да мисля за много неща.

— Така е. Легни си и сънувай свободата.

— Не съм сигурна, че който и да е от нас може да бъде напълно свободен — промълви едва чуто Калена.

— Ти си умна жена. Наистина жалко, че не са ти позволили да станеш Лечителка. Лека нощ, Калена!

Арона потъна в благоуханната нощ. Дългата ѝ туника, стигаща до глезените, шумолеше примамливо.

Ридж въздъхна с облекчение, но напрежението му не намаля. Приблужи се до Калена и взе лицето ѝ в грубите си длани. Тя вдигна към него големите си блестящи очи.

— Понякога ме плашиш до смърт, знаеш ли? — дрезгавият му шепот накара нещо в нея да се преобърне.

— Наистина ли?

— Няма да те пусна да си отидеш толкова лесно, Калена — продължи той докато устата му покриваше нейната. — *Не мога* да те пусна да си отидеш. Ти си моя. Трябва да те накарам да го разбереш.

С тези думи той я вдигна на ръце и я внесе в къщата.

XII

Меката светлина на лампите изобщо не можеше да се сравни с блясъка на златистите очи на Ридж. Силните му мускулести ръце я повдигнаха леко и без никакво усилие я пренесоха в стаята. Осезателно усещаше топлината, която излъчваше тялото му, когато я положи на тясното легло. Той коленичи до нея и свали диадемата, която придържеше косата ѝ. После не се стърпя и зарови пръсти в пищните златисти къдрици, блестящи на светлината на огъня като разтопена мед.

— Искам да намериш свободата си в моите ръце и имам намерение да ти докажа, че именно там ще я получиш.

След това я целуна диво. Устните му потърсиха нейните с такава настойчивост, каквато тя изобщо не бе очаквала. В нея започна да гори познатият чувствен огън, който като че ли бе чакал самата тази целувка, за да пламне с пълна сила. Не бе сигурна, че ще намери свобода в прегръдките му, но той предизвикваше у нея такива чувства, каквито никога преди това не бе и подозирала, че съществуват.

Тази нощ Калена разбираше, че в нея е настъпила промяна. Бе готова да му се отдаде изцяло, толкова дълго бе очаквала ласките му. Искаше той да я люби отново с онзи жар и плам, който бе видяла у него още преди да напуснат Града на Кръстопътищата. Обви ръце около врата му и го придърпа към себе си.

— Точно тук ти е мястото, Калена, при мен. Каквато и съдба да ти е отредил Спектъра, трябва да я споделиш с мен.

— Знам — отвърна му тихо. — Разбрах това тази вечер.

Бе сигурна, че така трябва да бъде. Тази сигурност обсеби цялото ѝ същество до такава степен, че тя не можеше нито да я отрече, нито да избяга от нея.

Ръцете му започнаха нетърпеливо да шарят по тялото ѝ. Миг след това туниката ѝ полетя настрана, а тесните ѝ панталони се озоваха на пода. Скоро прекрасното ѝ голо тяло се озова в прегръдките

му. Изведнъж тя силно се притисна към него, подтикната от такова непреодолимо желание, което изненада и самата нея.

— В името на Камъните! — едва продума Ридж, след като дълго я бе държал в прегръдките си. — Тази вечер си като свободния огън, който гори в планините. Как изобщо можа да си помислиш да ме напуснеш?!

— Не исках да те напусна — отвърна му тя, забивайки нокти в раменете му. — Не можех да те напусна тази нощ.

Това бе истината и тя я прие, без да си задава въпроси. Трябваше да го има, да го усети в себе си, изпълвайки я изцяло. Само при мисълта за това, дишането ѝ се учести и тя сподави един страстен вопъл като зарови глава в рамото му.

Когато се надвеси над нея, грубо изсечените черти на лицето му се смекчиха от изгарящото го желание. Пръстите му трепереха от едва удържана страст, когато докосна гърдите ѝ.

— Искам да ме любиш, Ридж. Сега — прошепна с приглушен от страст глас.

Повдигна бедрата си към него в недвусмислена покана.

— Скоро, скъпа — отвърна той с дрезгав шепот. — Скоро.

— Не, сега!

Неудържимото желание да се слее с него я накара да притисне силно длани към гърдите му. Изненадан, Ридж ѝ позволи да го повали по гръб. Само след миг тя се озова върху него. На светлината на лампата косата ѝ заблестя с червеникави отблясъци, превръщайки се във водопад от течна лава. Ридж погали стегнатите ѝ бедра, а златистите му очи изразяваха всичките думи и обещания, които останаха неизречени между тях.

— Хайде — подкани я той като я повдигна леко. — Чувствам огъня, който те изгаря и който заплашва да погълне и двама ни.

Пръстите ѝ леко се сключиха около твърдата му мъжественост. Ридж изстена и с рязко движение проникна дълбоко в нея. Калена си пое дълбоко въздух и се отпусна върху него. Постави ръце на раменете му като следваше наложения от него ритъм.

— Сега си свободна, Калена — говореше в унес Ридж, стараяйки се да проникне още по-дълбоко. — Продължавай, лети... Но ще трябва да ме вземеш със себе си.

Със затворени очи, отметнала назад глава, тя се впусна с наслада в любовния танц. Огънят на страстта погълна и двамата и в следния миг времето вече престана да съществува за тях. Те полетяха към далечни, фантастични планински върхове. Около тях избухнаха хиляди искри. Двамата се понесоха към земята на крилата на безпаметното удовлетворение. Тържествуващият му вик се сля с нейния. Притисна я толкова силно, че тя едва можеше да диша, изливайки цялата си мъжка сила в нея. Продължи да я държи близо до сърцето си докато телата и на двамата потръпваха от затихващите вълни на екстаза. Измина дълго време преди Калена с усилие да отвори очи. Моментално потъна в познатите златисти дълбини: Ридж съсредоточено изучаваше лицето ѝ. Бе поставил собственически ръка на бедрото ѝ.

— Утре си тръгваме! Със или без Пясък! — заяви категорично.

— Добре, Ридж — Калена се съгласи с такава готовност, която го изненада. — Не се безпокой за Пясъка. Лечителките обещаха, че ще можем да вземем толкова, колкото можем да носим.

Калена просто не искаше да спори. Ридж не можеше да остане в долината. За него тук нямаше място. Беше наясно със себе си и знаеше, че няма да го изостави. Не можеше да живее без него. Тази вечер окончателно бе разбрала, че Ридж и тя бяха обвързани заедно. Наистина между тях от време на време прехвърчаха искри, но връзката им беше здрава като самия живот. Вече нямаше да се опитва да се бори със съдбата, която я бе събрала с този мъж.

Ридж въздъхна облекчено и още веднъж я притисна до гърдите си.

— Благодаря ти, Калена.

— За какво? — попита, озадачена.

— За това, че не ми се противопоставяш.

— Да не би да се страхуваш, че ако го бях направила, можеше да загубиш?

Но той само поклати глава.

— Страхувах се, че ти можеш да загубиш и тогава може би никога нямаше да ми простиш. Не ми харесва такава победа, Калена, но хиляди пъти бих предпочел това, отколкото да останеш в тази проклета долина.

— Защо не? — внезапно цялата се напрегна, тъй като отговорът бе важен за нея. — Нали ще си получиш Пясъка.

Изражението му веднага се промени и челюстта му се стегна.

— Между нас има нещо много повече от някакъв товар с Пясък. Знаеш го толкова добре, колкото и аз.

Усмивката ѝ се стопи.

— Знам, Ридж. Само че не съм наясно какво точно ни свързва.

— Защо жените винаги трябва да анализират това, което ги свързва с мъжа?!

— Може би защото не ни харесва да зависим от неща, които не разбираме.

Ридж се намръщи.

— По този начин успявате да усложните още повече живота си. Нещата би трябвало да се приемат такива, каквито са.

— Нямах представа, че си такъв философ, Ридж. А ти винаги ли приемаш нещата такива, каквито са, дори да не ги разбираш?

Той сведе глава и я ухапа леко по рамото.

— Още в деня, когато ми връчи брачния договор приех това, което ми бе отредил Спектъра.

След това той я притисна по-близо до себе си и Калена почувства как желанието отново започва да се надига в него. Протегна ръка и го погали.

— Сигурно си прав, Ридж.

— Така е — той се претърколи леко и тялото ѝ се оказа притиснато към неговото. — Не забравяй, че съм твой съпруг, Калена. Трябва да ми вярваш, когато ти казвам, че знам кое е най-добро за теб.

Калена понечи да се усмихне на мъжкото му самодоволство, но се въздържа. Той говореше напълно сериозно. Скоро тези мисли отлетяха някъде далеч, тъй като той започна да я целува дълго и страстно, а тялото ѝ веднага реагира на тази чувствена атака.

Изглежда всички знаеха кое е най-добро за нея. Олара я бе принудила да поеме по пътя на отмъщението. Лечителките от долината бяха убедени, че тя е предопределена да вземе легендарния Светъл Ключ. Съпругът ѝ пък заяви, че тя принадлежи на него.

И тя без колебание избра да се отдаде на любовта на Ридж, тъй като тази възможност ѝ се видя най-привлекателна.

На следващата сутрин, точно след зазоряване потеглиха. Бяха станали много рано, Ридж бе оседлал птиците и натоварил торбите с Пясъка на Хармонията, преди още Калена да приключи със закуската си в трапезарията. Той не бе пожелал да се храни с Лечителките. Хапна набързо малко сирене, хляб и плодове и отиде да се погрижи за товара с Пясъка.

Калена с удоволствие би го последвала, тъй като се чувстваше доста неловко да се храни на една маса с Валика, Арона и останалите, след като категорично им бе заявила, че не вярва в съдбата, която те смятаха, че е предопределена за нея. Но никой не направи и най-малкия намек за това. Всички говореха весело и оживено и никой не спомена за разговора от предната вечер докато Калена не стана, за да се присъедини към Ридж.

Валика пристъпи към нея, улови двете ѝ ръце, целуна я по двете страни и се усмихна окуражително:

— Не се притеснявай, Калена. Когато времето настъпи, нещата сами ще дойдат на мястото си. Не мисли, че с твоя избор ние смятаме, че си ни обърнала гръб. На нас и на Ключа.

— Но аз наистина имам предвид точно това — започна разпалено да протестира Калена. — Трябва да разбереш, Валика, не аз съм тази, която ви трябва. Истината е, че дори не съм сигурна, че Ключът съществува. Но дори наистина да е така, не искам да имам нищо общо с него.

— Няма смисъл да продължаваме да говорим за това сега. Очевидно равновесието не е нарушено в такава степен, че да те принуди да действаш.

— Какво искаш да кажеш?

— Калена, знаеш не по-зле от мен, че всички събития и явления в нашия свят, в нашия живот, изграждат една невидима нишка в безкрайния Спектър. Когато започне едно явление, трябва да се случи още едно, противоположно на него, за да се запази равновесието. А равновесието в нашия свят започва да се руши, Калена, чувствам го. Напоследък в планините забелязахме, че Мракът започна да взема превес над Светлината. Това не може да продължава дълго. Нещата неминуемо ще излязат извън контрол. Когато този момент настъпи, ще трябва да се подчиниш на съдбата си. Сега върви и не мисли повече за това.

— Валика, моля те, изслушай ме. Аз съм просто дъщеря на Велика Династия. Моят род свършва с мен. Провалих се в единствената отговорност, която ми бе останала. Нещо повече, станах временна съпруга. Моята личност едва ли има някакво значение. Великите съдби не са предназначени за хора като мен. И аз не мога да приема, не мога!

В този миг към нея се приближи Арона. В погледа ѝ се четеше разбиране.

— Знам, че искаш свободата си, Калена, а не предначертана съдба. Но миналата вечер самата ти ми каза, че никой не може да бъде напълно свободен.

— Мисля да си изградя свой собствен живот — отвърна твърдо Калена. — Той може да не е от значение за никого, но това ще бъде живот, който сама съм си избрала — отстъпи крачка назад като сведе почително глава. — Бяхте много щедри към нас и ни предоставихте предостатъчно количество от Пясъка. Ще се постарая да попадне в ръцете на изкусни Лечителки.

— Ето пак, Калена, поемаш ново задължение — усмихна се Валика. — Олара може и да не е направила най-подходящия избор за теб и за себе си, но е успяла да ти втъпни чувство за дълг. Именно това те доведе толкова далеч. Мисля, че дългът ще ти подсказва верния път и за в бъдеще. Сега върви, пожелаваме ти приятно пътуване!

Калена хвърли поглед наоколо и се взря в лицата на жените, събрали се да се сбогуват с нея. Изведнъж почувства, че в очите ѝ напират сълзи. С несигурна усмивка тя се обърна и се запъти към Ридж, който я чакаше при птиците.

Той ѝ хвърли бърз поглед, докато я качваше на седлото.

— Плачеш ли?

— Разбира се, че не.

Избърса с ръкава на туниката си влажните си очи и го погледна предизвикателно.

— Готова съм.

Той се поколеба за момент и сложи ръка на седлото ѝ.

— Калена, ако онези жени са казали или направили нещо, което те е разстроило, моля те да ми кажеш.

— Всичко е наред, Ридж.

Той изобщо не изглеждаше убеден, но очевидно нямаше търпение да напусне долината.

— Колкото по-скоро се махнем оттук, толкова по-добре — измърмори той под нос като се метна на седлото. — Наметката ти под ръка ли е? Когато излезем от долината, отново ще стане студено.

Изненада се от искрената загриженост в гласа му, после дръпна поводите и подкара птицата си по-бързо.

— Наметката ми е под ръка, не се притеснявай, Ридж.

— Няма да можем да се движим със същата скорост, както на идване. Натоварих крийте до краен предел, но те са здрави птици, ще издържат. Все пак ще бъдем в състояние да пътуваме по-бързо от обикновения търговски керван.

Калена хвърли поглед през рамо на торбите с Пясък, които висяха в задната част на седлото. Птицата като че ли не усещаше допълнителната тежест, но със сигурност товарът щеше да забави крачката ѝ.

— Поздравления, Ридж, тук има повече от достатъчно, за да осъществиш мечтите си.

— Ами твоите мечти, Калена?

Въпросът му наистина я изненада.

— Все още обмислям какво да правя — отвърна тя с небрежен тон.

— Ще обмисляме заедно — бе отговорът му.

За миг погледите им се срещнаха, след това Ридж дръпна силно поводите. Птицата му потегли с обичайната си весела походка. Женската последва веднага партньора си. Калена хвърли бегъл поглед през рамо и видя, че Лечителките се бяха събрали заедно и наблюдаваха как двамата се отдалечават. Изведнъж я осени прозрението, че в долината няма да намери по-голяма свобода, отколкото с Ридж. Просто свободата и ограниченията придобиваха различна форма.

Ридж яздеше мълчаливо, следвайки пътя, който извеждаше от долината, навлизаше в планината и после отвеждаше пътника точно при хълмистите плата. Калена разбираше, че той задълбочено обмисля нещо, но не попита нищо. Тя също трябваше да обмисля доста неща. Когато бръкна в пътната си чанта, за да извади наметката си, напипа познатата малка кесийка, която съдържаше праха от селитени листа.

Ръката ѝ замръзна във въздуха, когато си спомни, че предния ден бе забравила да вземе дозата.

— Калена? Случило ли се е нещо? — Ридж бе обърнал поглед назад, след като мъжкият крийте бе завил зад една скала.

— Не, всичко е наред — извика му тя в отговор, като добави тихо: — Поне се надявам да е така.

Объркана и отчаяна, започна да пресмята колко време щеше да мине, преди да разбере със сигурност дали ще се наложи да понесе последствията от изминалата страстна нощ. Но сега не можеше да направи нищо. Щеше да измине известно време преди да разбере дали не ѝ беше отредена някаква друга съдба. Калена въздъхна, казвайки си, че това просто не е възможно. Не е възможно да плати такава висока цена само защото е пропуснала да вземе праха.

Спря дълго погледа си върху Ридж, който продължаваше да язди пред нея и се запита какво ли би казал, ако научеше, че е създал дете. Но отговорът бе повече от ясен. Той щеше да приеме новата си отговорност без следа от колебание. Калена се усмихна вътрешно, тъй като бе странно, че е толкова сигурна в Ридж. За пръв път, откакто бе приела връзката си с този мъж, започваше да си дава сметка какво означава такава връзка. Запита се дали Ридж бе мислил по този въпрос, тъй като на пръв поглед възможността за постоянен брак, след като бяха сключили временен, бе доста необичайна. Все пак постоянното обвързване с мъж като Ридж, груб и агресивен, освен това незаконороден, и който на всяка цена бе решен да основе собствена Династия, не бе това, за което си бе мечтала, след като напусна малката ферма в Самотната долина.

Ако трябваше да бъде откровена със себе си, трябваше да признае, че едва ли е този тип жени, които Ридж би търсил за постоянен брак. Той може и да бе копеле, но когато се завърнеш в Града на Кръстопътищата, щеше да бъде едно богато копеле. Аристокрацията от уважаваните Велики Династии щеше да бъде принудена да го приема насериозно, след като той започнеше да ухажва богатите наследнички.

Но дори и да не можеше да му осигури икономическите и политически връзки, които неминуемо би получил чрез един изгоден брак, тя притежаваше всички умения, маниери и гордост на дъщеря на Велика Династия. Ридж сам бе заявил, че цени още повече традициите

и доброто наследство, след като са му били отказани по рождение. И тя му вярваше. С много усилия, труд и пот Ридж щеше да основе своя Династия. Сам спечели и заслужи богатството си, помисли си тя. Ако се оженеше за нея, тя можеше да му осигури финеса, атмосферата и уютта на един истински дом.

Ако се оженеше за нея!

Калена се усмихна тъжно. Мечтите ѝ я бяха отвели толкова далеч, че тя просто се бе самозабравила и за кратко време се бе откъснала от реалността.

— Мъглата не е изчезнала. Погледни — с тези думи Ридж спря своята птица и посочи пред себе си.

Думите му я изтръгнаха от мислите ѝ и тя бързо се изравни с него.

— Сигурно Лечителките ще я оставят да затваря входа още известно време. Разтревожени са, Ридж.

— От какво?

— Казват, че в, и около планините са забелязали следи от Мрака. Те вярват в Светлия ключ, Ридж. Което означава, че вярват и в Тъмния. Освен това мислят, че Тъмният Ключ е бил открит.

— Това ли ти казаха миналата нощ? Знаех си, че не трябваше да те оставям сама с тях. Влияят ти зле. Сега вече тях ги няма, а са ти напълнили главата с глупости и стари легенди.

— Престани да мърмориш. Тази мъгла, която виждаш пред себе си вероятно също ще се превърне в легенда с тази разлика, че тя съществува, а не е измислена история. Или може би предпочиташ да стоиш цял ден тук и да ми говориш за лошото влияние на Лечителките върху мен, вместо да ме оставиш да те превода през тази тяхна мъгла, която е достатъчно силна да държи всеки мъж на разстояние.

— Понякога, Калена, нямаш никакви задръжки относно отрия си език. Имаш късмет с такъв толерантен съпруг като мен.

Ридж слезе от седлото.

— Сега, след като получи скъпоценния си Пясък, очаквам да бъдеш много толерантен към мен. Така, както аз виждам нещата, Огнен Камшик, толерантността ми я дължиш.

В отговор Ридж само се ухили лукаво.

— Винаги плащам дълговете си.

Хвана ръката на Калена и без колебание пристъпи в мъглата. Миг по-късно се намериха от другата страна.

Ридж хвърли замислен поглед назад.

— Чудя се колко още ще стои тази мъгла тук. Ако никой, освен теб не може да премине през нея, Куинтъл неминуемо ще си има проблеми.

— Интересна мисъл — отвърна бавно Калена. — Следователно човекът, който има привилегията да преминава през мъглата, може да назове цената си.

— Не си мисли, че можеш да играеш игри с Търговския Барон — отвърна Ридж, след като разбра какво се опитваше да му каже. — Той винаги получава каквото иска. Знам това. Имал съм хиляди пъти възможност да се уверя.

— Значи трябва да се страхувам от теб, не от Куинтъл, така ли?

Ридж не отговори, само я изгледа продължително.

— Казаха ли ти Лечителките дали в бъдеще ще отворят пак този маршрут?

— Не съвсем. Не говорихме по този въпрос. В момента са заети с други неща. Наистина мисля, че ще подновят търговията с Пясъка, но може да мине известно време преди да се почувстват достатъчно сигурни, за да махнат бялата мъгла.

— Ако е само това, Куинтъл може да им осигури въоръжена охрана, която да пази прохода.

— Лечителките не считат такава защита за много надеждна.

Ридж сви ядно устни.

— Предполагам, че си права. Не искат да имат нищо общо с мъже, нали?

— Те не мразят мъжете, Ридж. Просто са направили своя избор да живеят без тях. Изглежда са доволни от живота си.

— Добре направихме, че не останахме по-дълго в долината. В противен случай те биха ти повлияли още по-зле — изръмжа Ридж.

За пръв път откакто бяха напуснали долината Калена се усмихна със задоволство. Бе доволна, че Ридж е с гръб към нея и не можеше да забележи усмивката ѝ.

Движеха се значително по-бавно, отколкото на идване, точно както предсказа Ридж. Натоварени с Пясъка, крийте просто не можеха да поддържат бързо темпо. Все още бяха на значително разстояние от

подслона, където Ридж възнамеряваше да спре, когато започна да се смрачава. Калена проследи с поглед последните слънчеви лъчи, които се скриха зад високия заснежен връх пред тях и изведнъж осъзна, че трепери. Наметката, подплатена с дебели кожи, би трябвало да я стопли. Нямаше причина да изпитва такъв жесток студ.

— Подслонът не е далеч оттук, Калена. Скоро ще стигнем — каза ѝ окуражаващо Ридж, който хвърли поглед назад и забеляза, че тя се увива по-плътно в наметката си.

Тя само кимна мълчаливо в отговор и се постара да скрие тревогата си. Бързо настъпващият мрак предизвикваше в нея неприятно чувство. Наистина в планината се мръкваше по-рано, но преди да се спусне нощта, настъпваше здрач. Топлината и светлината на деня изглежда си отиваха твърде бързо. Сгушена в топлата си наметка, Калена остави крийте да върви сама. Когато изведнъж птицата рязко спря, тя вдигна глава и хвърли тревожен поглед към Ридж.

— Какво има?

Ридж не погледна назад. Бе вперил поглед в нещо, което се намираще пред него и което Калена не можеше да види.

— Нищо.

— Защо спря? — тя дръпна леко поводите, за да накара женската да се изравни с партньора си.

Ридж се приведе леко напред, облегал лакти на лъка на седлото.

— През пътя преминава поток.

— Когато идвахме към долината, не сме пресичали никакъв поток.

— Знам.

— Тогава какво...

Калена изведнъж млъкна, забелязала пенещата се черна вода, която пресичаше пътя и изчезваше в една цепнатина от другата страна. Дъхът спря в гърлото ѝ.

— Ридж, какво е това?!

— Вода.

— Не, това не е обикновена вода. Когато минахме първия път, тук нямаше нищо.

— Сигурно някъде по високите места е валяло. Не бой се, изобщо не е дълбоко.

— Не ме интересува колко е дълбоко, не можем да го пресечем — прошепна тя.

Беше абсолютно убедена. Нямаше представа откъде знае с такава сигурност, но бе неоспорим факт, че знаеше.

— Разбира се, че можем — Ридж се изправи и стисна поводите. — Хайде.

Той подкара птицата си към бълбукащата тъмна вода. Крийте потегли неохотно, но тъй като Ридж дръпна по-силно поводите, нагази в потока.

— Ридж, почакай! — извика разтревожена Калена. — По-добре е да пренощуваме от тази страна. Ако наистина това е дъждовна вода, оттичаща се от високите места, до утре потокът ще е пресъхнал.

— Твърде студено е да прекараме нощта на открито, след като това не е необходимо.

Когато стигна до средата на потока, Ридж се обърна и я подкани нетърпеливо:

— Последвай ме, Калена!

Разбирайки, че той няма да обърне внимание на инстинктивната ѝ омраза към черната вода, Калена се опита да приближи към потока. Птицата под нея вдигна уплашено глава, почувствала тревогата и напрежението на ездачката. Приближавайки ръба на потока, Калена почувства леко неразположение. Там, където пресичаше пътя, водата не беше дълбока. Когато Ридж преминаваше, само пръстите с дълги нокти на крийте се скриха под водата. При такава плитка вода земята би трябвало да се вижда, а Калена не можеше да види нищо друго, освен пенеща се черна течност. Дръпна поводите и птицата рязко спря.

— Не мога да премина, Ридж — каза тихо тя.

— Проклятие! Калена, става късно, а аз искам да стигнем до онзи подслон. Какво става с теб?

— Не знам. Просто знам, че не мога да премина. Толкова съм сигурна в това, колкото беше ти, когато пред теб се изпречи стената от бяла мъгла и ти разбра, че не можеш да преминеш.

Ридж се намръщи.

— Калена, това не е някакъв трик на Лечителките, а просто планински поток.

— Но не виждаш ли, че водата е черна? През нея нищо не се вижда, а такава плитка вода би трябвало да е прозрачна.

— Слънцето вече залезе, а мракът се спуска прекалено бързо. Затова водата ти изглежда черна — обясни търпеливо Ридж. — Ако гледката на водата те безпокои, просто затвори очи, докато птицата премине.

— Не мога да го направя, Ридж — отвърна тя, а в гласа ѝ имаше умолителни нотки. — Просто не мога.

— Можеш! — Ридж обърна птицата и се върна обратно. — Хайде, подай ми поводите си. Аз ще водя твоята крийте.

— Не!

Викът ѝ още повече подплаши животното. Ридж отпусна ръка като се отказа от втори опит да хване поводите.

— Калена, нямаш никакъв друг избор. Разбери, трябва да преминеш потока. Не знам защо се държиш по този начин, но трябва да престанеш. Няма причина да оставаме на открито при условие, че в подслона, който не е далеч, можем да намерим и топлина, и удобства.

— Моля те, Ридж. Трябва да разбереш. Не се опитвам да ти се налагам. Нито си въобразявам. Просто не мога да премина.

За един продължителен момент той изучаваше лицето ѝ и нетърпението изчезна от погледа му.

— Добре. Виждам, че наистина си разстроена. Искаш ли да спим на пътя?

Калена кимна енергично.

— Да, моля те. Знам, че ще бъде студено, но ако запалим огън и се увием хубаво с наметките си, няма да замръзнем. Може би до утре водата ще е изчезнала.

Той приближи още повече.

— Може би. Хайде да се погрижим за нощувката.

Най-сетне Калена започна да се отпуска. Той очевидно нямаше намерение повече да спори.

— Благодаря, Ридж — каза тя облекчено. — Знам, че може би ти изглежда като женски каприз, но... Не! Спри! Моля те, Ридж!

Калена нададе вик на протест, когато без предупреждение той я повдигна от седлото и я настани до себе си.

— Знаеш ли, напълно си права — започна той с успокояващ глас. — Наистина изглежда съвсем като женски каприз. Но всичко ще свърши, преди да преброиш до десет.

Обви ръка около кръста ѝ и я притисна до себе си. С другата улови поводите на женската птица.

— Ридж, не! Моля те...

Ридж повдигна края на наметката си и Калена се сгуши в него.

— Щом се страхуваш толкова много, просто затвори очи и не гледай — добави тихо, с неподправена нежност.

Накрая тя се предаде. Зарови лице на гърдите му. Двете топли наметки не бяха достатъчни, за да я защитят от студа и тя продължаваше да трепери. Притисна се още по-плътнo до Ридж и затвори очи. Помисли си, че онова неразположение може да се върне, но този път нищо такова не се случи. Когато двете птици нагазиха в потока, от черната вода към нея се надигна нова ледена вълна, но това бе всичко. Сгушена в ръцете на Ридж, тя премина потока без други последиствия. Като че ли топлината на тялото му ѝ предлагаше най-сигурната защита от студа.

Когато птиците достигнаха другата страна, Ридж разхлаби силната си прегръдка. Калена се изправи несигурно и срещна очите му, които я наблюдаваха със съчувствие и разбиране.

— Не беше толкова лошо, нали? След малко ще можеш да се насладиш на топла храна, буен огън и покрив над главата.

Калена все още се чувстваше малко замаяна. Дори не се обърна назад.

— Какво очакваш да ти отговоря, Ридж? Или искаш да ти благодаря, че се отнесе към мен като към капризно дете?

Нежността и съчувствието в погледа му изчезнаха.

— По-скоро като към неразумна жена, Калена, а не дете. Едно дете би имало повече разум в главата си.

Тя се отдръпна от него и скочи на земята.

— Нататък възнамерявам да яздя сама.

— Също и да се цупиш цяла нощ, така ли?

— Твърде много съм изтощена, за да прекарам времето в цупене — отвърна тя, качвайки се на собственото си седло. — След вечеря си лягам веднага.

Като каза това, тя вдигна поводите и удари с тях леко птицата по врата. Крийте тръгна послушно напред, предчувствайки изобилна храна и почивка.

— Калена... — Ридж бързо се изравни с нея. Изражението на лицето му бе сериозно. — Съжалявам, че трябваше да те пренеса през потока против желанието ти — думите му прозвучаха някак изкуствено. Ридж не бе свикнал да се извинява. — Не виждах друг изход. Не можех да те оставя да прекараш нощта на пътя, треперееща от студ, когато подслонът е съвсем наблизко. Щеше да бъде глупаво и безотговорно от моя страна. Като твой съпруг аз съм длъжен да се грижа за теб, а ти трябва да се научиш да ми вярваш.

— Не съм в настроение да споря, Ридж — отвърна му рязко. — Моля те, не влошавай нещата като започнеш отново да изнасяш лекции за твоите съпружески отговорности и моите задължения като твоя жена.

— Никога не трябваше да те оставям сама с онези жени.

Калена си спомни за снощния разговор след вечерята.

— Трябва да призная, Ридж, че поне веднъж може би имаш право.

Дори да бе изненадан от неочаквания й отговор, Ридж с нищо не го показва.

Когато се събуди на следната сутрин, Калена намери мястото до себе си празно. Наметките, които бяха използвали вместо одеяла през изминалата нощ, бяха отметнати настрана. Прикри с ръка една прозявка и се зачуди защо Ридж все още не е запалил огън. Може би не искаше да губи време с приготвянето на топло ястие.

Предната вечер не се бе цупила, но и двамата бяха необичайно мълчаливи. Когато си легнаха, Ридж я привлече близо до себе си, но не направи опит за физическа близост. Очевидно бе не по-малко изтощен от нея.

Откъм решетката, която отделяше помещенията за птиците от главното помещение се чу шум — явно крийте също се бяха събудили. Калена не им обърна внимание, а продължи да наблюдава Ридж, който бе отворил вратата и се взираше в тъмната оловна зора, надвиснала над планините. Нещо не беше наред, чувстваше го. Калена веднага се изправи, като се уви в наметката си.

— Какво има, Ридж?

Той се обърна бавно. В погледа му имаше нещо странно и необяснимо, което Калена не можа да разбере.

— Загубени сме — заяви той.

Удивена, тя впери поглед в него.

— Загубени?! Но това е невъзможно. Намираме се в подслона точно на пътя. Нали същият подслон използвахме и на идване.

— С подслона всичко е наред. Пътят е изчезнал.

XIII

Калена моментално скочи от леглото като бързо се пхна в наметката, но не обу обувките си. Когато краката ѝ докоснаха студения под, имаше чувството, че е стъпила върху лед, но не се върна. Гледката, която се откри пред очите ѝ, когато надникна през рамото на Ридж, я накара веднага да забрави студа. Навред, докъдето погледът стигаше, се разстиляше гъста тъмносива мъгла. Тя обвиваше като непрогледен воал подслона и близката околност.

— Мъгла? — попита колебливо, но знаеше, че това е повече от обикновена мъгла.

Ридж само леко поклати глава.

— Ако наистина е мъгла, тя е най-необикновеното нещо, което някога съм виждал. Опитах се да навляза в нея. Направих само няколко крачки, след което бе абсолютно невъзможно да се продължи по-нататък. Крийте няма да виждат по-добре от мен. Ако поемем риск и тръгнем, вероятността да паднем от някоя скала е голяма, почти сигурна. Хванати сме като в капан.

— Ако това наистина е мъгла, до обяд ще изчезне.

— Не е мъгла, Калена!

— Тогава какво е?

— Бих искал да мога да ти отговоря. Ако не бяхме толкова далеч от Долината на Лечителките, бих казал, че това е тяхна работа — върху лицето му падна сянка. — Поне се надявам, че сме достатъчно далеч от проклетата долина.

— Не, това не е някой от триковете на Лечителките — отвърна Калена с непоколебима увереност. — Веднага бих разбрала, ако имаше нещо общо с тях.

— Защото си жена?

— Да, Ридж. Защото съм жена.

Погледите им се срещнаха, но тя не можа да прочете нищо в очите му.

— Още повече, мисля си, точно обстоятелството, че си мъж, ти дава увереността, че това не е обикновена мъгла. Тя е пряко свързана с черната вода, която ти настояваше на всяка цена да преминем.

— Отново позволяваш на въображението си да вземе връх, Калена.

Той се отдалечи от нея и без колебание навлезе в студената сива мъгла. Калена го проследи с поглед, но след това побърза да влезе обратно в постройката и да obuе обувките си. Когато се върна при вратата, Ридж бе почти изчезнал. Виждаше се само едната му ръка и част от кожения му ботуш. Останалата част тялото му бе потънала в мъглата. След това сивата субстанция го погълна изцяло.

— Ридж! Върни се! Не те виждам!

Тялото му бавно изплува от оловносивия здрач. В един момент всичко, което тя виждаше, бяха златистите му очи. Сред ледената сивота те я пронизваха като две ярки, пламтящи стрели. Калена потъна в този поглед, изгуби се в златистия пламък и изведнъж почувства първичната сила, която струеше от този мъж. В този момент разбра какво имат предвид някои философи, които твърдят, че у всеки мъж се крие един неконтролируем дивак. Изведнъж страхът впи зъби в сърцето ѝ.

— Ридж! — прошепна едва чуто, неспособна да помръдне.

И в следния миг той се озова до нея.

— Всичко е наред, Калена. Просто се опитвах да намеря някакъв знак, по който да се ориентираме.

— Намери ли?

Преглътна с усилие, тъй като изведнъж гърлото ѝ пресъхна.

— Не. Като че ли не съществува нищо друго, освен тази безкрайна сивота.

— Предполагам, когато слънцето изгрее, мъглата ще се разсее — отвърна тя, неспособна да прикрие отчаянието си.

Той само сви рамене, влезе в помещението и затвори вратата след себе си.

— Ще запаля огън. За известно време ще останем тук. Между другото можем да похапнем.

Прекараха един дълъг ден в малкия заслон. Ридж поддържаше буен огън като често взимаше големи дървета от складирания в ъгъла. Топлината трябваше да прогони хапещия студ, но въпреки това Калена

започна да трепери още по-силно. От време на време хвърляше тревожни погледи през прозореца, надявайки се някой слънчев лъч да пробие плътния сив воал, който ги обграждаше. Но с напредването на деня, вместо да избледнее, мъглата ставаше все по-тъмна. В един ужасен миг имаше чувството, че когато настъпи нощта, мъглата ще се превърне в същата черна субстанция, която я бе обкръжила в пещерата в Града на Горещите и Студени Извори. Разбра без всякакво съмнение, че сивотата е друга форма на черната бездна.

— Колко умно от твоя страна, че винаги си носиш повече храна — отбеляза Калена с престолено безгрижен тон докато приготвяше вечерята.

Ридж не отговори. Изведнъж бе станал необичайно мълчалив. Започваше да се чувства все по-неудобно под втренчения му поглед. Припомни си за миг как сутринта бе видяла в мъглата само очите му и как погледът му накара кръвта да замръзне в жилите ѝ. Защото този поглед бе на хищно животно, готово за скок. Като отпъди с мъка видението, Калена отчаяно се опитваше да намери някаква тема за разговор.

— Лечителките ми казаха странни неща за самата мен, Ридж — каза замислено. — Увериха ме, че притежавам Таланта, но никога не ми е било давано шанс да го развия.

— Казали са ти го вероятно, за да те накарат по-лесно да останеш при тях — тя пропусна забележката му покрай ушите си. — Казаха ми още, че Олара е знаела много добре, че притежавам Таланта, но нарочно го е пазила в тайна от мен.

Ридж отмести поглед от буйно пламтящия огън и впи очи в Калена.

— Виж, в това мога да повярвам. Леля ти е искала да те използва. Ако наистина имаш Талант, тя би се оказала в голямо затруднение, не мислиш ли? Лечителките не могат да убиват. Как изобщо е успяла да скрие от теб този факт?

Калена продължи да се взира в огъня, чудейки се защо не чувства топлината му.

— Използвала е техниките, които всяка Лечителка използва, когато трябва да се занимава с пациент с разстроен разсъдък. Така поне ми обясни Валика.

— Това наистина звучи смислено. Леля ти те е обрекла на явна смърт, изпращайки те да убиеш Куинтъл.

Калена му хвърли бърз поглед. След това отново се загледа в огъня.

— Ридж...

— Не възразявай, Калена, че казвам истината. Има много малко регистрирани случаи, когато Лечителки съвсем съзнателно са извършвали убийство, но и в тези редки случаи Лечителката намира смъртта си или по време на убийството, или малко след това. В резултат на много силен шок. Поне така съм чувал.

Калена си пое дълбоко дъх.

— Ридж, ако тя ме е лъгала относно Таланта...

— Е?

— Тогава по всяка вероятност ме е лъгала и за... всичко останало — заключи с мъка тя.

— Като например, че Куинтъл е виновен за смъртта на мъжете от твоята Династия? Да, Калена, излъгала те е.

— Но защо би направила такова нещо? В това няма никакъв смисъл.

— Кой знае? — сви рамене Ридж. — Ако искаш моето мнение, ще ти кажа, че тя вероятно се е нуждаела от по-способна Лечителка.

Калена се премести по-близо до огъня и седна, като подпря брадичка на коленете си.

— Ридж, искам да те попитам нещо, което е много важно за мен?

— Питай.

— Как би се чувствал, ако откриеш, че някой, който те е отгледал, възпитавал, грижил се е за теб, в същото време те е лъгал най-безскрупулно?

Ридж изпусна дълбока въздишка. Когато заговори бавно и със спокоен глас, Калена потрепери. Защото това спокойствие бе измамно, под повърхността бушуваше цял ураган от чувства.

— Ако такова нещо наистина ми се случеше, щях да настоявам за възмездие. Никога нямаше да простя, нито да забравя. Искаш да убия леля ти, Калена? За това ли ме молиш?

Калена бе шокирана.

— В името на Камъните, не! Никога не бих те помолила за такова нещо. За разлика от теб, Ридж, всичко, което искам, е да

забравя. Как изобщо можеш да ми задаваш такъв въпрос?

— За да те накарам да осъзнаеш, че не ти остава нищо друго, освен да забравиш леля си, нейните напътствия и поучения, които наляха само отрова в сърцето ти. Няма никаква полза да се измъчваш заради миналото си — за пръв път този ден устните му се изкривиха в някакво подобие на усмивка. — Не можеш нищо да направиш. Дори не е по силите ти да си отмъстиш за това, което ти е било причинено през всичките тези години.

Калена поклати глава в почуда.

— И ти си имаш своите трикове, нали, Огнен Камшик? Абсолютно си прав. Относно Олара нищо не мога да направя, освен да погребя всичко в миналото.

— Ти не можеш да поемеш по пътя на отмъщението, Калена, така че по-добре е изобщо да не мислиш за това.

— Започваш да ме познаваш твърде добре, Ридж — отвърна тя с тъжна усмивка.

— Искам да забравиш за миналото си, защото бъдещето ти е с мен — той потърси погледа ѝ. — Сега разбираш ли, Калена?

— Да, Ридж.

Тя му хвърли дълъг изучаващ поглед и на светлината на пламъците лицето му ѝ се стори грубо, почти жестоко. Връзката между тях двамата си оставаше, но това не можеше да премахне тревогата която от известно време я разяждаше отвътре. Като че ли в помещението имаше и някаква трета сила, която заставаше между нея и Ридж. Това я изпълваше с ужас.

Тази нощ си легнаха рано. Ридж не направи опит да я прегърне и по някаква необяснима причина тя бе доволна от това. Чувстваше се нервна и неспокойна. Тревогата ѝ всеки миг заплашваше да се превърне в неконтролируема паника. Продължи да си повтаря, че няма причина да се страхува от Ридж. Въпреки това измина дълго време преди да потъне в спокоен сън.

Сънищата ѝ бяха изпълнени с видения на бездънни басейни, пълни с черна вода, безкрайна сива мъгла и златистите очи на жесток хищник, дошъл от най-тъмната част на Спектъра. Калена се мятеше несъзнателно в съня си, търсейки спасение, въпреки че не беше наясно от какво се страхува.

Събуди се от собствения си писък. Сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите, като че ли бягаше от разлютена качулата усойница. В стаята владееше непрогледен мрак. Огъня в камината бе угаснал и в помещението бе ужасно студено. Всички лампи бяха угаснали.

Ридж хвана ръката ѝ и Калена веднага отскочи назад. Той не направи втори опит да я успокои.

— Добре ли си? Викаше в съня си.

Гласът му бе дрезгав и груб, нямаше и следа от загриженост и съчувствие.

— Сънувах кошмари... Ридж, тук е толкова тъмно.

— Ще запаля огъня.

Чу го как стана от леглото и се отправи към купчината дърва и подпалки в ъгъла. Миг по-късно в камината се разгоряха буйни пламъци, които Ридж подсили като добави малко от газта за лампи. Калена се гуши в леглото, трепереца от студ, без да откъсва поглед от Ридж, който коленичи до огъня. Бе нахлузил само панталоните си. Тази нощ с него бе станала някаква промяна, Калена чувстваше това с всяка фибра от тялото си. Нещо се бе случило. Всичко, което представляваше противоположност на самата нея, се бе подсилило и изострило неимоверно много.

Ридж излъчваше някаква странна сила, която предизвикваше у нея необясним ужас. Точно когато тези мисли тревожеха обърканото ѝ съзнание, Ридж се изправи на крака и се обърна към нея. Закривайки с тялото си огъня, той се намираше в сянка. Калена можеше да види само блясъка на очите му, от които цялата изтръпна. Отдръпна се уплашено назад, когато той приближи с тиха стъпка на промъквач се ловец.

Привлечена от невидима сила, Калена вдигна очи и разбра без всякакво съмнение, че Ридж бе претърпял странна промяна. Това не беше човекът, с когото се беше обвързала, и все пак това бе Ридж. На лицето му бе застинало изражение, което тя не познаваше и което я плашеше. Нямаше съмнение, че я желаше, но в погледа му нямаше предишната топлина. В него се четеше сексуален глад, груб и първичен, който предвещаваше насилие и жестокост.

— Ридж, спри! — едва продума тя, като се изправи и започна да отстъпва назад, докато гърбът ѝ опря в стената. — Спри, Ридж, моля те!

Но той не спря докато не достигна леглото.

— Страхуваш ли се тази нощ от мен?

Тя вдигна гордо глава.

— Да, Ридж. Тази нощ се страхувам от теб.

— Защо?

В гласа му се четеше повече изненада, отколкото любопитство. Но тихият му смях бе студен и безжалостен като глада в очите му. Цялата топлина от гласа, погледа, от цялото му съществуване, бе изчезнала. Каквото и да го караше да постъпва по този начин, това не бе страст, помисли си Калена. Бе изпитала страстта му, дори когато тя бе примесена с гняв, но никога Ридж не е бил толкова студен и безчувствен. Винаги, когато я бе пожелавал, той бе изтъкан сякаш от огън и страст.

— Не ме докосвай, Ридж, моля те!

— Мога да направя с теб всичко, което си поискам — лицето му доби замислен израз, като че ли тази мисъл му бе хрумнала току-що. Коленичи бавно до леглото и погали нежната ѝ шия. — Абсолютно всичко. Мога на момента да те обладая и да те използвам, когато свърша...

Ужасът стисна с ледени пръсти гърлото ѝ. Нямахше накъде да бяга, бе се оказала в капан между Ридж и стената. Това, което се случваше, бе свръх всякакъв смисъл. Златистите му очи блестяха с леден блясък. Нямахше я вече познатата топлина, която бе неизменна част от Ридж, от постъпките му, от начина, по който говореше. Нещо странно и ужасяващо угасяваше огъня в него; нещо, което можеше да придаде на водата мастиленочерен цвят и да угаси всички газени лампи. И без съмнение това нещо бе продукт на онази студена, леденосива мъгла, която обгръщаше подслона.

— Не, Ридж! — Калена се пресегна и стисна силно ръката му. — Ти си мой съпруг, Ридж. Нося твоя медальон около врата си, забрави ли? Честта ти повелява да ме защитаваш, а не да ми причиняваш болка. Аз съм твоя жена, Ридж.

Като че ли нещо в погледа му трепна в отговор на думите ѝ и изведнъж в душата ѝ покълна надежда. Той бе втренчил поглед в миниатюрното ключче и ключалка около врата ѝ, като че ли се опитваше да си спомни какво означават те.

— Моя жена — повтори бавно той, а ръката му падна на леглото като отсечена. — Моя съпруга. Моя отговорност е да се грижа за теб...

— Ти никога няма да ме нараниш, Ридж.

Очите му се откъснаха от медальона и се спряха върху напрегнатото ѝ лице. За миг се замисли. След това се намръщи.

— Не — съгласи се той. Гласът му все още звучеше несигурно. — Не, няма да те нараня. Ти ми принадлежиш, ти си част от мен.

Ридж поклати глава, обмисляйки този факт, стараяйки се да си изясни смисъла му.

Тя бе намерила пътя към него, помисли си тя. Каквото и да го отдалечаваше от нея, тя бе намерила начин да достигне до сърцето му. Трябваше да накара непознатата сила, която го държеше в плен, да отстъпи.

— Ридж, трябва да се махаме оттук. Дори ако това означава да преминем през тази мъгла. Трябва веднага да напуснем това място.

Изведнъж стената потрепери и вратата се отвори с трясък. В малката стая нахлу мощна струя студен въздух. Надеждите на Калена угаснаха. Огънят в камината примигна, но продължи да гори със слаб пламък. Хвърляйки поглед през рамото на Ридж, Калена понечи да извика, но гласът замря в гърлото ѝ. На вратата се бе изправила висока фигура. Черната наметка с качулка, която бе наметнал непознатият, се развяваше около тялото му. Тъй като не бе достатъчно светло, Калена не можеше да различи лицето, скрито от ръба на качулката.

— Хайде, Огнен Камшик, вземи я, ако желаеш — проговори непознатият с дрезгав и стържещ глас. — Сигурен съм, че господарят ми не би желал да те лиши от едно последно удоволствие с тази жена.

Ридж се обърна съвсем бавно, като че ли това малко движение изискваше от него неимоверно усилие. Постави ръка на дръжката на камата и се отправи към вратата да посрещне странното привидение.

— Кой си ти? — попита, а гласът му бе също толкова стържещ и дрезгав като на непознатия.

— Аз нося черното стъкло. Не съм сам, Огнен Камшик, мнозина сме и имаме нужда от теб. Имаме нужда и от жената, но за кратко време. Скоро тя ще е съвсем безполезна. Така че, обладай я, ако това е, което искаш. Може би когато свършиш, аз също ще се възползвам. Въздържах се твърде дълго.

Арогантните, подигравателни думи разяриха Ридж. Изведнъж камата се оказа в ръката му и той пристъпи заплашително към черната фигура.

— Никой няма да я докосва, освен мен. *Никой*.

— Предупредиха ме, че можеш да създадеш подобен проблем.

Калена забеляза как острието в ръката на Ридж заблестя и част от нея изпита безумно тържество. Значи огънят в него не бе напълно унищожен.

Тъмната фигура отстъпи назад пред мълчаливата заплаха. Радостта и облекчението ѝ обаче траяха само миг. В следващия момент през отворената врата пропълзя черна мъгла, която изпълни стаята преди още младата жена да успее да извика. Лампите угаснаха. Калена видя бледия блясък от острието на оръжието на Ридж преди той и всичко останало да бъде погълнато в ледената тъмнина. Тя отвори уста да извика, но в този миг мъглата погълна и нея и изведнъж всичко се изгуби в бездънния мрак. Съзнанието ѝ я напусна.

Когато се съвзе, първото нещо, което почувства, бе невероятният студ. Опита се отново да пропадне в бездната на безсъзнанието, където не чувстваше нищо, но неуспешно. Някъде бе чула, че човек изпада в дълбок сън, преди да измръзне до смърт. Но изглежда поддържаха този студ до степен, при която жертвата само да страда, но не и да умре.

Калена отвори очи и забеляза над главата си едва мъждукаща лампа, прикрепена на скалната стена. Около нея танцуваха причудливи зловещи сенки. За миг Калена си помисли, че отново е попаднала в пещерата с горещите извори. Но тук не се усещаше топлината на бълбукащата вода, а и това подземно помещение имаше различна форма от онова, в което бе попаднала преди няколко дни. Тази пещера бе съвсем малка, осветена само от една лампа. Входът бе издълбан направо в скалата, но бе затворен с решетеста врата. През решетките можеше да се види мрачен коридор, също изсечен в скалата, който постепенно потъваше в тъмнина.

Калена се опита да седне и чак сега откри, че ръцете и краката ѝ са вързани. Твърдият каменен под, на който бе хвърлена, бе влажен и студен. Докато се мъчеше да се изправи, разбра, че мускулите ѝ се бяха схванали. Нямаше представа колко време е лежала тук.

— Ридж? Тук ли си?!

Опита се да проникне с поглед в плътните сенки, които лампата бе безсилна да прогони.

— Значи вече си будна.

Гласът му дойде от отсрещната страна — откъм една дълбока, плътна сянка, хвърляна от издадена напред огромна скала. В тона му не се долавяше никакво вълнение.

— Будна съм — потвърди тя. — Добре ли си?

— Не кървя и нищо не е счупено по мен, ако това имаш предвид. Но не съм добре.

Ридж промени положението на тялото си. Слабата светлина на лампата успя да проникне до него и да го освети леко докато той се опитваше да се изправи в седнало положение. И него бяха вързали. Макар и на известно разстояние, тя можеше да види блясъка на златистите му очи, но и той бе толкова студен и безстрастен като гласа му.

— А ти как се чувстваш?

— Не съм ранена — продума тихо. — Схванала съм се и цялото тяло ме боли. Ридж, къде сме?

— Не знам. Събудих се преди няколко минути. Тази черна мъгла, която нахлу през вратата...

— Бе същата мъгла, която ме обгърна в пещерата на Града на Горещите и Студени извори.

— Точно от това се страхувах — той замълча за момент. — Трябваше да ти повярвам в онази нощ. Мислех си, че всичко е плод на въображението ти.

— Предвид обстоятелствата това бе единственото логично нещо, което можеше да си помислиш.

— Проклятие, Калена! Не се отнасяй толкова меко с мен, не го заслужавам. Ако тогава, в Града на Горещите — и Студени Извори те бях послушал и ти бях повярвал, може би сега нямаше да се намираме в такова положение.

— Не виждам какво би могъл да промениш. Нали пак трябваше да отидем в долината на Лечителките и пак щяхме да бъдем хванати в капан по обратния път. Изпратиха те да откриеш какво става тук, Ридж. Като че ли започна да намираш отговорите на въпросите на Куинтъл.

— Искане ми се Куинтъл никога да не бе задавал въпросите си — изръмжа Ридж. — Трябваше да се досетя, че да открия какво се е

случило с този маршрут ще ми струва много повече от едно бързо пътуване до планините и обратно.

В този момент и двамата чуха стъпки от кожени обувки по каменния коридор. След това забелязаха светлината на лампа. Ключът щракна в ключалката на решетестата врата и в сводестия отвор се появи фигура, загърната с наметка с нахлупена над очите качулка. Когато заговори, Калена позна в него мъжа, който бе дошъл при тях през онази нощ в подслона.

— Ние всички търсим отговорите — обади се загърнатият в плащ човек като повдигна малко лампата, така че светлината ѝ проникна в мрачната пещера. В същото време лицето му оставаше в сянка. — Крайните, абсолютни отговори. А ти, малка уличнице, ще ни помогнеш да ги намерим. Освен това никога няма да си в състояние да разбереш какво си направила.

— Само един глупак може да обижда жена ми — отвърна Ридж. — За всяка обидна дума ще си платите и то скъпо.

Непознатият веднага се обърна към Ридж. От гърлото му се откъсна нисък, нервен смях.

— Казвам се Грис и съм всичко друго, но не и глупак. Ти заслужаваш това прозвище. Ти се размекна заради нея, Огнен Камшик. Опасно е да се свързваш с жена. Жената може да не е силна, но е лукава и коварна. Мъжът, заслепен от страст, често става жертва на жените. За щастие това е временно. Всичко може да се оправи. Скоро ще разбереш какво имам предвид.

— Разбирам, че онзи трик с черната мъгла има някакъв смисъл или цел — каза сухо Ридж. — Имахте си доста неприятности докато ни доведете тук. А онези двамата, които убихме в селото, бяха твои хора, нали? Онези, които носеха черните медальони?

— Страхувам се, че те се престараха. Онези идиоти намислили да зарадват господаря си, като те доведат преди предвиденото време. Нямахме намерение да те отвлечем, докато не се уверяхме, че жената с теб е именно тази, която може да премине през бялата бариера. А онези двамата си платиха за своето неподчинение.

— Може и така да се каже. Мъртви са.

Забулената фигура кимна.

— Разбира се. Смъртта е цената, която се плаща за неподчинение, както и за провал.

— Те ли убиха Трънтъл? — попита Ридж.

— А? Да. Трънтъл задаваше твърде много въпроси. Разбираш ли, той започна да подозира твърде много. Разпитваше какво бе накарало качулатите усойници да излязат от леговищата си и се чудеше защо в близките околности изчезват хора. А ние имахме нужда от мъже, тъй като трябваше да се свърши много работа. Обаче Кулата на Затъмнението изисква пълна секретност. Когато Трънтъл започна да души наоколо, трябваше да се отървем от него.

— А черната мъгла в пещерите на Града на Горещите и Студени Извори? — прошепна Калена. — Вие ли я създадохте?

— Онези пещери са свързани с тези. В продължение на дълги години хората от Кулата изследваха повечето коридори и неотдавна откриха онези, които водят от сърцето на планината до пещерите с горещите извори. Това бе скорошно откритие на нашия господар и ние бяхме любопитни да узнаем дали мъглата може да победи силата, съдържаща се във водата на горещите извори. Щеше да бъде интересно да видим ефекта и върху теб, въпреки че не смятахме да те отвлечем онази нощ. Както казах, необходимо бе да разберем дали можеш да преминеш бялата бариера и да влезеш в долината на Лечителките, преди да предприемем каквото и да било друго.

— Значи сте разбрали, че черната мъгла не може да надвие силата на Светлия ключ, която се съдържа в тези води — отбеляза със задоволство Калена.

— Това е само въпрос на време. Всеки ден усъвършенстваме черната мъгла. И сме успели дотолкова, че тя въздейства върху Огнения Камшик в подслона, не видя ли? Разбира се, тя въздейства на мъжете. За жените я използваме като оръжие. При мъжете тя събужда цялата сила, която идва от Тъмния край на Спектъра. А при нас, членовете на Култа на затъмнението, тази сила расте всеки ден. Когато унищожим Светлия ключ, нищо няма да стои на пътя ни.

Калена потрепери.

— Сигурно се шегувате. Нищо не може да унищожи Светлия ключ.

— Глупавите Лечителки биха искали всички да повярваме в това. Жените не знаят нищо за истинската мощ. Те съществуват само поради благоволението на мъжете, въпреки че отказват да го признаят. Каквато и сила да притежава една жена, тя произхожда от Светлия Край на

Спектъра, *Слабия Край*. Всеки мъж знае, че Тъмният Край е по-силен. Сама ще разбереш това, когато поставим двата Ключа в непосредствена близост.

— Това е невъзможно — отвърна Калена с безизразен глас.

— Разбира се, че е възможно, малка уличнице. Защо мислиш Повелителите на Зората са си направили труда да ги разделят и скрият, ако бе невъзможно.

— Какво кара теб и твоите хора да си мислите, че притежавате повече познания от Повелителите на Зората — намеси се Ридж. — Вие сте абсолютни глупаци да си играете със сила, която не можете да разберете.

— Не, Огнен Камшик. Не ние, а вие сте глупци; ти и другите мъже, които позволихте да бъдете покварени и опетнени от Светлия Край на Спектъра. Когато ви покажем къде е истината, ще се присъедините към нас.

— Но какво ще правите, ако успеете да унищожите Светлия Ключ? — попита отчаяна Калена. — Какъв е смисълът? Защо поемате такъв риск?

— Значи не разбираш нищо, малка уличнице? След като унищожим Светлия ключ, нашата власт няма да има граници. След това можем да започнем да търсим къде са скрити Камъните. Без своя Ключ, Светлият Камък на Контраста няма да може да издържи на мощта на Тъмния.

— Вие не знаете какво говорите! — прошепна ужасена тя. — Ако наистина ключовете съществуват и ако Камъните на Контраста не са също красива измислица, не смейте да унищожавате никой от тях. Връзката и силата, която протича между тях формират Спектъра. Ако унищожите единия край на Спектъра, тогава другия изгубва всякакъв смисъл и става безполезен. Нестабилността и нарушеното равновесие, които ще последват, могат да унищожат нашия континент, а най-вероятно и целия свят.

— Не! — възрази остро черната фигура. — Това е хипотеза, разпространявана от жените. Истината е, че унищожението на Светлия Камък ще освободи пълната енергия на Тъмния. Хората, които контролират Тъмния ключ, могат напълно да контролират и самия Камък.

— И кой ще контролира Тъмния Ключ? Кой по дяволите сте вие?
— обади се внезапно Ридж.

Мъжът бръкна под наметката си и извади медальона от черно стъкло, който носеше скрит под нея. В миг черното стъкло отрази светлината от лампата, предизвиквайки странен ефект — няколко слаби, немошни искрици затанцуваха под мастилената повърхност и в следната секунда угаснаха.

— Аз съм член на Култа на Затъмнението, Огнен Камшик. Това е всичко, което е необходимо да знаеш. Ти и жената бяхте доведени тук, за да служите на Култа.

— Как?

— Твърде дълго си в компанията на тази жена, Огнен Камшик. Накарала те е направо да затъпееш. Все още ли не разбираш? Ключовете могат да бъдат държани от избрани хора и за нещастие те са само малцина. Според древните писания само мъж, който е в състояние да накара стоманата от Града на Равновесието да блести, може да държи Тъмния Ключ.

След това непознатият се обърна и хвърли пренебрежителен поглед към Калена.

— И само много специална Лечителка, която никога не е обучавана да лекува, може да държи Светлия Ключ, защото силата, която ще се изисква от нея трябва да бъде в първичното си състояние. В допълнение към това, тези двама души трябва да си подхождат и да са в равновесие един с друг в Спектъра. Така се говори в тайнствените книги и Математиката на Парадокса.

— От колко време знаете за нас? — Калена бе изумена от това, което чуваше. Гласът ѝ ѝ изневеряваше и слабият ѝ шепот бе едва доловим.

— Разбрахме, че сте тези, които търсим скоро след като ти пристигна в Града на Кръстопътищата, за да станеш временна търговска съпруга, с други думи уличница. Когато търговският брак бе уговорен, знаехме, че силите на логиката и съдбата накрая са се обединили и действат в хармонично единство. Разбрахме, че младоженецът е човек, който може да накара стоманата да заблести, а младоженката би могла да стане Лечителка, ако бяха я обучавали, тъй като Таланта се предава от поколения жени в нейната Династия. Двамата се свързахте и трябваше да поемете към Планините на

Противоречията. Всички знаци, поличби и изисквания бяха налице. Затова решихме да действваме и да не отлагаме повече.

— Да не би да искате да кажете, че знаете къде е Тъмният Ключ и че сте се добрали до него? — попита грубо Ридж.

— О, да! Той е наш, въпреки че никой от нас не може да го докосне. Това ще свършиш ти, Огнен Камшик. Твоята курва скоро ще тръгне към долината на Лечителките да донесе Светлия ключ. Дватама ще имате задачата да поставите двата Ключа в непосредствена близост.

— *Моята жена* — започна Ридж с опасни нотки в гласа, определено подчертавайки думата *жена*, — изобщо няма представа къде се намира Светлия Ключ.

— Лечителките ще ѝ го покажат — в гласа на загърнатата с плащ фигура не се долавяше и сянка от вълнение. — Те самите не могат да го вземат, но знаят къде е. От поколения насам държат това в тайна. Те ще ѝ го дадат, тъй като са достатъчно глупави да повярват, че в нейните ръце той ще се окаже по-силен от Тъмния ключ.

— Ако това, което казвате е истина, тогава няма да позволя на Калена да донесе Светлия ключ — изръмжа Ридж.

— Изобщо нямаш избор, Огнен Камшик.

Загърнатият в плаща мъж пристъпи няколко крачки в помещението, наметката прошумоля около него. Светлината на лампата освети отчасти лицето му. Калена никога нямаше да забрави дългия, извит като клон на хищна птица нос, жестоката уста с тънки, свити презрително устни и мастиленочерните очи, които ѝ напомняха на бездънни кладенци от черна вода.

— Слушай сега внимателно, малка уличнице! — той се обърна към Калена и спря на известно разстояние от нея. — Имаш да вършиш работа, разбра ли? Трябва да се върнеш в долината на Лечителките, те ще ти покажат къде е скрит Светлия Ключ. Трябва да го донесеш тук. По пътя ще те посрещнем и ще те заведем да се изправиш лице в лице със съдбата си.

Когато проговори, Ридж едва си намираще място от гняв.

— Тя няма да изпълнява нарежданията ти, глупак такъв. Калена е моя жена и ще направи това, което ѝ кажа аз.

Непознатият се засмя.

— Точно защото е споделяла леглото ти, ще изпълнява моите нареждания. Скоро разбрахме, че физическото единение между вас

дватамата е необходима част от всичко това. Добра работа си свършил, Огнен Камшик. Направил си я твоя, накарал си я да ти принадлежи и по този начин си я привързал към себе си. При такива случаи винаги съществува опасност и известен риск, защото такава връзка прави мъжа слаб, но в този случай, мисля, всичко е в наша полза — като каза това, той отново се обърна към Калена. — Ще се върнеш в долината на Лечителките, разбираш ли, малка курво? Знаеш какво ще се случи на любовника ти, ако не го направиш.

— Проклет да си! — изскърца със зъби Ридж. — Остави я на мира.

Калена хвърли дълъг поглед на Ридж, след това отново отправи взор към тайнствения похитител.

— Ако не се върна с Ключа, ще го убиеете.

— А, виждам, че в края на краищата не си чак толкова безмозъчна. Жените са винаги такива — глупави, безмозъчни същества — като каза това, непознатият се отправи към вратата. — Ще ти бъде донесена храна и ще ти бъде позволена кратка почивка. Ще имаш нужда от всичките си сили, за да се върнеш обратно в долината.

С тези думи той напусна малката пещера, без да хвърли поглед назад. Тежката врата се хлопна зад него.

В помещението се възцари тишина. Калена погледна към Ридж, който стоеше облегнат на скалата.

— Трябва да отида, Ридж. Знаеш, че трябва.

— Те ще те изведат от тези пещери, но не могат да те последват в долината. Веднага щом преминеш бялата мъгла и се озovesш от другата страна, разкажи на Лечителките всичко, което се случи. Може да успеят да изпратят съобщение на Куинтъл. Той има достатъчно въоръжени хора, за да се справи с тези тук — Калена не отвърна, но дълбоко в душата си знаеше, че такава мярка е безполезна срещу тези мъже, скрити в тайнствените пещери. Тя погледна безпомощно Ридж. — Чуваш ли ме, Калена?

— Чувам те, Ридж.

Той затвори очи в нямо отчаяние.

— Въпреки всичко, ще отидеш да донесеш Светлия Ключ, нали?

— Ще търся друг начин да те освободя, Ридж, но ако нямам друг избор, ще опитам с ключа.

Ридж отвори очи.

— Защо?

— Ти си мой съпруг. Не мога да те изоставя — отвърна тихо тя.
— Ти щеше ли да ме оставиш на съдбата ми, ако теб бяха изпратили за Ключа?

Лицето му отново придоби безстрастно изражение.

— Знаеш отговора на този въпрос.

Тя кимна, усмихвайки се едва доловимо.

— Разбира се, ти щеше да се върнеш за мен.

— Ти ми принадлежиш, Калена.

— Обратното също е вярно.

Ридж облегна назад глава.

— Трябва да разбереш, че нито един от двамата ни няма да оживее, когато Ключовете започнат стълкновението си. Ако легендите казват истината, това ще ни унищожи. Няма смисъл да се връщаш със Светлия Ключ, Калена. Каквото и да измислиш, не можеш да ме измъкнеш отук. Остави ме на собствената ми съдба. Оказвал съм се и в по-трудни ситуации. Научил съм някои неща.

— Сега е различно, Ридж. Знам го. Единственият начин да се измъкнем отук, е с помощта на Ключовете.

— Ако те съществуват и ако опитаме да ги поставим в непосредствена близост, те ще ни убият.

— Не съм толкова убедена в това. Може и да е истина, че двамата души, взети произволно, нямат шанс да оцелеят, но започвам да разбирам, че в нашия брак място за шанс няма. Ако е било предопределено да се съберем, това е може би защото сме единствените, които могат да контролират Ключовете.

— Калена, никой не може да контролира Ключовете. Само легендите твърдят противното.

— Лечителките вярват, че аз мога да контролирам Светлия Ключ.

— Те ти казаха това? — той я изгледа остро.

Тя кимна.

— Точно когато те помолиха да се оттеглиш след вечеря.

Ридж затаи дъх.

— Не си ми казвала.

— Не исках да говоря за това. Те ми казаха, че имам задължения — по-точно, — да взема Светлия Ключ от скривалището му. Но ми

беше дошло до гуша всеки да ми казва какви са моите задължения. Първо леля ми...

— След това съпругът ти — продължи сухо Ридж.

— Хм, да — изненада се от начина, по който той каза това. — После всички тези непознати жени отново започнаха да ми говорят за моите задължения и отговорности. Скоро сама ще реша какво трябва да правя, Ридж, но междувременно не виждам как мога да избягна някои отговорности.

— Ако все пак смяташ, че си струва да се подчиняваш на съпруга, си, ще направиш както аз ти казвам и няма да се връщаш от долината докато Куинтъл не изпрати някой да разчисти този проклет култ — отбеляза грубо Ридж.

— Проблемът е, че ценя съпруга си повече от задължението да му се подчинявам. Ще се върна, Ридж.

— Едва ли може да се намери по-упорита и неразумна жена!

Изруга тихо и отново облегна глава на камъка.

— Погледни на положението и от положителната му страна, Ридж. Изобщо не можеш да се отегчиш от мен, нали?

Ридж за миг отвори очи и пак ги затвори.

— Сега няма място за шеги, Калена. Ако не разбираш в какво опасно положение се намираме, значи си по-глупава отколкото си мислеше онзи с черния плащ.

Калена въздъхна.

— Съжалявам, Ридж. Уверявам те, че приемам всичко напълно сериозно. Истината е, че съм изплашена до смърт. Може би затова шегата ми прозвуча нелепо, нали?

Ридж замълча за момент.

— Последното нещо, което можеш да направиш, е да ме отегчиш, Калена, независимо от колко време сме женени.

Сърцето ѝ веднага се устреми към него, усетило топлината в думите му.

— Благодаря ти, съпруже. Мога без всякакво колебание да ти кажа, че това се отнася в пълна степен и за теб. Животът не те е изхабил, Ридж.

— Не ми припомняй — простена той.

Калена известно време остана мълчалива.

— Ридж?

— Да?

— Наистина ли ме възприемаш като уличница, само защото подписах временен търговски договор с теб?

Яростта избухна в очите му и те заблестяха като течно злато. Ако в този момент държеше камата си в ръка, Калена бе сигурна, че острието щеше да заблести под напора на гнева му. Но когато заговори, гласът му бе необичайно безпристрастен.

— Ти си моя жена, Калена. Ще прережа гърлото на всеки, който те нарече уличница. Преди цялата тази каша да се оправи, онзи Грис скъпо ще си плати. Ще се погрижа това да е последното нещо, което да извърши на този свят. За разлика от теб, аз съм напълно способен да извървя целия път на отмъщението.

Калена не знаеше как да отговори на това. Преглътна с мъка и отново потъна в мълчание. Наистина имаше нужда от почивка, пътят обратно до долината на Лечителките щеше да бъде дълъг.

— Калена?

— Какво има, Ридж?

— Нашият брак... — започна той с решителен тон.

— Какво за него?

— Ще продължи докато смъртта ни раздели.

Думите му я развълнуваха дълбоко.

— Изобщо и през ум не ми минава да споря с теб, съпруже. Една добра съпруга винаги зачита по-мъдрите решения на мъжа си.

Ридж сподави гърления си смях.

— Защо трябваше да попаднем в такова положение, за да ми докажеш колко си покорна?

— Казах ти също, че не искам да се отегчавам. Мислех си за птиците, Ридж — каза тя след известна пауза.

— Точно за това ли намери да се тревожиш сега? — отвърна ѝ рязко. — Сигурен съм, че са добре. Навярно са останали в подслона. Имат достатъчно храна. А когато се изморят да се тъпчат, няма да се изненадам, ако продължат да се забавляват с онези игрички, които толкова те шокираха, когато бяхме край потока.

— Наистина ли мислиш, че са добре?

Ридж тъжно се усмихна.

— Да, наистина мисля така. Хубаво е като си помислиш, че поне някои от участниците в това проклето пътуване ще си прекарат добре.

Загърнатият в плащ непознат, наречен Грис, заедно с още един загърнат в черна наметка човек, дойдоха да отведат Калена, след като тя бе спала неспокойно около един час. Дадоха ѝ малко храна, отвързаха краката ѝ и все така, без да нарушат мълчанието, я поведоха по мрачния коридор. Ридж гледеше как я отвеждат и се чувстваше безпомощен от всякога.

— Калена!

Тя се обърна към него — искаше да се сбогува, но знаеше, че похитителите ѝ нямаше да ѝ позволят да се бави много.

— Да, Ридж?

— Спомни си какво ти казах.

Тя се усмихна.

— Ще си спомням и ще си повтарям, че съм твоя жена, Ридж, а не уличница!

Не му бе дадена възможност да отговори. Двамата мъже изведоха Калена от малката пещера и я поведоха по тъмния подземен коридор.

XIV

Пътят до долината на Лечителките бе твърде дълъг, още повече, че Калена трябваше да го измине пеша. Изведоха я на повърхността, след като изминаха безкрайните коридори на мрачните подземия. Завързаха очите ѝ, но дори и без превръзка тя бе сигурна, че никога няма да може да си припомни пътя по безбройните извивки на безкрайните тунели. Измина цяла вечност, преди да свалят превръзката от очите ѝ, поне на нея така ѝ се стори. Пред погледа ѝ се откриха блестящите снежни върхове на Планините на Противоречията.

Трябваше да върви пеша. Без крийте.

Местността ѝ се стори позната и Калена скоро разбра, че я бяха оставили на един ден път от долината. Надяваше се да е в състояние да измине разстоянието за един ден. Дадоха ѝ наметката, но това бе всичко. Не ѝ оставиха дори малка лампа. Ако трябваше да прекара нощта на открито, щеше да бъде истински късмет да не премръзнеше. Опита се да намери утеха в мисълта, че похитителите ѝ не желяеха нейната смърт. Поне не сега. Следователно сигурно е съвсем близо до долината и ще може да я достигне до залез-слънце.

Мисълта за Ридж, чакащ я в мрака, и безумието, което бе видяла в очите на Грис, я караха да върви без почивка целия ден. Изведнъж шум от падаща от високо вода привлече вниманието ѝ. Това със сигурност бе малкият водопад, който бе забелязала, когато по-рано минаваха оттук с Ридж. Ако не се лъжеше, водопадът се намирал съвсем близо до тази част от пътя, където внезапно се изправяше блестящата бяла стена.

Но бялата мъгла не се появи. Калена продължи да върви. Бе страшно изтощена и краката я боляха от безкрайното изкачване. Дори не спря да хапне нещо, въпреки че преваляше обяд. Но дори да искаше, не можеше да го направи, тъй като никой не се бе погрижил да ѝ даде храна за из път. Това бе още един знак, че долината не е далеч. Трябваше да ѝ дадат храна, помисли си унило. Силите ѝ бързо я напуснаха, както от физическото изтощение, така и от емоционалната

травма, която бе преживяла. Започваше все по-осезателно да чувства студа. Топлата наметка и бързият ѝ ход бяха достатъчни да я предпазят от него, но с напредването на деня умората ѝ се увеличаваше и наметката вече бе недостатъчна да я стопли.

Скоро тялото ѝ съвсем отмаля. Само с върховно усилие на волята успяваше да движи краката си. Още един последен завой и бялата блестяща мъгла се оказа пред нея. Калена рязко спря и започна да оглежда бариерата като се олюляваше от изтощение. Мъглата си беше същата, както предния ден. Наистина ли едва вчера двамата с Ридж напуснаха долината? В този момент осъзна, че нямаше представа колко време бе минало, тъй като в подземните пещери времето сякаш бе спряло.

Като се намръщи леко, тя пристъпи в блестящата белота и почти веднага я обгърна тихото спокойствие и безтегловност. След миг тя бе вече на другата страна. Пред нея се простираше долината — зелена и красива, точно такава, каквато я видя за пръв път. Калена изпусна въздишка на облекчение и пое по пътя, водещ към долината.

Присъствието ѝ бе забелязано веднага щом достигна до пищните градини. Жените, които работеха там, захвърлиха инструментите си и се спуснаха към нея. Арона беше една от първите, които я посрещнаха. Очите ѝ бяха широко отворени и уплашени докато напрегнато изучаваше умореното лице на Калена.

— Валика е била права. Дошла си за Ключа, нали? — попита разтревожено Лечителката. — Изглежда, времето настъпи.

— Изглежда Валика винаги е права — промълви тихо Калена. — Трябваше да се досетя.

Самата Валика вече си проправяше път през скупчените една до друга жени. На лицето ѝ бе изписана дълбока загриженост и тревога.

— Добре ли си, Калена?

— Да, мисля, че съм добре. На път съм от ранни зори. Кажете ми, колко време мина откакто Ридж и аз напуснахме долината?

— Три дни — отвърна Валика, изненадана и разтревожена от въпроса.

— Цял един ден — прошепна смаяна Калена. — Изгубихме цял един ден в онази пещера, преди да се събудим.

— Каква пещера? — Валика хвана ръката ѝ и направи знак на останалите да се оттеглят. — Къде е съпругът ти, Калена? Какво се е

случило?

— Случи се това, което ти предрече, Валика. Имам нужда от Светлия Ключ. Ридж ще умре, ако не го отнеса обратно с мен в пещерите.

— Какви са тези пещери, за които постоянно говориш? — попита Арона, която пристъпваше бързо редом с Калена докато я водеха към най-близката къща.

— Не мога да кажа със сигурност къде са, въпреки че един от входовете е само на един ден път оттук. В тях живеят най-ужасните мъже, които някога съм виждала. Чували ли сте за Култа на Затъмнението?

В миг Валика застина неподвижно. Лицето ѝ придоби каменно изражение, а дъхът ѝ излезе със свистене от гърдите ѝ.

— Те са само легенда!

— Предполагам, че са толкова легенда, колкото и Ключовете. На мен ми изглеждаха съвсем истински. Твърде истински.

— Точно от това най-много се опасявахме и страховете ни явно не са били напразни. Ела! — каза решително Валика. — Трябва да си починеш и да се нахраниш. Ще поговорим по-късно.

— Не разполагам с много време, Валика. Трябва да се върна с Ключа колкото е възможно по-скоро.

— Ще обсъдим това, след като се нахраниш.

Валика говореше с тон, в който не се долавяше нито несъгласие, нито недоволство, пък и Калена не беше в настроение да спори. Беше изморена и гладна. Освен това не можеше да се върне по пътя през нощта. Когато я въведоха в едно неголямо помещение и я настаниха да седне, тя се отпусна с благодарност в мекото кресло. Донесоха ѝ топла храна, която ухаеше приятно. За пръв път, откакто бе дете, някой проявяваше такова внимание към нея и за пръв път жената, поднесла ѝ храна, не беше прислужница. Чувстваше се малко неловко, но бе много гладна и прие вниманието на жените без възражения. Валика, Арона и още неколцина Лечителки насядаха около нея и ѝ хвърляха тревожни погледи. Докато се хранеше, Калена им разказа всичко, което се бе случило, след като двамата с Ридж бяха напуснали долината. Когато свърши, Валика дълго време остана мълчалива. Арона заговори първа. Тя очевидно бе много развълнувала и обезпокоена.

— Искаш да се върнеш в пещерите със Светлия Ключ само заради онзи мъж — Ридж? Това е глупаво, Калена. Той е мъж и е в плен на мъже. Сам може да се справи. Остави го да следва собствената си съдба. Ти си на сигурно място тук. Остани в долината, Калена.

Калена погледна към нея, но се чувстваше безпомощна да обясни на Арона защо не можеше да остане.

— Той е мой съпруг — отвърна накрая. — Неговата съдба е и моя съдба. Валика веднъж каза, че винаги пред човека има възможност за избор. Аз направих своя. Ще остана с Ридж и ще споделя съдбата му.

Разбираше, че това едва ли бе достатъчно основание в очите на Арона. Но Калена бе твърде изтощена, за да се опитва да обяснява какво точно я свързваше с Ридж, като се остави настрана изискванията на честта и дълга. В този момент дори сама не бе наясно с всичко, още по-малко би била в състояние да го обясни на някой друг. Никога нямаше да остане в топлата, защитена отвсякъде долина, докато в това време Ридж лежеше вързан и безпомощен в студената пещера.

— Той е моето друго аз. Ние представляваме едно цяло. Той е точно моята противоположност в Спектъра. Разбираш ли, Арона?

— Не! — отвърна Лечителката. — Не разбирам. Той е мъж. Не се нуждаеш от него.

Валика вдигна ръка, изисквайки по този начин внимание и тишина.

— Няма смисъл да спорим. Калена трябва да се върне с Ключа. Знаехме, че това ще стане, а сега моментът настъпи. Няма начин да избегнем конфронтацията на Ключовете. Това, което се случва сега, е започнало още преди векове и сега ние не можем да променим нищо.

— Но всички легенди предупреждават, че Ключовете не трябва да се приближават един до друг! — запротестира една Лечителка.

Валика поклати глава.

— Не. Легендите казват, че е много опасно Ключовете да се поставят в непосредствена близост, но никъде не се споменава, че това не може или не трябва да става. В древните ръкописи пише, че някои хора имат власт над ключовете. Бестина бе убедена, както и аз се уверих по-късно, че Калена е способна да държи и контролира Светлия Ключ. Може би Ридж е точно мъжът, който има власт над Тъмния Ключ.

— Какво ще стане, ако не позволим на Калена да се върне в онези пещери със Светлия Ключ? — обади се Арона с предизвикателен тон.

Валика обърна глава към нея, а в очите ѝ се четеше безкрайна тъга.

— Тогава Мракът, който е започнал да ни обгръща, ще продължи да се увеличава, докато премине границите на планините. Скоро след това ще достигне малките градове и села. Той трябва да бъде спрял, преди да е събрал достатъчно сили и мощ. Равновесието трябва да бъде възстановено или в бъдеще ни чакат още по-лоши неща.

Лечителките се умълчаха. По-нататъшния спор бе излишен и те го знаеха. Калена прокара пръсти през гъстите си червеникави къдрици, отмятайки назад непокорните кичури. Чувстваше се задължена да бъде откровена с жените, предложили ѝ толкова чистосърдечно гостоприемството си.

— Мисля, че би трябвало да знаеш, Валика, че не дойдох тук да спасявам планините ви, земята или селата около тях. Аз би трябвало да знам, ако бях предопределена за такава съдба. Сигурна съм, че не съм тази, която сте очаквали от толкова години. Не ми е приятно да ви го кажа, но се страхувам, че е станала някаква грешка. Но ако наистина съм в състояние да взема Ключа, ще го занеса в пещерите, защото това е единственият начин да освободя Ридж.

В погледа на Валика се четеше разбиране.

— Мотивите ти не са от значение, Калена. Всичко, което действително има значение, е фактът, че ти се върна за Ключа — и като се изправи бавно, добави: — Но точно сега имаш нужда от почивка. Ние ще се оттеглим. Използвай следващите няколко часа да си починеш добре и да събереш сили. Ще имаш нужда от тях.

Лечителките станаха и последваха Валика навън. Калена ги наблюдаваше как си отиват, а в същото време искаше да им възрази, че трябва да направи всичко колкото е възможно по-бързо. Но не каза нищо, тъй като добре знаеше, че Валика е права. Силите ѝ бяха изцедени и тя се чувстваше крайно изтощена. Опасно бе да се опитва нощем да търси пътя към пещерите. Можеше да използва това време, за да си почине.

Когато и последната жена напусна стаята, Калена вече едва можеше да държи очите си отворени. Строполи се на леглото без дори

да се съблече. Последната ѝ мисъл, преди да заспи бе дали не е имало поне малка доза приспивателен прах в храната ѝ. Потъна в лек, успокоителен сън, без сънища и кошмари. Събуди се чудесно отпочинала малко преди разсъмване. Остана за миг така неподвижна, вперила поглед в късчето тъмно небе, което се виждаше през прозореца. И изведнъж си припомни едно от наставленията на Олара. Тъмнината на нощта, както и черната мъгла, използвана от Култа на Затъмнението, принадлежи на мрачния, погълнал в сенки край на Спектъра. Сама по себе си тъмнината не е нито добра, нито лоша. Тя бе просто противоположната част на Спектъра, но крайностите, в която и да е част бяха много опасни. Затова двете части на Спектъра трябва да съществуват в равновесие. Светлината трябва да балансира тъмнината, така както женската сила трябва да се противопоставя, но и да съществува в равновесие със силата на Мъжа. Калена разбираше, че действия, елементи, характери, хора, които произхождаха от най-далечните краища на Спектъра, са много по-опасни от онези, произвеждащи от някоя точка от средата и бе нужна много по-голяма сила, за да се обуздаят и да бъде възстановено равновесието. И енергията, освободена, за да се извърши това, беше да бъде изключително опасна.

Калена дори не смееше да си помисли каква енергия ще да бъде нужна, за да се доближат Ключовете един до друг.

Тя се изправи рязко и седна на ръба на леглото в момента, в който на вратата се почука.

— Влезте! — извика тихо.

Вратата се отвори и на вратата се появи Арона с лампа в дясната ръка.

— Добро утро, Калена!

— Добро утро, Арона! Не носиш ли храна? Тази сутрин умирам от глад.

Красивите тъмни очи на Арона я погледнаха с упрек, я се приближи, остави лампата и седна на леглото до Калена.

— Съжалявам, Калена. Валика каза, че ще получиш храна по-късно. Има неща, които са далеч по-неотложни.

Калена се прозина и доволно се протегна. Тази сутрин се чувстваше добре, бе пълна със сили и живот.

— Какви неща?

— Ключът...

— А, да, Ключът. Кога трябва да го взема?

— Трябва сама да отидеш и да го извадиш от леда, Калена. Никой от нас не може да го докосне.

— Лед ли? Значи Светлият Ключ е скрит в лед, точно както се разказва в легендите. Означава ли това, че Тъмният Ключ е скрит в огън?

Арона изобщо не обърна внимание на любопитството ѝ.

— Вероятно. Проклетите легенди изглежда се оказват повече или по-малко точни. Слушай внимателно, Калена, моля те. Мисля, че не трябва да правиш това. Ключовете са опасни, всеки знае това. Ако чувстваш, че не си тази, която може да управлява Светлия Ключ, тогава може и да си права, независимо какво казва Валика. Не бива да поемаш този риск. Никой мъж не го заслужава.

Калена се замисли за момент, опитвайки да обясни нещата така, че Арона да разбере.

— Тук има нещо повече от живота на един мъж, Арона. Това е въпрос на чест.

— Чест?!

Калена сви колене пред себе си и облегна брадичка на сгънатите си ръце.

— Страхувам се, че е така. Аз съм омъжена, Арона, а една омъжена жена не изоставя съпруга си, докато бракът не бъде разтрогнат официално. Напоследък все не успях да изпълнявам дълга си. Чудя се дали вече леля Олара е разбрала как се провалих.

— Калена, ти имаш право да мислиш за себе си!

— Знам — Калена се усмихна тъжно и погледна другата жена. — Повтарях си това дълго време. Разбирам какво си мислиш, Арона, и знам какво се опитваш да ми кажеш. Но ти трябва да се опиташ да разбереш какво е да израснеш като член на Велика Династия. Никога не можеш да избягаш от определени задължения и отговорности. Честта на Династията винаги трябва да се защитава. Още от люлката децата научават, че честта на Династията е в техни ръце. Тази тежест пада на раменете както на мъжете, така и на жените. При нормални обстоятелства, задълженията на жената са леки и съвсем традиционни — тя се подчинява на баща си, докато живее под неговия покрив и е вярна на мъжа си, когато се омъжи. Като съпруга тя трябва да уважава

мъжа си и неговия авторитет, да роди децата му и да ги възпита в традиционните ценности — да пазят своята чест и да поемат своята отговорност. Пак ти повтарям, Арона, при обикновени обстоятелства всичко е твърде просто, едва ли не отегчително.

— Но ти не си обвързана с традиционните задължения, Калена. Ти си последната дъщеря на твоята Династия! — запротестира Арона.

— Да, това е така, но се страхувам, че това означава, че задълженията ми не са толкова традиционни. Не мога да загърбя всичко, все едно никога не е съществувало. Не можах да изпълня дълга си и се провалих. И в резултат на това се оказах омъжена и пред мен се изправиха нови отговорности. Предпочитам втори път да не се провалям. Достатъчно тежко ми е да живея с мисълта за един провал. Обвързана съм с Ридж и не мога да го изоставя.

— Дори и ако това, което се готвиш да извършиш, може да го убие?

— Ако не успея да го освободя, тогава аз самата никога няма да бъда свободна. Помисли, Арона, ти не си по-свободна от мен. Ти би дала живота си, защитавайки тази долина и приятелите си тук, нали?

Арона наведе глава в знак на съгласие.

— Разбира се.

— Виждаш ли? След като веднъж сме направили избора си, имаме глътка скъпоценна свобода. Започвам да си мисля, че не свободата е най-важното нещо, а това, че имаме право на избор. И след като сме направили нашия избор, трябва да живеем с него.

След това Калена се намръщи и реши да смени темата.

— Сигурна ли си, че не мога да получа нещо за ядене? Умирам от глад.

— Бих искала да ти донеса нещо, но...

Тревожните думи на Лечителката секнаха, когато Калена я погледна и ѝ се усмихна.

— Но не можеш, защото и ти имаш чувство за дълг и чест, Арона. Дължиш това на жените от тази долина и особено на тази, която сте избрали да ви ръководи. Валика казва, че не бива тази сутрин да закусвам, така че не е възможно просто да ми донесеш нещо. Понякога животът е твърде прост и праволинеен.

Арона се усмихна смутено, неохотно признавайки по този начин правотата на Калена.

— Да, предполагам, че е така. Мога да си представя, че нещата стават много по-сложни, когато няма точно определен дълг пред нас да ни ръководи.

Двете жени замълчаха и се замислиха. Скоро тишината бе нарушена от ново почукване на вратата. Когато Калена се обади и покани, който е да влезе, на прага се появи Валика. Тя погледна към Арона. Погледът ѝ се смекчи, тъй като разбра какви чувства бяха я довели толкова рано в стаята на Калена. След това се обърна към самата Калена.

— Готова ли си?

Калена почтително се изправи.

— Да, готова съм.

Валика влезе в стаята и затвори вратата след себе си.

— След малко ще отидем на мястото, където е скрит Светлия Ключ. Но преди това ще изгорим малко Пясък.

Като каза това, тя свали малката, изцяло изработена торбичка от колана си и я подаде на Калена, която я погледна изненадана.

— Но аз не съм Лечителка!

— Само защото ти липсва обучение и опит. Както вече ти казах, вярвам, че притежаваш Таланта. Ще разбереш това веднага.

Смутена, Калена пое малката торбичка от ръката на Валика.

— Но защо? Какво ще докаже това?

По-възрастната жена повдигна учудено вежди и коленичи на една възглавничка близо до малката маса. Направи знак на Калена да седне до нея.

— Това няма за цел да доказва каквото и да било, само ще ти даде повече увереност и разбиране.

Калена бавно се отпусна на колене, като не откъсваше поглед от торбичката с Пясък, припомняйки си колко пъти бе мечтала да направи опит с чудотворното вещество.

— Леля ми казваше, че е сигурна, че не притежавам Таланта.

— Олара те е лъгала, защото е имала предвид други неща за теб. Много трудно е да превърнеш едно момиче, притежаващо Таланта, в убийца. Тя не можеше да рискува да те подложи на тест с Пясъка. Ако ти бе позволено да развиваш Таланта си, щеше да се превърнеш в едно жалко оръдие на отмъщението.

Калена прокара пръсти по фино изработената материя на торбичката.

— Позволих ѝ да ме отклони от опитите с Пясъка, но по един съвсем различен въпрос не ѝ се подчиних. Спах със съпруга си. Веднага след това разбрах, че силите са ме напуснали по някакъв начин. Надявам се същата слабост да не ме отклони от това, което ми предстои да извърша.

— Силите са те напуснали не за това, че си споделила леглото на Ридж. Връзката между теб и Огнения Камшик е връзката на самия живот. Тя веднага е влязла в противоречие с връзката на смъртта, която ти бе наложила Олара. Това те направи по-силна, не по-слаба. Запали Пясъка, Калена. Ще видиш колко силна е станала връзката между вас.

Калена се поколеба. За пръв път се почувства несигурна.

— Страхувам се — прошепна приглушено.

— Няма от какво да се страхуваш, Калена. Поне не още.

С тези думи Валика свали от колана си още една по-малка бродирана торбичка, развърза я и я подаде на Калена.

Пръстите на младата жена трепереха леко, докато поемаха торбичката. Независимо какво бе казвала леля ѝ, винаги бе чувствала някакво влечение към Пясъка. Спомни си отчаянието, което изпита поради своята безпомощност в нощта, когато онова непознато младо момиче раждаше в селската странноприемница. Най-сетне щеше със сигурност да разбере дали притежава поне частица Талант.

— Вземи съвсем малко — нареди тихо Валика. — Прекалено голяма доза от Пясъка може да бъде опасна. Дай искра в тази запалка, след това посипи малко Пясък. Вдишай дима и погледни в себе си. Не мога да ти обясня по-ясно. Сама ще разбереш.

Калена бавно направи точно така, както ѝ бяха казали. След това малка струйка бял дим се издигна към тавана.

— Сега! — нареди Валика.

Калена се приведе напред и вдиша дълбоко дима. Усещането бе приятно, все едно опитваше нова подправка. Затвори очи и отново пое дълбоко дъх.

— Достатъчно! — Валика сложи ръка на рамото ѝ и леко я отстрани от белия дим. — Изисква се съвсем малко, помни какво ти казах. Твърде голяма доза може да бъде опасна не само за теб, а и за околните.

Тя се пресегна и покри малката поставка със запалителна смес с парче плат. Пламъкът угасна и димът изчезна. Калена стоеше напълно неподвижна, със затворени очи, и чакаше. Очакваше както някое леко усещане, така и остро, натрапчиво чувство. Истината бе, че само опитна Лечителка знаеше какво да очаква. Ако не притежаваше Талант, Калена знаеше, че няма да почувства нищо.

— Ти си пациентът, Калена. Вгледай се в себе си.

Струваше й се, че гласът на Валика идва от много далеч. Калена се подчини, обръщайки поглед навътре в себе си, опитвайки се да се вгледа в себе си, последната щерка на Династията на Ледената Реколта. В един дълъг миг Калена сякаш се оказа пред някаква завеса. Мислено протегна ръка, за да я разкъса. Странната бариера изчезна преди още да я докосне и Калена видя какво бе скрито зад нея.

Да се постави диагноза съвсем не бе трудно, нито пък тя се нуждаеше от опитна Лечителка да й каже какво е това, което виждаше. Калена от династията на Ледената Реколта, временна съпруга на мъж, който не можеше да се похвали нито с династия, нито с наследство, бе бременна.

Бременна! В тялото й се зараждаше нов живот. Живот, който Ридж и тя бяха създали.

Изведнъж значението на откритието й се стовари като тежка вълна върху нея. Това я извади рязко от лекия транс, в който бе изпаднала сякаш я бяха полели с ледена вода. Бързо отвори очи и срещна изпълнения с разбиране поглед на Валека.

— Бременна съм.

Думите й сякаш увиснаха във въздуха.

— Предполагам, че това може да се случи — отвърна с тихо задоволство Лечителката.

— Но как може да се е случило? Само една-единствена нощ пропуснах да взема селитения прах.

— Една нощ е напълно достатъчна, както много жени откриват за тяхно безкрайно удивление.

Валика отново завърза торбичката с Пясъка.

— Не се упреквай. Мисля, че така е трябвало да стане.

Удивена, Калена продължаваше да стои все така неподвижна, вперила поглед в малката поставка, където малко преди това бе вдишала дима от Пясъка.

— Но защо?

— Защото след малко ще вземеш Светлия Ключ. И въпреки че по рождение си предопределена да го направиш, няма да бъде никак лесно. Ще имаш нужда от всичките си сили и кураж — Валика докосна ръката на младата жена. — Калена, трябва да знаеш, че точно сега ти се намираш на върха на женската сила и мощ. В себе си носиш бъдещето. Това е точната противоположност на хаоса и мрака, които владеят другата част на Спектъра. Време е да вземеш Ключа от скривалището му.

Калена кимна в знак на съгласие, приемайки, очаквайки дори неизбежното. По някакъв странен начин, който не би могла да обясни, усещаше, че е напълно готова.

— Време е!

Без да каже нещо повече, Валика излезе от къщата. Първите утринни зари докосваха високите планински масиви, които ограждаха долината. Без колебание Калена последва по-възрастната жена. Арона тръгна след тях, а когато трите преминаха покрай градините и богатите плодородни ниви, към тях се присъединиха и други Лечителки.

Валика пое по една пътека, която извеждаше от долината, но не бе същата, по която бяха вървели Калена и Ридж. Тази пътека бе много стръмна и рязко навлизаше в област със сняг и лед. Жените се изкачваха повече от час. Никоя не проговори.

Когато Валика най-сетне спря, сивата зора отстъпи пред първите слънчеви лъчи. Лечителката се загърна по-плътно в наметката си и кимна с глава към един отвор в леда.

— Древните ръкописи сочат, че Ключът е скрит тук, Калена. Никой, когото познавам, не е влизал тук. Не знам какво ще откриеш там, но е време да откриеш това сама. Иди и го вземи. Ние ще те чакаме тук.

Калена се поколеба, очаквайки, че Валика ще каже още нещо, с което да я посъветва какво да прави и да я насърчи. Но Лечителката не каза нищо повече и Калена разбра, че сега трябва да разчита само на себе си. Другите не можеха да ѝ помогнат. Бавно се извърна и се отпрати към тайнствения отвор, издълбан в леда.

Белият тунел изобщо не бе тъмен, а целият бе озарен от светлина. Колкото повече просветляваше небето, толкова по-светло ставаше в тунела. Слънчевите лъчи се процеждаха през леда,

образувайки великолепна светлинна пътека. Калена тръгна по нея, стъпвайки внимателно върху ледения под, който изглежда бе направен от малки парченца лед. Тя не се страхуваше, че ще се подхлъзне. Подът не бе напълно гладък. Между отделните парчета лед имаше остри ръбове, които не ѝ позволяваха да падне.

Няколко метра по-навътре тунелът правеше завой. Когато младата жена премина завоя, се намери в една доста обширна бяла пещера. Вътрешността ѝ бе все още потънала в сянка, но с напредването на деня сенките изчезваха и в пещерата започваше от всички страни да струи светлина. Светлината се отразяваше в поразително красивите замръзнали кристални образувания, които висяха от тавана, затанцува странен танц върху белия под и се отрази и заблестя по повърхността на високата маса, която се намираше в средата на помещението. Светлината всеки момент ставаше все по-ослепителна. Това бе енергия, сила и живот, които трябваше да бъдат освободени. Калена разбра, че се очаква нейната намеса, нейното докосване. Предопределена бе да освободи тази енергия. Съзнанието за това я изпълни със страхопочитание, докосна дълбоки струни в душата ѝ.

Погледът ѝ се спря на масата, която бе направена от един-единствен блок непрозрачен лед. Бе висока, стабилна, изработена с изключително майсторство и вещина. Масата нямаше крака. Калена се намери пред най-чистия, най-прозрачния лед, който бе виждала някога. Този лед изпълваше цялата вътрешност на странната маса. На дъното лежеше ковчеже, направено от сребристой метал.

Калена, знаеше без всяко съмнение, че от незапомнени поколения ничия ръка не е прониквала в чистия лед, където бе поставено ковчежето. Никой не можеше да каже колко дълго бе стояло там. Лечителките го бяха пазили добре, въпреки че Калена си мислеше, че ковчежето не се е нуждаело от ничия защита. Имаше нещо в това просто ковчеже, замръзнало в леда, което сякаш ти забранява да го докоснеш. Ако нямаше такава належаща нужда да го вземе, ако не знаеше, че е способна да извърши това, Калена никога не би посмяла дори да го докосне.

Започна внимателно да разглежда леда, чудейки се какво трябва да направи, за да го разтопи. Може би трябва да се върне и да поиска от Валика купичка със запалителна смес. Все още обмисляйки какво да

прави, Калена постави ръката си, скрита в дебела ръкавица, върху леда. Под пръстите си почувства леко движение, което я сепна. Бързо отмести ръка. Върху кристалната повърхност беше останал неясен отпечатък от пръстите ѝ. Калена внимателно свали ръкавицата си, тялото ѝ се напрегна. След това много бавно отново сложи нежната си ръка върху леда. Замръзналата течност отново потрепери под пръстите ѝ. Калена цялата изтръпна от страх и понечи да отдръпне ръката си, но бе вече твърде късно. Под дланта ѝ ледът още веднъж потрепери и се разцепи. Не почувства нищо, друго, освен лека хладина, която в никой случай не можеше да се сравнява с ужасния студ, който би трябвало да излъчва такъв голям къс лед. Дори под погледа ѝ кристалночистият лед се стопяваше и изчезваше. Ръката ѝ се оказа потопена в прозрачна вода.

Учуденото ѝ възклицание проехтя тихо, докато измъкваше ръката си от водата. Тя би трябвало да е леденостудена, но бе приятно хладка, както и леда преди това. Зачуди се дали това изобщо е вода или някаква друга течност, чието предназначение е да запечата ковчежето.

Калена отново погледна към дъното и дълго изучава малкия сребрист предмет. Той се намираще само на една ръка разстояние. Трябваше само да навие ръкавите на наметката и туниката си, да потопи ръка във водата или каквото бе това и да вземе ковчежето. Съвсем просто. Може би прекалено просто!

Калена се огледа наоколо, но не видя нищо, което би могло да ѝ послужи да вземе сребърното ковчеже. Тя неохотно навие ръкава на наметката си, след което направи същото с дългия ръкав на туниката си. Настръхна от студа в пещерата, докато не потопи ръка във водата. Няколко секунди по-късно пръстите ѝ се склучиха около сребърното ковчеже.

Калена очакваше пещерата да се срути върху главата ѝ, но нищо подобно не се случи. Тя си пое дълбоко дъх и с бързо движение извади ковчежето. Изведнъж в жилите ѝ сякаш се вля неподозирана сила. Чувството не можеше да се сравни с никое друго. Животът, енергията, бъдещето, бяха в нейни ръце.

Задушаваше се от огромно вълнение. *Ключът бе в ръцете ѝ.* Наистина бе жената, предопределена да го управлява. Вече нямаше никакво съмнение. Той беше част от нея, от собственото ѝ „аз“.

Принадлежеше ѝ по начин, който бе невъзможно да се опише. Тя можеше да го управлява.

Замаяна от вълнение, Калена се зае да разглежда ковчежето. Очевидно бе, че предметът в ръката ѝ бе много, много стар. Като легендите за Повелителите на Зората. Калена го гледаше учудена и развълнувана. Ковчежето бе дълго малко повече от половин метър, но бе изключително тежко. Върху него бяха гравирани странни знаци, които можеха да съставляват някаква странна азбука. Ако бе наистина така, езикът, на който бе писано, бе древен като самото ковчеже. Когато Калена се вгледа по-внимателно в знаците, откри прилика с някои от буквите от азбуката на Северния континент, но като цяло знаците си оставаха загадка за нея.

Докато стоеше и съзерцаваше ковчежето, Калена си спомни, че в ръцете си държеше Светлия Ключ. Трябваше да отвори ковчежето. Чудеше се дали ще познае Светлия Ключ, като го види. Щеше ли да изглежда като малкото ключе, което носеше около врата си? Или като ключ за врата? Или като ключ за кутийка за бижута? Прокара пръсти по сребърната повърхност, търсейки начин да отвори ковчежето. Каква жестока шега, ако откриеше, че е дошла толкова далеч, само за да открие, че не може да отвори кутията, в която бе поставен Ключът!

Все още не можеше да отвори ковчежето. Започваше да се изнервя. Не бе стигнала толкова далеч, само за да се откаже накрая. Вече се провали, като не можа да изпълни дълга към Династията си, но в това начинание трябваше да успее. Ридж чакаше. Бъдещето също.

Изведнъж капакът на ковчежето се отвори, като че ли под въздействието на мислите ѝ. Поне част от въпросите ѝ бяха получили отговор. Нямахше съмнение — това, което лежеше вътре бе Светлия Ключ! Но въпреки това, той не приличаше на никой ключ, който Калена бе виждала дотогава.

Не бе изненадана от това, което видя, като че ли подсъзнателно се бе досещала. Ковчежето съдържаше течен бял огън. Извиващите се пламъци бяха чисто бели. Горяха и омагьосваха окото. Освен това запазваха клиновидната си форма. Това бе съкровището, което Повелителите на Зората бяха скрили преди толкова много векове.

Сега трябваше да намери начин да вземе белия пламък в ръка и да го използва. Калена не изпитваше никакво съмнение, че когато настъпеше моментът, ще съумее да направи каквото трябва.

Беше родена да го управљава.

XV

Ридж стоеше в едно огромно помещение от черно огледало, като се взираше в огъня, който гореше в средата на стъкления под. Пламъците неудържимо го привличаха. Имаха същия цвят като острието на камата му, когато гневът не го караше да заблести. Той вдигна очи и срещна погледа на мъжа с черната наметка и качулка, нахлупена над очите му, който стоеше в другия край на помещението. Под наметката си Грис носеше камата на Ридж. Около Грис в кръг се бяха наредили неговите хора. Те също като него носеха черни наметки с нахлупени над главите качулки. Досега никой от тях не бе проронил и дума.

Черното стъкло улавяше светлината от гневните пламъци, които горяха в средата на помещението и ги превръщаше в хиляди отражения. Ако не бяха тези безброй малки отразени пламъчета, цялата пещера би потънала в непрогледна тъмнина. Единствената друга светлина струеше от малобройните лампи, поставени само над входовете към пещерата. Но и те бяха запечатани със същото черно стъкло по такъв начин, че без лампите не би могло да се каже къде са. Това стъкло бе по тавана, по неравните стени, целият под бе покрит с него.

Тайнствените мъже с черни плащове, които бяха довели Ридж в пещерата, го бяха развързали, но сега нищо не можеше да направи със свободата си. Отвсякъде бе заобиколен, дори да искаше да избяга, щеше да му трябва време да разбере как се отварят стъклените врати. Хората с качулките щяха да го хванат преди още да се е опитал да направи каквото и да е.

През цялото време откакто бе заловен, не му бяха носили никаква храна. Разбира се, не можеше да бъде сигурен точно колко време бе минало, но след като известно време бе спал, интуицията му подсказваше, че бе изминал най-малко един ден, откакто бяха напуснали подслона.

Питаше се дали Калена е вече в безопасност в долината. Можеше само да се надява, че Лечителките, когато научат какво смята да прави, ще я задържат при себе си. Ридж не се самозалъгваше. Знаеше, че Калена нямаше да му се подчини, а ще направи всичко възможно да се върне със Светлия Ключ. Тя бе негова жена, свързана с него чрез собствената си клетва за вяност, както и с чувствената връзка, която Ридж бе наложил между тях. Тяхното бъдеще, техните съдби бяха общи. Тя щеше да се върне, за да се опита да го освободи или да умре заедно с него.

Ридж хиляди пъти се проклинаше, че неволно бе довел Калена в сърцето на най-голямата опасност, но миг след това спираше с мълчаливите си обвинения. Силата на гнева му бе оръжие, което не биваше да се пренебрегва, нито пък да се пропилява в безполезен, насочен към самия него гняв. Трябваше да пази яростта си за тези, които го държаха в плен, и по-специално за онова копеле, което нарече Калена уличница. Пръстите му инстинктивно стиснаха оръжието, но Ридж си наложи да се успокои и да се отпусне. Не си даваше сметка колко страшно изглеждаше лицето му, осветено от светлината на лампата. Опитваше се с всички сили да обуздае гнева, който се разгаряше в него и чиято мощ бе по-голяма от когато и да било в миналото.

— Какво искате от мен? — попита с дрезгав глас, обръщайки се към Грис.

— Бръкни в огъня и вземи ковчежето, което съдържа Тъмния Ключ. Той е твой, Огнен Камшик. Само ти можеш да го управляваш и контролираш.

— Самият ти би искал да го контролираш, нали, Грис? Ти и другите, които носите черното стъкло. Наистина ли си мислите, че може да диктувате положението, след като извадя Ключа от огъня? Вие сте пълни идиоти, ако вярвате в това.

— Прави, каквото ти се казва! — нареди Грис.

— И защо да го правя?

— Защото жената е вече на път и носи Светлия Ключ себе си. Единственото оръжие, с което ще трябва да опиташ да защитиш нея и себе си, е Тъмният Ключ — Грис съвсем очевидно му се подиграваше. — А ти имаш пълното намерение да я защитаваш, нали, Огнен Камшик? Ще разбереш, че истинските ти чувства са много по-

различни, когато вземеш Ключа в ръце. Но засега, мотивите ги да вземеш Ключа не ни интересуват. Ти искаш оръжие, каквото и да е оръжие. Ние ти осигуряваме това оръжие, Огнен Камшик, и то не прилича на никое друго, което си държал преди. Твое е, ако имаш смелост да го вземеш.

— Не виждам никакво оръжие в пламъците.

— Погледни отблизо, Огнен Камшик. Ключът е там. Не е местен от пламъците откакто Повелителите на Зората са го сложили там.

— И през всичките тези векове Тъмният Ключ е бил скрит в същата планина, както и Светлият Ключ? — Ридж искрено изненадан от това, което научаваше.

— Бил е скрит дълбоко, Огнен Камшик, поставен в огън в най-дълбоката пещера и в планината, която изглежда безкрайна. Но нашият господар знаеше, че трябва да има под в черния бездънен отвор. Отне ни много време, докато го открием в старите книги. И сред тази бездънна пещера ни отне години усилия да открием ковчежето с Тъмния Ключ. Когато това наистина стана, видяхме, че той е все още скрит в огън. Намира се в средата на онези пламъци и никой не може да го извади оттам. Огънят, който го пази, не е обикновен огън.

— Колко мъже са загинали, опитвайки се да извадят Ключа, Грис?

— Това изобщо няма значение. Напоследък, когато хората ни намаляваха, крадахме от околните села. Целта е постигната.

— Не съвсем. Все още не сте намерили начин да извадите Ключа от пламъците.

— Намерихме, Огнен Камшик. Ти ще го направиш. След като Тъмния Ключ победи Светлия, за известно време и силата му ще се изчерпи, вероятно за години напред. През това време господарят ще има възможност да го изследва. Самият той ще се научи да го контролира. Докато Ключа отново се зареди със сила, господарят ще има пълна власт над него.

— Какво ще стане, ако не го извадя от пламъците? — попита Ридж, въпреки че вече знаеше отговора.

— В такъв случай ще умреш. И когато жената пристигне със Светлия Ключ, тя също ще умре.

— Ако успея да взема Ключа, какво ще ми попречи да го използвам първо срещу вас?

— Това не ти е камата, Огнен Камшик? Той ще реагира на присъствието на Светлия Ключ и ще трябва да бъде използван срещу него, преди да бъде насочен срещу някой друг.

Въпреки че качулката закриваше лицето му, можеше ясно да се види как очите на Грис трескаво заблестяха.

— Когато изпълниш задачата си, в ръцете ти ще се окаже едно потенциално оръжие, Огнен Камшик. Животът ти дотук е бил непрекъснатата борба и каквото си извоювал и постигнал, направил си го с оръжие в ръка. Няма да пропуснеш шанса пак да постъпиш по този начин, без значение колко голям е рискът. Не е в природата ти в критична ситуация да не правиш нищо. Винаги ще избереш да действаш, дори ако самото действие е безсмислено. Ти ще се биеш, дори ако няма никаква надежда да победиш. *Така си устроен.*

Погледът на Ридж бе изпълнен с нямо удивление и омраза.

— Какво те кара да си мислиш, че ме познаваш толкова добре?

— Наблюдавахме те, Огнен Камшик. Не е ли логично да изучиш добре инструмента, който се каниш да използваш? Господарят знае добре на какво си способен.

Инструмент, помисли си Ридж. Добре, така да бъде. Скоро тези мъже от Кулата на Затъмнението щяха да разберат, че този инструмент има остър като бръснач ръб.

Ридж отново втренчи поглед в огъня, който гореше право пред него. Въпреки буйните пламъци, топлината, която се излъчваше, беше съвсем незначителна. Започваше да си мисли, че е единственият в това помещение, който намираще, че топлината е слаба. Другите се бяха отдалечили на значително разстояние от огъня и Ридж бе сигурен, че за тях пламъците излъчваха непоносима горещина.

Ридж пристъпи по-близо. Върхът на обувката му докосна ръба на кръга, в който гореше огънят. Изглежда членовете на култа са успели да довелкват кръга само дотук и силите са се изчерпили. Само Камъните знаеха какви усилия им бе коствало това. Оставили го в центъра на пещерата и изградили около него стените от черно стъкло. Кръгът с огъня представляваше нещо като купа, не много дълбока — може би една ръка разстояние от върха на пламъците до разтопените въглени на дъното. Ридж не можеше да си представи какво бе поддържало огъня, но инстинктивно усещаше и разбираше, че огънят

бе горял по този начин откакто Повелителите на Зората го бяха запалили и оставили в недрата на планината.

В средата на кръга сред нажежените въглени лежеше ковчежето. Бе направено от черен метал. Ридж знаеше, че това, което търсеше, е вътре в ковчежето.

Оръжие! Имаше нужда от оръжие, за да защити своята жена, когато отново попаднеше в ръцете на хората от Култа на Затъмнението. Ключът беше единственото оръжие, което щеше да държи в ръцете си.

Ридж се отпусна на едно коляно пред пламтящия огън. Бе застанал толкова близо, че пламъците би трябвало да го изгорят. Но топлината, която усещаше, бе съвсем умерена. Напомняше му за толкова познатата мека топлина на острието на камата му, когато заблестяваше в ръката му.

Преди много време Ридж бе решил, че странният ефект на гнева му върху стоманеното острие бе само психологическо оръжие. Другите изпитваха ужас от яростта и оръжието му, повече отколкото от всяка друга кама. Само Ридж изглежда разбираше, че камата му си бе просто обикновена кама, въпреки че се нажежаваше и блестеше в ръката му. Не камата, а яростта му го довеждаше до такива моменти, от които трябваше да се страхува и пази.

— Вземи Ключа от пламъците, Огнен Камшик! Това е твоята съдба и единствената ти надежда!

Ридж изобщо не обърна внимание на Грис. Щеше да се опита да извади черното ковчеже, но щеше да го направи, когато той реши. Внимателно протегна ръка към пламъците. Нищо не се случи. Странната липса на горещина започваше все повече да го озадачава. Като че ли бе огрян от слънчева светлина — огънят беше горещ, но не можеше да го опари. Ридж се надвеси над огъня и бръкна с цяла ръка в пламъците. Почти загуби равновесие, когато по жилите му се разля огнена вълна. Пламъците му обещаваха неповторим екстаз. В следния момент щеше да държи ковчежето в ръка.

Пламъците продължаваха да излъчват приятна топлина. Не го изгориха, нито нараниха, въпреки това чувстваше как силата им го изгаря отвътре. Ридж нави още по-нагоре ръкава на ризата си. Сега вече нищо не бе в състояние да го спре. Бавно насочи ръката си към черното ковчеже. Миг по-късно пръстите му докоснаха металната кутия. Вълнението, което изпитваше в този миг, бе почти непоносимо.

Бе изпитвал и преди такава вълнение и възбуда, но нищо не можеше да се сравнява с чувството, което гореше в гърдите му в този момент. Не можеше да си спомни кога и къде преди бе изпитвал нещо подобно, но бе сигурен, че вече бе познал това диво желание и удовлетворение при други обстоятелства. Наистина, помъчи се да си спомни, но не успя. Но какво значение имаше? Важното беше, че бе разбрал нещо друго, което не беше толкова мимолетно и неуловимо. Напротив, това познание бе силно и ярко като пламъците.

Тъмният Ключ беше под негов контрол. Негова движеща сила бе огънят, на Ридж — също.

В момента, в който докосна кутията, Ридж разбра, че каквото и да лежеше в нея, бе под негова власт. Никога не бе изпитвал нещо, което поне малко да наподобява енергията, която изливаше огнена жарава в жилите му. С мощно, уверено движение измъкна ковчежето от огъня. Ключът бе негов. Бавно се изправи на крака, като държеше черната метална кутия в двете си ръце.

Членовете на Култа, когато видяха какво направи Ридж, зароптаха глухо, но той не им обърна внимание. Сега те не бяха от значение. Какво бяха те, освен една сбирщина от глупаци, опитващи се да си играят със сила, която не разбираха?

Ридж внимателно оглеждаше ковчежето, нетърпелив да разкрие тайната му. То бе плоско и имаше клиновидна форма. Върху черния метал бяха гравирани странни знаци, които смътно му напомняха някои букви от азбуката, въпреки че значението им си оставаше непонятно за него. Огънят в краката му продължаваше да гори, но Ридж не му обръщаше внимание, както между впрочем и на Грис и останалите. Цялото му внимание бе привлечено от ковчежето в ръцете му. То му принадлежеше. Сам той го бе извадил от скривалището и само той можеше да вземе това, което лежеше вътре. Започна внимателно да оглежда металната кутия, търсейки начин да я отвори.

— Не още, Огнен Камшик!

Ридж рязко вдигна глава. Впи поглед в Грис, който бе направил крачка напред.

— Стой далеч от мен!

— Не искаме да ти причиним зло — отвърна успокояващо Грис.
— Ти и Ключа представлявате мощно оръжие за нас. Последното нещо, което бихме направили е да те нараним. Но сега трябва да

почиваш, Огнен Камшик. Да извадиш Ключа от огъня изискваше повече енергия, отколкото си мислиш. Ще те върнем обратно в спалнята ти, ще се нахраниш и ще те оставим да спиш. Когато се събудиш, жената ще се е върнала. Тогава ще настъпи моментът да узнаеш каква сила държиш в ръцете си. Тогава и ние ще узнаем това. Ела. Трябва да си починеш.

Ридж размисляше. Изобщо не чувстваше умора. Точно обратното — кръвта му кипеше от енергия. Приблизително така се бе чувствал, когато бе взел Калена в ръце. Чак сега си даде сметка, че поне част от силата, която пулсираше в тялото му, в основата си бе чисто сексуална. Ако в този момент Калена бе при него, щеше да я положи под себе си до огъня и щеше дълго да я люби.

И тогава си спомни къде бе изпитвал онзи копнеж и задоволство, които изпита, когато Тъмният Ключ попадна в ръцете му. Това се случваше в онези мигове, когато проникваше в копринената ѝ мекота и се понасяше във вихъра на страстта.

Ридж стоеше, без да помръдва. Образите в съзнанието му бяха толкова ярки, че той забрави всичко друго, освен черното метално ковчеже, което продължаваше да стиска в ръце. Металният предмет вибрираше в унисон с енергията, която пулсираше във вените му. Можеше да накара Калена да се подчини на страстта му. Тогава би трябвало да разбере, че е негова. Че винаги е била негова! Трябваше изцяло да му се подчини, защото тя бе просто една жена, която трябваше да бъде на негово разположение. *Жена*. Мека, слаба, зависеща от него и неговото желание. *Негова жена!*

— Хайде, Огнен Камшик, ела с нас. Трябва да си починеш.

Ридж леко тръсна глава и се намръщи, опитвайки се да се освободи от съблазнителните видения. Не се нуждаеше от почивка, но искаше да остане сам. Трябваше сам да открие какво представляваше тайнственият Ключ, който бе измъкнал от огъня.

— Не се опитвайте да ме докоснете — предупреди той тихо Грис и останалите.

— Няма да те докосваме.

Ридж се приближи до тях, заобикаляйки огъня, който продължаваше да гори с неотслабваща сила. Никой от мъжете не се опита отново да върже ръцете му. Вместо това те го наобиколиха, но спазвайки почтително разстояние, докато ги извеждаха от пещерата.

Когато достигнаха стаята, която му бяха определили, те се спряха, очаквайки го да влезе. Ридж отново се поколеба, но разбираше, че сега не можеше да направи нищо с Ключа. Трябваше да го разгледа и проучи, за да бъде в състояние да го използва. За тази цел се нуждаеше от време и уединение. Без да хвърли поглед назад, той влезе в каменната стая, която приличаше повече на килия. Тежката врата с метални решетки се затвори шумно след него, но той не обърна внимание. Знаеше, че другите не могат да го докоснат, докато металното ковчеже бе с него. Шум от отдалечаващи се стъпки му подсказа, че членовете на Култа се оттеглят. Ридж не се обърна, но инстинктивно почувства присъствието на Грис.

— Няма да ти се наложи да чакаш дълго, Огнен Камшик — в гласа на Грис прозираше някакво неестествено очакване. — Ние те намерихме и те доведохме тук с една-единствена цел и скоро ще настъпи моментът да действаш.

— Какво ще се случи след това? — попита Ридж с безизразен глас, като не откъсваше очи от черното ковчеже.

— Култът на Затъмнението най-накрая ще вземе това, което му се пада по право. Ние сме тези, които не позволиха древните знания да се изгубят. Ние сме тези, които открихме каква мощ притежават Ключовете, които Повелителите на Зората са скрили преди толкова векове. Ние сме тези, които, изучавайки миналото, смятаме, че можем да контролираме бъдещето.

— Не бих разчитал на това, Грис. Нещо ми подсказва, че ти не си водач, а по-скоро пионка в ръцете на някой друг.

— А ти си просто инструмент в ръцете му. Необходим си, наистина, но нищо повече от това. Властта ти над Тъмния Ключ няма да трае дълго. Накрая ще разбереш, че си само средство за постигане на крайната ни цел.

— Като теб ли, Грис? Инструмент на някого, който смята, че може да контролира Ключа? И къде е този твой господар? Този, който те използва да му вършиш мръсната работа? Бих искал да се срещна с него. Нека да видим дали ще може да ми отнеме Ключа. Доведи го, Грис. Искам да говоря с човека, който наистина ръководи всичко тук.

— Когато силата на Ключовете изправи теб и жената един срещу друг, тогава ще видиш кой притежава истинската власт и сила.

С тези думи Грис се отдръпна от вратата с железните решетки и се загуби по тъмния коридор.

Дълго след като другите си отидоха, Ридж продължи мълчаливо да се взира в черната кутия. Обзе го желание веднага да разбере какво има вътре. Седнал с кръстосани крака на твърдия каменен под, Ридж постави ковчежето пред себе си и започна нетърпеливо да търси начин да го отвори. Внимателно прокара пръсти по черния метал, търсейки някоя по-голяма издатина или нещо, което да подсказва наличието на отвор. Когато не успя да намери нищо подобно, Ридж обузда нетърпението си и започна отначало.

Трябва да отвори ковчежето. То по право бе негово.

Точно когато тази мисъл прекосяваше съзнанието му, черният метален капак внезапно се отвори. Ридж примигна учудено, след това впери невярващ поглед в това, което лежеше вътре. Някак си подсъзнателно бе очаквал да види огън, тъй като именно огънят бе неговата стихия и го привличаше неудържимо. Но в ковчежето имаше лед!

Най-студеният лед, който някога бе виждал, освен това и най-странният, тъй като бе мастиленочерен на цвят. Имаше клиновидна форма, наподобяваща връх на стрела, само че много по-широк. В основата си имаше малка, издадена встрани част и Ридж веднага разбра, че точно там трябва да го хване. Но как се докосваше нещо, толкова невъобразимо студено? Ледът щеше да изгори ръката му като огън. Нещо повече, щеше да го убие.

Ридж знаеше без всякакво съмнение, че именно той е предопределен да държи в ръцете си Ключа. Когато моментът настъпи, щеше да го вземе. Той забеляза, че цялото му тяло трепери. Не знаеше обаче дали това е резултат от леденостудения Ключ или от собственото му вътрешно напрежение. Постави ковчежето на каменния под пред себе си и зачака. Грис грешеше. Нямаше нужда от сън. Никога не бе чувствал толкова енергия и живот в себе си. В жилите му сякаш течеше разтопен огън. Огънят на Града на Равновесието!

Преди да настъпи утрото, щеше да намери начин да накара Тъмния Ключ също да гори. Това бе негова предопределеност и съдба.

Калена загуби всякаква представа за време, когато започна да се спуска по планинския път. Вървеше бързо, притискайки до гърдите си сребърното ковчеже. В нея гореше огън, непреодолимо желание, кипяща енергия и нетърпение, които обаче трябваше да сдържа и обуздава, докато не настъпеше подходящия момент да извади Ключа.

Мислеше постоянно за Ридж. В същото време мислите ѝ отново се връщаха към детето, което бе заченала и което бе частица както от нея, така и от Ридж. В душата ѝ бушуваха цяла гама от чувства. Тя усещаше, че всички са свързани едно с друго. Всеки път, когато се опитваше да си изясни положението, чувството, че на всяка цена трябва да бърза, я караше да ускорява крачка. Трябваше да достигне планините, преди да се е стъмнило. Нещо повече, трябваше да бъде там точно при залез-слънце. Не разбираше откъде идва тази увереност, нито какво трябва да направи точно тогава, но това бе изключително важно и Калена го усещаше с цялото си същество.

Точно при залез-слънце се бе случило нещо важно, припомни си тя — точно по това време на деня се бе омъжила за Ридж. По традиция сватбените церемонии се извършваха по залез-слънце. Калена се опита да пропъди спомена далеч от съзнанието си. Как можа да допусне един мъж да сложи около врата ѝ своя медальон с ключе и ключалка?!

Ридж бе само един мъж, несвършено създание. Той искаше да я контролира само, за да си достави удоволствие. Фактът, че беше бременна означаваше, че вече не се нуждае от него. Но се нуждаеше, *наистина имаше* нужда от него! Как бе възможно това? Мислите ѝ толкова се объркаха, че ѝ се зави свят.

Той щеше да ѝ отнеме скъпоценната свобода.

Но тя не желаше свобода без него.

Той искаше да я контролира.

Но тя нямаше нищо против това, тъй като желанието ѝ да му се противопостави бе не по-малко. Този конфликт между тях, в който никой истински не печелеше и не губеше, заздравяваше сексуалната връзка между тях.

Неговият нрав бе рожба на Тъмната част на Спектъра.

Тя притежаваше способността да обуздава гнева му.

Той ще използва чувствителната си власт над нея, за да я държи под свой контрол.

Тя също упражняваше подобна власт над него!

Колкото и да спореше със себе си и каквито и аргументи да изтъкваше, това вече нямаше никакво значение. Двата Ключа бяха намерени и извадени от скривалищата им. Те се търсеха и привличането между тях всеки миг се усилваше. Калена усещаше как Светлият Ключ в ръката ѝ леко вибрира в отговор на вибрациите на Тъмния Ключ, който без съмнение беше у Ридж. Усещаше съвсем ясно как от сребърното ковчеже енергията се влива в собственото ѝ тяло. Много скоро щеше да застане лице в лице с Тъмния ключ и мъжа, който го носеше.

При следващия завой черната мъгла я изненада, като се завъртя бясно около нея. Калена спря, осъзнавайки, че тъмните сили искаха тя да попадне в техния капан. Скоро изненадата ѝ се превърна в презрение.

— Вие сте глупаци! — извика тя и се заслуша в ехото на собствения си глас. — Донесох Светлия Ключ с мен, точно както ми наредихте. Нямам никакво намерение да бягам. Много съм любопитна да узная как ще се оправите в кашата, която забъркахте. Махнете мъглата, тя сега не може да ми стори нищо.

Не последва никакъв отговор. Черната мъгла продължаваше да се носи вихрено около нея, но бе ясно, че не можеше да я докосне. Обаче ѝ пречеше да вижда пътя, затъмняваше небето и дори високите планински масиви. В миг Калена се намери обградена от черна вихрушка, въпреки че ледените пипала не можеха да я докоснат. Започна бавно да се придвижва напред. Мъглата се стремеше да измрази краката ѝ, да ги върже с ледени въжета, но без успех. Калена знаеше, че е в безопасност и продължаваше да пристъпва бавно напред, въпреки че не виждаше на повече от две крачки пред себе си.

Изведнъж мракът наоколо се промени и Калена разбра, че е влязла в пещерата. Мъглата започна да избледнява и да се оттегля и тя видя към нея да се насочват загърнати в черни наметала фигури, носещи лампи в ръце. Мъжете спряха на известно разстояние от нея и Калена разбра, че докато държи Ключа, те не могат да я доближат повече. Усмихна се самоуверено.

— Идиоти! — заговори тя. — Нямате представа каква сила сте пуснали на свобода. Започнахте да си играете с нещо, което не разбирате и скоро това ще ви унищожи.

— Съвсем не, жено! — обади се Грис, като вдигна високо лампата си, така че Калена можеше да види строго, то лице и блестящи с трескав блясък очи. — Ти си тази, на която ти липсва разум и разбиране. Но това можеше да се очаква, защото си просто една жена. Ела, трябва да се срещнеш със своята противоположност от Спектъра. След малко слънцето ще залезе и съпругът ти те очаква. Този брак между огъня и кристалния лед ще промени бъдещето на света. Жалко, че няма да си жива да го видиш.

— Вашите заплахи са безсмислени! — Калена пристъпи напред и с удоволствие забеляза как Грис отстъпи. — Но аз ще дойда с вас, защото трябва да свърша нещо важно тук.

Черните фигури се обърнаха и поеха по коридора. Канена тръгна след тях. Поведоха я през неизброими тунели и пещери и младата жена си каза, че изобщо нямаше нужда първия път да ѝ слагат превръзка на очите. След десетия завой изобщо не можеше да каже откъде бяха минали, но с Ключа в себе си не се чувстваше изгубена. Вече започваше да се чуди дали няма вечно да се лутат по подемните коридори, когато изведнъж разбра, по-скоро усети, че каменния под под краката ѝ се бе превърнал в стъкло. Черно стъкло.

Ключът в ръката ѝ започна бясно да вибрира.

Калена спря и се огледа наоколо, а черните фигури се наредиха в полукръг в помещението, изцяло облицовано в черно стъкло. В средата на пещерата гореше огън, въпреки че никой не го поддържаше. Калена бавно запристъпва напред, а ковчето в ръката ѝ пулсираше и се тресеше.

— Тук ще срещнеш съдбата си, жено. Съпругът ти, който ще бъде твоят езекутор, те очаква — с подигравателно движение Грис посочи горящите пламъци, след което отстъпи крачка назад. — А ти, глупава жено, дори не можеш да се опиташ да избягаш от него.

Калена хвърли бърз поглед из цялото помещение и съзря Ридж. Той стоеше с широко разкрасени крака, като че ли се готвеше за битка. В ръце държеше черно метално ковчеже.

— Значи, реши да се върнеш — продума тихо той.

— Нямах друг избор.

— Така е.

Пристъпи няколко крачки напред, така че огнените езици осветиха грубо изсечените черти на лицето му. Златистите му очи бяха

придобили същия цвят като пламъците и горяха със същия опасен огън.

Наредените около тях членове на Култа на Затъмнението отстъпиха до най-далечните стени на пещерата. Калена разбра, че те се страхуваха и си мислеха, че по-далеч ще са в по-голяма безопасност. Испита желание да се изсмее високо. В пещерата нямаше безопасни места, не и сега, когато мощна, тържествуваща енергия струеше в нея.

— Сега Ключовете са твърде близо един до друг — обърна се тя към Ридж. — Енергията е освободена и вече се движи. Чувстваш ли я?

— Да, чувствам я. Скоро ще узнаеш колко си безпомощна, жено. Ще разбереш истинското значение на поражението. Как се осмеляваш да ме предизвикваш със Светлия ключ? Аз ще те обгърна с тъмнина, ще те подчиня на желанието си. И когато това стане, Светлия Ключ ще бъде унищожен.

— Не, Огнен Камшик, ти не можеш да унищожиш нито мен, нито Ключа, който държа. Ти си само един мъж и наистина мракът е под твоя власт. Той е изворът на твоето сладострастие, на яростта ти и на достойната за съжаление мъжка сила. Но той не може да издържи пряк сблъсък с нещо, което идва от Светлия край на Спектъра. Той може само да се задъхва от ярост и да се стреми да победи светлината, но без надежда за успех.

— Твоята чисто женска арогантност и гордост са също толкова фалшиви и глупави, колкото и аргументите ти. Ти и другите жени съществувате само за да служите на мъжете. Ти трябва да служиш на мен. Както светлината трябва накрая да се подчини на мрака, така и ти трябва да се подчиниш и да признаеш моята сила.

— Доводите ти са неубедителни, Ридж. Не разбираш ли, че тъмнината съществува само защото съществува Светлината? Тъмният край на Спектъра е студен и безжизнен. Само Светлия Край може да създава живот.

Но понятието за Светлина е безсмислено без съществуването на Мрака. Всеки край на спектъра съществува и придобива значение точно поради съществуването на другия да се унищожи единия, означаваше да се разруши и другия.

В омаята на тържествуващото опиянение, което владееше Калена, тези думи за миг прекосиха съзнанието ѝ. Не беше сега време да си припомня това, което я бе учила Олара, затова Калена се помъчи

да ги прогони и забрави. Трябваше да събере всички сили и да се концентрира върху предстоящия конфликт.

— Мощта на Тъмната част на Спектъра е безгранична! — отвърна ѝ Ридж грубо. Той продължаваше да я гледа съсредоточено от другата страна на огъня. В силното му мускулесто тяло бе съсредоточена онази мъжка сила, която излъчваха и пламъците пред него. — Сравнено с нея всичко, което принадлежи на Светлата част и на жените е безпомощно и слабо. Както и ти, Калена. Нима вече не си спомняш собствената си слабост? Помисли. Припомни си онези мигове, когато се предаваше в ръцете ми. Когато те докосвам, ти ми принадлежиш. Ти си моя и аз мога да направя с теб каквото пожелаея. Твоят Светъл Ключ ще отстъпи също толкова лесно, когато се изправи срещу Тъмния. Защо не се опиташ да избягаш, докато все още можеш? Ще ми достави огромно удоволствие да те гоня. Ще ръгна след теб, ще те настигна и ще те принудя да ми се Подчиниш. И когато разруша Ключа, който подхранва Глупавата ти гордост, ти напълно ще ми принадлежиш.

Изведнъж Ридж се намръщи. Част от него наистина искаше тя да се обърне и да побегне, за да се спаси. Но то бе безсмислено. Той бе тук, за да я завладее, така както мъжът винаги бе побеждавал жената; така, както нощта завладяваше и побеждаваше деня. Той не искаше Калена да бяга. Искаше — не — *имаше нужда тя* да му се покори изцяло. Тя бе негова и той бе свободен да направи каквото пожелае. Но първо трябваше да ѝ избие от главата глупавите мисли за власт.

— Никога няма да бягам от теб, бездомно копеле! — отвърна му Калена с подигравателен тон. — Ти струваш по-малко и от праха под краката ми; един незаконороден, който си мисли, че може да претендира за благородство чрез мен. Защо да бягам от такъв като теб?

Ридж почувства как гневът избухна с пълна сила в него. Пристъпи още крачка напред, а черното ковчеже вибрираше почти болезнено в ръката му.

— Тогава остани, Калена, и ще станеш свидетел на собствената си слабост. Ще научиш истинското значение на капитулацията и подчинението. Ти не си нищо повече от една слугиня, с която съм решил да се позабавлявам. Много скоро ще се обръщаш към мен с титлата „господарю“!

— А ти не си нищо повече от един безполезен вече инструмент. Преди да отmine нощта, ти ще коленичиш в краката ми и ще молиш за милост!

Те бяха впили погледи един в друг над горящия огън. Бяха забравили и огъня, и мъжете в черни наметала, които бяха останали в помещението. Нещо повече; те не смееха да помръднат и стояха като каменни статуи до стените от черно стъкло. И точно тогава, без предупреждение, двете ковчезета се отвориха сами.

Калена леко се олюля под въздействието на мощната енергийна вълна, която премина през тялото ѝ, но успя да запази равновесие и се втренчи в гърчещите се пламъци, които образуваха Светлия Ключ.

Ридж също почувства мощен прилив на енергия, който разтърси тялото му. От черния предмет в ковчезето го лъхна невъобразим студ. Точно сега бе моментът. Нетърпеливо бръкна в ковчезето и пръстите му се склочиха около черния лед, който бе толкова студен, че Ридж си помисли, че ще измръзне до мозъка на костите си. Въпреки това продължи да държи здраво Ключа. Нямаше друг избор.

От другата страна на огъня Калена почувства непреодолимо желание да вземе в ръка белите пламъци на Светлия Ключ, въпреки че горещината бе такава, че младата жена си помисли, че на мига ще изгори. Черното и сребърното ковчеже паднаха на стъкления под, но никой не им обърна внимание, а Калена и Ридж, държейки ключовете за Камъните на Контраста, впиха погледи един в друг.

В този момент Калена разбра, че Ключът не бе вече просто предмет, а част от нея. Той постепенно я завладяваше изцяло, влияеше на мислите и чувствата ѝ, ръководеше ги. С него се чувстваше толкова силна, много по-силна от този нагъл мъж със златисти очи, неизмеримо по-силна от всичко, което Ридж олицетворяваше. С Ключа тя можеше да го победи, да го накара да моли за милост. Можеше да го унищожи, ако пожелае.

Но тя не искаше да го убива.

Тази мисъл ѝ подежда като леден душ. Ридж беше бащата на детето ѝ; мъжът, на когото бе отдала сърцето си. Той бе другата част от нея.

Ридж се опияняваше от силата, която струеше в него и го караше да продължава да настъпва, отприщвайки разрушителния нагон в него. Осъзнаваше, че той и Ключа образуват едно цяло. Ключът бе свързан с

него по начин, който Ридж не разбираше. С него той можеше са победи и подчини. Калена и цялата светлина, която бе неразделна част от нея. Ако пожелаеше, можеше да я унищожи.

Но той не искаше да я убива.

Стъписа се при тази мисъл. Искаше тя да му се подчини, да я принуди да го признае за свой господар, но не искаше да я убива. Искаше да я вземе в ръцете си, да почувства топлата ѝ мекота, отново да изпита онзи екстаз и удовлетворение, както когато я любеше. Тя бе негова и той се бе заклел да я защитава. Бе дал тържествен обет, бе зложил честта си. Тя бе неговата друга половина. Негова противоположност. Тя бе Светлото начало, което уравниаваше Тъмното начало у него.

Ключът в ръката му потрепери и Ридж почувства как в тялото му сякаш се забиха ледени стрели. В някакво отдалечено кътче от съзнанието му забиха тревожни камбани, предупреждавайки го, че ако не запази контрол над Ключа, ледът ще контролира него. И ако Ключът вземе надмощие, Ридж нямаше да може да го спре да убие Калена. Проклятие! Той нямаше да позволи да бъде използван като средство за нейното унищожение. Отчаяно я желаше и това бе по-силно от стремежа на Тъмния Ключ да унищожи Светлия.

Изведнъж дълбоко в него започна да се надига онзи гняв, който караше острието на камата му да се нажежи и заблести. Нямаше да позволи да го използват по този начин.

Трябваше да добие пълна власт над ключа.

За да направи това, Ридж знаеше, че трябва да спре ледения поток, който заплашваше да го погълне. Трябваше да стопли Ключа със силата на собствения си вътрешен огън. Същият огън, който гореше в него, когато стоманата от Града на Равновесието блестеше и когато потъваше в мекото, сладко тяло на Калена. Огънят пулсираше във вените му, разпалваше страстта му и носеше със себе си надежда за бъдещето.

Огънят беше живот.

XVI

Той беше нейната естествена противоположност: Мъжът, с когото бяха създали нов живот.

Ключът трептеше в ръката ѝ, а тя не откъсваше поглед от Ридж. Обещание за удовлетворение, екстаз, сила и триумф изпълваше тялото ѝ. Но най-важно от всичко бе животът, който растеше в нея.

— *Ти си моя!*

В златистите му очи проблеснаха огнени езици, по-силни и по-горещи от тези, които горяха пред него. Ридж водеше борба със себе си. Имаше непреодолимо желание да изпита силата на Ключа, но в същото време нещо дълбоко в него го караше да не го прави.

Калена се разкъсваше от противоречиви чувства. От една страна искаше да му се подчини и отдаде, а от друга — силно желаше да му се противопостави.

— Аз не принадлежа на никой мъж, Огнен Камшик. Нямам нужда от мъж.

— Когато отново те взема в прегръдките си, ще видиш, че принадлежиш на мен. Дори да отидеш на края на света, ти пак ще ми принадлежиш. Защото вече съм част от теб.

Бебето! Дали вече знаеше за бебето? Дали се досещаше? Светлият Ключ заблестя по-силно от всякога. В съзнанието ѝ изплува споменът за жената, която раждаше сама, а съпругът ѝ в това време бе долу в таверната. С нея това никога не можеше да се случи. Този мъж никога нямаше да изостави жената и детето си. Заради тях той ще премине през огъня на Тъмната част на Спектъра. Ако се наложеше, сам щеше да предизвика Светлия Край. Тя му принадлежеше, както и той на нея.

От другата страна на огъня Ридж продължаваше да се взира в нея, но сега в погледа му се четеше безкрайно удивление.

— *Аз съм част от теб.*

Тази увереност гореше в очите му и Калена бе сигурна, че той знае за бебето. По някакъв начин бе разбрал, бе усетил това.

— Ридж!

Името му неволно се изтръгна от нея, но дори да искаше, тя не би могла да му каже нищо повече. Пред очите ѝ заиграха странни видения. Ето че той пак я докосваше, ръцете му я галеха нежно, разпалвайки страстта ѝ. Усещането беше толкова реално, че просто не бе за вярване. Калена затвори очи и се отдаде на шеметното удоволствие. Големите му, груби длани галеха връхчетата на гърдите ѝ, спускаха се по вътрешната страна на бедрата ѝ и я караха да потръпва от желание. Златистият му поглед я изгаряше. По някакъв мистериозен начин пулсиращата сила на неговото желание премина през огнената бариера между тях, помете всичките ѝ задръжки и отприщи собствената ѝ страст.

Зашеметена от чувствената сила, която се излъчваше от Ридж, преминаваше над огъня и я обгръщаше, Калена се опита да запази самообладание. Но не можеше да отвори очи. От устните ѝ се изтръгна тих стон. Чувстваше как той я принуждава да стои неподвижна, хванал китките ѝ в огромните си ръце, притискайки я с мускулестото си, здраво тяло. Устните му покриваха нейните, изучаваха, изследваха, приласкаваха я, любеха я.

Той бе огън, а тя — лед. Опасните пламъци, които горяха в него, можеха да бъдат потушени само от нейната женственост, хладна и чиста като кристал.

Можеше да се закълне, че в този момент той леко разтваря краката ѝ, търсейки достъп до женствената ѝ мекота. Чувстваше твърдата му, пулсираща мъжественост, силата на желанието му. После той бавно проникваше в нея, търсейки, изисквайки взаимност. Така и би трябвало да бъде. Това бе негово право. Калена нямаше друг избор, освен да се подчини. Но тя не желаше друго — искаше да отговори на страстта му, да му се отдаде, да го приеме в себе си, да му докаже, че той ѝ принадлежи. Както и тя на него. Само по този начин можеше да спечели крайната битка, да победи.

Но победата щеше да бъде не само нейна, а и на Ридж. По този начин той щеше да научи какво е подчинение и отдаване на другия.

Те бяха мъж и жена. Такъв бе законът на Спектъра.

И после всичко изчезна. Остана само любовта, нежността, допирът на младите им тела, пълното отдаване. В мига на върховния екстаз Калена високо изстена. Миг след това сякаш от много далеч чу

страстният, тържествуващ отговор на Ридж. Сега те бяха едно цяло. И бяха по-силни от всякога. Противоположности, които можеха да унищожават и рушат, но и да се привличат, да се сливат в едно, да създават нов живот. Пред това чудо, за един безкраен миг, времето спираше.

В този момент Калена отвори очи.

Ридж все още стоеше от другата страна на огъня. Тялото му потръпваше, докато последните вълни на зашеметяващото удовлетворение постепенно стихваха. В очите му се четеше безкрайно изумление от това, че се бе отдал на тази жена.

Калена знаеше, че той също бе преживял този странен любовен акт, който съществуваше само в съзнанието им. Всичко свърши, но Ридж все още водеше жестока битка. Калена усещаше това с всяка фибра от тялото си. Какво можеше да бъде това, чудеше се тя. Изведнъж разбра: Ридж се стремеше да овладее Тъмния ключ, така както тя трябваше да овладее Светлия. Ако не го направеха, Ключовете щяха да ги унищожат заедно с живота, който бяха създали. Оцеляването им зависеше от това дали ще успеят да овладеят Ключовете и да постигнат контрол над тях.

И сега това, което преди малко искаше да направи със Светлия Ключ, я разтърси до дъното на душата ѝ. Изведнъж удоволствието и еуфорията, които изпитваше до този момент, изчезнаха. Ако сега използваше Ключа, не само щеше да унижи Ридж, нещо повече, можеше да го убие. Но тя не можеше да убие човека, когото бе дошла да спаси. Той бе бащата на детето ѝ, нейният съпруг; мъжът, с когото бе обвързана. И който бе нейна съдба.

Какво правеше тя? Не бе дошла тук да го убие!

Замаяна, Калена забеляза как Ридж с две ръце силно сграбчи Тъмния Ключ. Усещаше, че това му причинява болка и той се мъчеше да я овладее. Светлият Ключ блестеше и потръпваше, пълен с енергия, която искаше да бъде освободена. Горещината, която излъчваше белият пламък бе непоносима. Скоро Ключът щеше да има пълна власт над нея.

Ако преди това тя не го овладееше. Но това бе нечувано! Никой не можеше да контролира Ключовете, затова те бяха скрити в продължение на векове. Сега мъдростта на вековете обаче бе безполезна. Енергията на Ключовете бе освободена и, ако не намереше

начин да овладее тази енергия, Калена знаеше, че всичко ще свърши със смъртта на Ридж. С мъка си пое въздух и обви с ръце горящия пламък. Горещината бе невероятна. Тя бе жива, въздействаше ѝ до всяко нервно окончание, стремеше се на всяка цена да я завладее и подчини. Трябваше да потуши пламъка или всичко щеше да излезе извън контрол. Въпреки че не беше обучена Лечителка, тя можеше да се вгледа в себе си и да намери отговорите, които търсеше. Сега нямаше Пясък, който да запали, за да ѝ покаже пътя, но Ключът съдържаше цялата сила на всички Пясък, който някога е съществувал. Калена затвори очи и си пое дълбоко въздух. Изведнъж светът се разтресе. Пред нея се спусна блестяща пелена, която трябваше да се разкъса и да се унищожи. И тя трябваше да намери начин да го стори. Съсредоточавайки всичките си мисли и вътрешна сила, Калена се опита да махне странната белота. За миг почувства упорито съпротивление. За момент си помисли, че няма да успее, но изведнъж пелената изчезна.

Отговорът бе съвсем ясен и прост. Единственият начин да потуши белия пламък на Светлия Ключ бе да постъпи по същия начин, по който постъпваха Лечителките, когато лекуваха треска; така както тя неведнъж бе потушавала легендарния гняв на Ридж. Тя бе дъщеря на Династията на Ледената Реколта. Дълбоко в нея бе заложена силата на леда, способността да прогонва горещината и да угасява огъня. Тя се бе родила със способността да контролира Ключа, а не да бъде използвана от него. Със затворени очи, Калена започна да концентрира вниманието си върху пламтящия Ключ.

Между двата Ключа се установи странен контакт. Над буйните пламъци между Калена и Ридж започна да преминава груба, сурова, неконтролируема енергия. Блестящи ледени и огнени светкавици преминаваха между двамата. Пещерата, облицована с черно стъкло, се разтърси от неистов писък, но болезненият протест не идваше от Калена и Ридж, защото те бяха съсредоточили всички сили да контролират Ключовете.

След миг писъкът отново проехтя в огромната пещера, почти веднага след това последва втори. Калена отвори очи и потъна в златистия поглед на Ридж. Бе заобиколил огъня и сега стоеше съвсем близо до нея. Ключът в ръката му бързо сменяше цвета си. Цялото му тяло трепереше от усилието да овладее енергията на Ключа.

Калена не знаеше кой бе изкрещял. Сигурно някой, от членовете на Култа бе извикал, тъй като Ридж не бе издал и звук. Той бе стиснал силно устни. Очите му блестяха под влияние на огъня, който все още бушуваше в него. Докато гледаше очите му, Калена сякаш виждаше и докосваше ледения Черен Ключ, който започна леко да блести по същия начин, както острието на камата в ръката на Ридж, когато гневът избухнеше в него.

Калена затаи дъх, когато Светлия Ключ в ръката ѝ проблесна за последен път, след което започна бавно да изстива. Белият пламък постепенно се превръщаше в бял метален предмет, който можеше спокойно да се държи в ръка.

В този момент отново проехтя вик и този път Калена ясно разбра, че това бе вик на ярост. Но никоя от черните фигури не посмя да се приближи. Очевидно силата на Ключовете бе достатъчна, за да ги държи на разстояние.

— Не можете да ни лишите от триумфа ни! — агонизиращият вик на Грис изпълни пещерата. — Унищожи я, Огнен Камшик! Затова те доведохме тук, затова те пощадихме. Освободи Мрака, за да я унищожи заедно със Светлия Ключ! *Освободи го!*

Ридж не откъсваше поглед от Калена, като че ли тя бе най-важното нещо в цялата вселена. Тя също продължаваше да се взира в него, докато и двамата с върховни усилия се мъчеха да овладеят Енергията на Ключовете.

— Не знам колко ще издържа, Ридж — едва продума Калена. Устните ѝ бяха сухи и напукани.

— Точно колкото трябва — отвърна той с дрезгав глас. — Ще издържиш, така трябва.

Насили се да се обърне на една страна. С усилие се отправи обратно там, където бе оставил черното ковчеже. Въпреки че разстоянието бе нищожно, това страшно много го изтощи. Той падна на колене и вдигна високо ръцете си, все още държейки здраво Ключа. Огънят в очите му бе разтопено злато.

— В името на Камъните!

Викът му изтръгна яростни крясъци от много гърла, особено когато постави Ключа на черния стъклен под.

— Не! — изкрещя Грис. — Бъди проклет, *не!*

Калена, все още мъчеща се да овладее Светлия Ключ, видя с ужас как по средата на пода се появи дълга, тънка цепнатина. Тя започваше от мястото, където Ридж бе коленичил. Отпуснал рамене, той едва си поемаше дъх. Пукнатината изглежда преминаваше точно през мястото в средата на пещерата, където гореше огънят и се насочваше право към Калена.

Ридж се изправи, олюлявайки се на крака, и сграбчи черната кутия. С последно усилие на волята той хвърли Ключа в ковчежето. Само за един кратък миг Калена можа да види, че Тъмният Ключ блестеше слабо от топлината, която Ридж му бе предал. След това капакът щракна и всичко свърши.

Последваха яростни викове. Пещерата се изпълни с почти осезаема агония. Черните фигури се спуснаха към Калена и Ридж, но спряха на известно разстояние от тях. Очевидно бе, че все още не можеха да ги докоснат. Калена сграбчи своя Ключ, осъзнала, че мощната енергия в него постепенно изчезваше. Тя можеше и щеше да я контролира. Без да изпуска Ключа, започна да търси сребърното ковчеже. Намери го точно когато Ридж хвърли в огъня тъмния Ключ заедно с ковчежето. Пламъците веднага го погълнаха.

Веднага след това се чу остър звук сякаш се разцепваше скала и дългата назъбена цепнатина на пода стана по-широка. Встрани от нея веднага се образуваха по-малки, тънки като паяжина пукнатини. В зейналата пропаст бе тъмно като в рог. От нея лъхаше невероятен студ.

— Бягай, Калена! Пещерата ще се срути!

— Няма да бягам никъде без теб, Ридж. Да бъда проклета, ако те изоставя, след като преминахме през това изпитание!

Калена бързо хвърли изстиналия Светъл Ключ в сребърното ковчеже и затвори капака. Почти веднага почувства как отново възвръща контрол върху съзнанието си. Чак ѝ се доплака от облекчение. В този момент ужасяващ шум от счупване изпълни пещерата. Точно пред краката ѝ се отвори дълбока пукнатина, която продължи под горящите пламъци в средата. Тъмните фигури веднага се спуснаха към нея и протегнаха ръце да я хванат.

— Ридж!

— Дръж Ключа! Докато го държиш, те не могат да те докоснат.

Той се затича към нея, прескачайки по-големи и по-малки пукнатини. Огънят в пещерата се разгоря буйно и яростно. Членовете

на Култа продължаваха да крещят и ужасени тичаха напред-назад.

— Накъде? — Калена се огледа безпомощно наоколо.

— Видях един от тях да влиза през тази врата.

Ридж посочи към една стена, която все още бе здрава.

— Оставиха лампа на входа, за да обозначат къде е входа. Хайде, оттук! Да изчезваме!

Ридж протегна ръка да улови ръката на Калена, но изведнъж изруга тихо. Ръката му падна като отсечена и той потрепери от болка.

— Не мога да те докосна. Хайде, по-живо! Не се отделяй от мен.

Ридж се отправи тичешком към стъклената стена. Докато си проправяха път, тя започна да трепери и да се пропуква. Калена видя как гладката повърхност се разтресе, разкривайки мастиленочерна тъмнина. Ридж сграбчи лампата, която бе оставена на пода и отстъпи крачка назад, за да пропусне Калена пред себе си.

— Побързай! — извика ѝ рязко. — Тази стена ще се срути върху главите ни всеки момент.

Калена се подчини. Пристъпи напред, стиснала здраво сребърното ковчеже.

— Не можете да избягате! — гласът на Грис бе изпълнен с отчаяние и болка. — Не трябва да си отивате! Не можете да си отидете!

Той се втурна към Калена, а около него продължаваха да се блъскат ужасени други членове на Култа. Грис приличаше на зловеща черна птица, която искаше да издере Калена с ноктите си. Младата жена се обърна ужасена назад, като се питаше дали неподобната ярост на този човек няма да пробие защитата, която ѝ осигуряваше Ключа.

В миг Ридж застана пред нея, защитавайки я с тялото си. Той бе реагирал светкавично, движейки се с ловкостта на див ловец. Калена знаеше, че всичко ще свърши със смъртта на мъжа, имал неблагоприятното да я нарече уличница. Внезапно ѝ прилоша и отново почувства познатата тежест в стомаха, както когато се готвеше да убие Куинтъл. Искаше да извика, да каже на Ридж, че е в пълна безопасност поради присъствието на Ключа, но не успя. Знаеше, че не би могла да го спре, дори и да бе извикала, въпреки стягането, което чувстваше в гърлото си. Той бе другата част от нея, нейната противоположност, тъмната страна на живота. Ридж можеше да убива.

В този момент Огнения Камшик вдигна ръка и нападна Грис. Грис отново изкрещя, посегна към Ридж, а черните поли на плаща му изплюсяха силно, развявайки се около тялото му. За миг на Калена ѝ се стори, че черната наметка искаше да хване съпруга ѝ в капан. Двамата мъже се вкопчиха един в друг, но това трая само миг. След това и двамата паднаха на пода. Претърколиха се два пъти, а Грис остана затиснат под Ридж. Калена не можеше да вижда добре поради плаща, който скриваше и двамата. Последва пронизителен вик, който миг след това рязко секна. Побиха я тръпки. И двете тела лежаха абсолютно неподвижни. Калена не смееше да помръдне. Пукнатината в пода се увеличи още няколко стъпки, докато достигна до двамата проснати на пода мъже.

— Ридж, махни се оттам! Побързай, подът пропада!

С яростни движения Ридж се освободи от мъртвата хватка на Грис и увилия се около него плащ. Скочи на крака. В ръка стискаше камата си. Калена разбра, че бе взел оръжието си от Грис и бе пробол противника си с него. Въпреки слабата светлина и танцуващите сенки, Калена забеляза, че острието бе червено. Този път цветът не се дължеше на яростта на Ридж. Острието бе обагрено от кръвта на Грис.

Грабвайки лампата, Ридж се спусна към нея.

— Казах ти да се махнеш оттук!

— Да, Ридж.

Сега не бе моментът да му обяснява, че не би могла да си тръгне без него. Тъкмо се канеше да потъне в зейналата тъмнина на тунела, извеждащ от пещерата, когато забеляза как пукнатината в средата рязко се разшири. Тялото на Грис се задържа за момент на ръба на счупения стъклен под, след което с ужасяваща неизбежност падна в черната бездна.

— Побързай, Калена! В тунела, хайде!

Тя си пое дълбоко дъх, опитвайки се да успокои бесните удари на сърцето си и премина през отвора в пропуканата скала. Ридж я следваше неотлъчно. Когато се намериха в безопасност, той ѝ извика да спре. Подтикнати от едно и също желание, обърнаха поглед назад към пещерата. Удивени, гледаха как останалата част от стъкления под се разпадна, а огънят в средата изчезна в зеещата черна пропаст. Няколко от последователите на култа го последваха, а ужасените им викове зловещо проехтяха.

— Проклятие! Проклятие! Да бъде проклет до най-тъмната част на Спектъра! — Ридж ругаеше със стиснати зъби и думите му едва се разбираха.

— Ридж, какво има?

Той не откъсваше поглед от разпадащата се пещера.

— Някой от членовете на Култа също е намерил изход. Видях светлината на една лампа да изчезва в стената от другата страна.

Но Ридж бързо усмири гнева си и се обърна към Калена.

— Може пък да е само плод на въображението ми. Няма значение. Нищо не можем да направим. Да се махаме оттук.

Ридж се обърна. Отново направи опит да хване ръката ѝ, но почти веднага последва яростна ругатня, след като отново не бе могъл да я докосне.

— Има обаче малък проблем.

И той кимна с глава към тунела. Светлината от лампата му не проникваше много надалеч.

— Не мисля, че това е главният тунел. Този, по който ме доведоха Грис и останалите, беше добре осветен — отбеляза обезпокоена тя.

— Знам. Но някои от членовете на Култа дойдоха оттук. Видях ги, когато влязоха в пещерата. След това сложиха лампата пред изхода.

Калена преглътна с мъка.

— Можем да се изгубим в многобройните пещери и тунели.

— Точно това си мислех — Ридж пристъпи предпазливо напред. — Въпреки всичко, не можем да се върнем в онази проклетата пещера. Трябва да се опитаме да намерим изход през този тунел. И по-добре да побързаме. Не знаем още колко ще продължи да расте онази пропаст. Може и половината планина да се разцепи.

— Не! — отвърна Калена с такава убеденост, че това я изненада не по-малко от Ридж. — Това няма да се случи. Пропастта няма да расте повече, процесът е приключил. Вече сме в безопасност.

Ридж я изгледа невярващо и се намръщи.

— Откъде знаеш?

Калена наведе глава и погледна ковчежето в ръцете си.

— Просто знам.

Той понечи да изрази съмнение, но след това очевидно се отказа. Хвърли бегъл поглед към сребърното ковчеже.

— Сигурно е така. Имаш ли още нещо да ми кажеш?

— Може би — Калена погали сребърната кутия. — Това е нещо, което принадлежи на светлината, а не на тъмнината.

— Знам — в гласа му се долавяше нетърпение.

Калена вдигна поглед и го впи настойчиво в Ридж.

— Възможно е да ни покаже пътя навън.

— Как?

— Аз... не съм сигурна. Но сега, когато Тъмният Ключ изчезна, този вече не чувства неговото привличане. Ключът е свободен и аз мисля, че той ще се стреми отново към светлината. Мястото му е в ледената пещера, не тук.

— Калена, да не би да се опитваш да ми кажеш, че можеш да установиш телепатична връзка с този проклет Ключ?

— Не съвсем — тя се поколеба, търсейки най-точните думи да обясни нещо, което сама не разбираше. — Чувствам как той ме тегли в дадена посока. Преди ме теглеше към Тъмния Ключ, защото искаше да го унищожи. Но сега е по-различно. Някак си усещането е по-слабо. Може би, ако отново го извадя от ковчежето...

— Не!

Отказът на Ридж дори да обмисли подобна възможност бе по-красноречив от всякакъв протест. Калена кимна в знак на съгласие.

— Да, ще бъде опасно. А и може да не е необходимо. Все още чувствам силата му, макар и през ковчежето — тя отново вдигна поглед към него. — Ще ми позволиш ли аз да търся пътя за навън с помощта на Ключа?

Ридж я изгледа внимателно.

— Добре. Нямаме какво да губим, нали? Хайде, опитай. Когато достигнем завой, ще оставяме някаква следа. С малко късмет, ако не напредваме, поне можем да намерим следите си. Трябва да има изход от този тунел, но може да ни отнеме доста време, докато го открием.

Калена затвори очи и се опита да се концентрира върху топлината, излъчваща се от сребърното ковчеже. Известно време не чувстваше нищо друго, освен приятна нежна топлина. Нарочно направи крачка назад в посока към това, което бе останало от пещерата от черно стъкло. Веднага усети слабо съпротивление. Когато се обърна и тръгна в друга посока, съпротивлението изчезна.

— Сега е по-различно, Ридж. Искам да кажа, когато вървим напред. Чувствам, че това е правилната посока.

— Да вървим тогава. Все пак внимавай. Не е изключено последователите на Култа да са сложили капани.

— И защо да го правят? Самите пещери представляват достатъчно опасен капан.

— Хм! Въпреки това не е излишно да проявим предпазливост. Не се отдалечавай много напред и нека аз проверя завоите и ъглите, преди да преминем. Последното нещо, което ни трябва сега е някоя качулата усойница.

— А аз си мисля, че всички са избягали — измърмори Калена. — Завладели са пещерите им и това никак не им се е понавило.

Тръгнаха и вървяха, както им се стори, с часове. Въпреки това Калена знаеше, че не бе изминало много дълго време. След всеки завой се надяваше да открият лампи, което би било сигурен признак, че тунелът е един от често използваните от членовете на Култа. Ридж оставяше на всеки завой отличителен белег, а когато поемаха по нов коридор, натрупваше малки пирамиди от дребни камъчета. Всеки път, когато трябваше да избират накъде да тръгнат, Калена спираше, притваряше очи и се опитваше да усети кога Ключът излъчва най-силна топлина. Когато топлината изчезнеше, Калена поемаше в друга посока. Това бе много отегчително, изморително както умствено, така и физически. На моменти Калена се страхуваше, че леките промени в топлината, която излъчваше Ключът в ковчезето, са само плод на въображението ѝ. Питаше се дали да не предупреди Ридж за това, но все пак не мислеше, че е уместно да го тревожи.

Докато вървяха по един дълъг и тесен тунел, мислите ѝ неволно се върнаха към това, което се случи в черната стъклена пещера. От дълго време Ридж не продумваше и Калена се питаше дали и той не мисли за същото.

— Ридж, какво чувстваше, когато държеше Ключа? — Ридж продължи да се взира в мрака пред себе си. — Като че ли бях свързан с него. Бях част от него.

— Точно така се чувствах и аз. Но Ключът искаше да вземе надмощие над мен, да ме подчини на волята си и да изцеди всичките ми сили.

— Знам. Ключовете щяха да ни принудят да се унищожим взаимно. Кой знае каква енергия би се освободила тогава?

Калена се замисли, прехапала долната си устна.

— Значи си мислеше, че Ключовете биха абсорбирали тази енергия по някакъв начин, след което да я използват?

— Не знам, Калена. Дори не съм сигурен, че искам да знам.

— Странното е, че никога истински не почувствах злото влияние на Тъмния Ключ — отбеляза замислено тя.

— Значи сме квит — отвърна той. — Аз пък не почувствах еманацията на доброто от Светлия Ключ.

— Мисля, че това е съвсем логично. Ключовете представят противоположни краища на Спектъра, но съвсем не е необходимо да са носители на понятията за добро и зло. Цял живот са ни учили на това. Те представляват различни противоположни източници на енергия.

— Чистата енергия може да дойде, от който и да е край на Спектъра — съгласи се Ридж, след като размисли малко. — И според Полярните Съветници същото се отнася за доброто и злото. Но това са две различни понятия. Понятия за *Баланса* и *Равновесието*.

— Но вие, мъжете, винаги сте твърдели, че при евентуален сблъсък Тъмният край ще се окаже по-силен.

Ридж сви рамене.

— Може би. Мисля, че Светлият край на Спектъра представлява женското начало и предполагам, че с основание повечето мъже приемат жените като по-слабия пол. Поне във физически смисъл. Полярните Съветници винаги са твърдели, че абсолютната енергия, над която жените упражняват власт, няма да притежава същата мощ, както абсолютната енергия на мъжете.

— Вероятно защото Полярните Съветници са почти винаги мъже — отвърна сухо Калена. — Е, поне глупавият експеримент, който направиха членовете на Култа, доказа, че това твърдение е невярно.

— Не бъди толкова самодоволна, Калена. И двамата преживяхме един малък ад в онази пещера, а и все още не сме се измъкнали от него.

Но след като огромното напрежение бе отминало, Калена отново изпита желание да провокира Ридж.

— Цял живот ли ще спорим за това кой от нас е по-силен?

— Не, няма.

— Защо не?

— Защото оттук нататък няма да позволя този въпрос изобщо да се споменава.

Калена се усмихна, искрено развеселена.

— Ето какво най-много харесвам у теб, Ридж. Не позволяваш да те забъркат в сложни философски умозаклучения. Ти винаги мислиш праволинейно.

— Ако един съпруг иска да постъпва разумно, не мисля, че има голям избор — отвърна ѝ той, а в гласа му се долавяха весели нотки.

Никой от двамата не спомена за необикновеното чувствено преживяване в стъклената пещера. Много ѝ се искаше да узнае дали и той бе изживял същото, но чувстваше, че моментът не е подходящ. Искаше да го попита дали наистина е разбрал за бебето им, но и за това не можеше да говори точно сега.

Изведнъж Калена усети през тялото ѝ да преминава ледена тръпка. Веднага спря, опитвайки се да се ориентира.

— Какво има? — Ридж вдигна лампата по-високо, за да види по-добре лицето ѝ.

— Нищо. Като че ли почувствах студ, но може би само съм си въобразила. Тези тунели изглеждат безкрайни. Не съм сигурна дали изобщо напредваме, Ридж. Може би е по-добре да се върнем и да започнем отначало.

Той дълго се взира в нея. В очите му Калена не можеше да прочете нищо.

— Чувстваш ли някаква промяна в Ключа?

— Не, не мисля, че има промяна — Калена сведе поглед към сребърната кутия.

— Все още ли излъчва топлина?

— Да.

— В такъв случай продължаваме.

— Ридж, опитвам се да ти обясня, че вече не съм сигурна дали изобщо чувствам нещо от него.

— Какво се е случило, Калена? Ти беше напълно уверена в себе си, дори в самото начало. Защо губиш самообладание?

— Не губя самообладание! Опитвам се да ти кажа, че вече не съм сигурна дали мога да се доверя на Ключа да ни изведе оттук — гневът накара кръвта да кипне в жилите ѝ и това прогони част от студа.

Ковчежето в ръката ѝ отново започна да се затопля. — Много добре. След като настояваш, да вървим.

Тя ядно го отмина, а той я последва, без да каже нищо повече. Не трябваше да настоява и да я ядосва, но истината бе, че не можеха да се върнат назад. Не знаеше защо бе така сигурен, че трябва да продължат напред, но бе абсолютно уверен, че въпреки знаците и следите, които бе оставил, те бяха безвъзвратно загубени, ако се върнеха и крачка назад.

Ридж се бе научил да се доверява на инстинктите си още когато бе малко момче, принудено да живее на улиците в Града на Равновесието. Благодарение на инстинктите си бе оцелял през дългите години служба у Куинтъл. Но дълбоко в себе си знаеше, че това, на което бе разчитал в миналото, не бяха просто инстинкти. Изборът му се основаваше на обстоен анализ на ситуацияите, в които се намираше, но мозъкът му преценяваше и решаваше всичко за части от секундата. Преценяваше и най-малките подробности и възможности и светкавично правеше заключенията си. Бе много по-лесно да нарича всичко това просто интуиция или инстинкт за оцеляване. Ридж искрено вярваше, че е най-добре да се вземат най-простите решения. Калена бе права — той бе праволинеен по природа.

Не разбираше напълно какво точно се бе случило в черната пещера, но видя как приключи всичко. Той бе водил битка, най-отчаяната и опасна битка в живота си, но наградата си заслужаваше усилията. Той бе спечелил и Калена бе негова. Нямахше да позволи да му я отнеме никой, независимо към коя част на Спектъра принадлежи. Разкъсван между огъня и леда, Ридж бе научил още нещо в онази стъклена пещера. Калена бе водила същата жестока битка, за да го спечели. Той също ѝ принадлежеше. Бе се изправила срещу безмилостната мощ на своя край на Спектъра, за да го защити. Само при мисълта за това го изпълваше луда радост. Те бяха обвързани един с друг. Тя вероятно не мислеше за връзката между тях по този начин, нито пък я определяше с толкова прости и ясни думи. Ридж разбираше, че нейната логика бе много по-сложна. *Женска логика!* Полярните Съветници обикновено предупреждаваха мъжете, че е безполезно да се опитват да разберат мислите на една жена, и Ридж бе склонен да се съгласи с това. Но това нямаше значение, след като и тя бе достигнала до същото заключение. Изведнъж Ридж се намръщи.

— Калена?

Тя го погледна обезпокоена.

— Какво има?

— Мисля, че сигурно си права.

Тя просто онемя от изненада.

— За какво, че вървим в погрешна посока ли?

— Не, за студа. Наистина става по-студено. Температурата в тези тунели ми се струваше постоянна, но сега определено отнякъде идва студен полъх.

— Полъх. Течение! Ридж може би това е свеж въздух отвън?!

— Как е Ключът?

Калена сведе поглед към ковчежето.

— Добре. Искам да кажа, чувствам същата топлина, както и когато тръгнахме.

Той кимна.

— Да вървим.

Калена тръгна отново, постепенно ускорявайки крачки, след като се убеди, че наистина усеща студен свеж въздух, който идваше от планините, а не от вътрешността на подземните пещери. Подът започна леко да се издига, а тунелът се стесни дотолкова, че вече не можеха да се движат един до друг, а имаше място само за единия.

— Каж ми, ако почувстваш някаква промяна в Ключа — каза Ридж, като мина пред нея, осветявайки тясната просека с лампата.

— Добре.

Тунелът се стесни още повече. Ридж бе принуден да се наведе, за да не удари главата си в ниския таван. Калена почувства неясна тревога.

— Ридж, ако тунелът се стесни още повече, ще трябва да се върнем.

— Виждам лунна светлина, Калена!

При тези думи безпокойството ѝ изчезна. Ускори крачка и след още един завой пред погледа ѝ се откри късче черно небе, обсипано с шепя звезди. През отвора в тунела струеше мека лунна светлина. Жадно вдъхна свежия нощен въздух и в същото време изпита огромно облекчение.

— Свободни сме, Ридж, успяхме! Сега сме в безопасност.

— Не съм сигурен къде се намираме, но всяко място е за предпочитане пред местата, където бяхме.

Ридж подаде глава навън, за да огледа мястото и инстинктивно посегна да улови ръката ѝ. Веднага изкриви лице от болка.

— В името на Камъните! Защо постоянно забравям за това? — простена той.

— Съжалявам, Ридж.

— Недей, вината не е твоя. Всичко е заради този проклет Ключ. Почакай малко, искам да се опитам да разбера къде се намираме.

Двамата застанаха на изхода и любопитно се огледаха наоколо. Никога звездите не бяха светили толкова ярко. Земята бе покрита със сняг. Калена разбра, че са все още някъде в планините, но местността ѝ бе съвсем непозната.

— Мисля, че се намираме малко на запад от пътя — заяви Ридж.

— По какво съдиш?

— Мъжка логика и късмет. Предимно късмет — усмихна ѝ се топло. — Плюс много години, прекарани в изучаване на нощното небе и изкуството да се ориентираш по звездите. Да вървим. Стъпвай внимателно.

Теренът пред тях се спускаше с лек наклон. Нощният въздух бе студен, но това бе истински, съвсем естествен студ, който в този момент я изпълваше само с радост. Червената Симетра бе пълна и грееше ярко.

— Ако скоро не намерим пътя, ще трябва да прекараме нощта на открито — каза Ридж, като ѝ хвърли поглед през рамо. — След като имаме лампа, няма от какво да се страхуваме, но все пак бих предпочел да намерим подслона.

— Не съм сигурна дали отново искам да вляза в този подслон — измърмори Калена.

— Ще бъдем в безопасност. Сега Светлия Ключ е с нас.

— Така е. При това не мисля, че членовете на Култа оцеляха след онзи катаклизъм — споменът я накара да потрепери. — Грис не можа, в това поне сме сигурни.

— Не, Грис не оцеля — съгласи се Ридж. В гласа му се чувстваше стоманена нотка. — Грис можеше да се счита за мъртъв в момента, в който те нарече уличница.

Калена отново потрепери, но не каза нищо. Половин час по-късно намериха главния път. Ридж се ориентира почти незабавно. Не след дълго намериха и подслона. Двете крийте и товара с Пясъка стояха непокътнати вътре. Щом ги видяха, птиците ги приветстваха с весели крясъци, които стоплиха сърцето на Калена. Ридж веднага се зае да запали огън в камината.

XVII

Калена се отпусна на леглото, подвила крака под себе си и наблюдаваше Ридж, който слагаше голям пън в огъня. Ковчето със Светлия Ключ лежеше на пода до вратата. Черната мъгла вече не можеше да ги изненада. Не изглеждаше много вероятно студената мъгла да се върне. Калена можеше да твърди с голяма доза увереност, че с унищожението на черната стъклена пещера, с черната субстанция, рожба на мрака, също бе свършено. След като приключиха с вечерята, Калена постепенно се успокои и се отпусна. През ума ѝ преминаваха объркани и хаотични мисли. В другото помещение, разделено от главното с една тънка преграда, крийте се размърдаха, шумно, след което се усмириха и очевидно потънаха в сън. През последните няколко дни, докато Калена и Ридж се намираха в подземните пещери, на птиците не бе липсвала храна и вода, така че те не бяха лишени от нищо и спокойно чакаха завръщането на хората. Подслонът обаче трябваше да се зареди с още припаси, тъй като керваните, които щяха да идват по-късно нямаше да намерят почти нищо.

След вечеря Ридж почти не бе продумал. Преструваше се, че е твърде зает с птиците, проверяваше за стотен път багажа и товара с Пясък, постоянно слагаше дърва в огъня. Калена също мълчеше. След като бе приготвила вечерята, изми съдовете и подреди. И двамата бяха уморени. За пръв път бе склонна да приеме, без да спори традиционното разделение на задълженията на мъжа и жената. Бе вече време да си лягат и изведнъж Калена се почувства странно разтревожена и нервна. Тези чувства, изглежда, ясно се бяха изписали на лицето ѝ, защото Ридж се изправи бавно на крака и се обърна към нея съвсем равнодушно:

— Спри да се тревожиш за това. Нямам намерение да те изнасилвам.

При тези думи тя трепна и се сви, като че ли я бе ударил.

— Знам.

Ридж се намръщи, след това бавно започна да разкопчава ризата си.

— Мислиш си какво можеше да се случи тук миналия път, нали?

— Не, Ридж — отвърна тихо тя, разбрала, че той неправилно бе изтълкувал мълчанието ѝ.

— Не се опитвай да ме лъжеш, Калена — захвърли ризата настрана. Бе отвратен от себе си. — Знам много добре за какво си мислиш, затова ти казвам, че няма защо да се тревожиш — Ридж се отпусна на един нисък стол до огъня и започна да събува ботушите си. — Мисля, че мъглата ми повлия така. Знам, че това не е основателно извинение, но е единственото, което мога да ти дам.

— Разбирам.

Ридж вдигна рязко глава.

— По дяволите! Не се отнасяй чак с такова разбиране към мен, Калена! Нямах никакво право да те плаша така, както направих онази нощ.

— Ти не би ми причинил зло, Ридж.

— Откъде знаеш?

— Не си ли спомняш как реагира, когато ти припомних, че нося твоя медальон? Ти спря, въпреки че беше под влиянието на черната мъгла. Когато Грис влезе, ти не му позволи да ме докосне.

— Разбира се, че нямаше да му позволя. Ти си моя жена.

— Щеше да загинеш, опитвайки се да ме защитиш — отвърна тя. Просто не можеше да повярва на това, което се бе случило.

— Щях да загина не аз, а Грис — изрече с непоколебима увереност Ридж.

— Разбира се — съгласи се Калена, прикривайки усмивката си.

Той ѝ хвърли бърз поглед.

— Подиграваш ли ми се?

— Никога не бих ти се подиграла, Ридж.

Той се изправи, пъкна палци в халките на колана си и бавно тръгна към нея. Светлината от пламъците на огъня в камината зад него затанцува по голите му рамене. В златистия му поглед се четеше топлота и нежност.

— Значи излиза, че всеки от нас е спасил живота на другия?

— Точно така.

— За малко да изгубим контрол върху Ключовете, но когато подът започна да се разцепва, двамата се справихме чудесно, нали?

— Да.

Калена сведе поглед. Тя му се бе доверила напълно. В онази пещера се бяха срещнали толкова противоположности — страстта и силата, животът и смъртта; те всички бяха там. Двамата с Ридж бяха оцелели, въпреки страхотното стълкновение, а той бе казал, че се бяха справили чудесно. Е, и това е начин просто и логично да опишеш случилото се, помисли си Калена, обхваната от топло чувство към този невероятен мъж. Той седна до нея на леглото, но не я докосна.

— Знам, че никога не си искала да се омъжваш — започна с леко дрезгав и рязък глас. — Или поне нищо повече от временен търговски брак — Калена не отвърна нищо. Не смееше нито да го погледне, нито да каже каквото и да било. — Често си ми говорила за мечтите си да бъдеш свободна — Калена почувства как изстива вътрешно. — Не мога да ти предложа пълна свобода, Калена — гласът му звучеше загрижено и нежно. — Ще излъжа, ако твърдя обратното. За твоя утеха мога да ти кажа, че аз също не се чувствам свободен. Има неща, които искам да направя и други, които трябва да направя, независимо дали искам или не. Никой мъж, който се стреми да направи нещо значимо и трайно за себе си и за семейството си, не е свободен. Не мога да ти предложа известно династическо име и наследство, но се кълна в честта си, че ще се грижа за теб и то много по-добре, отколкото се грижех в това пътуване. Един ден ще ти дам име, с което да се гордееш. Заклевам се, че винаги ще ти бъда верен. Имам отчаяна нужда от теб, Калена. Мисля, че ние си принадлежим един на друг. Какво ще кажеш да сключим постоянен брак?

Докато Ридж говореше, Калена тихо преглъщаше сълзите си. Страхуваше се да срещне погледа му.

— Оказваш ми голяма чест, Огнен Камшик.

— Калена? — тялото му се стегна, очевидно изпитваше огромно напрежение.

— Приемам предложението ти за постоянен брак — отвърна тихо тя.

Той си пое дълбоко дъх, очите му настойчиво се впиха в нея.

— Значи просто приемаш?

— Нима искаш да усложня нещата?

Той изстена, протегна ръце и я прегърна нежно.

— Не, не искам да усложняваш нещата. Искам всичко да бъде така, както е сега. Просто. Честно. Истинско.

Ридж зарови пръсти в буйните ѝ къдрици.

— Ти ми принадлежиш, Калена. Никога не бих те оставил да си идеш.

— И ти се намираш в същото положение като мен, Огнен Камшик.

— Нима наистина мислиш, че не знам?

Той сведе глава и потърси устните ѝ. Те скрепиха клетвата си с целувка, която изразяваше толкова много любов, която не можеше да бъде победена и от силата на двата края на Спектъра, взети заедно. Най-сетне Ридж отлепи устните си от нейните. Погледна я и ѝ се усмихна лукаво.

— Що за късмет ми донесе ти, Калена?

Тя му се усмихна в отговор и прокара пръст по устните му.

— Не беше късмет, а документ за търговски брак, забрави ли? Едва ли това е най-добрият начин да се пристъпи към постоянен брак. Никога не съм си представяла, че животът ми ще приеме такъв обрат.

Ридж постави ръце на раменете ѝ и внимателно я обърна с лице към себе си. Очите му се присвиха.

— Както разбирам, бъдещето ти никога не е било ясно. Родена си с Таланта, но никога не са те обучавали за Лечителка. Мислеше, че трябва да убиеш човек, за да защитиш честта на Династията си, а откри, че не си способна да извършиш хладнокръвно убийство. Искаше да бъдеш свободна жена, но вместо това трябваше да се обвържеш със съпруг и да тръгнеш на пътешествие, където лесно можеше да бъдеш убита.

— Нищо чудно, че никога не можех ясно да си представя бъдещето си — измърмори Калена. — Но дори да бях узнала какво ще ми се случи, никога не бих го повярвала.

— Единственото нещо, което касаше теб и което ти действително виждаше, беше свободата. А това е и единственото нещо, което не притежаваш — Ридж говореше предпазливо, подбирайки думите си, тъй като знаеше, че Калена е твърде чувствителна на тази тема.

— Оттогава научих някои неща за свободата, Ридж. Това е много сложно понятие. Дори не съм сигурна дали тя наистина съществува. Но човек винаги има избор. Аз направих своя съвсем съзнателно и с чисто сърце. Мога да бъда истински щастлива само с теб.

Ридж я притисна силно до себе си и зарови лице в косата ѝ.

— А пък аз научих, че не бих могъл да имам бъдеще без теб, Калена. Без теб животът ми няма смисъл. Щях да го напусна в мига, в който узнаех, че не можеш да го споделиш с мен. В такъв случай моят избор не би бил труден, дори не би имало за какво да се замислям. Ти си смисълът на живота ми. Ти си най-важното нещо за мен.

— Ти също — прошепна Калена.

Той простена и силно я притисна към себе си.

— Ти си моя жена — шепнеше той, като че ли му бе трудно да повярва, че тя съществува.

— Да — отвърна тя и се усмихна щастливо.

— Желая те. Никога не съм те желал повече.

Тя обви ръце около него и се притисна към широките му гърди.

— Аз също те желая, Ридж.

— Няма да те нараня. Ще се погрижа никога вече да не си спомниш какво щеше да се случи миналия път тук — обещанието му я трогна с неподправената си искреност.

— Ще бъда много нежен с теб, Калена. Да нараня теб е все едно да нараня себе си.

Пръстите му, заровени в косата ѝ, потрепериха леко. Калена вдигна към него големите си, красиви и изпълнени с безгранично доверие в него очи.

— Всичко е наред, Ридж.

— Това, което щях да ти сторя през нощта, когато ни обгради черната мъгла, не е единственото нещо, за което съжалявам и се упреквам, Калена. Никога не ти се извиних за грубия начин, по който те обладах в онова село, помниш ли? Нямах право да постъпвам по този начин. Един мъж никога не бива да се отнася с жена си по този начин.

— Тогава ти не ме нарани, Ридж — отвърна Калена развълнувана. — Доколкото си спомням ти просто беше настоятелен и държеше да наложиш съпружеските си права. Но не си ме изплашил, нито си ме изнасил, Ридж. Ако искаш да знаеш истината, бях много

разочарована, когато ти не пожела да ме имаш отново, докато не пристигнахме в Долината на Лечителките.

— Където ти беше тази, която упражни съпружеските си права, доколкото си спомням — отвърна ѝ с дрезгав смях. Обхвана лицето ѝ в дланите си и се взря в очите ѝ. — Невинаги постъпвах правилно с теб, Калена. Не разбирах, че понякога е много трудно да бъдеш съпруг, да носиш отговорност за другия. Мислех си, че знам добре задълженията си към теб, но се оказа, че не е толкова просто.

— Доколкото разбирам, нищо не е просто.

— Има и други усложнения — продължи Ридж. — Например сега. Точно сега искам да те любя, но се страхувам, че силата на желанието ми ще те уплаши.

Тя сложи ръце на раменете му, топлината на мускулестото му здраво тяло я опияняваше.

— След това, което преживяхме заедно, наистина ли мислиш, че страстта ти ще ме уплаши?

— Както изглежда, най-голямата ми грешка с теб е, че от време на време, имам неблагоприятното да те подценявам.

— Опасна грешка, Ридж.

— Склонен съм да се съглася с теб. Много мъже правят същата грешка. Или може би не могат да разберат чувствата и мислите на жените си.

Веселото пламъче в очите ѝ изчезна.

— Ридж, когато бяхме застанали един срещу друг в пещерата от черно стъкло ми се стори, че не само можеш да четеш мислите ми, но и да ми предаваш твоите.

— А, това ли?

Ридж не каза нищо повече. Продължаваше да се взира в очите ѝ, в които можеше да съзре цялата обич, която пазеше само за него. В златистите му очи гореше онзи пламък, който бе неразделна част от него.

Калена изстена и заби нокти в ръката му.

— Не ме дръж в напрежение, Ридж. Не и за това. *Аз трябва да знам!* Ако не ми кажеш, мисля, че ще полудея.

— Мисля, че е справедливо един мъж да си има собствена тайна. Жените имат толкова много.

Мъчително бавно ръката му се спусна надолу, погали рамото ѝ. Сетне пръстите му се спряха малко по-нагоре от деколтето на туниката ѝ. Реакцията ѝ бе незабавна; тялото ѝ се стегна, а зърната ѝ набъбнаха и се втвърдиха. Сложи ръка върху неговата. Очите ѝ се разшириха.

— Знаеш, нали? Ти беше при мен, докосваше ме, любеше ме. Приличаше на красив сън, но не беше.

— Излиза, че винаги се опитвам да те съблазня, а прекарах толкова време, мислейки как да го направя — той се наведе и леко захапа ухото ѝ.

— Но там, в пещерата, наистина ли това се случи или всичко бе плод на въображението ми? Кажете ми, Ридж! Ако не ми кажеш истината, кълна се, че...

— Какво ще направиш?

Тя си пое дълбоко дъх и смело погали вътрешната страна на бедрото му.

— Мога да направя това.

Пръстите ѝ продължиха по-нагоре, нежно го докоснаха и погалиха през грубата материя на панталоните му.

Ридж простена от удоволствие.

— Ти си безмилостна, да ме подлагаш на такова мъчение — оплака се престорено, заровил лице в косите ѝ.

— Имам много добър учител.

— Не се предавам толкова лесно — предупреди я той.

— Ще видим — пръстите ѝ напипаха закопчалката на кожения колан. С ловки движения го разкопча и плъзна малката си ръка вътре. Ридж затаи дъх. — Сега ще говориш ли?

— Да говоря? Но аз едва дишам!

— Тогава защо не искаш, да ми кажеш, Ридж? — погали го нежно и веднага почувства реакцията му. — Искам само да знам истината.

— Може пък да ми харесва това сладко мъчение.

— Точно от това се страхувам. Иначе веднага бих разбрала какво точно се случи в пещерата, Огнен Камшик.

— Така ли?

Ридж смъкна туниката от раменете ѝ, усмихна се и погали с грубата си длан едно зърно, точно по същия начин както мислено го бе направил в пещерата. Точно по същия начин, каза си Калена.

Потрепери и се притисна до него. Той се изправи и я взе на ръце. Калена затвори очи, миг след това Ридж внимателно я сложи на леглото. Сега бе негов ред да разкопчее колана ѝ, след което панталоните ѝ се намериха на пода. След това Ридж се освободи от дрехите си и отново я взе в прегръдките си. Устните му леко докоснаха вътрешната страна на бедрата ѝ. Усецането бе зашеметяващо. Точно същото бе почувствала в черната пещера.

— *Ридж!*

Езикът му я възбуди, погали я, докосна нежното сърчице — извор на изгаряща страст и неистово желание. Потопена във водовъртеж от чувствена наслада, Калена се извиваше и стенеше, забивайки нокти в раменете му. После той хвана китките ѝ и нежно ги притисна на леглото от двете страни на главата ѝ. Точно така бе направил той в странния им любовен акт в пещерата. Тялото му я притискаше по същия начин, възбуждаше я, караше я да го желае толкова силно, че чак изпитваше физическа болка.

— Ти беше там — шепнеше задъхана. — По някакъв тайнствен и необясним начин ти ме любеше там, в пещерата.

— Нима все още се съмняваш!

Повдигна се леко и се намести между бедрата ѝ.

— Отчаяно се нуждая от теб, Ридж. Искам да ме любиш така, както го направи там.

Той рязко проникна в нея и всичко стана така, както в черната стъклена пещера. Мигът на обладаването, на пълното притежание бе едновременно миг на отдаване и безгранично доверие. Този миг погълна и двамата, светът около тях престана да съществува, а двете млади, силни тела се движеха в ритъм, стар като самия Спектър. В този миг Ридж я притежаваше изцяло. Калена бе част от него, свързана неразривно с него и въпреки това летеше на невидими криле, дива и свободна. Въпреки че нямаше обяснение, този парадокс бе неоспорим факт. Той съществуваше, бе напълно реален, неподлежащ на съмнение. Калена не се и опитваше да го разбере, тя просто го приемаше, знаейки, че и Ридж в този момент приема реалността такава, каквато е.

— Калена!

В момента, в който чу името си, Калена почувства дълбоката, разтърсваща кулминация, която Ридж не можеше да овладява повече. Само миг след това вълните на екстаза погълнаха и нея.

Дълго време останаха така, слети заедно, вкопчени един в друг със сила, каквато бяха използвали, за да вземат надмощие над Ключовете, докато всичко дойде на мястото си. Стаята престана да се върти и телата им се отпуснаха в сладостна отмала.

Когато отвори очи, Калена срещна топлия, чувствен поглед на Ридж. В златистите му очи пламъците на страстта постепенно затихваха, а на устните му заигра доволна усмивка. Ридж не се отделяше от нея, наслаждавайки се на интимната им близост.

— Значи се научи да намираш свободата си в прегръдките ми? — прошепна тихо.

Тя леко погали разрошената му коса.

— Това е невероятно, но все пак е истина.

— Ще ти бъде ли достатъчна тази свобода, Калена?

— Повече от достатъчна. А и сега знам истината за това, което се случи в пещерата.

— Така ли? — очите му играеха присмехулни пламъчета.

Тя се засмя тихо.

— По някакъв начин ти ме прелъсти, нали? Не мога да обясня как се любихме, но ние направихме точно това. Не беше сън, нито плод на въображението. Ти беше при мен, докосваше ме и ме любеше.

— Аз винаги ще бъда до теб, ще те докосвам и ще те любя — отвърна ѝ той с неочаквана настойчивост.

— В пещерата ти искаше да ме подчиниш на волята си — отбеляза тя замислено.

— А ти се готвеше да направиш същото с мен — припомни ѝ той. — Но за нас вече няма разлика между подчинението и победата.

— Така е, те са свързани едно с друго така, както са свързани противоположностите.

— И така, както сме свързани ти и аз — отвърна Ридж и се усмихна. — Мисля, че и в бъдеще ще водим спорове и битки с теб. Осъзнаваш твърде добре собствената си сила. Имам чувството, че ще ми се наложи скъпо да заплатя за това.

— Да не би да предпочиташ да се свивам от страх пред теб?

— Никога не бих искал да се страхуваш от мен. Но ми се струва, че малко женска дипломатичност не би била излишна. Една жена трябва да изпитва респект към съпруга си.

— Бедният Ридж! — засмя се Калена. — Предполагам, няма да ти е лесно.

— Ще се постарая да бъда добър съпруг, Калена. Нямам опит, но ще дам най-доброто от себе си, за да се науча.

Калена не намери подходящи думи да му отвърне. Бе дълбоко трогната, знаеше, че Ридж твърдо ще сдържи обещанието си. Обви ръце около врата му, привлече го към себе си и го целуна.

— Прегърни ме силно, Ридж. Ти и аз преживяхме толкова неща заедно. Искам да чувствам топлината ти, искам да се чувствам в безопасност.

— Така ли се чувстваш, когато те прегръщам?

— Да, Ридж. Повече, отколкото мога да ти опиша — прошепна тя.

Той я прегърна и я притисна до себе си. Пръстите му си играеха небрежно с огнените ѝ къдрици, докато тя застла в ръцете му. Ридж дълго време лежа буден, вираше се в огъня в камината и мислеше за бъдещето. Очевидно, то щеше да бъде по-различно, отколкото някога си бе предоставял. Можеше ли да предвиди появяването на Калена в живота си? Бъдещето му носеше повече щастие, отколкото някога се бе надявал.

Когато първите слънчеви лъчи проникнаха през пролуките на капациите на прозорците, Калена отвори очи. Няколко минути остана да лежи неподвижна, обмисляйки какъв обрат бе взел живота ѝ. Никоя Лечителка не можеше да предвиди бъдещето, независимо колко далеч виждаше в Ясновидския Транс. При тази мисъл Калена се усмихна. Размърда се предпазливо, тъй като не искаше да събуди Ридж. Както и предполагаше, в стаята бе доста студено. Една добра съпруга трябваше да стане бързо, да запали огъня и да свари чай за мъжа си. За миг ѝ се прииска да сгуши обратно под завивките. След това обаче си спомни, че имаше един важен въпрос, по който не бяха говорили предния ден. Не беше ѝ убягнало с какво удоволствие Ридж прие сутрешния чай, когато за пръв път Калена изпълни традиционния ритуал. Това повдигна настроението му и Калена реши да направи чая, след което да поговори с него.

Когато стана от леглото, потрепери от студ. В планините есента настъпваше много по-бързо. При тази мисъл ѝ стана още по-студено и тя започна припряно да се облича. Малко по-късно огънят в камината гореше, а тя седеше на ниското столче пред него и вареше чай. Чу как Ридж доволно се протегна и усети погледа му върху себе си. Без съмнение той се бе събудил още когато тя бе станала, но реши да си позволи удоволствието да полежи по-дълго. Калена прикри усмивката си, усещайки, че съпружеският живот започва да му харесва. После наля чай в малък съд, изправи се и се насочи към Ридж. Той се изправи на лакът, а в очите му проблесна задоволство.

— Струва си да склуча постоянен брак с теб, дори само заради удоволствието да получавам всяка сутрин горещ чай от ръката ти.

Като каза това Ридж пое чашата и отпи. Калена наклони леко глава на една страна и го погледна с нетърпение и тревога.

— Може би няма да са толкова много сутрините, когато ще получаваш чая си.

Той вдигна поглед към нея, удивен. В очите му се четеше объркване.

— Какво трябва да означава това?

Нима не разбираше. Калена преглътна с мъка. Изглежда нещата нямаше да протекат така, както си мислеше.

— Нормално е жената да чувства известно неразположение сутрин, когато чака дете.

Ридж едва не се задави с чая. Погледна я удивен и невярващ.

— Дете! *Дете?* Моето дете?

Ридж бе толкова смаян, че не бе в състояние да каже нищо повече. Калена прехапа долната си устна, изпълнена със съмнения и противоречиви чувства.

— Мислех, че знаеш, че си разбрал. В пещерата ми каза, че си част от мен. Помислих си, че искаш да ми кажеш, че знаеш за бебето — и изведнъж се впусна в припрени обяснения. — Не съм планирала съзнателно това, Ридж. Трябва да се е случило през нощта, когато прекарахме в Долината на Лечителките. Само тогава забравих да взема селитения прах. След това, което се случи вчера в пещерата, мислех, че си разбрал. Разбирам, че е твърде рано да имаме дете и че може би ти би предпочел да изчакаме. Надявам се, не си много ядосан.

Той изглежда изобщо не слушаше обърканите ѝ обяснения.

— Как може да си толкова сигурна? Това се случи само преди няколко дни!

— Лечителките ми направиха тест с Пясъка. Накараха ме да се вгледам в себе си, все едно че бях пациент. Това бе най-странното преживяване в живота ми, Ридж. Но когато го направих, веднага разбрах, че съм бременна — тя млъкна и го погледна тревожно. — Това много те ядосва, нали?

— Да ме ядосва? Не, съвсем не. Просто още не мога да се опомня. Това ми дойде като гръм от ясно небе.

— Искаш да кажеш, че при стълкновението на Ключовете, ти не се досети за детето?

Той поклати бавно глава.

— Имаше нещо, което не можах напълно да разбера. Нещо, свързано с теб. Мисля, че усетих присъствието на нов живот, но не обърнах внимание. Във всеки случай, това бе свързано с теб, а аз исках на всяка цена да те имам, така че не се замислих над това, което бегло бях усетил — изведнъж Ридж се усмихна с лукава, многозначителна усмивка. — Имаше нещо друго, което владееше мислите ми в онзи момент.

— Но какво мислиш за това, Ридж? Ядосан ли си? Трябва да знам.

Той все още се усмихваше.

— Изглеждам ли ядосан?

— Не — призна тя и в нея се надигна огромна вълна на облекчение.

Очите му блестяха от задоволство и това бе достатъчно красноречив отговор.

Ридж остави чашата с чая на пода, прегърна Калена и я притисна до себе си.

— Истината, любов моя, е, че никога не съм бил по-щастлив. Дори не мога да си представя по-голямо щастие от това.

След това за един дълъг миг устните им се сляха.

— Момче или момиче? — попита Ридж, като вдигна глава.

Калена примигна изненадана.

— Не знам. Бях толкова изумена, че веднага щом разбрах, че нося дете, излязох от транса и не видях нищо повече. Има ли значение?

Ридж поклати отрицателно глава.

— Разбира се, че няма значение. Детето ще притежава ли моята способност да кара стоманата да блести?

— Вероятно, ако е момче. Едва ли такова качество може да се наследи от момиче.

Ридж кимна в знак на съгласие.

— Ако е момче, ще го науча да контролира гнева и огъня в себе си. Сигурен съм, че ще има моя характер, а това може да го въвлече в неприятности.

Калена за миг си представи какво щеше да е да има в дома си двама мъже, които имат способността да карат стоманата от Града на Равновесието да блести. Никак нямаше да е лесно.

— Но ако е момиче, то може би ще наследи лечителските ти умения и невероятната ти коса — продължи да мисли на глас Ридж. — Това ми харесва, Калена. Едно малко момиченце с твоята коса и очи, зелени като кристала от Прохода на хищните птици.

— Радвам се, че си доволен — отвърна тихо Калена.

— Повече, отколкото можеш да си представиш. Наистина — Ридж отново я целуна. — Има ли още изненади за мен? Мога ли вече да си допия чая? Трябва да се махаме оттук колкото е възможно по-скоро.

— Не обичаш изненадите?

— Откакто те срещнах си ми предложила толкова много, че поне засега са ми достатъчни.

Тупна я лекичко отзад и се измъкна от леглото.

— Има още нещо, Ридж...

Той се спря, но не се обърна.

— Какво има? Хайде, кажи! Отлагането само усложнява нещата.

— Просто исках да те попитам нещо.

Погледна я подозрително през рамо.

— Е?

Тя се поколеба за момент.

— Мислиш ли, че съм твърде възрастна да се обучавам за Лечителка?

Ридж се обърна към нея с видимо облекчение.

— Не, не мисля така. Ти ще станеш много добра Лечителка, Калена. Ще бъда изключително горд — той се усмихна топло. — Аз и

сега се гордея с теб.

Калена го възнагради с ослепителна усмивка.

— Благодаря, Ридж. Аз също.

Лицето му придоби сериозно изражение.

— Нашият ще бъде добър брак, Калена.

— Да — съгласи се простиичко тя. — Вярвам, че ще бъде точно така.

Щеше да му даде всичко — любов, уважение, вярност, страст и дори малко съпружеска покорност. Е, що се отнася до покорността, нямаше да е чак толкова много. Не искаше Ридж да се умори и да се отегчи от нея.

Птиците доста се измориха, докато изкачат стръмния път до Долината. Когато достигнаха блестящата бяла стена, Калена без проблем преведе всички през нея. Крийте покорно вървяха по същия път, по който бяха вървели преди няколко дни, като очевидно смятаха хората за твърде странни същества, след като се връщаха толкова скоро.

Калена усещаше смущението и безпокойството на Ридж. Разбираше, че всеки мъж би се чувствал така, когато попадне в Долината на Лечителките. Колкото по-скоро го измъкне от това място, толкова по-добре. Хвърли поглед към каменното изражение на съпруга си.

— Специално за този маршрут Куинтъл винаги ще има нужда от жени. Мъжете никога няма да се почувстват удобно тук.

Ридж само сви рамене.

— Тук мъжът не се чувства на мястото си. Затова е така.

— Точно така — отбеляза Калена. — И поради тази причина те не се проявяват като добри търговци тук. Само една жена може да направи успешна и благоприятна сделка.

Ридж изкриви лице в недоволна гримаса.

— Изглежда, че не си си губила времето в това пътуване и си научила доста за това, нали?

— Стараех се да наблюдавам и да запомням всичко. След като жените са толкова необходими в този маршрут, те трябва да получават и най-голям дял от Пясъка.

— Калена...

— Нещо повече, мисля, че не е лоша идея на жените да се даде по-голяма роля в търговията. Ако те са полезни по този маршрут, могат да бъдат полезни и в другите. Сигурна съм, че могат да вършат повечето рутинни дейности.

— Сега вече можеш да правиш радикални промени в търговията.

— Светът се променя, Ридж.

— Понякога ми се струва, че ти сама с голямо удоволствие би се заела с тази задача — отвърна Ридж, като изстена глухо.

— От това, което си ми казвал, разбирам, че след като се върнем, ти ще ръководиш този маршрут. Тогава ще имаш възможността да правиш много промени. Ще заемаш такова положение, при което можеш да си го позволиш.

Ридж се усмихна многозначително.

— Интересно какво положение ще заемеш ти, опитвайки се да ме убедиш да направя тези промени. С нетърпение очаквам преговорите.

Калена силно се изчерви.

— Ридж, говоря за работа, а не за секс.

— Понякога е трудно да се види разликата.

— Винаги съм казвала, че мъжете сте груби и праволинейни.

В този момент Валика, Арона и останалите ги забелязаха и се втурнаха към тях. Докато Калена и Ридж достигнаха първите къщи, всички Лечителки бяха излезли да ги посрещнат.

Калена слезе от седлото. В ръка държеше сребърното ковчеже. Ридж не направи опит да ѝ помогне. Докато държеше Ключа, той не можеше да я докосне. Той не слезе от своята птица, просто хвана поводите на Калена, докато тя се приближаваше към Валика. Лечителката я посрещна с толкова сърдечна и мила усмивка, която сякаш излъчваше светлина, като самия ключ.

— Знаехме, че си успяла, сигурни бяхме. Някои от нас поискаха да махнем бялата стена, но аз предложих да почакаме, докато се върнеш. Ела. Трябва да оставим Ключа на мястото му. По пътя ще ни разкажеш всичко.

Валика без колебание се обърна и пое към другия край на долината, откъдето започваше стръмната пътека, водеща към ледената пещера.

Калена хвърли поглед към Ридж.

— Това ще отнеме известно време. Може би два часа.

Той кимна бързо.

— Ще чакам тук.

Калена му обърна гръб и последва останалите. Само Арона се забави за миг. Тя застана пред Ридж, изучавайки го с неразгадаем поглед.

— В къщата има храна, ако желаеш. Можеш да влезеш и да се нахраниш.

Ридж кимна едва забележимо.

— Благодаря.

— Не бива да се безпокоиш. Тя ще се върне с теб в града на Кръстопътищата.

— Знам.

Арона за миг се поколеба, но продължи:

— Тя щеше да постъпи по-добре, ако остане при нас, но Калена притежава изключително чувство за дълг и чест, които не ѝ позволяват да постъпи по този начин. Чувства се длъжна остане с теб до края на пътуването.

— Знам много добре какво чувство за чест притежава тя. Но Калена остава при мен поради причини, които нямат нищо общо с договора — отвърна студено Ридж.

— А ти? Ти защо оставаш с нея?

„Тази жена изобщо не ми харесва“ — помисли Ридж.

— Аз също разбрах, че има неща, които са по-силни от дълга и честта. Другите доста се отдалечиха, мисля, че е време да ги настигнеш.

Арона сведе рамене и му обърна гръб, без да каже нещо повече. Ридж наблюдаваше как жените започнаха да изкачват стръмната пътека. Не откъсваше поглед от Калена, докато тя и останалите не се скриха зад един завой.

Птицата му започна нетърпеливо да рие земята и Ридж леко скочи от седлото.

— Хайде — промърмори под нос. — Хайде да потърсим нещо за ядене. И без това няма какво друго да правим в тази долина.

XVIII

Когато поеха по дългия път обратно, Ридж постоянно прехвърляше в паметта си последните хаотични сцени в пещерата от черно стъкло. Постоянно се връщаше към последните няколко минути. Искеше да си спомни всичко до най-големи подробности. Едно нещо се бе набило в съзнанието му и го тревожеше не на шега. Точно преди да напусне пещерата, той се бе обърнал само за миг, но този миг бе достатъчен да види как някой, който носеше запалена лампа в ръка, изчезва в друг тунел в отсрещната стена на пещерата. И това, което най-много го притесняваше, бе, че този някой съвсем не бягаше, обхванат от страх и паника, а вървеше със студената решителност на човек, който знае какво прави.

Още един човек, освен тях се бе спасил.

Ридж не преставаше да мисли за това. Дали предводителят на онези фанатици, твърде зашеметен от неуспеха и изпълнен с яростен гняв, не направи опит да се спаси. Другите бяха изцяло унищожени от последиците на неуспешния си опит да контролират сила, която не разбират. Само един бе запазил хладнокръвие. Изведнъж, с внезапна яснота разбра, че това бе неизвестният водач на Култа. Този мистериозен водач сигурно бе много богат човек, за да финансира самия Култ и да посреща огромните разходи по издирването на Тъмния Ключ. Изглежда той бе много влиятелен човек, за да може Култът да се запази в тайна. Също така той сигурно притежаваше огромни познания, тъй като очевидно се позоваваше на древните ръкописи. Този мъж познаваше силата на Ключовете и бе имал достатъчно търпение да търси и намери подходящите мъж и жена, които притежават невероятната способност да държат и управляват Ключовете. Той бе намерил начин да събере Ридж и Калена заедно, за да постигне крайната си, тайна цел. Изглежда му бяха известни и такива подробности, като например плановете на Ридж. Само един такъв човек би запазил хладнокръвие през последните ужасяващи мигове в пещерата, виждайки труда на целия му живот да пропада

безвъзвратно пред очите му. Без да усети, Ридж бе стиснал дръжката на камата.

— Ридж? — яздейки до него, Калена забеляза светкавичното движение на ръката на Ридж и в нея се надигна неясно безпокойство. — Какво има?

— Припомнях си всичко, което се случи.

— Разбирам. За да дадеш после пълен отчет на Куинтъл.

— Винаги давам пълен отчет на Куинтъл.

Обаче не разбираше защо гласът му звучеше толкова необичайно. Бе някак си далечен и неразгадаем. Калена се разтревожи. Тъкмо обмисляше как да извади Ридж от мрачното му настроение, когато той проговори.

— Ще ти липсва ли долината на Лечителките, Калена?

— Не, не бих казала — отвърна Калена, като се замисли за момент. — Долината е интересно място и добър избор за една жена, но все пак това не е моят избор. Във всеки случай, долината не е забранено място за мен. Ако ми домъчнее много, мога да дойда и да я посетя.

Устните му леко потрепнаха.

— Но не без мен.

— Страхуваш се, да не би да ме убедят да остана, така ли? — усмихна се Калена.

— Нека да кажем, че бих предпочел да съм с теб, за да ти напомням, че има едно нещо, което никога няма да намериш в долината.

— И какво е то? — попита го с предизвикателен тон.

— Ти си жена на силните страсти, Калена. Имаш нужда от мъж.

— Искаш да кажеш от теб.

— Точно така — погледна я замислено. — Нима ще го отречеш?

Тя поклати отрицателно глава. Очите ѝ блестяха.

— Ти ми показва какво е страст. Ти си чудесен любовник, Огнен Камшик, искам да знаеш това.

За нейна изненада той изглеждаше разколебан. Очевидно се чувстваше неуверен и водеше някаква борба със себе си.

— Истината е, че не знаех това. Не и докато не те взех в прегръдките си и не почувствах реакцията ти.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита го тихо, с огромна нежност в гласа.

Можеше да се закълне, че по високите скули на Ридж бе избила червенина. Той бе объркан и смутен. Ридж покашля леко, но не я погледна.

— Калена, през повечето време съм бил на път. Когато достигна до целта си, обикновено съм затрупан с работа, за която ми плащат. Ако Куинтъл има неприятности, аз съм този, който трябва да ги оправя. След това се връщам в Града на Кръстопътищата. Там обикновено оставам кратко време преди да се отправя към следващото си назначение. Не се задържам никъде достатъчно дълго, за да установя така наречените трайни взаимоотношения, ако разбираш какво искам да кажа. Не казвам, че в живота ми е нямало жени, но те все пак не са били чак толкова много, пък и всичко приключваше бързо — Ридж замълча, след което добави: — Мисля, че съм бил интересен обект за някои...

Изречението му остана недоизречено. Калена си спомни как Ариса и някои от приятелките ѝ правеха непристойни намеци за стоманата на Града на Равновесието. За миг изпита съчувствие към съпруга си, както и желание да се разсмее. Миг след това веселият ѝ смях проехтя отново.

Ридж измърмори нещо под нос, след което добави:

— Радвам се, че намираш това за смешно.

— Така е — призна тя. — Това е най-смешното нещо, което някога съм чувала. Ариса и приятелките ѝ се опитаха да ме накарат да обещаая, че ще им кажа дали стоманата блести, когато ти, ти... — тя не можа да продължи, като едва си поемаше дъх от смях. — Знаеш ли, Ридж, те имаха една шега за стоманата, която се намира между... хм, няма значение. Не мога да обясня.

Ридж рязко спря птицата си, пресегна се и хвана поводите на Калена. Тя изтри очите си, в които бяха избили сълзи от смях и отчаяно се опитваше да си придаде по-сериозно изражение. Нищо не се получи, смехът избухна с нова сила. Ридж стоеше и я гледаше, а когато проговори, тонът му бе повече от сериозен.

— Ако кажеш дори една дума на Ариса или на когото и да било, така ще те наплескам, че малкото ти сладко задниче ще стане погорещо и от стоманата. Разбра ли?

Калена се опита да кимне, без да се засмее, но отново не успя.

— Да, Огнен Камшик, разбирам. Не бих посмяла да говоря по този въпрос извън нашата спалня. Можеш да разчиташ на моята дискретност.

— Вярвам ти, Калена — устните му се разтегнаха в бавна усмивка, разкриваща великолепни зъби, а очите му заблестяха. — Приемам, че и ти не изпитваш никакви съмнения относно твърдото ми намерение да спазвам обещанията си.

— Искаш да кажеш заплахите си.

— Имах предвид обещания — повтори настойчиво той.

— Дори за миг не бих се усъмнила в теб, Ридж.

— Отлично. Сега, когато постигнахме съгласие по този въпрос, по-добре е да не говорим повече, чака ни дълъг път, а преди да падне нощта трябва да изминем значително разстояние.

Като каза това, Ридж дръпна силно поводите и птицата му се впусна в галоп. Остави Калена зад себе си. Тя сама щеше да го настигне.

— Ридж?

— Какво има?

— Когато се върнем в Града на кръстопътищата, ще продължиш ли да работиш за Куинтъл како по-рано? — попита тя, а гласа ѝ личеше тревога. — Ще отсъстваш ли продължително време?

Той решително поклати глава.

— Не, сега вече не съм сам. Имам семейство, за което да се грижа. Ще имам достатъчно грижи с моя дял от търговията с Пясъка. Никога повече няма да работя за Куинтъл както досега. Никога.

Калена се изненада от решителността, с която той наблегна на последната дума. Много по-късно същата вечер, когато тя седна до Ридж пред камината, той заговори за нещо съвсем друго.

— Какво стана, когато сложи Светлия Ключ на предишното му място?

— Нищо не се случи. Направих същото, както направи и ти с Тъмния Ключ. Оставих Ключа, заедно с ковчежето на същото място, откъдето го взех. От вътрешността на един леден блок.

— Лед? Но как проникна в него?

Калена се усмихна.

— Ледът се бе разтопил и представляваше течност, докато не сложих Ключа обратно там и тогава...

— Какво тогава?

— Тогава изведнъж течността изчезна. Не мога да ти обясня. Веднага след като извадих ръката си, течността замръзна и отново се превърна в дебел лед, точно така, както го видях за пръв път.

Ридж впи поглед в горящия огън.

— Мислиш ли, че някой друг може да го вземе оттам?

— Не знам. Нямам представа какво кара леда да се топи. А освен това не мисля, че това е обикновен лед.

— И огънят, в който е Тъмния Ключ, не е обикновен огън.

Калена кимна.

— Ние притежаваме някакво качество, което кара Ключовете да освобождават енергията си. Възможно е и други хора да притежават същите способности като нас, но това се среща изключително рядко. Така казаха и Лечителките.

— Възможно е ние да сме единствените от нашето поколение, които могат да контролират Ключовете — заключи Ридж.

Протегна се и добави:

— Дори и да има други хора, които могат да овладеят енергията на Ключовете, съмнявам се дали ще е толкова лесно да ги намерят отново. Грис ми каза, че им е отнело години къртовски труд и много човешки жертви, докато открият къде се намира Ключа, да не говорим за усилията и жертвите, докато пренесат купата с огъня в черната пещера. Дори и когато всичко това било свършено, никой от Култа не можел да вземе ковчезето от пламъците, да не говорим за самия Ключ. Изглежда Лечителките са свършили добра работа, пазейки Светлия Ключ в продължение на много поколения.

— И те не могат да вземат ключа — отвърна Калена, — но го пазят добре. Казват, че дори Повелите на Зората са се страхували от Ключовете. Те не можели да ги контролират, били в състояние само да ги скрият. Никой не може да каже каква катастрофа ще настъпи, ако Ключовете освободят Камъните на Контраста.

— Дори и ако това време настъпи, предполагам, че хората ще могат да контролират и Камъните, и Ключовете. Във всеки случай не мисля, че сега трябва да се тревожим за това. Трябва да мислим за детето си.

Ридж хвърли поглед към тънката ѝ талия, очите му блестяха с нов пламък.

Калена улови погледа му.

— За какво мислиш сега, Ридж?

— Мисля колко много те обичам, скъпа. Ти си моята съдба и моят живот.

С тези думи той протегна ръце към нея и тя се хвърли в прегръдките му.

Шестнадесет дни по-късно, след като се бяха върнали в Града на Кръстопътищата, Калена стоеше под блестящ кристален полилей и наблюдаваше как съпругът ѝ незабелязано се измъква от огромната зала, пълна с весели, красиво облечени хора. Не ѝ бе казал къде отива, но тя се досещаше. Без всякакво съмнение това я караше да изтръпва от страх.

И втората сватбена церемония на Калена бе подготвена от Куинтъл. Този път обаче поканените не бяха само от Търговската Гилдия. Наистина Ариса, Вертина и някои от приятелите на Ридж бяха получили специална покана, но повечето от гостите бяха представители на най-известните Династии в града. Щом като Куинтъл бе подписал поканите, никой не бе отказал.

Бяха дошли, водени от чисто любопитство, разбира се. За никого не бе тайна, че Ридж бе възстановил маршрута на търговията с Пясъка. На този маршрут дължаха богатствата и препитанието си много хора, затова за всички присъстващи тази вечер този факт бе от изключително значение. Много от тях бяха дошли, за да се срещнат с Ридж, както и с временната му съпруга, която той бе решил да направи постоянна.

Втората церемония бе нещо наистина необичайно.

Случаите, когато търговският брак се превръщаше в постоянен бяха много редки. Полярният Съветник бе същият, който бе провел и първата церемония. Той тайно се радваше, че съюзът им става постоянен. Още отначало бе усетил, че те идеално си подходат. Затова бе много доволен, че го бяха поканили да проведе и втората церемония. А тя бе много по-изискана от първата. Присъствието на богатите и влиятелни гости действаше отрезвяващо върху онези, които имаха склонност към груби шеги при такива обстоятелства. Калена бе

благодарна, че не бе принудена да се изчервява и бе сигурна, че и Ридж изпитва същото.

На втората си сватбена церемония Ридж носеше черно, но не само черна наметка, а и риза, панталони и обувки в същия цвят. Не го бе попитала защо бе постъпил така, но очевидно изборът му не беше случаен. Този път не се бе съобразил с нейните цветове.

Калена пак се бе спряла на червената наметка. Под нея носеше жълта бродирана копринена туника, изумруденозелени панталони и меки обувки. С част от Пясъка, който бе продала, можа да си осигури втори комплект сватбени дрехи. Бе настояла сама да ги плати, въпреки протестите на Ридж. Но не можеше да го спре да ѝ купи сватбения подарък, който той твърдеше, че ѝ дължи, за ризите, които му бе избродирала. Този подарък блестеше на ръката на Калена тази вечер — пръстен с красив скъп кристал от мините на прохода на Хищните птици. Когато Ридж го сложи на пръста ѝ, каза, че камъкът е точно с цвета на очите ѝ.

Калена опипа с известно смущение пръстена и се огледа наоколо благодарна за няколкото мига спокойствие. Искаше да остане малко сама, за да помисли. За пръв път, откакто се бяха върнали в Града на Кръстопътищата, идваше в дома на Куинтъл. А тази вечер дори не бе видяла своя домакин.

Веднага щом пристигнаха в Града, Ридж ѝ каза, че няма да се връщат в дома на Куинтъл, тъй като се нуждаеха от собствено жилище. Първата нощ отседнаха в една странноприемница, а след това той отиде да даде отчет на Куинтъл. Калена не протестира.

Нямаше особено желание да се срещне с Куинтъл. Търговският барон само с присъствието си щеше да ѝ напомни за неуспеха ѝ. Сега нямаше желание да го убива, всъщност никога не бе имала. Онази, първата нощ, Ридж се бе върнал късно и дълго време лежа буден, вперил поглед в тавана. Накрая каза, че ще останат в странноприемницата, докато си намерят подходяща къща. Калена бе прекарала последните няколко дни в разпитване на търговски агенти, които предлагаха къщи за продан. Накрая се спря на една очарователна малка къща с изглед към реката. Ридж бе хвърлил един поглед и бе останал доволен.

Сделката бе сключена. Калена започна да урежда домакинството си в първата къща, която наистина бе нейна собственост. Няколко дни

по-късно, след като бе подредила дома си, тя поговори с някои членове на Гилдията на Лечителките. Възнамеряваше да направи постъпки да започне обучението си. Скоро след това ѝ представиха три Лечителки, експерти в различни области на лечителското изкуство, които с удоволствие се заеха с нея. Дадоха ѝ запалка и малка торбичка с Пясък, с който тя се гордееше не по-малко, отколкото с разкошния подарък на Ридж. Оглеждайки пъстрата, многолика и весела тълпа. Калена си казваше, че всичко би трябвало да е наред, но не беше. Куинтъл пръв беше напуснал тържеството, а Ридж го бе последвал скоро след това. Калена ги бе наблюдавала внимателно, а интуицията ѝ я предупреждаваше, че наблизо дебне опасност. Изведнъж си спомни думите на леля си, след като бе излязла от Ясновидския Транс.

„Куинтъл ще умре в деня на твоята сватба.“

Калена не просто се страхуваше, в този момент я обхвана непреодолим ужас. Истината се налагаше с ужасяваща яснота. Калена се досещаше, подозираше от самото начало, но съзнателно потискаше интуицията си и вътрешната си убеденост в продължение на дни. Може би заради Ридж. Но сега осъзна, че и Ридж знаеше всичко. И бе решил да действа, следвайки собствената си интуиция. Не беше в природата му да отстъпва пред грубата реалност. От колко ли време знаеше? Може би откакто се върнаха в Града на Кръстопътищата. Но бе запазил това, което знаеше само за себе си. Тази нощ бе решил да действа.

С всеки миг тревогата ѝ растеше. Калена остави чашата си и незабелязано се спусна в посоката, в която изчезна съпругът ѝ. Нямахше да го остави да се изправи сам срещу опасността. Той бе неин съпруг и тя възнамеряваше да бъде до него, когато настъпеше моментът на крайното стълкновение.

Навън, в градината, Ридж се загледа в танца на лунните лъчи по каменната алея. Беше отново пълнолуние и червената луна блестеше ярко в нощта. Като че ли камъните по алеята бяха опръскани с кръв.

Прислужникът, който носеше виното на господаря си, се изненада, когато видя Ридж да се приближава до стаите на Куинтъл, но не се разтревожи. Стори му се странно, че младоженецът е напуснал тържеството, ала това не го обезпокои.

— Аз ще занеса виното на Куинтъл.

Ридж спокойно протегна ръка за подноса с инкрустираната чаша. Не очакваше прислужникът да се усъмни в него и не се излъга.

— Както желаете, Търговски Експерте.

Прислужникът се поколеба за момент, преди да поднесе подноса с лек поклон. Ридж бе видна фигура в този дом. На всички бе известно, че Куинтъл се доверяваше на своя Огнен Камшик повече, отколкото на всеки друг човек по целия Северен Континент. Прислужникът се поклони още веднъж, обърна се и леко се отдалечи.

Ридж погледна красивата чаша за вино и се замисли. Спомни си безразсъдния план на Калена в нощта на първата им брачна церемония. Той потрепери, след това съзнателно се опита да пропъди спомена и дръпна шнура на звънеца в отдалечения кабинет на Куинтъл. Миг по-късно звънецът над вратата, където се намираше Ридж звънна и той разбра, че Куинтъл бе разрешил на прислужника да влезе в кабинета.

Ридж влезе и затвори вратата след себе си, но не я заключи. Куинтъл се бе отпуснал в едно кресло пред голямо черно бюро и седеше с гръб към вратата. Кабинетът изгледаше точно така, както последния път, когато бе влязъл тук. Стаята не му харесваше. По начало не обичаше помещения без прозорци, а кабинетът нямаше нито един. Сложна система от тръби осигуряваше вентилация на помещението. Куинтъл държеше на абсолютното уединение. В единия ъгъл на кабинета имаше камина, в която гореше огън. От пода до тавана стените бяха отрупани с книги и ръкописи. Ридж знаеше, че някои от тях са много стари. Други бяха нови, напечатани на новите преси, изобретени само преди няколко години. В едно чекмедже, което стоеше винаги заключено, Куинтъл държеше най-ценните си ръкописи. Книгите бяха наистина много, а човекът, който ги бе събрал, очевидно притежаваше блестящ, неуморен, винаги търсец ум. Най-много бяха трудовете по математика, но не по-малко бяха и онези, съдържащи древните легенди за Северния Континент и за самата Занталия. Ридж бе чел някои от тях. Куинтъл се бе погрижил неговият Огнен Камшик да не се смуцава или срамува от липсата на образование.

— Виното ти, Куинтъл!

Ридж спря, държейки подноса в ръка и чакаше другия мъж да се обърне с лице към него. Куинтъл бавно остави перото, с което пишеше,

но не се обърна. Бе впил поглед в сложния мотив, гравирен в каменното бюро. Както обикновено, бе облечен в черно.

— Да разбирам ли, Огнен Камшик, че си се отегчил от сватбената церемония? Не бих те винил, ако е така. Напоследък като че ли ти се събра много, не е ли така?

— Втората церемония не беше предвидена, Куинтъл.

Ридж забеляза как тялото на по-възрастния мъж за миг се стегна, след това Куинтъл накрая се обърна с лице към Ридж. Очите му, прилични на черни бездни, задълго спряха върху служителя му, но самите те оставаха далечни и безизразни. В острите, аристократични черти на Куинтъл, се четеше известна умора, която Ридж не си спомняше да е забелязвал, преди да се отправи към Планините на Противоречията.

— Не — съгласи се Куинтъл. — Втората церемония изобщо не трябваше да се провежда.

— Защото Калена и аз изобщо не трябваше да се върнем от пътуването.

Ридж сложи подноса на една малка масичка, която се намиреше близо до вратата, след това бавно се изправи. Тялото му се стегна, а ръката му стискаше дръжката на камата. Двамата мъже впиха погледи един в друг.

— Знаеш всичко, нали? — гласът на Куинтъл бе безизразен като очите му.

— Разбрах всичко, докато пътувах обратно към Града на Кръстопътищата.

Куинтъл кимна, сякаш доволен от това, че подчиненият му е проявил предпазливост.

— Жената знае ли?

— Калена не знае нищо.

— Съвсем разумно. Това е нещо, което трябва да се уреди между мъже. Няма нужда да се въвлича и жена в тази работа.

— Но нямаше нищо против да я въвлечеш, когато имаше нужда от Светлия ключ. С още по-голямо желание искаше да я видиш мъртва.

Куинтъл сви рамене.

— Това не можеше да се избегне. Ако наистина знаеш всичко, сигурно си разбрал, че исках да пожертвам и теб.

— Тук съм заради това, което се опита да причиниш на Калена, а не защото си използвал мен. Тя е моя жена!

— Бях толкова близо до отговорите, Огнен Камшик! — Куинтъл сви ядно юмруци. — В името на Камъните, наистина бях на крачка от тях. Имах нужда от подходяща жена и всички белези сочеха, че Калена е тази жена. Теб бях избрал преди много години и те държах в готовност.

— Имал си нужда от мъж, който да може да контролира огъня в стоманата на Града на Равновесието.

Куинтъл се усмихна злорадо.

— Древните легенди казват, че само мъж, който може да накара стоманата да пари и блести, само такъв мъж може да държи Тъмния Ключ. Във всяко поколение има няколко такива мъже, Ридж. В продължение на много години търсех такъв човек, надавах ухо на всеки слух, който се носеше. Търсех млад мъж, когото да мога да обвържа с лоялност, докато намеря подходящата жена. Когато те открих на улиците в Града на Равновесието, ти ми изглеждаше напълно подходящ за целта — здраво, интелигентно и будно малко копеле. Ти нямаше семейство, спокойно можех да направя така, че да те привържа към себе си. И ти ме възнагради с лоялност, Огнен Камшик. Беше наистина интересно и аз действително започнах да ти се доверявам напълно. Разбира се, поемах риск с теб. Опасно бе да те изпращам да разчистваш маршрутите ми от бандити. Можеха да те убият, но трябваше да те поддържам във форма, за да съм сигурен, че няма да се провалиш, когато моментът настъпи. Само истинската опасност може да държи един мъж постоянно нащрек и да го кали така, че да не загуби самообладание при никакви обстоятелства.

— А Калена?

— Имах нужда от необучена Лечителка, така поне пише в старите ръкописи. Жена, която да притежава Таланта, но в груба, нешлифована форма. Точно такава жена може да държи Светлия Ключ, той трябва да я ръководи, да я направлява, а една обучена Лечителка не може да адаптира уменията си към Ключа. Ще се получи огромно противоречие между това, което изисква Ключа и нейните собствени знания и умения, а това би убило Лечителката веднага, преди още да е докоснала ключа. Както твоята способност да караш стоманата да блести, Талантът е рядък дар. Това е нещо, характерно за нашия свят,

което Повелителите на Зората не са притежавали, защото са били чужди на тази планета. Но те започнали да откриват следи от тези способности в децата си. По някакъв начин разбрали, че в бъдещите поколения ще има по няколко мъже и жени, надарени с необикновени качества. Знаели са, че способността за контролиране на огъня и лечителските способности ще бъдат необходими, за да се контролират Ключовете. Лечителският Талант се среща много по-често, Огнен Камшик, но повечето лечителки ги откриват рано и ги обучават. Много трудно може да се намери някоя, която да не е обучавана и излагана твърде много на влиянието на Пясъка. Оказа се много по-трудно обаче да се намери начин да се доведе такава жена тук. Кое почтено семейство би дало дъщеря си за жена на незаконороден като теб, Огнен Камшик? Необходимо бе мъжът и жената да са обвързани, преди да вземат ключовете. И после проклетите Лечителки затвориха маршрута, като направиха нещата неимоверно сложни за мен, особено с Градския Съвет. Те казваха на търговските ми експерти, че се нуждаят от подходящата жена. Имах си причини да се съглася с тях. Изморих се от толкова години чакане. След това дойде предложението за търговски брак между теб и племенницата на една лечителка от Самотната долина. Предложението дойде от самата Лечителка. Като че ли съдбата най-накрая ми предоставяше толкова дълго чаканата възможност. Разбрах, че моментът бе настъпил.

— Откъде знаеше, че Калена притежава Таланта?

— Предположението ми беше базирано на дългогодишни проучвания и изчисления върху това как някои характерни черти и особености се предават по наследство в някои семейства. Така стигнах до заключението, че племенницата, свързана в кръвна връзка с лелята, която е Лечителка, трябва да притежава Таланта. Така и не проучих защо Калена не е била обучавана от ранна възраст, но нямаш време. Бях започнал да се отчайвам, а времето ми изтичаше. Годишите бързо се изнизваха. Целият ми живот би отишъл напразно, трябваше да опитам.

— Значи ти си тайнственият водач на Култа на Затъмнението, на когото Грис постоянно се позоваваше и който никога не се появи.

— Бях там в деня, когато двата Ключа се събраха заедно. За нищо на света не бих пропуснал момента, който очаквах през целия си живот. Бях един от онези мъже, които присъстваха в стъклената пещера.

— Ти стоеше там и чакаше ние с Калена да се унищожим един друг?!

Ридж наистина бе изненадан от себе си. Все още запазваше спокойствието и хладнокръвието си. Но сега не бе време да дава воля на яростта си.

— Трябваше да поема още един риск, когато ви събрах заедно. Двамата можехте да създадете връзка, която да излезе по-силна от енергията на Ключовете. Това бе много деликатен проблем, който все пак се опитах да реша. Връзката между вас трябваше да е достатъчно силна, за да накара Калена да се върне в Долината на Лечителките и да вземе Светлия Ключ, за да те спаси. Връзката между вас трябваше да ви позволи да държите Ключовете. Освен равновесие на силите, ситуацията изискваше изключително сложни и взаимосвързани чувства. В продължение на дълги години се трудих да създам тези предпоставки.

— Но си се надявал, че връзката между нас няма да се окаже толкова силна, че да се противопоставим на Ключовете и да не се избием взаимно, така ли?

— Наистина си много проникателен, Ридж. Ако всичко вървеше както бе планирано, енергията, която щеше да бъде освободена от Тъмния Ключ, щеше да бъде достатъчна, за да унищожи Светлия — гласът на Куинтъл звучеше глухо и безжизнено. — Бях сигурен, че Мракът ще победи Светлината. За известно време в Тъмния Ключ нямаше да остане никаква енергия, никаква сила. Аз бих имал време да го изуча, за да се науча да го контролирам. Аз трябваше да бъда този, който да разкрие Тайните на Ключа и Тайните на Камъните — Куинтъл хвърли поглед към заключеното чекмедже. — Някои от тези книги са написани на езика, който са говорили Повелителите на Зората. Успях да разгадая по-голямата част от него, и което е по-важно, разбрах тяхната логика и математика. Те са били гениални, Огнен Камшик. Тук има книги, които не могат да се намерят никъде другаде, защото са единствени екземпляри. Платил съм прескъпо за тях.

— Заплатил си с живота на много невинни хора, Куинтъл. И до голяма степен ти помогнах самият аз, въпреки че по това време не знаех нищо. Аз убивах по твоя заповед. Когато го правех, си мислех, че защитавам скъпоценните ти търговски маршрути, но в повечето случаи

просто съм ти разчиствал пътя да сложиш ръка върху още някои от тези книги. Сега вече съм сигурен в това.

По лицето на Куинтъл премина сянка. След това Търговският Барон бе обхванат от дива ярост. Ридж никога не бе го виждал такъв. Куинтъл винаги бе най-студеният и хладнокръвен човек, когото познаваше. Но тази нощ очите му горяха с опасен блясък, който нямаше нищо общо с хладнокръвието и контрола.

— Ти си роден да ми служиш, Огнен Камшик, а сега ме провали.

— Не съм роден да ти служа, Куинтъл. Докато яздох насам, си дадох сметка, че съм роден да те убия.

— Невъзможно. Не можеш да направиш това — баронът го измери с поглед, в който се четеше огромно презрение.

— Аз съм единственият, който може да стори това — възрази спокойно Ридж.

— Дори да бе възможно, това неминуемо ще доведе до собствената ти гибел, забрави ли? Съпругата ти ще остане сама в свят, който е твърде жесток за самотните жени. Гневът ти е легендарен, Огнен Камшик, но когато си обхванат от него, не се отличаващ с особен разум и досетливост.

— Това е самата истина — потвърди Ридж спокойно, — но за твоє нещастие, тази нощ не съм ядосан. Обмислил съм всичко и нямам никакво намерение да оставям Калена да се оправя сама. Ще ставам баща, Куинтъл. Трябва да основа собствена Династия и да осигуря на бебето и майка му приличен живот.

— Глупак! И как ще ме убиеш, без да си лепнеш етикета „убиец“?

— Казах ти, че съм обмислил всичко. Смъртта ти ще изглежда като нещастен случай. И никой в този град, а и в целия Северен Континент няма да го нарече по друг начин. Всеки знае за безграничната ми лоялност към теб. На никого и през ум няма да му мине да ме обвини в убийство — пръстите му стиснаха силно дръжката на камата. — Време е да тръгваме, Куинтъл. Трябва да дойдеш с мен.

— А ако откажа? — колкото и да бе странно, Куинтъл изпитваше някакво мрачно удоволствие.

— Тогава ще те зашеметя и ще те изнеса оттук — отвърна безстрастно Ридж.

— И ти си мислиш, че ще дойда покорно с теб, Огнен Камшик? Вече ти казах, че си роден да ми служиш. Искаш ли да знаеш и нещо друго? *Аз трябваше да бъда този, който има власт над стоманата от Града на Равновесието.* Чуваш ли ме, копеле? Аз трябваше да карам стоманата да блести, нажежена до червено. Аз трябваше да я контролирам, както трябваше да контролирам и самия Ключ!

Тежката врата на кабинета внезапно рязко се отвори. Изненадан, Ридж вдигна поглед и видя в рамката на вратата една жена, която не познаваше. Тя влезе в стаята, затвори вратата и с бързи крачки се отправи към тях. Полите на широката ѝ пътна наметка се развяваха около талията ѝ. Когато пламъците от камината се отразиха в изумруденозелените ѝ очи, Ридж изведнъж разбра коя бе тя. Никой не помръдваше.

— Върви си, Огнен Камшик — заповяда Олара от Династията на Ледената Реколта. — Не ти трябва да го убиеш. Една Велика Династия има право на отмъщение.

XIX

Олара от Династията на Ледената Реколта някога бе много красива жена. Когато човек видеше гордата ѝ осанка, сребристите коси и блестящите изумрудени очи, не можеше да отрече очевидния факт, че все още бе хубава. Но тежките изпитания, които бе преживяла и годините на мъчително, болезнено желание за отмъщение, бяха оставили своя отпечатък върху лицето ѝ. Тя погледна бегло Куинтъл, след това отново се обърна към Ридж.

— Значи ти си онова копеле, което прелъсти племенницата ми и я накара да забрави своя дълг и отговорност?! Усецах, че представляваш заплаха, Огнен Камшик, но бях достатъчно глупава да повярвам, че Калена ще успее да ти устои.

— Калена никога не е била предопределена да убие Куинтъл — отбеляза студено Ридж. — Излез, Олара, това не те засяга.

Куинтъл се отпусна отново в креслото си, като че ли изпитваше някакво мрачно удоволствие от спора.

— Изглежда тази вечер няма да липсват хора, които изпитват непреодолимо желание да ме убият.

Очите на Олара блестяха гневно.

— Убийствата започна ти, Куинтъл.

— За какво по-точно ме обвиняваш, жено?

— Знаеш добре за какво ти говоря. Аз съм Олара от Династията на Ледената Реколта. Някога моят род контролираше целия маршрут по Самотната река, но мъжете от Династията ми застанаха на пътя ти и ти реши да се отървеш от тях. Ти унищожи Династията ми и затова ще умреш.

— Династията на Ледената Реколта. Като че ли си спомням нещо... — Куинтъл сви рамене, сякаш изобщо не си струваше да се говори за това. — Не е толкова лесно да бъда убит, Олара от Династията на Ледената Реколта. Питай моя Огнен Камшик.

Ридж продължаваше да стиска дръжката на камата си и мислеше как да се отърве от лелята на Калена.

— Това е работа, която трябва да се уреди между мъже — отвърна грубо той. — Аз сам ще се заема с това.

— В моята Династия не останаха мъже — отвърна Олара. — А тази работа изцяло касае Династията. А ти не си нищо повече от едно бездомно копеле, облечено в скъпи дрехи. *Напусни!*

Ридж изскърца със зъби и пристъпи крачка напред с явното намерение да хване възрастната жена и да я изхвърли от стаята. Но преди да направи каквото и да било, вратата рязко се отвори и на прага застана Калена, която смаяно гледаше ту Ридж, ту леля си. Страхът, че Калена се намира в опасност, започна да разколебава железния му самоконтрол.

— Калена, вземи леля си и излез оттук. Веднага!

— Не — прошепна тя тихо, а очите ѝ го гледаха с няма молба. — Не искам да го убиваш. Той не заслужава.

Куинтъл се засмя.

— Всичко това започва да ме отегчава. Никой от вас не може да ме докосне. Наистина ли си мислите, че съм толкова уязвим, че да бъда убит от една стара жена или от някакво улично копеле?

Олара рязко се обърна към нещо.

— Тази нощ ти ще умреш!

Смехът на Куинтъл рязко секна.

— Не, жено. Мисля, че ти ще бъдеш тази, която ще умре тази нощ. Можеш да вземеш и тези двамата със себе си до най-далечния край на Спектъра. Няма вече никаква нужда от това копеле и уличницата му.

Калена видя как в очите на Ридж заблестяха яростни пламъчета, което я накара да изтръпне от страх. Той бе дошъл тук, за да убие Куинтъл, бе сигурна в това. Но преди нямаше и следа от яростта, която сега започваше да го завладява. Калена изведнъж си спомни, че никога, когато го бе виждала да убива, в него не гореше страшният му гняв. Тогава камата му биваше обагрена само от кръвта на жертвите му. Чак сега напълно си даде сметка как бе оцелял Ридж през всичките тези години на служба у Куинтъл. Ридж бе най-опасен, когато контролираше емоциите си. А влизайки неочаквано в кабинета на барона, тя бе нарушила именно самоконтрола му.

— Калена, още веднъж ти казвам; върни се в залата! Изобщо не трябваше да идваш тук, вземи леля си и излизай!

— Тя няма никакви задължения към мен — обади се презрително Олара, като дори не си направи труда да погледне племенницата си. — Тя пристъпи клетвата си и опетни честта на Династията ни. Тя не е по-добра от теб. Предпочете да се люби с едно копеле, вместо да умре достойно.

Ридж не откъсваше поглед от Куинтъл, който, седнал зад бюрото си, гледаше другите с огромна, неописуема омраза.

— Не мога да те оставя сам с него, Ридж — каза Калена. — Ти ще го убиеш.

— Трябва да го убия! — отвърна ѝ грубо Ридж. — Остави ни!

Куинтъл хвърли презрителен поглед към Калена.

— Виждаш ли какви са жените, Огнен Камшик? Никога не можеш да ги контролираш, щом веднъж си им позволил да ти влязат под кожата. А ти направи точно това, нали? Огънят, който гори в теб, трябваше да бъде предназначен за мен, а ти предпочете да се обвържеш с тази глупачка и оръжието, което трябваше да бъде мое, се разруши. *Аз трябваше да се родя с твоите способности!* Кълна се в цялата сила на Камъните, този дар трябваше да бъде мой. Ако го имах, заедно с познанията, които натрупах през всичките тези години, всичко това би ми позволило да контролирам Тъмния Ключ и да унищожа Светлината. А със силата на Тъмния Ключ можех да контролирам целия Северен Континент. Можех да разкрия тайните на Камъните. Вместо това, трябваше с години да търся по улиците на Града на Равновесието такъв човек, а когато успехът бе толкова близо, той ме провали.

Куинтъл се обърна към Калена. Трескавият блясък в очите му би могъл да я убие.

— Проклетата да си, уличнице! Всичко се провали по твоя вина. Трябваше да загинеш в пещерата, но успя да избягаш. Ала тази нощ, кълна се, няма да ти се размине!

— Млъкни, Куинтъл, или още тук ще ти прережа гърлото!

Като по магия камата се бе оказала в ръката му. Острието започваше все повече да променя цвета си, колкото повече Ридж губеше самоконтрол.

— Животът му ми принадлежи! — извика Олара, изваждайки под наметката си голям пакет.

— Ридж! Спри!

Калена направи крачка напред, протегнала ръка да го докосне, но изведнъж се закова на място, тъй като я облъхна леден полъх. Тя се огледа наоколо ужасена, търсейки причината за този студ и веднага забеляза как от вентилационните тръби започна да излиза черна мъгла. Като че ли привлечена само от Калена, мъглата се насочи към нея.

— Ако направиш още една крачка, Огнен Камшик, и тя ще умре!
— Куинтъл все още седеше в креслото си, но ръката му лежеше на някакво странно приспособление върху каменното му бюро. — Мъглата ще я убие. Не се съмнявай в това, защото аз я измислих и мога да я контролирам.

Ридж се спусна към Калена, докато мъглата продължаваше да се съгъстява около нея. Хвана ръката ѝ, искаше на всяка цена да я измъкне от тъмния облак. Светлината около нея започна да се стопява и постепенно да изчезва. Калена виждаше единствено пламъците в златистите очи на Ридж. Помисли си ужасена дали черната субстанция ще има същия ефект върху него както в подслона. Едва не изкрещя от облекчение, когато ръката му хвана нейната. След като той я докосна, тя бе сигурна, че мъглата не можеше вече да го превърне в неин враг.

— Казах да не я докосваш!

Гласът на Куинтъл проехтя в просторния кабинет и Калена веднага почувства как мъглата затяга хватката си около нея. Ридж бе напълно безпомощен, пусна ръката ѝ и се отдръпна назад.

Рязко се обърна към Куинтъл.

— Пусни я да си върви! Всичко трябва да се уреди между теб и мен. Тя няма нищо общо с това.

— Напротив! Тя е причината ти да не изпълниш задачата, за която те подготвих в продължение на години.

— Тогава трябва да обвиняваш себе си. Ти я намери, ти подписа договора за търговски брак. Ти само си причината за собственото си нещастие — отвърна рязко и студено Ридж. — Предопределен си да станеш причина за собственото си унищожение.

— Аз съм причината за унищожението му — намеси се Олара.

Калена не можеше да вижда ясно нито двамата мъже, нито лея си. Дори гласовете им достигаха до нея сякаш от много далеч. Мъглата я обвиваше все по-плътено, обгръщаше я с пипалата си, които с всяка секунда ставаха все по-студени. Последното нещо, което видя, бяха

пламъците на огъня в камината и изведнъж разбра какво трябваше да направи.

Огън! Огънят освобождаваше силата на Пясъка; сила, която идваше от Светлия Ключ. Потърси с трескаво нетърпение малката торбичка, която висеше на пояса ѝ. Сграбчи запалката ѝ сложи малко пясък в нея. Веднага почувства благословената топлина под пръстите си. След като Калена направи това, веднага усети как черната мъгла започва яростно да се извива, като че ли в мъчителен спазъм. Когато белия дим започна леко да се издига нагоре, тя вдигна високо запалката, защото нямаше намерение да вдишва дима. Надяваше се тази вечер той да послужи за нещо по-различно.

— Калена!

Сега гласът на Ридж достигаше до нея съвсем ясно. Усетила отчаянието му, Калена се опита да му отговори.

— Добре съм, Ридж. Запалих малко Пясък. Мъглата се отдръпва и сега не може да ме докосне.

Мъглата *наистина* се отдръпваше. Сложи още малко Пясък в запалката, наблюдавайки как тънката струйка дим се насочва към черната мъгла и, когато влезеше в съприкосновение с нея, мъглата постепенно отстъпваше и изтъняваше. Няколко секунди по-късно Калена вече можеше да вижда Ридж, Олара и Куинтъл. Ридж все още стискаше камата в ръка, застанал между нея и търговския барон. Острието на оръжието блестеше ярко, също като очите му. Олара стоеше неподвижно, стискайки пакета в ръка. Лечителката я гледаше стресната и удивена. Калена разбра, че леля ѝ чак сега узнаваше, че племенницата ѝ бе открила наличието на Таланта в себе си.

— Как се чувстваш, Калена? — гласът на Куинтъл бе груб и безцеремонен.

— Мога да въздействам на мъглата чрез Пясъка!

Не спомена колко малко Пясък бе останал в торбичката.

— Проклятие! — Куинтъл скочи яростно на крака. — Да бъдат проклетни всички Лечителки до най-далечния край на Спектъра! — протегна ръце към Калена: — Ще те удуша със собствените си ръце!

Ридж веднага пресече пътя му. Очите му хвърляха мълнии, острието в ръката му блестеше по-ярко от всякога. Не каза нищо, само стоеше и чакаше. Куинтъл изрева и вместо към Калена, се спусна към Ридж.

— Това оръжие трябваше да бъде мое! *Аз мога* да въздействам на стоманата. И ще го докажа!

Калена забеляза, че черните пипала започнаха да променят посоката си. Мракът се отдръпна от нея, като че ли привлечен от друг обект.

— Не! — изкрещя Олара, хвърляйки съдържанието на пакета в пламъците в камината. — Пусни го, копеле! Той е мой!

От камината започнаха да излизат огнени кълба бял дим. Калена си спомни какво бяха казали веднъж Високопоставените Лечителки, а именно, че Димът от Пясъка е опасен в големи количества. В гърлото ѝ започна да люти и да пари, главата ѝ се замая, светът около нея се завъртя. Изведнъж разбра, че такава доза от Пясъка бе смъртоносна.

Черната мъгла реагира светкавично, насочвайки се към белия дим на големи черни спирали. През този черно-бял хаос Калена виждаше бляскавото острие на Ридж. То привличаше като магнит и белия дим, и черната мъгла.

— Ридж, пусни оръжието! Дай го на Куинтъл, щом го иска!

Ридж не можа да разбере какво го накара да се подчини на настойчивата молба на Калена. Инстинктът му подсказваше, че трябва да използва оръжието си, подтикваше го да действа. Вместо това той отпусна леко дръжката на камата, точно когато Куинтъл докосна острието. В същия миг Олара изкрещя пронизително и също се спусна към него.

— Оръжието е мое! — извика Куинтъл, като се мъчеше да отблъсне Олара. — Ще докажа, че мога да го държа, когато стоманеното острие блести под влияние на вътрешния огън! Роден съм да го контролирам!

— Ще заплатиш с живота си за това, което причини на Династията ми! Ти уби брат ми!

Олара се вкопчи в Куинтъл, опитвайки се да му отнеме оръжието, а димът и мъглата се завъртяха около тях и ги обгърнаха като смъртоносни водовъртежи. Калена и Ридж се отдръпнаха назад, впили ужасени погледи в черно-белия вихър, от който долитаха болезнени стонове.

Агонизиращият вик на Куинтъл смрази кръвта в жилите ѝ, но когато леля ѝ нададе сърцераздирателен вопъл, Калена понечи да се втурне напред. Ридж хвана ръката ѝ и я принуди да остане на мястото

си. Калена потрепери и безпомощно наблюдаваше как Куинтъл и леля й се строполиха на пода. Димът и мъглата продължаваха да кръжат около тях. За миг Калена успя да зърне Куинтъл, който все още стискаше горещото оръжие, опитвайки се да контролира огъня в него.

— Олара, пусни го! — умоляваше Калена.

Не получи отговор. Олара и Куинтъл се бяха вкопчили в смъртоносна прегръдка, от която нямаше спасение. Ридж стоеше и наблюдаваше всичко със сериозно изражение. Държеше здраво Калена, тъй като се страхуваше тя да не се втурне сред смъртоносната мъгла в безплодно усилие да спаси леля си. Нямаше спасение нито за Олара, нито за Куинтъл. Ридж бе сигурен в това. Можеше само да си представи каква болка изпитва търговският барон, след като все още стискаше горещата стомана. Никой, освен Ридж не можеше да държи оръжието, когато то отразяваше гнева на притежателя си. Когато самият той бе докосвал острието в такъв момент, Ридж чувстваше само приятна топлина. Но очевидно Куинтъл изпитваше адски болки от жестоката горещина. Ридж не можеше да разбере защо стоманата продължаваше да блести, нали не държеше оръжието. Но може би то бе запазило силата на гнева му. А може би пробудените тайнствени сили тази вечер го караха да блести така, нажежено до краен предел.

— Камата привлича и мъглата, и белия дим! — прошепна безпомощна Калена.

Гледаше ужасена страховитата сцена пред себе си. Белият дим и черната мъгла обгърнаха още по-здраво двете тела на пода. И после, без всякакво предупреждение, субстанциите бавно започнаха да се разсейват.

След като мъглата започна да избледнява, Калена забеляза, че двете тела на пода са съвсем неподвижни: лицето на Куинтъл бе застинало в болезнена гримаса. Леля й лежеше бездиханна, със затворени очи. Камата лежеше на пода между тях. Острието вече не бе нажежено, нито блестеше.

Със свободната си ръка Ридж хвана бравата на вратата.

— Хайде, не знаем какво ще направи проклетата мъгла, ако продължим да стоим тук. Да се махаме!

— Не — Калена поклати отрицателно глава. — И мъглата, и димът са лишени вече от енергия. Скоро ще изчезнат напълно.

Ридж погледна мъглата с недоверие. Приличаше на съвсем обикновена мъгла, разсейваща се под силните слънчеви лъчи. Все още колебаейки се, той пристъпи крачка напред. Калена го последва. Не бе необходимо да вдишва от дима на Пясъка, за да се увери, че Олара и Куинтъл бяха застинали в ледената неподвижност на смъртта.

— Не ми е ясно как точно настъпи смъртта им — каза Ридж, като се наведе и взе оръжието си.

— Погледни ръцете на Куинтъл — и Калена посочи обгорените места, които изглеждаха ужасно.

Тя коленичи до мъртвото тяло на леля си и внимателно помириса дима от малката запалка. Обърна се с лице към двете мъртви тела и притвори очи.

— Сърцата им — промърмори тя. — Сърцата им не са издържали. Напрежението е било твърде голямо.

— Какво напрежение? Камата, мъглата и димът, взети заедно?

— Огънят и леда! — прошепна Калена. — По някакъв начин, който не бих могла да обясня, оръжието действа като катализатор. Куинтъл си мислеше, че може да го контролира, но сгреши. Накрая това, над което толкова искаше неограничена власт, го погуби.

— А леля ти?

Калена се изправи бавно, от очите ѝ се стичаха сълзи.

— Лечителките не трябва да убиват — отвърна простичко тя.

Мъглата се разсея напълно. Ридж постави камата на мястото ѝ в ножницата и също се изправи на крака.

— Извикай слугите — нареди тихо на младата си жена.

Калена мълчаливо се обърна и напусна кабинета. Бе достатъчно компетентна в лечителското изкуство, за да се досети, че когато се извърши необходимото разследване, опитната Лечителка би потвърдила, че двамата са починали от сърдечен удар. Колкото до изгарянията, щяха да приемат, че Куинтъл се е изгорил на огъня в камината, когато се е втурнал натам в агонията си.

И отчасти Лечителката ще има право.

Шестнадесет дни по-късно Калена се намираше в новата си градина с билки, коленичила на тясната каменна алея и засяваше

последните семена. След това се изправи, почисти пръстта от ръцете си и се огледа наоколо с дълбоко задоволство.

Бе организираща домакинството си и всичко вървеше чудесно. Дватама прислужници, които бе наела за почистване и готвене, се справяха добре. Така че тя имаше достатъчно време да се съсредоточи върху книгите за лечителското изкуство и върху собствената си медицинска градина.

Ридж се събуждаше сутрин и с удоволствие изпиваше чая си, приготвен от жена му. Прибираше се вечер, а тя го очакваше нежна и любяща. В дома му всичко беше наред. Бързо свикна и с удоволствие прие спокойния живот на съпруг и бъдещ баща. Ридж знаеше какво иска, бе го намерил и възнамеряваше да го запази на всяка цена.

Калена бе напълно доволна от новия си живот. Понякога, когато срещаше Ариса и Вертина и се спираше да поговори с тях, често се питаше какъв ли обрат би взел живота ѝ, ако бе избрала да стане като тях. Те от своя страна също бяха доволни. Благодарение на Огнения Камшик делът на жените, участващи в търговските пътувания, се бе увеличил. Обществена тайна бе, че Ридж бе направил тези промени под влияние на съпругата си. Но Калена не чувстваше никакви угризения, че не бе следвала техния път. Обучаваше се на лечителското изкуство и това запълваше странна празнина в душата ѝ. Най-после бе открила какво е призиванието ѝ.

— Ето къде си била.

Вдигна поглед и видя Ридж да се приближава по каменната алея. В едната си ръка държеше малка книга. Този път обаче не се усмихваше, както правеше обикновено, когато идваше при нея в градината ѝ. Изражението му бе сериозно.

— Този ден рано се прибиращ, Ридж — Калена се изправи и му поднесе устните си за целувка, като в същото време държеше изцапаните си ръце далеч от избродираната му риза. — Мислех, че днес си на събрание на Градския Съвет.

— Бях. Там всичко мина добре. Дойдох да ти покажа това. Намерих го, когато тази сутрин преглеждах едно от чекмеджетата в стаята на Куинтъл.

Пое малката, подвързана с кожа книга, но дори не я погледна.

— Как мина събранието?

— Както очаквах. Дадоха ми пълен контрол върху маршрута с Пясъка.

— О! — Калена го дари с една от своите многозначителни усмивки. — Следващото нещо, което ще получиш, е място в Градския Съвет. Запомни какво ти казах. След това пред теб няма да има никакви пречки. Ще имаш финансови източници и достатъчно политическо влияние, за да основеш своя Династия.

— Вероятно — Ридж, изглежда, не се интересува много от думите й. — Калена, тази книга е дневникът на Куинтъл. Водил го е в продължение на години, много преди да го срещна. Всичко е тук. Куинтъл пише кога за пръв път е чул и се е заинтересувал от легендите за Повелителите на Зората и Камъните, и Ключовете. Прочетох част от дневника. Куинтъл описва как е използвал Математиката на Парадокса, за да открие къде е бил скрит Тъмния Ключ и много обстойно отбелязва всички мъже, загинали в процеса на търсенето. Те не са означавали нищо за него, Калена. Когато някой загивал в онези пещери, Куинтъл просто го отмятал в дневника си, като че ли не е загубил нищо друго, освен някакъв непотребен инструмент.

Калена кимна тъжно.

— Той се е стремил единствено да освободи енергията на Ключовете, а може би накрая, и на Камъните. Никой и нищо друго не го е интересувало. Какво направи с другите книги, Ридж?

Той прокара пръсти през тъмната си коса.

— Много от тях могат да отидат в различни библиотеки, собственост на различни Гилдии. Лечителската Гилдия ще плати цяло състояние за някои от томовете. Не съм сигурен обаче какво да правя с онези, опасните книги, които се намират в чекмеджето. Някои от тях са написани на древния език на Повелителите на Зората. Поне аз така мисля. Не мога да чета на този език, но някои от буквите ми напомнят за буквите върху черното ковчеже, което съдържаше Тъмния Ключ. Има някаква бегла прилика с нашия език. Може би затова си мислехме, че буквите ни изглеждат познати. Една част от мен ме подтиква да унищожа книгите, но друга част ми казва да не унищожавам такова знание. Може да дойде време, когато светът ни ще се нуждае от него.

Калена го погледна замислено.

— Всяка Велика Династия си има някоя тайна — усмихна се едва-едва. — И много тежки отговорности, разбира се. Защо тези

опасни книги да не станат нашата тайна?

Ридж ѝ хвърли кратък, остър поглед.

— Мислиш, че трябва да ги задържим?

— Ще ги заключим. Ще се предават в рода ни от поколение на поколение. Кой знае колко поколения ще минат, докато дотрябват! Когато това време настъпи, ние трябва да се доверим на нашите наследници, че ще направят каквото трябва. Все пак те ще носят в себе си силата на огъня и леда, а ще притежават и нещо друго, нещо много важно.

— Какво е то? — погледна я въпросително Ридж.

— Чувство за дълг и чест. Не мога да си представя на някой от наследниците ни да липсва това качество. Когато времето да се използват книгите настъпи, те ще направят точно каквото е необходимо.

Ридж се усмихна.

— Може би си права.

Миг след това усмивката му се стопи.

— Но не затова дойдох да говорим, а да ти покажа нещо.

— Какво има в този дневник, което искаш да ми покажеш?

— Истината за това, което се е случило с мъжете от твоята Династия — отвърна той. — Олара имаше право. Били са убити по заповед на Куинтъл.

Калена си пое дълбоко дъх, стараейки се да се овладее.

— Защо?

— Защото са му отказали достъп до маршрута по реката. Куинтъл отбелязва, че в Династията на Ледената Реколта са останали само двама мъже. Жените, разбира се, изобщо не са го интересували. Решил просто да се отърве от неудобните му хора.

— Разбира се — отвърна като ехо Калена. — Така мъжете от Династията ми са били убити. Олара казваше истината. Все пак подозирах това. Ако не беше толкова сигурна, никога нямаше да се опитва да убие Куинтъл. Така, както се стекоха обстоятелствата, тя е чувствала, че няма друг избор.

Калена продължи да се взира в Ридж. Изведнъж очите ѝ се разшириха. Ридж стисна зъби, разбирайки какво иска да го попита. След това заговори с достойнство:

— Не бях аз този, когото Куинтъл използва, за да убие баща ти и брат ти, Калена. Не знаех нищо за това. Просто не е посмял да ми възложи такава задача. Вършил съм много неща за него, но никога не съм убивал хора, а след това да правя така, че все едно са умрели при нормални обстоятелства. Кълна се в честта си!

— Знам това, Ридж.

Очите му я изучаваха напрегнато и продължително, след което той видимо се отпусна.

— Ти ми вярваш?

— Винаги съм ти вярвала. Ако бе отговорен за смъртта им, щеше отдавна да ми кажеш.

— Имаш право.

Тя му подаде книгата.

— По-добре да заключиш и дневника при опасните книги. Нищо в него вече не ни засяга, нали?

Той бавно го пое от ръката ѝ.

— Не, наистина. Доста си се потрудила — добави, след като се огледа наоколо.

— Моята първа медицинска градина — отбеляза тя със задоволство. — След няколко месеца повечето билки ще разцъфнат. Току-що посадих ксантрия.

— Какво е ксантрия? — попита небрежно Ридж.

— Много полезна билка, която се използва за лечението на мъже, които имат проблеми с... просто един особен проблем — Калена се усмихна лукаво.

— Какъв проблем?

— Който им пречи да изпълняват съпружеските си задължения в леглото.

— Не е зле да приготвиш и за мен, за всеки случай... — ухили се той.

— Някак си не мога да си представя точно ти да страдаш от такава слабост — измърмори тя, притискайки се към него.

— Докато ти си в леглото ми, не мисля, че съществува такава опасност — съгласи се Ридж, като я взе нежно в прегръдките си.

Една сутрин късно през пролетта Калена се събуди много рано и без помощна на Пяска разбра, че моментът бе настъпил. Лежеше тихо до Ридж, мислейки за миналото и бъдещето. Тайнствена усмивка играеше на устните ѝ. В този момент я разтърси нова контракция, предупреждавайки я, че най-новият член на семейството настояваше час по-скоро да се появи на бял свят.

Калена стана от леглото, като се движеше малко тронаво, тъй като бе доста наедряла, и наметна домашната си роба, която бе оставила близо до камината. След това спокойно свари чаша чай и отиде да събуди съпруга си.

Ридж се обърна към нея и я погледна сънено.

— Рано е — измърмори, като се прозина лениво. — Връщай се в леглото.

И той потупа подканящо мястото до себе си.

— Не и тази сутрин, Ридж — усмихна се Калена. — Бебето е на път.

— Какво?!

Бързо скочи от леглото, помитайки завивките. Чашата с чай хвъркна на друга страна.

— И защо, в името на Камъните, си станала да правиш чай?! Връщай се в леглото! Веднага ще изпратя да повикат Лечителката, която се грижи за теб. Къде са билките, които трябва да пиеш?

Той прекоси стаята, без изобщо да помисли, че е по-добре първо да се облече и дръпна шнура на звънеца, с който събираше слугите.

— Не ме ли чу, Калена? Казах да се връщаш в леглото!

— Да, Ридж — отвърна меко тя и широко му се усмихна.

В този миг я разтърси нова контракция и усмивката ѝ угасна. Сложи ръка на корема си и се насочи бавно и внимателно към леглото.

— Проклятие! — за миг Ридж се оказа до нея и ѝ помогна да легне. — Не трябваше да ставаш, освен това трябваше веднага да ме събудиш.

— Обичам те, Ридж! — прошепна тя.

Златистите му очи в миг заблестяха.

— И аз те обичам, Калена. Повече от живота си. Ти си моят живот. Знаеш това, нали?!

— Знам — отвърна тихо тя. — Но толкова е хубаво да го чуя пак... А сега изпрати да извикат Лечителката.

Ридж бе вече при вратата, крещейки с цяло гърло на сънените слуги, които изтичаха да изпълнят нарежданията му. Всеки признаваше, че откакто се беше оженил, характерът на Ридж бе претърпял голяма промяна, но никой никога не би се осмелил съзнателно да го провокира.

Няколко часа по-късно синът на Ридж и Калена се появи на бял свят, ознаменувайки раждането си с оглушителен писък. От самото начало бе ясно, че бебето е наследило легендарния нрав на баща си. Скоро обаче се оказа, че майка му притежава способността да го усмирява също така лесно, както правеше с баща му.

След като се събуди от дълбокия сън, в който бе изпаднала след раждането, Калена видя Ридж, застанал близо до нея. Бе вперил поглед в люлката до леглото, изучавайки мъничкото същество.

— Какво ще кажеш, Огнен Камшик? — попита тихо тя.

Ридж откъсна поглед от сина си и се приближи до леглото, отпусна се до Калена и улови ръката ѝ. Лицето му придоби напрегнато изражение.

— Ти ми даде повече, отколкото изобщо имах право да очаквам — каза той. Гласът му бе натезал от възмущение. — Първо любовта си, после и сина ни. Кълна се, че ще те обичам и ще се грижа за теб докато съм жив, Калена!

— Радвам се, че си щастлив, Ридж! — отвърна тихо.

— Щастлив — повтори той, като поклати леко глава. — Не мога да намеря подходящи думи, за да ти опиша колко съм щастлив. Не знаех какво е щастие, докато не те срещнах. Ти какво ще кажеш? Имаш ли някакви оплаквания?

Виждайки тревогата в очите му, тя се усмихна и поклати отрицателно глава.

— Никакви. Ние сме свързани заедно, ти и аз. Как бих могла да живея без теб?

Той се наведе и нежно я целуна, а когато вдигна глава, се усмихна хитро.

— Щях да забравя — пресегна се и взе кожената кутия, която бе поставена на близката маса. — Бижутерът ги изпрати днес. Исках да те изненадам тази вечер, само че ти първа ми поднесе изненада.

Отвори кутията и Калена видя вътре, сложени в красиви поставки от мека коприна, три гривни с надпис. Две от тях бяха по-

големи, а третата бе предназначена за ръката на малко дете.

Онемяла от възхищение, Калена се пресегна и взе по-малката от двете гривни. Върху нея беше красиво инкрустирана емблемата на една нова Династия. Символът на огъня бе преплетен със символа на леда. Под символите бяха гравирани думите: „Династията на Кристалния Пламък“.

След надписа имаше малък печат — свидетелство, че новата Династия е официално призната.

Калена сложи гривната на ръката си. Очите ѝ срещнаха тези на Ридж и тя изрече старите, традиционни клетвени думи:

— Приемам честта да бъда Господарка на Династията на Кристалния Пламък! Приемам също отговорността, която произтича от това. Ще бъда вярна на Династията и на нейния Господар. Нашите деца ще бъдат възпитани да пазят честта на рода си и да я защитават. Гарантирам за клетвата си с живота си.

Ридж също взе своята гривна и я сложи на ръката си.

— Моят живот, състояние и вярност ти принадлежат, любов моя. Ти си сърцето и душата на тази Династия. Ще те обичам и ще те защитавам, ще се грижа за теб, докато съм жив. Като върша това, аз защитавам и Династията си.

След това лицето му се озари от усмивка.

— Между нас винаги е имало нещо повече от честта и дълга, нали? — очите на Калена блестяха със същия пламък като тези на съпруга ѝ.

— Още от самото начало — отвърна с готовност той. — Нас ни свързват много неща, но нищо не е толкова силно както любовта!

Той отново наведе глава и я целуна дълбоко и страстно, разкривайки целия Спектър на чувствата си. Калена му отвърна по същия начин. Тя бе сигурна, че огънят на страстта ще гори през целия им живот.

Издание:

Джейн Ан Кренц. Кристален пламък

ИК „Слово“, Велико Търново, 1996

Редактор: Йордан Великов

ISBN: 954-439-408-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.